

Rong Biển Bị Mèo Ăn

Contents

Rong Biển Bị Mèo Ăn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29	74
30. Chương 30	76
31. Chương 31	79
32. Chương 32	83
33. Chương 33	87
34. Chương 34	91
35. Chương 35	93
36. Chương 36	96
37. Chương 37	100
38. Chương 38	103
39. Chương 39	105
40. Chương 40	108
41. Chương 41	111

42. Chương 42	115
43. Chương 43	118
44. Chương 44	121
45. Chương 45	123
46. Chương 46	125
47. Chương 47	129
48. Chương 48	131
49. Chương 49	133
50. Chương 50	137
51. Chương 51	139
52. Chương 52	143
53. Chương 53	145
54. Chương 54	147
55. Chương 55	149
56. Chương 56	151
57. Chương 57	153
58. Chương 58	155
59. Chương 59	157
60. Chương 60	159

Rong Biển Bị Mèo Ăn

Giới thiệu

Edit : tÁo. Thể loại: Ngọt, trời sanh một đôi, ma xui quỷ khiến, một bước lên mây. Tên gốc : Câu chuyện kể về cuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rong-bien-bi-meo-an>

1. Chương 1

Lúc được người ta giới thiệu công việc này Thần Ca đã ngơ ra vài giây, không phải vì cậu quê mùa kém hiểu biết, mà là cậu chưa nghe qua cái công việc này bao giờ.

“Cái gì? Cô bảo làm trợ lý cho một nhà văn trên mạng?” Thần Ca sợ mình nghe nhầm, hỏi lại lần nữa.

Trợ lý bên kia than thở đôi câu, Thần Ca không nghe rõ, nhưng cậu đoán được công việc này là chuyện vắn đã đóng thuyền, phỏng chừng văn phòng đã sớm bàn bạc thương lượng xong xuôi với tác giả kia rồi, gọi điện cho cậu cũng chỉ để thông báo một tiếng, cậu thở dài, chưa từ bỏ ý định hỏi, “Tôi còn chưa làm xong việc bên này, hay là cô tìm người khác đi?”

Trợ lý coi bộ đã ăn xong miếng snack khoai tây trong mồm, nói chuyện cũng rõ ràng hẳn lên, “Ai nha Thần Ca cậu đồng ý đi, văn phòng dạo này bận muốn chết, anh cả không phải thấy cậu lâu lắm rồi chưa viết ra cái gì sao, cậu cứ như vậy linh cảm sẽ tụt xuống sạch mất, văn phòng của chúng ta cũng hết kinh doanh. Lần này coi như là để thử thả một thời gian, cậu làm trợ lý tích lũy kinh nghiệm, sau đó lúc viết tác phẩm của mình cậu sẽ càng có thêm linh cảm đúng chứ? Cậu không nói lời nào tôi coi như là đồng ý rồi đó, một lúc nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu.”

Cô trợ lý tuy bình thường vớ vẩn chẳng ra sao, nhưng mà mồm miệng thì lưu loát lắm, nói mấy câu đã dụ dỗ được Thần Ca dao động, nhất là kịch bản trong tay cậu thực sự không viết được, các tiểu phẩm cậu phải sửa cũng sửa mất hơn một tháng, còn tiếp tục như vậy cậu thật không còn mặt mũi nào làm việc trong văn phòng nữa.

“Vậy được rồi, cô nói trước cho tôi nghe một chút đi, công việc trợ lý này tôi chủ yếu là làm gì?” Thần Ca nói.

Cô trợ lý phỏng chừng lại bóc một túi snack khoai tây nữa, nói, “Tôi cũng không rõ lắm, cậu tìm tác giả của cậu hỏi đi, người ta có thể nói cho cậu.”

Thần Ca mở sổ ghi chép của mình ra, hỏi, “Tác giả tên là gì?”

“Ôn Uyển Nhu.” Cô trợ lý trả lời.

Ngòi bút của Thần Ca nhất thời dừng lại, tâm can như thể bị một thứ gì khe khẽ quét qua, người làm nghề viết lách thường hơi nhạy cảm với tên, cậu vừa nghe cái tên này đã tự bỏ não ra hình ảnh một chị gái nhà bên tóc dài ngang lưng, nở nụ cười ôn nhu xinh đẹp, chút không hài lòng vừa nãy nháy mắt tan thành mây khói.

Cúp máy, cậu mở tủ quần áo ra, lựa trong đồng quần áo đó một bộ âu phục thoải mái xem như được cắt may khéo léo, cào cào tóc mấy cái, thế là đủ rồi, người ở nhà thời gian dài, cho dù có đẹp trai đến mấy trông cũng như tên đầu đường xó chợ thôi.

Thần Ca không tiếp xúc với văn học trên mạng, lúc học đại học cậu toàn gặm sách trong thư viện, ngay cả thỉnh thoảng xem tiểu thuyết cũng là sau khi nó đã chuyển thể thành phim truyền hình, cho nên khi đứng trước cửa nhà tác giả Ôn Uyển Nhu, cậu đã suy nghĩ hồi lâu nên tìm đề tài chung với đối phương thế nào, mất thấy thời gian hẹn gặp sắp tới, chân cậu cũng đứng chờ phát tê rồi, nghĩ thầm mình đứng ở đây còn chờ cái qué gì chứ? Liền vươn tay ấn chuông.

“Loảng xoảng loãng xoảng...Xoẹt....Két.!!”

Phía bên trong cửa truyền đến một chuỗi tiếng động âm ỉ, Thần Ca sợ tới mức chân mềm nhũn, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, thầm nghĩ chuông điện nhà ai có thể gây ra động tĩnh lớn như thế chứ, thúc giục kiểu gì mà kì vậy.

Thần Ca đứng ở cửa đợi đợi, mãi vẫn không thấy cửa mở, cậu cân nhắc trong lòng tiếng to thế mà còn không nghe được, nếu không phải tai Ôn Uyển Nhu có vấn đề thì chắc chắn là nhà này cách âm tốt quá rồi.

Cậu bịt tai chuẩn bị tốt tâm lý, vươn tay ra ấn chuông lần hai.

Chẳng có tiếng gì cả.

Thần Ca trợn mắt, không thể tin ầm ầm vài cái nữa, vẫn không có tiếng gì.

Cuối cùng cậu đã hiểu.

Tiếng ban nãy không phải là tiếng chuông, chuông điện này hỏng từ lâu rồi!

“Này?! Có người ở nhà không!/? Mở cửa ra được chứ?” Thần Ca gõ cửa cóc cóc, dán tai vào cửa, mơ hồ nghe được đủ thể loại tiếng động âm ỉ bên trong.

Thần Ca cảm thấy sở thích của tác giả Ôn Uyển Nhu này thực sự là không dám khen tặng, lúc cậu sáng tác chỉ cần có một chút âm thanh cũng khiến cậu mất sạch linh cảm, thế mà cô ấy ở trong hoàn cảnh này vẫn có thể viết tiếp, bỗng nhiên tâm sinh kính nể.

Cậu gọi điện cho trợ lý của văn phòng, trợ lý nghe được tin Thần Ca phải đứng ngoài cửa thì ha ha vui vẻ nửa ngày, sau đó mới nói, “Lập tức có người ra mở cửa đây.”

Bên này vừa cúp máy chưa được vài giây, cửa đã đột nhiên mở ra.

Thần Ca cứng đờ tại chỗ.

Nhúc nhích một cái cũng không dám.

Trước mặt cậu là một người đàn ông cường tráng cao ít nhất là một mét chín, mặc một chiếc áo phông bó sát người màu đen, bên dưới là quần bò xắn ống, chân vô cùng lớn, không đi dép.

Nhưng quan trọng hơn là...

Tay hắn cầm một cái máy cắt kim loại.

Tuyệt vời hơn chính là, đây là loại máy cắt có thể bỏ đầu con nhà người ta ra, sau đó nhìn ngắm xem bên trong đầu nó có cái gì.

Thần Ca cẩn thận trộm nhìn biểu tình của người đàn ông trước mặt, lòng ‘bộp’ một tiếng.

Lông mày anh khí, cặp mắt mắt sắc bén, đôi môi không dày không mỏng, khuôn cằm cương nghị.

Đương nhiên đây là lựa chọn những từ tốt đẹp nhất để nói, nếu muốn biết dung mạo chân chính của hắn, có một cụm từ quả thực như được sinh ra để dành cho hắn —

Hung thần ác sát.

Khoảng khắc Thần Ca đối diện với hắn, hai tay buông thõng bên người bỗng dưng run lên một cái.

Máy cắt trong tay người đàn ông vẫn không ngừng xoay tròn, phát ra tạp âm ơ ơ.

Thần Ca nuốt nước miếng, run rẩy nói, “Xin chào, tôi muốn tìm Ôn Uyển Nhu.”

“Ừm.” Người đàn ông gạt đầu, hơi nâng cái cằm cương nghị của mình ngằm chỉ chỉ trong phòng.

Thần Ca nghĩ ý của hắn là Ôn Uyển Nhu đang ở trong phòng chờ cậu, cậu thay giày, vừa đứng lên thì nghe người đàn ông cao một mét chín kia ở bên cạnh dùng chất giọng lạnh băng mở miệng nói, “Chính là tôi, cậu tùy tiện ngồi đi.”

Thần Ca, “...”

(: ”)

Nói ngắn gọn thì, ấn tượng đầu tiên của cậu với người đàn ông tên Ôn Uyển Nhu này không phải là một nhà văn trên mạng, mà là một sát thủ.

Trong nhà rất bừa bộn, nhìn có vẻ là đang sửa sang, Ôn Uyển Nhu như đại hiệp giang hồ một đường đi qua, các vật liệu gỗ trên mặt đất đều bị hắn dùng chân tiêu sái đá qua một bên, lại không biết lôi từ đâu ra một cái sofa, nói với Thần Ca đứng phía sau, “Ngồi đi.”

Thần Ca lau lau mồ hôi trên trán, cười gượng định tìm đề tài, hỏi, “Anh đang sửa nhà sao?”

“Không.” Ôn Uyển Nhu tay không bật nắp chai bia, đưa lên miệng tu ừng ực hết một nửa, yết hầu lên xuống cực kì rõ ràng, uống xong nói, “Mấy cái đồ gỗ này đặt ở đây quanh năm.”

Thần Ca có chút hối hận mình đã nhận công việc này, nhưng thể loại lâm trận trốn chạy này thực sự cậu làm không được, đã đến đây đành phải gượng làm việc thôi...

Cậu hít sâu một hơi, hỏi, “Tôi có thể uống chứ?”

Ôn Uyển Nhu gạt đầu.

Thần Ca học theo Ôn Uyển Nhu cầm chai bia để ở dưới bàn, tìm nửa ngày không thấy cái gì có thể mở nút chai, bèn lấy tạm chìa khoá nhà mình tiêu tốn hết nửa buổi mới mở được, cậu cầm chai bia khê cụng vào chai của Ôn Uyển Nhu, nói, “Tôi là Thần Ca, từ nay trở đi sẽ là trợ lý của anh, văn phòng không nói rõ cho tôi biết thời gian và nội dung công việc, tuy nhiên tôi sẽ nghiêm túc học hỏi, mong tác giả Ôn về sau sẽ chỉ bảo nhiều hơn.”

Ôn Uyển Nhu cũng cụng một cái vào chai của cậu, vẫn như cũ nhú chặt mày tu nốt số bia còn lại, sau đó chúi miệng, hất cằm về phía phòng bên phải phòng khách, đi trước mở cửa.

Thần Ca không rõ hắn đang nghĩ gì, theo lý thuyết sau hành động nhập gia tùy tục của cậu thì hắn và cậu hẳn là nên làm gì đó tăng thiện cảm đi? Hắn vậy mà một cái biểu cảm cũng không có...Cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy người này chẳng giống với tên tạo nào, không chỉ không ôn nhu, còn không thích nói chuyện, nhưng hắn cũng cụng chai với cậu rồi, coi như là hoan nghênh cậu, Thần Ca đặt chai bia chưa uống được mấy ngụm lên bàn, đi theo hắn.

Trong phòng xếp bốn cái máy tính, có một cái bật, màn hình hiển thị đang mở Word.

Ôn Uyển Nhu cúi người, lộ ra một phần da ở thắt lưng màu mật ong khoẻ mạnh, quần bò bao lấy sườn thắt lưng, mép quần lót độ khoảng hai cm như ẩn như hiện.

Hắn là đang với tay mở máy tính, Thần Ca cảm giác hình như hắn cố ý để lộ ra như vậy, nhưng ngay sau đó cậu liền tự thấy vớ vẩn, hắn là nam, cậu cũng là nam, hắn quyến rũ cậu làm gì chứ?

Nửa mặt nghiêng của Ôn Uyển Nhu rất đẹp trai, đôi mắt đen thăm thẳm của hắn lướt qua chỗ Thần Ca, hắn đứng thẳng dậy, một tay chống eo nói, “Về sau cái máy tính này dành cho cậu.” Sau đó tiếp tục ngồi trước mặt máy tính đang mở Word kia, nhứu mày gõ chữ bùm bụp cứ như hắn có thâm cừu đại hận gì với máy tính.

Thần Ca vẫn không biết rốt cuộc công việc của mình là gì, mở máy tính ra bắt đầu lên Weibo, Ôn Uyển Nhu bỗng nhiên mở miệng, chất giọng trầm thấp pha lẫn khàn khàn, “Sửa lỗi của chương này đi.”

Thần Ca thở ra, nghĩ cuối cùng cũng biết mình phải làm gì, cậu mở QQ nhận tài liệu, lúc mở ra cậu thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi.

Chính văn:

Hắn nhìn chật chẽ trán nam nhân, lạnh giọng ngang đao, “Người tới nơi đây làm cái gì? Chẳng lẽ người còn muốn chúng ta làm gì người thế nào!?”

Nam nhân trước mắt tóc dài bay nhanh, khuôn mặt giống mẫu giáo bé của hắn vẫn lạnh như băng tuyết y nguyên ngày thường, hắn cũng hô lên, “Chẳng lẽ người nga trong lòng chỉ có nữ nhân kia thôi?! Ta tốt với người như vậy, người chừng nào thì đem nhà của ta a đặt vào lòng của người!”

Hai mắt Thần Ca hoa cả lên, lần đầu tiên cậu được chiêm ngưỡng một chương văn có lỗi sai chính tả kinh thiên động địa dọa ma khiếp quỷ đến thế này.

Trên cơ bản cậu đọc một lần đoán ý, sau đó dựa theo ý hiểu của mình để sửa lại lỗi sai, sửa xong một chương cậu chợt thấy tự hào với nền văn hoá ngàn năm của Trung Hoa kiệt bao.

Ngón tay của Ôn Uyển Nhu không theo kịp với não bộ của hắn chẳng?

Rốt cuộc cậu đã hiểu được tiền lương một tháng bốn ngàn của mình quả thực rất xứng đáng với công việc.

Ngày đầu tiên công tác hữu kinh vô hiểm (có ghê mà không gặp nguy hiểm) trôi qua.

Thần Ca trên cơ bản mới chỉ tìm hiểu trạng thái làm việc của Ôn Uyển Nhu, mỗi ngày hắn đều viết khoảng bốn chương, gửi ba chương, một chương thì giữ lại để tới chủ nhật gửi sáu bài.

Thần Ca dựa theo công tác của hắn cũng bắt đầu xếp tự cho mình mấy nhiệm vụ:

Sửa lại lỗi sai chính tả, đăng bài rồi trả lời ba trăm bình luận của độc giả, bình luận trên weibo và ứng phó với biên tập viên trang web các loại.

Người liên hệ với văn phòng của Thần Ca chính là vị biên tập viên trên mạng này, hình như anh ta không thấm nổi lỗi sai chính tả và tình tiết tràn đầy suy ngẫm kia của Ôn Uyển Nhu, cho nên đặc biệt mời Thần Ca tới, hai người vừa nói chuyện như đã quen từ lâu, chủ yếu là về diện mạo tuyệt đối không phù hợp với tên của Ôn Uyển Nhu cùng với khí chất sát thủ của hắn.

u

Sắp đến ba giờ chiều, Thần Ca thấy công việc của mình xem chừng đã hoàn thành, khoác áo khoác vào hỏi, “Mai tôi đến đây lúc mấy giờ?”

Ôn Uyển Nhu đang ngồi chồm hổm trên ghế, nghe cậu nói muốn rời đi, hắn thả chân xuống ghế, thân cao một mét chín đứng trước mặt Thần Ca có cảm giác vô cùng áp bách, “Chừng nào thì cậu chuyển đến đây?”

Thần Ca nhúc nhích, “Tôi còn phải chuyển tới đây à?”

Ôn Uyển Nhu đáp lại một câu không giống câu trả lời chút nào, “Nhà có ba tầng.”

Ngoài ý muốn, Thần Ca có thể hiểu được ý của Ôn Uyển Nhu, cậu có điểm buồn rầu, cậu đã quen sống trong cái phòng nhỏ hơn bốn mươi mét vuông của mình rồi, ở nhà người khác liền cảm thấy không quen,

nhất là nhà của người cậu mới gặp lần đầu, cậu cười gượng nói, “Nhà tôi cũng ở rất gần đây, đi tới chỉ mất vài phút thôi, không cần chuyển tới đâu.”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, không nói gì thêm, nghiêng người đi mở cửa.

Thần Ca xấu hổ đứng đơ tại chỗ, tuy hành động này của Ôn Uyển Nhu thoát nhìn rất bình thường, nhưng huyền quan chỉ rộng có tí xít, hai người đàn ông hơn mét tám đứng cùng nhau không thể tránh khỏi đụng chạm, hơn nữa không biết là do vị trí đứng của Ôn Uyển Nhu có vấn đề hay là do chiều cao, Thần Ca có thể mơ hồ cảm giác được lớp râu hơi lún phún trên cằm Ôn Uyển Nhu.

Thực thông thả, Ôn Uyển Nhu hơi nghiêng mặt, cúi đầu nói, “Ngày mai gặp.”

Vài giây sau, Thần Ca đột nhiên đẩy Ôn Uyển Nhu ra, chạy trốn chết xông ra ngoài!

“Uỳnh!”

Cửa phòng bật mở, Thần Ca mặt mũi đỏ bừng che tai, hít sâu vài hơi, cậu quay người nhìn lại cửa, cả người giống như quả bóng xì hơi xẹp xuống.

Cậu cậu cậu, cậu vừa rồi bị người ta ngậm vành tai?!

Thần Ca ôm đầu, vô thức chạm vào tai mình, sau đó lập tức buông tay, hung hăng lau vài cái.

Sao lại thế này?

Cả đầu Thần Ca toàn là nghi vấn, đây là vô tình, hay là...

Không không không, nhất định là mình hiểu lầm rồi.

Thần Ca lấy tay áng áng khoảng cách của hai người ban nãy, rõ ràng là quá gần, cho nên há miệng chẳng may ngậm phải cũng là bình thường thôi ha ha ha.

Trong nhà.

Ôn Uyển Nhu hai tay ôm ngực nhìn cửa bị đóng sầm lại, đột nhiên khoé miệng cong lên một nụ cười không tính là thân thiện.

Hắn cúi người, một tay cầm chai bia Thần Ca để trên bàn quên chưa rút đi, vươn đầu lưỡi liếm theo đường miệng chai, thỉnh thoảng lại có một chút bia trào ra...Như thế là nước miếng của Thần Ca, khiến cho hắn càng thêm si mê.

Hắn chậm rãi quỳ xuống đất, hít thật sâu giữ lấy nhiệt độ không khí không thuộc về mình trong căn phòng, vẻ mặt mê say, như thể một con dã thú sắp phát điên vì phát tình, đột nhiên hắn nhớ ra cái gì, đứng dậy kéo rèm cửa, thần sắc chuyên chú nhìn chằm chằm dưới lầu, thẳng đến khi Thần Ca ỉu xìu xuất hiện, từng bước từng bước rời khỏi, hắn mới thôi.

2. Chương 2

Lúc về đến nhà Thần Ca cả người đều không ổn.

Cậu lê bước nặng nề ngã xuống sofa, bình tĩnh mà xem xét lại, Ôn Uyển Nhu cũng không làm gì cậu, dựa theo hôm nay ở chung, hiển nhiên hắn là một người trầm mặc ít lời...Cậu còn đang nghĩ, đột nhiên sofa lún xuống, Con giai cún lông vàng cậu nuôi thổ phỉ phì lên mặt cậu, lại còn nghiêng đầu liếm mặt cậu tam táp.

Thần Ca gãi gãi mặt Con giai cún, bỗng dưng khịt khịt, vạch miệng nó ra ngửi ngửi, hỏi, “Nói, hôm nay con ăn vụng cái gì rồi?”

Con giai cún quẫy đuôi điên cuồng, hai tai úp xuống thấp thiết thấp.

Thần Ca nhú mảy nhìn nó một hồi, với hiểu biết của cậu về Con giai cún, trừ phi là nó ăn vụng hoặc nghịch hỏng cái gì, nếu không tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nghe lời thế này.

Cậu đi quanh nhà một vòng, còn mở cửa tủ lạnh xem bên trong có thiếu đi cái gì không, kết quả thật đúng là kì quái, nhà chẳng thiếu đi gì cả, con milu này uống nhầm thuốc à? Thần Ca còn đang ngẫm nghĩ, tự nhiên hắt xì một cái, cậu xoa xoa mũi, nói thầm, “Sao trong nhà lạnh thế nhỉ?” Rồi cúi người mò mẫm trong ngăn kéo.

Cậu lấy một thứ để lên bàn, cái này lúc đầu vốn là điều khiển từ xa, giờ đã trở thành một đồ vật kì quái nào đó.

Thần Ca, “...”

Con giai cún: “Gâu gâu”

Thần Ca nhìn Con giai cún ăng ăng ăng ăng nằm rạp trên sofa, mắt mở to hết cỡ nhìn mình, đành yên lặng bỏ cái dép lê mình cầm trong tay xuống...

Vì Con giai cún không ra gì, Thần Ca hoàn toàn quên mất Ôn Uyển Nhu, toàn thân toàn tâm đều dâng hiến cho cuộc chiến đấu tranh với giá lạnh.

Thành phố C nằm ở phía Nam, tuy nhiệt độ không khí hàng năm đều ở khoảng hơn 5 độ C, nhưng mùa thu và mùa đông thì ẩm ướt lạnh lẽo khủng khiếp.

Mất thấy sắp tới tháng mười hai, Thần Ca không dám tưởng tượng nếu không có điều hoà sưởi ấm thì đêm nay mình sẽ vượt qua thế nào, cậu cố ý nấu một bát mì nóng hôi hổi, cố ý ăn sùm sụp trước mặt Con giai cún, cố ý khi nhìn thấy Con giai cún thèm muốn há to miệng muốn nhào lên cạp một miếng thì lạnh lẽo đẩy mặt nó qua một bên.

Ăn xong, Thần Ca bọc mình trong chăn ấm mở TV, vừa đúng tới chương trình khoa giáo mà cậu thích. Thần Ca là một trạch nam tiêu chuẩn, cơ mà có thể coi cậu là thể loại tự ràng buộc hạn chế, nhà cửa luôn thu dọn sạch sẽ, quần áo tất tưởi cũng không vứt lung tung, theo lý mà nói người như cậu nhất định sẽ không phải lo không tìm được đối tượng, đáng tiếc không biết là do cái dây thần kinh nào mắc nhầm rồi, người cậu gặp không phải loại thường xuyên vay tiền hay đúng hơn là lừa đảo, thì sẽ là đào mỏ cứ mở miệng ra là hàng hiệu đắt tiền, làm cho cậu không còn ý định hẹn hò tìm hiểu ai nữa, yên ổn làm một tên lớn tuổi chờ gả đi.

Con giai cún cũng biết mình làm sai, thành thành thật thật ghé vào chân Thần Ca, chân cậu được ủ ấm, trong lòng đã sớm hết giận, cậu ôm Con giai cún vào ngực, gãi gãi lông nó, hỏi, “Thấy lạnh không?”

Con giai cún lè lưỡi muốn liếm Thần Ca, Thần Ca liền vội vàng đẩy mặt nó đi, “Được rồi đừng làm nũng với ba nữa, đêm nay con ngủ cùng ba, xem như ấm hơn được một chút, về sau còn làm thế này nữa, ba sẽ đem trả lại toàn bộ đồ ăn đóng hộp của con cho ông chủ cửa hàng Đào Bảo!”

Con giai cún tựa hồ cảm giác được nguy cơ mất đồ ăn, ngoan ngoãn bò lên đầu gối Thần Ca, ‘gâu’ một tiếng.

Ngày hôm sau Thần Ca bị nghẹt mũi.

Cậu soi gương cào cào tóc vài phát, nhận ra mấy sợi tóc vểnh phía trước có làm thế nào cũng không đè xuống được liền quyết định từ bỏ, khoác áo khoác vì tiền lương vì cái gia đình này mà đi đối với mặt với thể giới trần ngập ác ý.

Qua một đêm suy ngẫm, tâm tình của cậu đã được điều chỉnh, cậu thấy tất cả mọi chuyện đều là do cậu nghĩ nhiều, nhưng khi Ôn Uyển Nhu mở cửa, Thần Ca nhìn người đàn ông cao hơn mình chừng nửa cái đầu, trong lòng vẫn run lên một cái, đồng thời cảm khái:

Có một khuôn mặt sát thủ thế này, làm nghề viết lách quả là đáng tiếc.

“Anh bắt đầu làm việc rồi sao?” Thần Ca hỏi.

Tầm mắt Ôn Uyển Nhu ban đầu đặt trên Thần Ca, sau đó chuyển dần lên, ngừng ở một độ cong kì quái, chậm rãi phun ra hai từ, “Tóc ngắn.” (Tóc ngắn là cái tóc vểnh lên như ở cái hình ở đầu chương đó)

Giọng hần không tồi, thuộc kiểu khàn khàn của đàn ông trưởng thành.

Nhưng Thần Ca thực sự không hiểu hần có ý gì, thử liên hệ một chút.

— Anh bắt đầu làm việc rồi sao?

— Tóc ngắn.

Mịa!

l

Lẽ nào anh ta đang chửi mình!?

Thần Ca cảm thấy mình đã nhìn thấu chân tướng.

Ôn Uyển Nhu đưa Thần Ca vào phòng khách xong liền mặc kệ cậu, Thần Ca đợi đợi, quyết định cứ ngồi xuống sofa đã rồi tính. Cậu nhàn rỗi không có việc gì làm bắt đầu nhìn khắp xung quanh, phát hiện căn nhà này Ôn Uyển Nhu bài trí rất khá, nhiều vật dụng vừa nhìn liền biết là hàng thủ công, ví dụ như tấm gỗ được chạm rồng vô cùng phong cách đặt cạnh TV kia, hay cầu thang xoay tròn, cùng với những ô vuông nhỏ bên dưới cầu thang.

Thì ra viết văn trên mạng có thể kiếm nhiều tiền như vậy, Thần Ca chìm sâu trong xúc động bù ngùi, cơ mà xong lại nghĩ, người ta một ngày viết mấy vạn chữ, mình ba ngày còn chưa rặn được mấy từ, dựa vào não bộ khô cạn của mình mà làm việc này, chắc chắn sẽ bị tiến độ dồn dập làm cho lao lực chết.

uL

Lát sau, Ôn Uyển Nhu bưng một cái khay to ra, thuận tay bật TV.

Trong khay toàn là hoa quả, có táo cắt thành hình con thỏ, có dâu tây tĩa thành bông hồng, càng ảo diệu hơn chính là quả cam được xếp thành hình gấu con đang ngủ, Thần Ca ngơ ngác bay hồn độn trong gió.

Ôn Uyển Nhu đưa đĩa cho Thần Ca, chuyển kênh khoa giáo.

Thần Ca không phát hiện TV đang chiếu chương trình cậu thích xem nhất, cẩn thận hỏi, “Anh làm?”

Ôn Uyển Nhu xiên vào miếng táo hình con thỏ, trả lời y theo phong cách lời ít ý nhiều của bản thân, “Rất đơn giản.”

Hai người bọn họ xem TV khoảng bốn giờ, khi sắp đến trưa thì Ôn Uyển Nhu đứng dậy, Thần Ca thở phào, thầm nghĩ cuối cùng hần cũng nhớ mình còn phải làm việc, rồi thấy Ôn Uyển Nhu nghiêm túc hỏi, “Đói không?”

Thần Ca trợn mắt.

Thử hỏi: Sáng vừa ăn hai quả táo, một đồng dâu tây, một chùm nho cộng thêm một quả thanh long siêu bự còn có thể đói sao?

Sau đó cậu nghe được bụng Ôn Uyển Nhu phát ra tiếng ‘ọt ọt’.

Sau đó cậu nghe được mình trả lời rằng, “Đói, trưa ăn gì? Ra ngoài ăn sao?”

Thần Ca: ==

Chính cậu cũng không biết từ khi nào mình lại thành người hiểu ý như thế.

Ôn Uyển Nhu gật đầu, không nói hai lời trực tiếp ở trước mặt Thần Ca biểu diễn thoát y.

Thần Ca tựa hồ nghe được tiếng bản thân vỡ vụn.

Ôn Uyển Nhu thay xong quần áo, ngoắc ngoắc tay với Thần Ca, Thần Ca cam chịu coi đó nghĩa là bảo cậu theo hần đi ra ngoài.

Cậu hít sâu một hơi, đi tới chỗ Ôn Uyển Nhu, cố gắng bỏ qua màn vừa rồi, chỉ vào bộ quần áo kia hỏi, “Anh để luôn ở đây? Không cất vào phòng à?”

Không hiểu vì lý do gì, khuôn mặt anh tuấn của Ôn Uyển Nhu tự dưng hơi đỏ lên, nói một câu chẳng liên quan, “Trước khi cậu tới tôi đã thu dọn rồi.” Rồi cầm quần áo lên lầu.

Thần Ca suy nghĩ một hồi mới tư duy được logic của hắn.

Chắc Ôn Uyển Nhu hiểu lầm ý của cậu, nghĩ cậu hỏi hắn vì sao lại lòi thoi như thế, bị mắc trong lối suy nghĩ sai lầm Ôn Uyển Nhu mới xấu hổ nói kiểu như, ‘Lúc trước đã thu dọn phòng rồi, bình thường thì hắn là giống như lần đầu tiên Thần Ca đến.’

Lúc ra khỏi phòng mặt Ôn Uyển Nhu đã hết đỏ, lại trở về làm một anh vừa đẹp trai vừa ngầu như trước.

Thần Ca nhớ đến khuôn mặt ửng đỏ ban nãy của hắn, vô thức cảm thấy người này thực ra rất thú vị.

Cũng không khó ở chung như cậu đã tưởng tượng.

3. Chương 3

Giây phút Ôn Uyển Nhu mở gara, mắt Thần Ca thiếu chút nữa hoa lên.

Một hàng mô tô được lau chùi sáng bóng, đặc biệt còn có một chiếc quân sự việt dã, cũng không biết là do hắn tự độ thành kiểu dáng như vậy hay là lấy được từ chỗ nào, cả gara quả thực có thể để người ta đi tham quan.

Thần Ca cảm thấy không khí quá xấu hổ, đành phải tìm chuyện để nói, “Anh thích mô tô à?”

Ôn Uyển Nhu ném mũ bảo hiểm cho cậu, nói, “Mô tô phân khối lớn, xài dầu mazut.”

Cái này Thần Ca biết, hình như cậu đã nghe bạn mình nhắc tới rồi, mô tô phân khối 1000cc trở lên thì được tính là phân khối lớn. Cậu đi quanh xe một vòng, hỏi, “Tất cả số xe này đều là của anh?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, “Cậu thích không?”

Thần Ca lúc đầu định nói ‘Rất nguy hiểm’, nhưng nghĩ nghĩ một lúc thì đổi thành, “Thích lắm.”

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu vung chân ngồi lên mô tô, Thần Ca ngoài ý muốn phát hiện ra chân hắn rất dài, sau đó chuyển tầm mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú kia đang nhìn mình, vểnh ngón cái ra hiệu cho cậu ngồi lên phía sau.

Thần Ca đã sớm nhận ra người này rất giống với tiểu thuyết của hắn, đa số đều phải dựa vào hành vi cử chỉ để suy đoán, hắn sẽ không há miệng đi giải thích cho người ta ý của hắn, không biết có phải là tâm ý tương thông hay không, Thần Ca cũng không hỏi mấy vấn đề ngu xuẩn kiểu như ‘Chúng ta đi xe này sao?’, ‘Đi đâu?’, cậu dứt khoát túm lấy áo hắn, đầu đội mũ trèo lên phía sau Ôn Uyển Nhu.

“Brừm —”

Ôn Uyển Nhu khởi động mô tô lao đi nhanh như chớp.

Hai người một đường phi tới phố ẩm thực, Ôn Uyển Nhu hình như đã sớm đặt chỗ trước, trực tiếp dắt Thần Ca lên tầng mười một.

Trước khi đi vào Thần Ca cố ý ngửa đầu nhìn tên nhà hàng, cậu đã tới đây một lần rồi, hôm ấy văn phòng tổ chức liên hoan, sếp của bọn họ còn tận tình nhắc nhở hết nửa giờ, cái gì mà đồ ăn ở đây đắt thế nào, bàn ăn khó đặt thế nào, cần phải quý trọng cơ hội được làm việc ở văn phòng, mỗi ngày hướng về tương lai linh tinh các loại, đến khi đồ ăn nguội lạnh ông mới vung tay lên, ban chuẩn ăn cơm.

Đương nhiên, bởi vì kí ức đã quá xa xôi, Thần Ca cơ hồ đã quên hương vị bữa ăn ấy thế nào, chỉ đọng lại thành một từ, ngon.

Nhân viên phục vụ đi tới nhận mũ bảo hiểm của Thần Ca, đưa hai người vào một phòng nhỏ, sau khi sắp xếp xong xuôi, cô mới hơi cúi người hỏi Ôn Uyển Nhu, “Hôm nay ngài ăn món gì?”

Ôn Uyển Nhu không buồn mở thực đơn, nói luôn, “Chọn một vài nguyên liệu tươi mới đi.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ rót cho hai người một ly nước chanh, mỉm cười rời đi.

Thần Ca đảo mắt, hộp miếng nước hỏi, “Anh hay tới đây à?”

Ôn Uyển Nhu y theo phong cách lời ít ý nhiều, “Ăn ngon.”

“Anh giai cứ đùa.” Thần Ca cười hắc hắc, “Hai chúng ta mới gặp nhau một ngày hôm sau anh đã mời tôi tới đây ăn cơm, nếu không phải vì anh với tôi đều là đàn ông, nhất định tôi sẽ nghĩ là anh đang tán tôi đó.”

Đôi mắt đen thẫm của Ôn Uyển Nhu lướt qua khuôn mặt cậu, khoé môi cong lên, không nói gì.

Thần Ca và Ôn Uyển Nhu ăn một bàn đồ ăn đầy ụ, Ôn Uyển Nhu không có vấn đề gì, Thần Ca thì ăn tới sắp ói ra.

Rời khỏi thang máy, Ôn Uyển Nhu đưa chìa khoá xe cho Thần Ca, đi ra cửa không thấy tấm hơi, Thần Ca nghĩ, người này lại chạy đi đâu, đưa chìa khoá cho cậu cũng vô dụng thôi, cậu có biết lái xe đâu. Thần Ca đứng tại chỗ chờ một lúc, Ôn Uyển Nhu trở về, một tay cầm ba cây kem ốc quế, phía trên còn rắc mấy viên kẹo tròn tròn nho nhỏ màu sắc sặc sỡ, muốn thơ ngây thiếu nữ bao nhiêu có đủ bấy nhiêu, khiến rất nhiều người qua đường ngoái đầu nhìn lại.

u

Thần Ca nhìn Ôn Uyển Nhu từng bước từng bước tiến về phía mình.

Sau đó.

Ôn Uyển Nhu đưa cho cậu một cây, nói, “Ăn đi.”

Trái tim Thần Ca tan nát.

Cậu đổ bưng hai tai, dưới tiếng bình luận khe khẽ cùng vẫy xem của mọi người đi theo Ôn Uyển Nhu ra khỏi cổng.

Bởi vì không thể ăn trên xe, hai người liền như kẻ trộm lén lút thở hỗn hển ăn xong ba cây kem, nói cũng kì, Thần Ca ăn kem xong, bụng vốn đang khó tiêu tự dưng ổn luôn, Thần Ca quy kết đây là do vấn đề tâm lý.

Khi Thần Ca và Ôn Uyển Nhu về tới nơi đã gần hai giờ chiều.

Ôn Uyển Nhu lúc ẩn lúc hiện không hề có ý định làm việc, Thần Ca có điểm nóng ruột, hỏi, “Hôm nay anh nghĩ à?”

“Ban ngày không có linh cảm.”

Nói thật, Thật Ca thiệt tình không biết Ôn Uyển Nhu cùng cậu ra ngoài chơi thì có linh cảm kiểu gì, nhưng cậu tốt bụng không nói ra, mà bảo, “Tôi sắp phải đi rồi, không thì tối về nhà tôi chỉnh lại cho anh nhé?”

“Ở tạm đây đi.” Ôn Uyển Nhu như thể vô ý hơi nghiêng người, vừa đứng chặn Thần Ca lại.

Thần Ca cũng không để ý mấy vấn đề tăng ca thêm giờ đâu, chẳng qua nhà cậu còn nuôi Con giai cún, hôm nay điều hoà vẫn chưa sửa, cậu mà không về thì nó sẽ phải chịu đói cả đêm, Thần Ca chỉ nghĩ đã thấy đau lòng, nói, “Không được, tôi còn nuôi một con cún, rất dính người, buổi tối nhất định tôi phải về.”

“Cún? Ừm...” Ôn Uyển Nhu vừa lăm bắm gì đó vừa gật đầu đi vào phòng sáng tác, Thần Ca lại một lần nữa cảm thấy người này quả không tồi, thuận tay rót một ly nước cho hắn, “Cảm ơn.”

Ôn Uyển Nhu không uống nước cũng không trả lời, nhưng bàn tay nắm chuột lại dùng rất nhiều sức, khớp tay trắng bệch.

Bởi vì ăn nhiều, cho nên bụng Thần Ca cứ kêu òng ọc không ngừng, cậu đặt tài liệu cần sửa qua một bên liền không nhận được, nói với Ôn Uyển Nhu một câu, “Tôi đi vệ sinh đã.” Rồi đi xuống lầu.

Ôn Uyển Nhu nghe tiếng đóng cửa, đầu ngón tay chậm chậm vuốt ve vành ly, sau đó hắn vươn ba ngón tay cầm lấy ly, uống sạch nước bên trong.

Đến khi Thần Ca ôm bụng đi lên tất cả trong phòng đều trở lại bình thường, cậu phát hiện Ôn Uyển Nhu đã uống hết nước, liền rót thêm cho hắn một ly nữa, nói thầm, “Buổi trưa ăn nhiều quá bị đau bụng rồi, tí về phải mua ít thuốc tiêu hoá mới được.”

Hai tay đánh chữ của Ôn Uyển Nhu đột nhiên ngừng lại một chút, hắn đứng lên định đi ra ngoài, Thần Ca bỗng nhiên như có thiên nhãn đoán trước được hành động của hắn, túm hắn lại, nói, “Anh không cần đi mua đâu, bụng tôi không có vấn đề gì, lát nữa tôi về nhà mua cũng được.”

Cậu vừa nói xong, đột nhiên miệng há ‘bẹt bẹt bẹt’ mấy tiếng, người ta vẫn nói ‘Đánh rắm vang không thối’, nhưng mà xấu hổ a.

Thần Ca chôn mặt xuống đầu gối, chôn nửa ngày cũng không dám ngẩng lên.

Một lúc sau, cậu trộm đưa mắt nhìn, Ôn Uyển Nhu vẫn trừng ra khuôn mặt ngầu bá cháy kia, lần đầu tiên Thần Ca thấy thì ra mặt than cũng rất đẹp trai.

Ôn Uyển Nhu kéo Thần Ca đứng dậy, nói, “Tôi đưa cậu về.”

Bàn tay hắn rất lớn, so ra phải lớn hơn tay của Thần Ca độ non nửa ngón tay cái, bàn tay ấm áp ấy bao lấy tay cậu bỗng khiến cậu an tâm lạ kì.

Thần Ca còn chưa kịp từ chối đã bị kéo ra ngoài.

Trên đường về, Ôn Uyển Nhu mua cho Thần Ca hơn mười loại thuốc tiêu hoá, sau đó mua thêm cháo rồi đưa cậu về nhà.

Trước cửa nhà.

Thần Ca hai tay cầm cháo và thuốc, nói, “Hôm nay thực sự cảm ơn anh, bài viết lát nữa anh gửi cho tôi, tôi sẽ nhanh chóng chỉnh lại.”

Con giai cún thỏ hồng học vòng vòng quanh Ôn Uyển Nhu cả buổi, Ôn uyển Nhu sờ sờ đầu nó, milu lông vàng lấp lóe như thể là tình nhân kiếp trước của hắn, quần quạ quần quýt lấy hắn, làm cho quần hắn dính đầu lông chó.

Thần Ca ho vội một tiếng, “Trong nhà hơi nhỏ, hay anh vào ngồi một chút đi.”

Ôn Uyển Nhu đẩy Con giai cún vào trong nhà, lắc đầu, “Chú ý nghỉ ngơi, phần việc hôm nay để mai làm cũng được.”

Thần Ca đứng ở cửa nhìn hắn rời đi, trong lòng cảm khái, Ôn Uyển Nhu luôn từng bước phá bỏ cách nghĩ của cậu về hắn, điều này làm cho cậu vô cùng xấu hổ vì đã trông mặt mà bắt hình dong, lại càng không biết nên đền đáp hắn thế nào.

Ôn Uyển Nhu một đường vọt tốc độ 90km/h phóng thẳng về nhà.

Hắn mở khoá cửa duy nhất ở tầng một của mình, trước thả ly xuống, sau đó lên lầu, đóng cửa kéo rèm, vùi mặt vào cái đệm hôm nay Thuần Ca ngồi, hít một hơi thật sâu...

Tay hắn chậm rãi vói vào trong quần của mình.

Đây là nguyên tội của hắn.

Là cơn nghiện của hắn

4. Chương 4

Thần Ca ở trong WC đến khi miệng lạnh như đóng băng mới nhớ ra hôm nay mình còn chưa đem điều khiển điều hoà đi sửa.

Cậu ẩn xả nước, ngoài cửa liền vang lên tiếng cào cào cọt két, Thần Ca tay nhanh mắt lẹ, một tay đẩy cửa một tay chặn miệng Con giai cún, đẩy nó ra ngoài.

Con giai cún tội nghiệp nhìn cửa WC, ăng ăng vài tiếng, rầu rĩ không vui nằm bò lên sàn nhà.

Thần Ca mặc kệ nó, sờ sờ giường, chăn rất lạnh, cậu nhào về chỗ Con giai cún, mò xuống bụng nó sờ sờ, quả nhiên là cũng lạnh.

“Lạnh sao không nói?” Thần Ca gõ đầu Long vàng bự, chia một nửa số cháo nóng hôi hổi của mình đặt trên bàn đổ vào bát nó, “Cháo này là người khác mua cho ba đó, ài ba đúng là không ngờ, tính cách của Ôn Uyển Nhu quả là không tệ...Đáng tiếc tên của anh ta quá trái ngược, ài con nói xem anh ta có bạn gái không? Hôm nay anh ta còn đưa ba đi đến một chỗ siêu đắt tiền ăn cơm, chắc cũng mất một năm lương đi? Ài đi theo ba con phải chịu khổ rồi, ngày nào cũng phải ăn thức ăn cho chó, mà còn không được ăn lòng đỏ trứng, chờ bao giờ ba giàu rồi, sẽ phong con lên làm thái tử.”

Long vàng bự không thèm để ý Thần Ca phát bệnh thần kinh lắm nhảm, tạp tạp mấy phát hết số cháo, còn lè lưỡi liếm sạch sẽ, sau đó lại nằm bò về chỗ cũ.

Thần Ca rất sợ Con giai cún sinh bệnh, cậu cởi dép trong nhà ra còn thấy lạnh, hướng chỉ là Con giai cún còn trực tiếp úp cái bụng xuống chứ.

Cậu quay về phòng còn không thôi nghĩ về chuyện này, nhà cậu không có thảm lót gì gì đó, thứ duy nhất có thể xài được chính là cái chăn Thần Ca đang quấn quanh người, cậu mở tủ quần áo ra hí húi tìm, đột nhiên quơ được cái gì mềm mềm, hai mắt liền sáng ngời.

Con giai cún thấy Thần Ca từng bước đi về phía mình, cảnh giác cao độ nhồm dậy, hai tai vểnh lên thẳng tắp, cái đuôi rũ xuống.

Tay Thần Ca cầm một cái quần len mặc trong màu đen, nở nụ cười ôn nhu dịu dàng với Con giai cún, nói, “Đừng sợ, mặc cái này vào sẽ không lạnh nữa, con xem ngộ nhờ con mà sinh bệnh, ba còn phải chữa bệnh cho con, ra bệnh viện tốn bao nhiêu tiền chứ, chỉ đành uỷ khuất con một đêm, mai ba sẽ cởi ra cho con ha!”

“Gâu! Ặng Ặng!!”

Tiếng kêu thảm thiết của Con giai cún bị tầng tầng bức tường che giấu.

Mặt trời ngoài cửa sổ đã ngã về phía Tây.

Ôn Uyển Nhu dậy từ sớm.

Hắn có thói quen tập thể hình vào sáng sớm, sau khi tập xong người hắn đổ mồ hôi như mưa, hắn tắm rửa, nhìn vào gương xem cơ bụng và đường cắt chữ V hoàn mỹ của mình, hai mắt mơ màng bắt đầu ảo tưởng một vài chuyện bất chính.

Nhà của hắn thực ra rất đơn sơ.

Trong nhà không có mấy thứ là do chính hắn chọn, ngay cả đến một số thiết kế sắp xếp cơ bản, cũng là do công ty lắp đặt và kiến trúc sư bàn bạc rồi đưa ra quyết định, không có liên quan gì nhiều tới hắn.

Sáu giờ sáng, hắn cạo sạch râu nhú ở cằm, màu xanh ở phần cằm càng tôn lên ngũ quan cương nghị nam tính của hắn, hoàn toàn tương xứng với vẻ mặt lạnh lùng của hắn, rất ít phụ nữ có thể từ chối một người đàn ông như vậy, dù cho chỉ là một đêm thân thiết cũng vô cùng hoàn mỹ.

Sau đó, người đàn ông cạo sạch râu đẹp trai rạng ngời này, đeo một cái tạp dề màu hồng nhạt in hình gấu Pooh, bắt đầu nghiêm túc hầm canh.

Cả đêm qua bụng Thần Ca không yên, cứ liên tục quặn siết làm cậu đau muốn chết, nửa đêm cả người cậu đầm đìa mồ hôi đang định đi tắm, lại nằm ngay đơ trên giường một lúc rồi thiếp đi, khi tỉnh lại trời đã sáng bảnh mắt, ngoài cửa không ngừng vang lên tiếng chuông.

Thần Ca gãi gãi đầu, ngơ ra một lúc mới tỉnh táo.

Cậu kì quái, sáng sớm ai tới tìm cậu vậy?

Thần Ca mở cửa, Ôn Uyển Nhu mặc trang phục thể thao nhìn như ôn thần đứng trước mặt cậu, nói, “Chào buổi sáng.”

Trong phút chốc Thần Ca hoài nghi có phải do mình không đeo kính, cho nên mới gặp ảo giác hay không.

“Ừm, nhà hơi bừa bộn, anh trước cứ vào đi, tôi dọn dẹp một chút.” Thần Ca mỉm cười mở cửa, lúc cúi người lấy dép trong nhà cậu chợt cảm thấy phần eo lộ ra của mình bị thứ gì nhẹ nhàng chạm phải, cậu nghi hoặc ngẩng đầu, kéo áo hỏi, “Sao thế?”

Yếu hầu Ôn Uyển Nhu giật giật, “Sẽ lạnh.”

“Không sao, bình thường trong nhà không thế này.” Thần Ca cười cười, nói, “Điều khiển điều hoà bị hỏng, lúc trước không lạnh thế này.”

Ôn Uyển Nhu mới đi được vài bước, bỗng tầm mắt dừng ở một góc trong phòng, Thần Ca nhìn theo, vẻ mặt nhất thời , sao cậu lại quên mình mặc quần len cho con milu ngốc này cơ chứ?

May mắn, Ôn Uyển Nhu không phải người nhiều lời, hắn chỉ nhìn nhìn milu ngốc, rồi lại nhìn nhìn Thần Ca, phát biểu, “Không tồi.”

Vành tai Thần Ca đỏ bừng, cậu giả bộ không nghe thấy, thuận miệng hỏi, “Sao hôm nay anh lại đến đây? Tôi còn đang chuẩn bị qua chỗ anh.”

Ôn Uyển Nhu đẩy đẩy mấy thứ mình mang tới về phía ngực Thần Ca.

Thần Ca mở ra xem, bên trong ngoài mấy hộp cơm còn có một hộp giữ ấm, trong lòng cậu đột nhiên có một ảo giác hoang đường vớ vẩn, cậu không chắc chắn mở hộp ra.

Trông ngon quá đề.

Ảo tưởng của Thần Ca thành hiện thực.

Mới trước kia thôi, Thần Ca cũng từng là một nam thanh niên đầy chất văn nghệ sĩ, mỗi ngày cầm ‘Hong lâu mộng’, ‘Câu chuyện Tokyo’ trên tay, vẻ mặt khát vọng hướng tới tương lai, chờ mong vào một buổi chiều bất chợt, hai người không hẹn mà gặp cùng hoà chung một nhịp đập yêu thương hoặc là khi mình sinh bệnh, sẽ có một thiếu nữ ôn nhu hiền lành, vì mình mà dồn hết tâm huyết hằm một nồi canh, chăm sóc mình, rồi dần dần hai người sẽ trở nên tâm đầu ý hợp... A phi, là rung động con tim chứ.

Đáng tiếc chính là hồi còn học đại học cậu mãi mê đắm chìm trong chuyện tình yêu của người ta, đến phiên cậu, tốt nghiệp đã nhiều năm, trình độ cũng đã lên tới bậc pháp sư. (Với sự trợ giúp của bạn copmatbu thì mình mới ngộ ra ma pháp sư là cấp bậc đỉnh cao của một dân FA)

Thiếu nữ cũng trở thành vợ của người ta.

“Anh, những thứ này đều là cho tôi sao?” Bởi vì đã mong mỏi nhiều năm lắm, cho nên Thần Ca đối với chuyện như ảo mộng này vẫn cảm thấy không chắc chắn.

Ôn Uyển Nhu gạt đầu, trầm mặc mở một hộp khác.

Thần Ca cảm xúc dâng trào một hồi, bỗng nhiên một ý nghĩ không tốt lắm nảy lên, mấy thứ này trông không giống đồ mua ở ngoài, cậu hỏi, “Đây đều là anh làm à?”

Ôn Uyển Nhu tiếp tục gạt đầu.

Thần Ca chớp cái không muốn động đũa, nếu là bình thường dù có thế nào nhất định cậu sẽ ăn sạch bách, nhưng mà giờ bụng của cậu đang yếu ớt lắm, ngộ nhờ ăn phải cái gì không nên ăn, rất có thể ngày này sang năm sẽ tạo cơ hội cho hắn tới tảo mộ cậu.

Ôn Uyển Nhu mở tất cả hộp ra, đưa cho Thần Ca một cái thìa, cũng không nói gì, dùng đôi mắt đen thẫm kia nhìn cậu.

Lương tâm của Thần Ca run rẩy.

Cậu cúi xuống nhìn ánh mắt khát vọng của con milu lông vàng mặc quần len màu đen dưới bàn, lại ngẩng lên nhìn hai mắt Ôn Uyển Nhu.

Một nguyên tố tên là ‘manh’ chậm rãi nảy nở.

Thần Ca từ trước tới nay vốn không phải là một người cứng rắn, nếu không cũng không đặt cho con milu lông vàng nhà mình cái tên chất phác như ‘Con giai cún’, cậu cầm thìa, cười với Ôn Uyển Nhu, nói, “Đã để anh phải lo lắng rồi.”

Sau đó, cậu múc một thìa cháo, đưa vào miệng.

5. Chương 5

Sau khi tiễn Ôn Uyển Nhu đi, Thần Ca thiếu chút liếm chén đĩa lại một lần nữa.

Thời khắc cậu đưa thìa cháo vào miệng, dường như cả tâm linh cậu đều run lên.

Quá quá quá quá...

Thực sự là quá ngon!

Cậu nhìn khuôn mặt trầm mặc của Ôn Uyển Nhu, bỗng nhiên cảm thấy người này nháy mắt trở nên thuận mắt hơn quá nhiều.

Ôn Uyển Nhu còn cắt cho Thần Ca một đĩa táo hình con thỏ, sau đó mới trầm mặc rời đi.

Con giai cún dường như đã bị mùi hương đồ ăn hấp dẫn mang đến quên rũ, nhiệt tình dành cho hắn dâng lên tới mức đỉnh điểm chưa từng có, cho dù bản thân còn mặc quần len, cho dù hai chân sau đi khắp khiêng quá xá buồn cười, nó vẫn bất chấp thân mình vươn lên thờ hồng học liếm tay Ôn Uyển Nhu.

Một người một milu đều nảy sinh cảm giác không nỡ cách xa Ôn Uyển Nhu, đương nhiên, cái chính là không nỡ cách rời đồ ăn hấp dẫn.

Ôn Uyển Nhu cũng không rời khỏi toà nhà này, hắn đi xuống một tầng, nghe được tiếng Thần Ca đóng cửa, lại quay về đường cũ.

Nhà của Thần Ca ở bên trái tầng bốn, Ôn Uyển Nhu đứng trước cửa nhà bên trái tầng năm, lấy chìa khoá ra mở cửa.

Thần Ca nằm trên giường, vuốt vuốt cái quần len Con giai cún đang mặc, liên miên lẩm nhẩm với nó đủ loại chuyện vớ vẩn.

Cậu thấy hơi buồn ngủ, có lẽ là vì con người khi suy yếu được ăn uống no nê đều bị cảm giác thoải mãn khuấy phá, cậu xoa xoa đầu milu lông vàng, nhắm hai mắt lại.

Trong WC.

Tại ống thông gió.

Một thanh sắt có phần đuôi hơi cong lên đang chậm rãi thò xuống.

Thanh sắt móc lấy một miếng kim loại mỏng, khẽ hất lên, ‘cạch’ một tiếng, miếng kim loại ở ống thông gió liền được nới lỏng.

Ống thông gió trong nhà Thần Ca là loại siêu lớn, bên ngoài còn lắp thêm một cái quạt cũ, sau khi Thần Ca nói đi nói lại với chủ thuê nhà mới bỏ cái quạt ấy đi được, đổ xi măng vào, nhưng làm xong chủ nhà lại nói mặc kệ chuyện ống thông gió, Thần Ca không có cách nào, đành miễn cưỡng gắn tạm miếng kim loại lên chỗ xi măng còn lại.

Miếng kim loại rơi xuống vang lên một tiếng ‘Cạch’ trong trẻo.

Con giai cún trong phòng nâng mắt lên, lại nhắm mắt lại.

Từ miệng ông thông gió chật hẹp, đột nhiên có một bàn tay thò ra.

Đó là bàn tay của đàn ông, to dày, hữu lực, đeo bao tay.

Sau đó là cánh tay.

Tới bả vai.

Rồi đầu.

Hiển nhiên người đàn ông này đã chuẩn bị đầy đủ cho ngày hôm nay, hắn mặc đồ bó sát, chân đi giày cao su, thoát nhìn vừa kì lạ lại vừa gợi cảm, hơn nữa trang phục này đã hiển lộ dáng người thừa tiêu chuẩn của hắn, cùng với chỗ cực đại kia.

Ôn Uyển Nhu giật giật cánh tay, hai má hắn vì hành động vừa rồi mà dính đầy bụi, nhưng giờ không phải là lúc rửa sạch, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Hắn mở bồn cầu, dán một thứ gì đó mắt thường khó nhìn thấy lên phần băng dính màu đen ở góc khuất bên cạnh, sau đó, hắn xả nước, xoa sạch những dấu vết còn sót lại.

Thời gian ngấm thuốc còn rất dài.

Hắn không vội tiến vào phòng.

Không vội nhìn ngắm người khiến hắn không thể khống chế cảm xúc kia.

Hắn hướng vào gương nhìn khuôn mặt trầm mặc của mình, thử làm cho bản thân có chút biểu tình, đáng tiếc không có tác dụng, tầm mắt hắn chậm rãi chuyển xuống, bắt gặp đồ dùng vệ sinh cá nhân của Thần Ca.

Thần Ca có vẻ không phải là người quá quan tâm đến bản thân, đồ dùng vệ sinh cá nhân của cậu rất ít, chỉ có bàn chải đánh răng, kem đánh răng và một cục xà bông nho nhỏ.

Ôn Uyển Nhu đau lòng.

Song càng nhiều thêm hưng phấn.

Hắn trải khăn mặt của Thần Ca lên tay, vùi mặt vào nó hít thật sâu, tay kia mò xuống địa phương không thể khống chế, nhưng mà lập tức cau chặt.

Khăn mặt toàn mùi xà bông, không có mùi hương mà hắn muốn.

Vì thế.

Hắn dời sự chú ý lên bàn chải đánh răng được đặt lẳng lẳng ở đó.

Ôn Uyển Nhu cầm bàn chải đánh răng, cẩn thận quan sát.

Một chiếc bàn chải đánh răng có cán bằng nhựa dẻo màu xanh, phần chải màu trắng.

Hắn mở miệng, đưa bàn chải vào miệng.

Hắn có thể cảm giác được nước miếng của mình đang trào ra từ đầu lưỡi, khuôn mặt vì vui sướng không rõ mà đỏ lên, thậm chí, địa phương đã lâu không có cảm giác kia cũng ần ần đau đứng lên.

Ôn Uyển Nhu nhả bàn chải ra, trên đó dính đầy nước miếng của hắn, thậm chí còn kéo ra một sợi chỉ bạc.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Tiếng đập cửa kịch liệt như búa tạ nện vào lòng Ôn Uyển Nhu, hắn nghe được tiếng sủa của con chó lông vàng đã tỉnh dậy. Ôn Uyển Nhu nhứ mày, thả bàn chải lại vào cốc, cầm miếng kim loại gắn vào chỗ miệng ống thông gió bị rơi dưới đất lên, trèo lên theo dây thừng.

“Ừm...Ai vậy?”

Đầu Thần Ca đau âm ỉ.

Lông vàng bụi ở bên cạnh cậu sửa không ngừng, nó vốn rất ngoan, bình thường sẽ không sửa loạn, Thần Ca sờ sờ đầu nó, nói thầm, “Đừng ồn.” Sau đó liền ngủ thiếp đi.

Khi Thần Ca mở mắt đã đến nửa đêm, cậu nhìn di động, nhất thời bị thông báo hơn ba mươi tin nhắn trên màn hình dọa sợ, cậu mở ra xem, phát hiện tin nhắn toàn là ‘Sao cậu không ra mở cửa’, ‘Không mở cửa hả, mình biết thừa cậu ở nhà rồi mau ra mở cửa cho mình đi’ các loại.

Đầu cậu vẫn choáng váng mơ hồ, chờ một lúc sau mới tỉnh táo lại, nhìn tên người gửi, là VV. Thần Ca thở dài, gọi lại, lười biếng nói, ‘VV, cậu nhắn tin cho mình làm gì?’

VV là người bạn Thần Ca quen trong một lần đi xem phim, khi hai người an vị vào chỗ ngồi, ánh mắt Thần Ca gắt gao dán vào động thái của nữ diễn viên, còn ánh mắt VV thì nhìn chăm chăm vô mộng nam diễn viên...

Sau khi quen nhau một thời gian dài, Thần Ca mới phát hiện VV là đồng tính luyến ái, hơn nữa có một khoảng thời gian, hình như y còn muốn tán cậu.

“Hôm nay đại ca đây gõ cửa nhà cậu suốt một ngày cậu có biết không hả?” Không biết VV đang ở đâu, đầu đây bên kia ầm ĩ vô cùng.

“Mình ngủ.” Thần Ca nói xong, nghĩ nghĩ còn thêm một câu, “Gõ cửa không thấy ai trả lời thì cậu phải về chứ, còn gõ suốt một ngày, quả là kiên trì không bỏ cuộc.”

“Cho mình xin, ai mà biết là cậu không muốn mở cửa cho mình hay là không có ai ở nhà chứ, cậu không biết đâu, lúc mình gõ cửa nhà cậu mình với Con giai cún đã nảy sinh cộng hưởng, mình ở ngoài gõ một cái, nó bên trong sửa một tiếng, hài hoà du dương quá xá luôn.” Giọng nói VV đầy vui vẻ.

Thần Ca vừa nghe giọng y đã thấy phiền, người này chính là kiểu người tầm nhìn hạn hẹp, ngày nào cũng ôm giấc mộng tìm kiếm được người đàn ông tốt đáng tin cậy cùng chung sống, nếu không tính Thần Ca thì y cũng chẳng có mấy người bạn tri kỷ, người ta khinh thường chơi với cái tên thần kinh này mà ==.

“Cậu rùng mớ đi giày vào Con giai cún nhà mình làm chi?” Thần Ca thở dài, “Giờ cậu đang ở đâu? Mình thấy chỗ cậu có vẻ ồn.”

“Xem phim ma, cậu có tới không?” VV bắt đầu ăn snack khoai tây rôm rốp.

“Thôi, mình vừa dậy, mấy giờ rồi mà cậu còn chưa ngủ?” Thần Ca hỏi.

“Khoảng gần sáu giờ, trời sắp sáng rồi, à, lần trước không phải cậu muốn mình mang một hộp đặc sản về cho cậu sao, hôm nay mình đến là để đưa cho cậu đó.” (Trong một hộp đặc sản thì có nhiều loại đặc sản khác nhau)

“Ừm, cậu chưa cho mọi người ăn hết chứ?”

“Mình là người như vậy hả.” VV ‘xí’ một tiếng, “Đúng rồi bánh hoa hồng trong này lắm, có thể cho mình một túi không?”

“Nhớ chưa lại cho mình một ít đấy.” Thần Ca nói xong liền cúp điện thoại, gõ gõ sàn nhà, cún ngốc thở hồng hộc chạy tới, trực tiếp nằm bò lên quần len.

“Ba phải đi làm.” Thần Ca kéo cái quần len, “Đưa quần cho ba.”

Lông vàng bụi lắc lắc cái đuôi, không bạo lực quyết không hợp tác. (Và em đã nghiệm cái quần len như thế...)

6. Chương 6

Khi Thần Ca tới phòng làm việc của Ôn Uyển Nhu, đối phương đang thảo luận với biên tập về tiểu thuyết tiếp theo.

Nói thật Thần Ca đến đây làm được mấy ngày, thực sự chưa từng thấy Ôn Uyển Nhu nghiêm túc làm việc bao giờ, mỗi ngày không ngăn người thì đi mần mê sờ mó mấy vật liệu gỗ, thỉnh thoảng có chú tâm sáng tác, không được mấy tiếng đã viết xong số chương yêu cầu, để lại một đống lỗi sai chính tả cho Thần Ca xử lý.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của Ôn Uyển Nhu.

Cậu đi vào phòng bếp rót cho Ôn Uyển Nhu một ly nước, lúc trở về liền thấy hần lạnh mặt vẫy tay gọi cậu, Thần Ca không hiểu mô tê gì nhận điện thoại, câu đầu tiên cậu nghe được từ miệng biên tập viên chính là, “Ôn Uyển Nhu!! Cậu dám viết như thế hả! Ngày mai tôi phải ngồi ị trước cửa nhà cậu!!!!”

“Ui chao.” May mà tai Thần Ca còn chưa bị điếc vì loại âm thanh quá độ này, cậu đưa mắt nhìn Ôn Uyển Nhu, nói, “Biên tập, tôi là Thần Ca.”

Khẩu khí của biên tập lập tức thay đổi, thê lương bi ai biết chừng nào, “Thần Ca cậu nhất định phải ngăn cản Ôn Uyển Nhu, cậu có biết cậu ta viết tiểu thuyết này nội dung thế nào không? Cậu có biết không?”

Lúc trước Thần Ca cũng mắc mết với cái tiểu thuyết này của Ôn Uyển Nhu.

Tác phẩm này kể về một thiếu niên lớn lên trong cô nhi viện, không rành thế sự đắc tội với một người vô cùng có thể lực, khi đối phương sắp bức ép thiếu niên tới tuyệt cảnh, thiếu niên nằm trong vùng máu có được dị năng, sau đó dưới tình huống không một ai phát hiện tiêu diệt tất cả những kẻ đã hành hạ mình.

Tiếp đến thiếu niên liền một đường chuốc hoạ một đường diệt người qua hơn ngàn chương, có thể nói là một câu chuyện chua xót cay đắng vô ngần.

Thần Ca hỏi, “Ừm, tác giả Ôn quyết định về sau nội dung tác phẩm phát triển thế nào?”

Biên tập ở đầu dây bên kia sắp khóc tới nơi, “Cậu không tưởng tượng được đâu, theo ý tưởng của Ôn Uyển Nhu, bộ tiểu thuyết này là thần kịch, cậu biết không, trong tác phẩm xuất hiện tổng cộng bốn nhân vật nữ, một là người mẹ đến giờ vẫn chưa gặp mặt của nhân vật nam chính, một là người phụ nữ trung niên đã từng trợ giúp nhân vật nam chính, còn một là người em gái ruột đã sớm mất của nhân vật chính, tôi nhắc đi nhắc lại cậu ta mới chịu thêm một nhân vật nữ ở chương tám trăm, nhưng mà cậu nghe xem, cậu ta muốn làm gì? Cậu ta như thế này là không muốn tiếp tục làm việc cho tôi nữa phải không? Cậu ta như thế này là muốn ném cái nghề tiểu thuyết gia xuống đất rồi đập thêm mấy đập nữa phải không?”

Nghe biên tập càng ngày càng nói mấy câu đầu đầu, Thần Ca cúp máy, cười cười hỏi, “Anh nói với biên tập cái gì mà anh ấy có phản ứng mạnh vậy.”

“Không nói gì cả.”

“Hình như là về em gái, anh định để tình tiết sau này thế nào?” Thần Ca không hề vì câu trả lời ngắn gọn của Ôn Uyển Nhu mà cảm thấy mình bị coi thường, cậu tiếp tục nhấn nạy hỏi. (Em gái ở đây là muội tử, là cách gọi của mấy anh giai dành cho các cô thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp)

Ôn Uyển Nhu trả lời, “Tôi định để cô ta vì bảo vệ nhân vật nam chính mà chết.”

Thần Ca trầm mặc một lát, “Vậy cô ta còn có thể sống không?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Truyện này là thể loại đô thị dị năng.”

Thần Ca tiếp tục hỏi, “Vậy anh có ý định phát triển thêm một nhân vật nữ mới không?”

Ôn Uyển Nhu lại lắc đầu, “Một người là đủ rồi.”

Thần Ca hỏi một câu cuối cùng, “Anh muốn để nhân vật nam chính cô độc cả đời đúng không?”

Ôn Uyển Nhu trả lời rõ ràng, “Cần phụ nữ làm gì? Có huynh đệ là đủ rồi.”

Thần Ca, “...”

Yên lặng phun ra một búng máu.

Cuối cùng em gái vẫn chết.

Thần Ca từ một đồng lỗi chính tả suy đoán ra nguyên nhân em gái chết, trên cơ bản là nhân vật chính bị một tên tiểu nhân hãm hại, sau đó em gái vì cứu nhân vật chính mà rơi xuống biển, ngon lành đơn giản chết đuối.

Cảnh tượng lúc đó là như vậy: ‘Nàng lẳng lặng nằm trên bọt biển, thân hình chìm trong nước biển tối đen nhìn không thấy rõ, tất cả mọi người đều lạnh ngắt im lìm, hoàn toàn không biết phải xử lý thế nào, ngay cả tiện nhân kia, cũng thập phần vô thố, có thể tưởng tượng rằng, gã chỉ là muốn hãm chết mà thôi, không bao gồm thiếu nữ tốt đẹp này.’

Nước mắt của Thần Ca ghen ứ ở hai từ ‘Bọt biển’.

Bọt biển...Mặt biển...

Ha ha.

Post ba chương theo nhiệm vụ của ngày hôm nay xong, Thần Ca đuổi thắt lưng, gần đây trạng thái làm việc của cậu càng ngày càng tốt, sai chính tả ở trình độ thể này mà cậu cũng chỉ cần một giờ đã có thể hoàn thành, cậu ra ngoài, đưa cột Ôn Uyển Nhu đang cúi đầu chừa một miếng gỗ, “Anh làm gì thế? Thợ mộc? Có phải là tiền lương viết tiểu thuyết không đủ cho anh, nên anh kiếm luôn việc này?”

Ôn Uyển Nhu trầm mặc lắc đầu.

Thần Ca đi qua, rốt cuộc nhìn thấy một tác phẩm điêu khắc tròn tròn hình con thỏ hắc đặt bên cạnh, cậu buồn cười, cầm lên hỏi, “Là anh làm?”

Ôn Uyển Nhu nói, “Ừ.”

“Khéo tay quá.” Thần Ca còn định nói tiếp, đột nhiên chuông cửa vang lên, cậu nhìn Ôn Uyển Nhu, nhỏ giọng nói, “Hay là biên tập đến?”

“Hắc là không nhanh như vậy.” Ôn Uyển Nhu nhíu mày.

“Quên đi, để tôi ra xem.” Thần Ca buông khối gỗ trên tay xuống, dòm thử qua mắt mèo, tối thui, cậu mở cửa, bỗng bị một người gắt gao ôm lấy, đối phương hô to, “Cưng à! Anh đến rồi!”

Thần Ca luống cuống chân tay giãy ra khỏi một quả cầu màu hồng phấn, tập trung nhìn cho kĩ, thì ra là VV đến.

“VV sao cậu lại chạy đến đây?” Khiếp sợ trong Thần Ca lúc này quả thực không thể nói thành lời.

“Tặng đồ ngon cho cậu.” VV cứ như đã đến đây cả ngàn lần ôm một cái thùng nhỏ cưỡi giấy vào nhà, vừa đi vừa nói, “Không phải hôm qua mình không tìm được cậu sao, cho nên mình gọi điện thoại cho văn phòng của cậu, trợ lý nói cậu tối đây làm việc, còn cho mình địa chỉ nữa, cho nên mình đến đây.”

“Vậy sao không gọi cho mình một cú điện thoại rồi hẵng đến?” Thần Ca đưa cho y một đôi dép lê, “Cậu đừng vào phòng khách vội...”

Cậu vừa nói xong, VV đã mở cửa phòng khách, sau đó, y há hốc mồm, lặng ngắt không nói một lời.

Ôn Uyển Nhu thân trên cởi trần, cổ tay đeo một cái vòng tay thắm mờ hôi màu đen, cả người toát lên vẻ lạnh lùng rét lạnh.

Hắn ngẩng đầu liếc về phía cửa, gật đầu với VV một cái.

Thần Ca đặt cái thùng trong tay VV xuống bàn, nói với Ôn Uyển Nhu, “Tôi mua đặc sản, mới được đưa đến, anh xem xem có cái nào anh thích ăn, để tôi tặng anh mấy túi.”

Ôn Uyển Nhu cầm một túi dưa Hami có in hình heo nhỏ màu hồng phấn, cộng thêm một túi hoa quả khô trông ấu trĩ ngây thơ không chịu nổi.

VV cứ như nằm mơ ngồi xuống cạnh Thần Ca, đến khi Ôn Uyển Nhu đi vào phòng bếp thì chột chột cậu, nhỏ giọng nói, “Ngày nào cũng ở cùng mãnh nam đẹp giai như thế, cậu có thấy trái tim rung động không vậy?”

Thần Ca quàng cho y một ánh mắt khinh bỉ, nói, “Không ngờ mình lại quen một tên đi đường bộ như cậu.” Đi đường bộ: Là kiểu oaaa qua đường đằng sau, ở đây là khinh bỉ bạn VV là gay mà rõ hơn là thụ đó.

VV cười nhạo, nói, “Anh đẹp giai này chắc chắn cũng là người giống mình, không tin cậu thử để ý mà xem, đảm bảo đó.”

“Sao có thể?” Thần Ca thấy lời VV nói chẳng có căn cứ khoa học gì cả, cậu nghiêm túc nói, “Anh ta không ẻo lả một tí nào, cũng không cong ngón tay hình hoa lan.”

“Chẳng qua là cậu không rõ thôi,” VV vẻ mặt xuân tâm dạt dào, nói, “Mấy anh đẹp giai gay đều thế cả, càng đẹp giai lại càng men lì.”

“Thôi đi cậu,” Thần Ca vẫn không tin, cơ mà khi nghĩ lại mấy hành động thân mật Ôn Uyển Nhu cố ý vô tình làm với mình, cậu lại thấy hơi hơi không chắc chắn.

“Thật đấy, mình dám cược với cậu luôn!” VV có hơi nổi điên, y nói, “Mình đây không có sở trường gì, nhưng xem cái này là chuẩn của chuẩn đó!”

Đúng lúc này Ôn Uyển Nhu bưng một đĩa hoa quả ra.

VV và Thần Ca đều lập tức ngậm miệng.

Sau đó.

Thần Ca nhìn dâu tây được tỉ mỉ cắt thành hình bông hồng, cùng với thanh long ở chính giữa được xếp thành ngôi sao.

Không chắc chắn trong lòng nhảy mất như lửa cháy lan khắp đồng cỏ.

7. Chương 7

VV gặp được giai đẹp liền không chịu đi, mặt dày mày dạn ở lại nhà Ôn Uyển Nhu ăn cơm chiều, ăn đến nỗi tam quan của bản thân cũng như được đổi mới. (Tam quan gồm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan, hiểu lơ mơ thì là nhận thức của con người đối với mọi thứ xung quanh)

Chớp mắt đã tới năm giờ chiều, Thần Ca thấy đã qua giờ mình tan tầm không biết bao lâu rồi, còn cứ ở đây da mặt cậu sẽ bị cái tên VV mất mùa này quàng đi sạch sẽ mất, cậu vội vàng tìm một cái cốc, một tay ôm thùng một tay kéo VV ra cửa.

Ôn Uyển Nhu ôm ngực đứng trước cửa sổ nhìn hai người ngồi vào xe rồi đi, nửa mặt ẩn trong bóng tối.

Việc đầu tiên VV làm khi vào nhà Thần Ca chính là bỏ nhào lên người Con giai cún, ôm hôn sờ mó đủ thể loại, Thần Ca mở thùng, lấy đồ ăn vặt dành cho chó đổ ra cho nó, cười nhạo VV, “Cậu giỏi thật đấy, đã ăn vụng nhiều đồ ăn vặt của mình thế rồi còn ăn cả của Con giai cún à?”

“Cậu nghĩ mình ngu chắc,” VV nói, nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ mặt, then thùng vô ngần nói, “Ai nha, hôm nay anh đẹp giai ở chỗ cậu làm quả là hàng chất lượng cao, rất hợp với gu của mình.”

“Thích thì theo đuổi đi.” Thần Ca thuận miệng nói.

VV ngẫm nghĩ một lúc, vẻ mặt kinh hỉ, nói, “Ai cũng à, thế thì quá tuyệt rồi, cậu nghĩ xem, mình đã chán đơn gối chiếc không có đối tượng suốt hai tuần rồi, mình thấy cái anh đẹp giai kia có vẻ cũng không có bạn giai, hai bọn mình không phải quá vừa vặn ư.”

Thần Ca nhú mày, nói, “Cậu thực sự định theo đuổi anh ấy à.”

“Sao lại không theo đuổi chứ, anh ta lớn lên đẹp trai như thế, còn có một căn nhà bự chẳng, ít nhất cũng phải nhiều đây đi?” VV vung tay đếm, vung đến vung đi, thiếu chút nữa tính luôn cả ngón chân mình.

“Nhưng mà...” Thần Ca không phải là cố ý đả kích VV, nhưng cậu cảm thấy, Ôn Uyển Nhu phải mất tàn mới hẹn hò với người nường pháo như cậu ấy, cậu tiếp tục nói, “Cậu thấy Ôn Uyển Nhu sẽ thích cậu sao?” (Nường pháo na ná với từ ‘bóng’ của mình.)

“Ôn Uyển Nhu là ai?” VV ngẩn ra, hỏi.

Thần Ca trầm mặc.

VV tự mình nghĩ nghĩ.

Cũng trầm mặc theo.

Thần Ca đi rồi, Ôn Uyển Nhu một mình nằm trên sofa không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên ngoài cửa vang lên từng đợt gõ cửa có quy luật.

Hắn không nhúc nhích.

Tiếng gõ cửa kéo dài ước chừng hơn mười phút, Ôn Uyển Nhu day day huyết thái dương, dứt khoát lấy khẩu súng lục màu đen dưới đệm sofa, lưu loát lên đạn, nhìn qua mắt mèo ở cửa, giọng nói trầm thấp tao nhã, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đàn ông, đặc biệt cung kính nói, “Thiếu gia, mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến.”

“Không đi.” Ôn Uyển Nhu đáp đến thẳng thắn rõ ràng.

“Rầm —!”

Cửa sổ bỗng chốc bị phá một cái lỗ to đùng!

Ôn Uyển Nhu nhìn mảnh vỡ tan tác rơi ra từ lỗ hổng cùng viên đạn toả khói đầy nguy hiểm cách chân mình một cm, bình tĩnh cúi người nhặt áo sơ mi không tay màu đen của mình lên, đi mở cửa.

Ngoài cửa.

Tám người đàn ông mặc tây trang màu đen đồng thời cúi đầu, hô lên, “Thiếu gia.”

Tầm mắt Ôn Uyển Nhu đảo qua bọn họ, một thân toả ra hàn khí.

Tất cả suy đoán của Thần Ca về Ôn Uyển Nhu đều sai bét, nhưng có đúng một cái, ấy là — tiền viết văn của Ôn Uyển Nhu, quả thực không đủ để hắn duy trì sinh hoạt hàng ngày.

VV khiến người ta có cảm giác y cực kì giống một khuê nữ nhà bên, có đôi khi Thần Ca nhìn VV dòm gương bôi loạn lên mặt mà cứ ngỡ như người đang ngồi trước mặt mình là một cô em diện mạo hung tàn, chứ không phải một anh giai một mét bảy mươi lăm.

Văn phòng đã sớm lấy lại tiểu phẩm giao cho Thần Ca biên soạn lúc trước, Thần Ca mở máy tính chẳng biết làm gì, nhàm chán đọc tin tức.

Cậu bên này đang đắm chìm trong chùm tin tiêu điểm ‘XX sau khi ở chung ba tháng, phát hiện bạn trai là phụ nữ’ cùng với ‘Thiếu nữ mười bốn tuổi yêu đại thúc bốn mươi tuổi’, VV nằm trên giường đột nhiên bật dậy, ôm gối vò vò, vừa vò vừa rống, “A a a a! Muốn đàn ông quá đi mất thôi!!!”

Thần Ca đảo mắt xem thường, hít sâu một hơi, dùng tông giọng có đề xi ben lớn hơn gào lên, “A a a a! Muốn phụ nữ quá đi mất thôi!!!”

Gào xong, Thần Ca nhìn VV bị mình dọa sợ, hỏi, “Thích không?”

VV về mặt ‘cậu là đồ ngu à’, nói, “Cậu biến ra một cái ‘chiêm chiếp’ cho mình đi, mình thích liền.” (Chiêm chiếp là từ tượng thanh, mọi người đều hiểu chứ)

Thần Ca tắt máy tính, cậu thấy người bạn tốt là gay này của mình cơ khát quá rồi, cần chủ nghĩa xã hội nghiêm khắc giáo dục, “Cậu chẳng qua mới có hai tuần không có đàn ông thôi, mình hơn hai mươi năm không có phụ nữ đây này, cậu thấy mình với cậu ai thảm hơn?”

VV đáp, “Căn bản là không phải đạo lý này, cậu nghĩ coi, người ném qua sơn hào hải vị với người suốt ngày gặm vỏ cây cùng phải gặm vỏ cây, cậu thấy người nào dễ chịu hơn?”

Thần Ca chấn kinh rồi, “Cậu thế mà có thể nói ra câu thâm ảo như vậy, mình quả là phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.”

VV vẻ mặt tự hào, “Cũng không nhìn coi gia là người thế nào, người như cậu đã bao giờ được chiêm ngưỡng chưa...Ài không nói cái này nữa, Thần Ca à, cậu giới thiệu Uyển Nhu cho mình nha?” Y tội nghiệp cầu xin.

Thần Ca nhú mày, cậu cứ thấy có một chút cảm giác... như đang hăm hại đồng đội, “Cậu thực sự thích người ta?”

VV gật đầu, “Trà không thiết cơm không nhớ.”

Thần Ca khinh bỉ, “Lúc này Uyển Nhu làm bốn món ăn, không phải cậu ăn hết một nửa à!”

“Cái này đâu có giống,” VV hai tay ôm cái mặt bự chẳng của mình, “Là nhất kiến chung tình cậu hiểu không?”

“Vậy cậu cứ tự do truy đuổi tình yêu của cậu đi.” Thần Ca xoa xoa cổ.

VV đột nhiên như con dê điên vỗ tay đôm đốp một hồi, hai mắt loé sáng nhìn chằm chằm Thần Ca, “Mình nghĩ ra một biện pháp tuyệt hảo, Uyển Nhu không phải là đồng nghiệp của cậu sao? Các người không phải mới gặp nhau vài ngày sao? Hẹn nhau ra ngoài một bữa đi, cậu coi, mình đi cùng cậu anh ấy sẽ không xấu hổ, mình cũng không xấu hổ, quá tốt.”

“Bọn mình ngày nào cũng bận việc, làm gì có thời gian ra ngoài chơi bởi với cậu.” Lúc nói câu này trong lòng Thần Ca có tí chột dạ.

Ôn Uyển Nhu đến trưa thì viết khoảng ba, bốn chương, sau đó hai người bọn họ nhàn rồi không có việc làm ngồi xem tivi, chẳng có áp lực gì sất.

VV cầm túi đi ra ngoài, nói, “Ai nha, thời gian trôi nhanh như nước chảy, mình đi rút tiền mua vé xem phim đây, lát nữa mình về hai ta lên mạng bàn tiếp, cậu ngủ cho kĩ đi!” Y đi xong liền mở cửa lao ra ngoài, hết như một cơn gió.

Thần Ca trợn mắt há hốc mồm nhìn y xoẹt một phát đóng cửa, thật lâu sau mới nói ra lời mình vốn định nói, “Ồi điên, cậu muốn tìm người yêu, sao còn tìm thêm một cái bóng đèn làm chi...”

8. Chương 8

Thần Ca thầm cân nhắc nửa buổi xem ngày mai nên nói với Ôn Uyển Nhu thế nào, QQ của VV kêu lên không ngừng, cậu cũng không phản ứng.

Con giai cún nằm bên chân cậu ngủ vù vù, không hề có ý định phân ưu giúp ba nó chút nào.

“Reng reng reng ”

Điện thoại kêu lên, Thần Ca nhìn màn hình báo tin liền thở dài, ấn nghe, “VV cậu làm gì vậy?”

“Mình còn đang muốn hỏi cậu đây.” Qua điện thoại cũng nghe được tiếng giương nanh múa vuốt của VV, y kêu, “Sao cậu không nghe điện thoại của mình?”

“Không muốn nghe,” Thần Ca ăn ngay nói thật, “Cậu nghĩ chỉ một câu của cậu là đủ để chứng minh hai người các cậu hợp nhau à? Hay để mình hỏi Ôn Uyển Nhu một chút, nếu anh ta là gay, mình sẽ lập tức kéo hai người đi ăn cơm cùng nhau luôn, hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện, được không?”

“Nghe cũng không tồi...” VV có chút chần chờ, “Vậy khi nào cậu hỏi?”

“Cho mình thời gian ok? Cậu nghĩ bên này vừa muốn bán bên kia đã bỏ tiền ra mua chắc? Lẽ nào cậu muốn ngày mai mình trực tiếp đi hỏi anh ta là: Anh có gay không, xong rồi để anh ta đuổi việc mình hả.”

“Đuổi thì đuổi.” VV nói xong, đột nhiên hô một câu, “Ui.... Đau muốn chết.”

“Cậu sao thế?” Thần Ca hỏi.

“Cẩn phải lười.” Giọng nói VV lộ rõ thâm thối.

Thần Ca vui vẻ, “Đáng đời, lần sau còn rửa mình bị đuổi việc thì ‘chiêm chiếp’ cũng bị cắn luôn.”

Tại một căn biệt thự vùng ngoại thành.

Xe thương vụ màu đen chậm rãi vào cổng, cửa kính xe hạ xuống, Ôn Uyển Nhu nhìn cảnh sắc quen thuộc ngoài cửa sổ, vẻ lạnh lùng trên mặt mang theo một chút nhàm chán.

Xe dừng ở cửa, lái xe cung kính nói, “Thiếu gia, đã tới rồi.”

Ôn Uyển Nhu mở cửa xe, lập tức có hai nòng súng đen bóng chìa về phía hắn, Ôn Uyển Nhu đẩy một hộp súng sang một bên, bước ra khỏi xe.

Cổng lớn rộng mở, đã có người đang chờ.

Một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen đứng ở cửa, ông lạnh lùng nhìn Ôn Uyển Nhu mặt không đổi sắc đi đến trước mặt mình, nói, “Nghịch tử, mi còn biết trở về?”

Ôn Uyển Nhu ngừng bước, xoay người muốn đi.

Mẹ Ôn đang bưng một nồi canh hầm bổ từ hành lang đi ra, thấy Ôn Uyển Nhu liền sáng ngời hai mắt, hô, “Nhu Nhu, về rồi đấy à? Mau mau, để mẹ nhìn xem, ai nha lão Ôn ông đứng ở cửa làm gì, mau bảo con qua đây đi.”

Nữ giúp việc bên cạnh bà vô cùng biết ý đỡ lấy nồi canh bà đang cầm, bước chân của Ôn Uyển Nhu chần chừ vài giây, vẫn là quay đầu lại.

Mẹ Ôn là người phụ nữ phía nam điển hình, thân cao chỉ độ một mét năm, béo béo tròn tròn, nhưng lại có vài phần cao quý sang trọng.

Bà vươn hai tay vẫn không với tới mặt Ôn Uyển Nhu được, Ôn Đình Nhu đứng đằng sau lưng hăng vổ đầu Ôn Uyển Nhu một phát, quát, “Cúi đầu xuống! Mi bị ngu à.”

Mẹ Ôn trợn mắt, “Đánh con nó làm gì, ông đứng là...”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, mẹ Ôn vuốt khuôn mặt con giai, cảm khái ngập tràn, “Ai nha Nhu Nhu của mẹ gây đi rồi, cảm cũng nhọn hơn, rời khỏi nhà có phải không ăn uống đầy đủ không? Con bẩm sinh thân thể không khỏe, lại còn không chú ý đến bản thân, cho con ra ngoài sống làm mẹ lo muốn chết.”

“Nó gây chỗ nào? Tôi thấy sắp khỏe hơn trâu rồi.” Ba Ôn Ôn Đình Như ở bên cạnh lạnh lùng nói.

Hai mẹ con đều không để ý đến ông.

Ôn Uyển Nhu cầm tay mẹ, nói, “Mẹ đừng lo, con không sao.”

Mẹ Ôn thuận thế kéo tay Ôn Uyển Nhu đi vào phòng khách, “Mấy hôm nay mẹ toàn mơ thấy con, hôm nay nhớ con quá mới bảo ba con đón con về nhà, haiz, mẹ cũng không đòi hỏi con mỗi tuần đều phải về, nhưng ít nhất cũng phải gọi điện về chứ?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, mẹ Ôn vẻ mặt vui mừng nói tiếp, “Nhu Nhu nhà ta chính là ngoan ngoãn nhu thuận như thế.”

Ba Ôn lãnh khốc đứng giữa trời, thấy không ai gọi mình vô ăn cơm, hừ mạnh một tiếng, cũng đi vào theo.

Trên bàn cơm.

Mẹ Ôn và Ôn Uyển Nhu ngồi cùng nhau, ba Ôn ngồi cách bọn họ một khoảng bằng cái bàn dài hơn mười mét.

Nói cách khác.

Trên cái bàn dài mười hai mét, rộng một mét, mẹ Ôn và Ôn Uyển Nhu mặt đối mặt ăn món ngon tinh xảo ba Ôn cầm một cái bát, trước mặt bày một đĩa cải xanh xào trứng.

Cơ mà ba người đều đã quen ăn kiểu thế này, cho nên không hề thấy xấu hổ gương gạo.

Mẹ Ôn múc cho Ôn Uyển Nhu một chén canh, nhỏ giọng hỏi, “Nhu Nhu à, lần này con đi thì mang theo vài người đi cùng đi, mẹ thấy ba con nói con ở ngoài tìm người giúp việc theo giờ, haiz, bọn họ sao có thể phục vụ con thoải mái như ở nhà được? Nghe mẹ khuyên một câu, đừng giận ba con nữa.”

Ôn Đình Như đặt mạnh cái bát xuống bàn, hô, “Nó giận tôi cái gì? Rõ ràng là nó chọc giận tôi!”

Mẹ Ôn oán trách, “Hai người chúng tôi đang nói chuyện, ông xen vào làm gì?”

Ôn Đình Như mặt mày khó chịu lại bưng bát lên.

Mẹ Ôn nghĩ nghĩ, cẩn thận hỏi han, “Nhu Nhu, con với người kia sao rồi?”

Ôn Uyển Nhu không lên tiếng.

Ôn Đình Như quát, “Mẹ mi hỏi mi phải trả lời!”

Ôn Uyển Nhu buông bát, nói, “Con ăn xong rồi.”

Mẹ Ôn nhìn bát cơm còn hơn phân nửa của Ôn Uyển Nhu, vội vàng lườm Ôn Đình Như một cái, ôn hoà nói với Ôn Uyển Nhu, “Nhu Nhu à, cố ăn thêm một chút nữa đi, chỉ một chút thôi, ngoan.”

Thời kì trưởng thành của mỗi người đều là một đoạn lịch sử đen tối.

Nó dung hợp tất cả sự què mùa, ngu dần, náo tàn, trung nhị của bạn. (Trung nhị: tự cho cái tôi của mình quá lớn, ảo tưởng đặt mình làm trung tâm – được gọi là bệnh của tuổi dậy thì)

Cơ mà, thực hiển nhiên.

Ôn Uyển Nhu là kiểu mở ra từng loại từng loại thuộc tính, cứ như mở chiếc hộp Pandora ma quái u ám.

Trước năm mười hai tuổi, Ôn Uyển Nhu vẫn cứ ngỡ mình là con gái.

Sau mười hai tuổi, hẳn mới biết mình bị ba mẹ cùng với tất cả mọi người giấu diếm chuyện mình là con trai.

Nhà họ Ôn là một hộ nhà giàu người ta, nhà tổ từ trước thời nhà Thanh lưu lại giờ đã thành địa điểm thăm quan du lịch, các gia đình có truyền thống văn hoá đều chú ý cái gọi là sinh cảnh tản lá, ba của Ôn Đình Như chính là một cái lá như thế. Ấy vậy mà thân là một thành viên trong dòng tộc ông cụ lại đi cướp việc làm ăn của người trong nhà, đặc tội không ít người.

Con cả con thứ hai của ông cụ toàn bộ đều không còn một ai, lại chẳng thể làm gì, ông cụ đang thương tâm muốn chết thì thấy một cô nhóc gọi người đứng bên cạnh là ba, trong lòng hơi cân nhắc, tự dừng lại nẩy ra ý hay, vì thế nửa năm sau, mẹ ba Ôn bế ba Ôn mới ra đời còn chưa mở to mắt nói với mọi người, “Đứa bé tôi đang bế trong lòng là con gái.”

Ba Ôn hơi lớn một chút đã bị ông cụ đưa ra ngoài, một đường hữu kinh vô hiểm lớn lên, khi quay về nhà đã mười sáu tuổi, mọi người vừa thấy ông liền sửng sốt, ông cụ khi nào thì giấu thằng con trai này? Nhặt được ở đâu vậy?

Ông cụ Ôn đặc ý dặt dào: Lúc trước là con gái đó.

Sau đến phiên Ôn Đình Như, ông cũng tính toán hết như ba mình, việc làm ăn trong tay hàng năm đều được kế toán viên cao cấp tăng ca một tháng xử lý trơn tru, bên nhà tổ sợ ông thế lớn, liên hiệp với người khác thoát khỏi khống chế, bắt đầu nghiên cứu cách xử ông.

Lịch sử lặp lại tương tự.

Ôn Đình Như cũng làm một chuyện giống ba mình như đúc.

Ôn Uyển Nhu sống ở Tân Trung Quốc, chẳng bao lâu sau tóc đã dài tới thất lưng.

Người này chính là không thể ức chế phát triển bản tính, trở về nhà họ Ôn, thay đổi môi trường sống hẳn phải bắt đầu lại tất cả. Ôn Đình Như mỗi ngày đều bận rộn với đám người trong dòng tộc, Ôn Uyển Nhu vừa biết mình là con trai, lại phải tiếp tục giả vờ là con gái, ngày ngày mặc váy trắng thướt tha như con bướm, lúc ấy mọi người đều cho rằng hẳn là cô bé trắng nõn trắng nà, tính tình yếu đuối mong manh không thích nói chuyện, không thấy có chỗ nào bất thường cả, đến năm mười bảy tuổi, hẳn cõi hồng trần thay chiến bào, lại xảy ra một chuyện.

— Chiêm chiếp nhũn.

Ba Ôn cả đêm hút hết một bao thuốc, mang theo Ôn Uyển Nhu bắt đầu đi trên con đường trị liệt dương dài đằng đẵng.

Nửa năm qua đi, tất cả các kiểm tra đều xác nhận thân thể của hắn không có vấn đề gì, chuyển sang khám tâm lý. Bất đồng giữa Ôn Đình Như và Ôn Uyển Nhu nảy sinh từ lúc này, trước kia Ôn Đình Như cũng được coi là một người cha bình thường, nhưng sau khi từ chỗ bác sĩ tâm lý nghe được tin thằng con nhà mình nhũn chiêm chiếp là do trong tiềm thức hắn vẫn cảm thấy mình là phụ nữ, ông liền xù lông như bị người ta đạp phải đuôi.

Ông không hiểu nổi tại sao mình rõ ràng cũng giả gái mười sáu năm, vì có gì chỉ có thằng con nhà mình nảy sinh vấn đề.

Ông càng không hiểu tại sao thằng con mình vất vả nuôi lớn, vì có gì lại nghĩ nó là phụ nữ.

Ông hỗn loạn rồi bởi dưới sự dễ tâm của mẹ Ôn và sự âm u tăm tối của Ôn Uyển Nhu, một mình hướng tới sự nghiệp vĩ đại, tiếp tục đi trên con đường đầy tuyệt vọng.

Còn Ôn Uyển Nhu, dưới sự chăm sóc chở che của mẹ Ôn và mấy lời đầu đầu của bác sĩ, vượt qua thời kì dậy thì của chính mình.

Hắn vì trầm uất trường kì mà ăn uống quá độ, cân nặng lập tức từ tám mươi cân lên một trăm tám mươi cân, hơn nữa trong khoảng thời gian này, hắn gặp chướng ngại về giao tiếp, không bước chân ra cổng dù chỉ nửa bước, đến cả mẹ Ôn cũng cảm thấy con trai mình xong đời rồi.

Nhưng đột nhiên xảy ra một việc làm thay đổi tất cả.

Ôn Uyển Nhu sa vào thế giới mạng, phát hiện ra một bức ảnh.

Trong ảnh là nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng của một chàng trai, cảm giác rất sạch sẽ thoải mái, bức ảnh chiếm một góc nhỏ trên trang, viết vài giới thiệu văn tắt đơn giản:

Thần Ca, đại học XX, năm nhất khoa biên kịch sân khấu kịch.

Hôm sau Thần Ca đứng trước cửa chuẩn bị cả buổi, cân nhắc suy ngẫm có nên hỏi đối phương có phải đồng tính luyến ái hay không, tự thấy thiệt tình ngược quá là ngược.

Cửa mở, Ôn Uyển Nhu mặc áo sơ mi trắng, trên cổ đeo một chiếc vòng được chế tác phong cách, khiến cho yết hầu của hắn càng trở nên quyến rũ, Thần Ca cúi gằm, khô khan nói, “Ừm, chào buổi sáng.”

Ôn Uyển Nhu thản nhiên liếc cậu một cái, hỏi, “Ăn chưa?”

“Còn chưa đâu.” Thần Ca lấy bánh bao trong túi của mình ra, nói, “Tôi mua thừa, anh cũng ăn một ít đi.”

Ôn Uyển Nhu nâng cằm, hướng về phía phòng bếp, rồi cầm cốc nước đi vào phòng làm việc.

Thần Ca cho là hắn sợ cậu tìm chỗ lung tung để ăn, nào ngờ khi mở cửa vào bếp, đập vào mắt chính là xứng bánh bao tinh xảo và bát cháo rau thơm ngon, cứ như một đòn phủ đầu đập nát chỉ số thông minh của cậu.

“Mấy thứ này đều là anh làm?” Thần Ca vọt vào phòng hỏi.

Ôn Uyển Nhu tháo tai nghe xuống, gạt đầu.

“Ôi chúa ơi, bạn hiền à anh thực sự là quá tốt đó!” Thần Ca cảm động thiếu điều quỳ một dưới chân Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu đỏ ửng hai tai, quay đầu đi tiếp tục làm việc.

9. Chương 9

Công tác trước sau như một vừa đơn giản lại nhanh chóng, hai người bận rộn khoảng hơn một tiếng xong, Ôn Uyển Nhu tắt máy tính, gõ gõ mặt bàn của Thần Ca.

Thần Ca nâng mắt nhìn bàn tay khớp xương rõ ràng của Ôn Uyển Nhu, cũng tắt máy tính đi, hỏi, “Đói rồi à? Trưa nay hai chúng ta ăn gì?”

Ôn Uyển Nhu nghiêng đầu hỏi, “Ăn chỗ lần trước được không?”

Theo lý mà nói lần trước là Ôn Uyển Nhu mời, lần này nên đến phiên Thần Ca, nhưng dựa theo tình hình kinh tế của Thần Ca mà nói đi đâu ăn cơm thực sự là một chuyện tra tấn cái ví tiền, Thần Ca nghĩ đến VV, cậu hít sâu một hơi, nói, “Ừm, ta đi thôi.”

Ôn Uyển Nhu vẫn đi chiếc mô tô phân phối lớn lần trước, lúc Thần Ca nhận mũ bảo hiểm có hỏi một câu, “Xe này nhìn ngầu quá, đắt tiền lắm phải không?” Cậu không định bắt Ôn Uyển Nhu trả lời, nào ngờ Ôn Uyển Nhu suy nghĩ một lúc, nghiêm túc trả lời, “Xe không đắt lắm, lúc mới mua khoảng hơn hai mươi vạn, nhưng còn sửa đổi linh kiện bên trong, cho nên giá có hơi cao.”

parkyoo

Thần Ca trợn to hai mắt, chỉ vào xe mô tô dưới móng mình, “Cái này...Hơn hai mươi vạn á? Anh có tiền sao không mua ô tô? Ô tô bốn bánh an toàn hơn nhiều.”

“Ô tô không có tốc độ.” Ôn Uyển Nhu nói xong, đạp chân ga, lao đi.

Đứng ở cửa lần này là một cô gái trông còn rất trẻ, cô mỉm cười nhìn hai người, hỏi, “Xin hỏi số của ngài.”

Ôn Uyển Nhu nói ra một chuỗi số, cô gái nhìn sổ ghi danh sách đặt chỗ trước, nói, “Mời đi theo tôi.”

Thần Ca không biết Ôn Uyển Nhu đặt chỗ trước, hơn nữa nhà hàng này cũng không phải loại muốn đặt chỗ liền còn có chỗ để đặt, có khi phải mất đến hơn nửa năm mới được sắp xếp, cậu nhìn Ôn Uyển Nhu, trong lòng mơ hồ hiện lên một khả năng, “Anh bao một phòng ở nhà hàng này quanh năm?”

“Không muốn tự nấu ăn thì sẽ ăn ở đây.” Ôn Uyển Nhu đáp.

Thần Ca hoàn toàn ghen chết.

Nơi tùy tiện ăn một món cũng tốn mất nửa tháng lương này, đối với Ôn Uyển Nhu...Lại là một cái căng tin cỡ bự sao?

Trong nháy mắt, Thần Ca bỗng muốn đổi nghề, ngẫm lại cậu liệu sống liệu chết mới kiếm được ít tiền, lại nhìn cuộc sống ưu việt ở một đẳng cấp khác hẳn của Ôn Uyển Nhu, lẽ nào viết văn trên mạng kiếm được nhiều tiền đến vậy?

Thần Ca càng ngày càng cảm thấy chuyện của VV có vẻ tuyệt vọng.

Người ta vẽ ngoài đẹp trai tính tình tốt lại còn biết kiếm tiền, VV thì thế nào? Cậu ấy chỉ biết tỏ vẻ mê mẩn thèm khát thân hình đàn ông thôi.

Hai người ghen lời nhìn nhìn một lúc, đồ ăn được bưng lên.

Thần Ca gấp một miếng thức ăn, nhìn chăm chú khuôn mặt Ôn Uyển Nhu, cẩn thận dò hỏi, “Khụ, anh có biết trong xã hội, có một loại người...Gọi là đồng tính luyến ái không?”

“Khụ khụ khụ khụ!” Ôn Uyển Nhu nhất thời sặc ớt.

Thần Ca vội vàng đưa ly nước cho hắn, “Này, mau uống đi.”

Ôn Uyển Nhu ho khan một hồi, hai mắt đỏ bừng nhìn Thần Ca.

Thần Ca bị hấn nhìn đến chột dạ, xấu hổ nói, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi, xem xem anh có suy nghĩ gì...”

“Không có, khụ, suy nghĩ gì.” Ôn Uyển Nhu nói xong, liền cúi đầu và cơm.

Bữa cơm này Thần Ca ăn quả thực là không nếm ra mùi vị gì, cậu vừa rút thẻ tín dụng vừa thầm trách VV, đang êm đẹp tự đứng giao nhiệm vụ gian nan như thế cho cậu, ngày nào đây phải bắt cậu ta tặng cậu mười cân thức ăn cho chó mới được.

Cậu nâng tay, nói, “Thanh toán.”

Nhân viên phục vụ cười tươi như hoa cúc, lắc đầu, “Mời ngài lần sau lại tới.”

Thần Ca ngẩn ra, “Không thể quét thẻ sao?”

“Không phải.” Ôn Uyển Nhu nói, “Nhà hàng này tôi có cổ phần, coi như là tính vào cuối năm.”

“Anh thật lợi hại,” Thần Ca không chút che giấu khiếp sợ của mình, “Vậy anh được xem là ông chủ nhà hàng này sao? Trời ơi, tôi thấy anh coi bộ mỗi ngày ngồi đợi tiền không xuể, rốt cuộc thì anh làm nghề gì thế?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Nhiều lắm.”

Thần Ca cười nhạo, “Tôi bảo anh rảnh rồi anh còn chối. Tôi vẫn còn một phần việc chưa làm xong, lát nữa tôi trở về cùng anh.”

Tầm mắt Ôn Uyển Nhu dừng trên cánh môi hơi vênh lên của Thần Ca, hấn thất thần một lúc, rồi đột nhiên nói, “Cậu cũng vậy sao?”

“Hử? Tôi làm sao cơ?” Thần Ca sững sốt.

Biểu tình của Ôn Uyển Nhu có chút quái dị, “Vừa rồi cậu nói ấy.”

Thần Ca nhớ lại, vừa rồi cậu và hấn nói bao nhiêu câu, câu nào có liên quan tới ‘Cậu cũng vậy sao’ nhỉ?

Hai người xuống lầu, ngồi lên xe máy, mắt nhìn con đường ngoằn ngoèo, Thần Ca chợt nhớ ra, vừa rồi cậu mới hỏi hấn... Về chuyện đồng tính luyến ái.

Thần Ca kinh sợ, nghĩ thầm, lẽ nào Ôn Uyển Nhu thực sự là chân mệnh thiên tử của VV?

Quay về phòng làm việc, Thần Ca tìm cơ trốn vào WC, gọi điện thoại báo lời mình nghe được cho VV, VV nháy mắt nhộn nhạo khắp người.

Từ sau khi Thần Ca cảm giác Ôn Uyển Nhu rất có thể là đồng tính luyến ái, cậu càng nhìn càng thấy hai người này về ngoài rất phù hợp với nhau, một người đẹp trai nam tính quá trời, một người ông ẹo gái tính quá trời. Cậu lưu loát kể chuyện buổi trưa đi ăn ở nhà hàng mà Ôn Uyển Nhu đầu tư cho VV nghe, vốn cậu định để cho y nhìn rõ tình hình, nào ngờ VV lại nói một câu, “Có tiền hay không mình không quan tâm, người tốt là được rồi.”

Thần Ca bĩu môi, từ năm nay VV vay tiền mở một cửa hàng dành cho thú cưng liền bắt đầu tiếp cận các anh có tiền đó thôi, nhưng như vậy cũng đúng thôi, hiện tại cậu không tìm được người yêu chính là bởi người ta yêu cầu nhiều lắm, cậu một không có bảo hiểm đầy đủ, hai không có công việc ổn định, hôm nay viết thuận lợi thì có chút tiền nhuận bút, ngày mai viết nhảm sẽ không xu dính túi.

VV đắc chí, nói một câu ‘tối nay cùng ăn cơm đi’, Thần Ca nghĩ mấy lần đều là Ôn Uyển Nhu mời, cậu còn cứ như vậy thì quả là không phải, cho nên liền đồng ý. Thần Ca ra ngoài thấy Ôn Uyển Nhu đang cởi áo, cậu thuận tay nhặt áo để lên ghế, hỏi, “Tối nay anh muốn ăn gì?”

“Không phải vừa mới ăn cơm trưa sao?”

Lúc Ôn Uyển Nhu hỏi câu này, không biết vì sao Thần Ca cứ cảm thấy hấn ngốc ngốc, cậu nói, “Tối nay VV đến, anh đi ăn cùng tôi luôn cũng được, đỡ phải nấu cơm.”

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu buông vật liệu gỗ trong tay, nhìn tấm ván gỗ đặt dưới cầu thang ước lượng một lúc, bỗng hấn hỏi, “Sáng mai cậu muốn ăn gì?”

parkyoo

Nhắc tới đây, Thần Ca lập tức nhớ tới xúng bánh bao buổi sáng Ôn Uyển Nhu làm cho cậu, “À đúng rồi, xúng bánh bao sáng anh làm thực sự ăn quá ngon, anh làm kiểu gì vậy?”

Ôn Uyển Nhu không lên tiếng, chỉ cúi đầu cười.

“Ê đẹp trai, tôi hỏi anh phải nói chứ.” Thần Ca đập hấn một cái.

“Cậu thanh thoi thế sao không mau đi làm việc đi.” Ôn Uyển Nhu liếc cậu.

Thần Ca nhún vai, cố ý lớn tiếng nói, “Anh không nói thì thôi, về sau anh lại làm cho tôi ăn, đúng nhỉ?”

Ôn Uyển Nhu phát tay.

“Đẹp trai à anh đã đạt đến một trình độ rất cao rồi đó.” Thần Ca cười hì hì ngồi bên cạnh hấn, mở TV.

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, môi cắn chặt.

10. Chương 10

Buổi tối VV đến, cái cách ăn mặc của y chỉ có thể dùng cụm từ ‘điểm tô lông lấy như đi pác ty’ để miêu tả.

Y vốn có khuôn mặt trái xoan, lớn lên mi thanh mục tú, vậy mà không biết bơi cái gì lên mặt nhìn trắng bệch, trông chẳng khác nào trẻ con thiếu năng mới trốn khỏi bệnh viện tâm thần ra. Thần Ca lúc mới nhìn thấy y suýt nữa thì bỏ nhầm miếng chanh trong ly vào miệng nhai. Cậu tranh thủ lúc Ôn Uyển Nhu đỗ xe còn chưa về, hỏi, “Cậu làm gì thế? Quàng cả khăn lên cổ, lạy hồn, đã vậy còn là màu xanh lá cây nữa chứ, bạn thân à cậu thật là bố đời, mặc thành như vậy ra đường cậu quả thực quá bố đời.”

“Bố cái đầu cậu.” VV không nhịn được chửi một câu, nói xong liền vội vàng nhìn trái ngó phải, thấy không có ai để ý mới cong ngón tay thành đoá hoa lan, “Bộ trang phục này là mình cố ý phối theo tạp chí đấy, loại quê mùa như cậu thì hiểu sao được.”

Thần ca bấu môi, VV đúng là kì lạ, năm đó khi hai người mới quen nhau người này vẫn còn là đàn ông chuẩn men, chỉ kém không dùng ngực đập vỡ tảng đá, nào ngờ qua mấy tháng không biết vì có gì đột nhiên thay đổi, y từ chức, chia tay bạn gái, thậm chí còn vứt con búp bê bơm hơi mình vẫn giấu sâu trong ngăn tủ đi, giống trống khua chiêng muốn tìm bạn gái.

VV hỏi, “Uyển Nhu đâu? Sao mình không thấy anh ấy? Đừng bảo là cậu lừa mình nhá?”

“Một lát nữa anh ấy vào sau.” Thần Ca vừa nói xong, liền thấy Ôn Uyển Nhu đi về phía này, cậu vẫy tay, “Ở đây.”

Ôn Uyển Nhu khoác áo khoác da màu đen, nhìn vô cùng nổi bật, nhất là cặp chân dài của hấn, phối với đôi giày kia thực sự là khiến người ta chảy nước miếng. Thần Ca lúc đầu còn chưa nhận ra, đến khi thấy đoạn đường vài bước hấn đi về phía mình có vài người quay đầu lại nhìn hấn, cậu không khỏi cảm thấy buồn cười.

VV thấy Ôn Uyển Nhu đến, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Ừm, xin chào, Ôn tiên sinh phải không? Tôi là VV, bạn của Thần Ca.”

Ôn Uyển Nhu không nhiệt tình cho lắm, gật đầu.

Bọn họ ngồi ở một bàn lẩu dành cho bốn người, VV tinh mắt trực tiếp ngồi ở ghế trong, nhường ghế tựa bên ngoài cho Ôn Uyển Nhu. Thần Ca thuận tay cầm túi của VV lên rồi qua ngồi ở ghế phía đối diện, nhưng Ôn Uyển Nhu lại như không phát hiện ra đi vào phía trong, kéo ghế bên cạnh Thần Ca ngồi xuống.

Thần Ca sững sốt, sau cậu lại nghĩ, Ôn Uyển Nhu và VV chưa gặp nhau được mấy lần, giờ mà ngồi cạnh nhau có vẻ không được tốt lắm, cho nên liền chuyển áo khoác của Ôn Uyển Nhu và mình cho VV để y đặt ở ghế bên cạnh.

Thần Ca chọn quán lẩu bởi vì VV thích ăn món này, hơn nữa ăn lẩu cũng có không khí hơn, ai ngờ nồi lẩu đỏ lòm vừa được bưng lên, VV đã háng như đánh tiết gà bắt đầu xông vào ăn, ánh mắt chuyên chú không ngẩng đầu lên được một giây.

Thần Ca ở dưới gầm bàn đá y một cái, VV còn ngẩng đầu lên oán trách cậu, sau đó ánh mắt càng thêm thâm tình dành hết cho nồi lẩu.

Cậu thăm thở dài trong lòng, quay đầu thấy Ôn Uyển Nhu đang nhàm chán ăn miếng có miếng không cải thảo trong bát, vội vàng múc mấy con tôm nõn nà bỏ vào bát hắn, nói, “Cái này ăn ngon lắm, anh ăn nhiều vào.”

Ôn Uyển Nhu vẽ mặt khê đối, hắn thản nhiên nhích lại gần Thần Ca, hỏi, “Cậu thích?”

“Ăn rất ngon.” Thần Ca nói xong mới nghĩ ra, Ôn Uyển Nhu hỏi cậu như vậy chắc chắn là định để mai này làm cho cậu ăn đây, lập tức thay đổi ngữ khí, xu nịnh múc cho hắn thêm mấy con tôm nữa, “Tôi cực kì cực kì thích món này! Thích đến nỗi muốn ôm tôm đi ngủ luôn.”

Ôn Uyển Nhu mỉm cười, có lẽ là do bình thường hắn đều trầm mặc tĩnh lặng, đến khi thay đổi biểu tình cả người đều như lột xác, khoe miệng hắn hơi cong lên, bên má phải có một lúm đồng xu nho nhỏ.

Không riêng gì VV hai mắt tròn không buồn chớp, ngay cả Thần Ca nhìn mà tim cũng đập thình thịch.

Cười xong, Ôn Uyển Nhu nhàn nhạt nói, “Về sau làm cho cậu.”

VV bị vẻ đẹp giai của Ôn Uyển Nhu lôi kéo khỏi cơn cuồng nhiệt với mỹ thực, giờ mới nhớ ra mục đích mình tới đây để làm gì, mau chóng buông dưa hỏi, “Tôi gọi anh là Uyển Nhu được chứ?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu.

“Sở thích của anh là gì? Tôi nghe nói bình thường công việc của anh rất bận rộn.” VV nói.

Công việc bận rộn là do Thần Ca bịa ra, công việc của hai người bọn họ mỗi ngày nhiều lắm chỉ khoảng bốn, năm tiếng toàn là Thần Ca đến lúc bảy, tám giờ, độ một, hai giờ sau đã xong việc sau đó hai người bọn họ sẽ ra ngoài ăn gì đó, buổi chiều ngồi coi TV mãi tới lúc Thần Ca tan tầm.

Thần Ca sợ Ôn Uyển Nhu nói hớ, chen vào, “Khụ, bình thường anh ấy hay chăm sóc trang hoàng lại nhà cửa, hoặc là xem TV các loại, khả năng cắt tỉa trái cây và tay nghề nấu ăn của anh ấy cũng được lắm.”

“Vậy sao,” VV gật đầu, hỏi tiếp, “Chăm sóc trang hoàng nhà cửa? Là quét dọn vệ sinh à? Xem ra anh là người thích sạch sẽ gọn gàng.”

“Phụt...” Thần Ca cười không ngừng được miệng, “Anh ấy mà quét dọn vệ sinh á? Anh ấy là nhà buôn, dạo này đang nghiên cứu cầu thang gỗ thì phải, cứ thấy quét sơn hoài, mình còn chưa thấy thành phẩm trông thế nào.”

Ôn Uyển Nhu vẫn không mở miệng giờ cất lời, “Mấy đồ trong nhà đều là tôi tự làm.”

“Hả?”

VV vừa phát ra một câu nghi vấn, Thần Ca đã thốt lên, “Đều là anh tự làm? Lợi hại thế, cái bàn đặt trong phòng khách cũng vậy sao?”

Ôn Uyển Nhu ‘ừ’ một tiếng.

Thần Ca chấn động rồi, vốn cậu đã cảm thấy Ôn Uyển Nhu là người rất khéo tay, nhưng không ngờ hắn lại lợi hại đến vậy, cái bàn trong phòng khách kia thiết kế vô cùng thoải mái, Thần Ca nghĩ Ôn Uyển Nhu có tiền như vậy, nhất định là đặt hàng thiết kế riêng, không ngờ là do hắn tự tay làm!

VV nhìn hai người bọn họ, đưa mắt nhìn nồi lẩu trước mặt, không nói lời nào lại bắt đầu ăn.

Ôn Uyển Nhu hình như không thích ăn lẩu lắm, chỉ ăn qua loa tùy tiện. VV nhận điện thoại có việc rời đi trước, để lại hai người Thần Ca và Ôn Uyển Nhu, Thần Ca hỏi, “Chúng ta về đi?”

“Tôi tiễn cậu.”

Thần Ca cười, “Không cần đâu, nhà tôi cũng ở gần đây, đi một lúc là về.”

“Không phải cậu nuôi chó sao.” Ôn Uyển Nhu nói.

Thần Ca nghĩ cũng thấy xuôi xuôi, có xe đưa đón miễn phí cậu còn khổ sở tự đi về làm chi, cậu gõ gõ cơ ngực khoẻ mạnh của Ôn Uyển Nhu, nói, “Vậy phiền toái anh đẹp trai anh rồi.”

Bình thường lúc hai người ở với nhau Thần Ca thường thích gọi Ôn Uyển Nhu là ‘anh đẹp trai’, cậu không có ưu điểm gì lớn, song khả năng quan sát ngôn ngữ và sắc mặt thì khá tốt, từ lần đầu gặp mặt nhắc tới tên của Ôn Uyển Nhu, Thần Ca đã phát giác hắn không thích tên mình lắm, chẳng qua không nói ra miệng mà thôi. Thần Ca cân nhắc một thời gian, thấy cũng đúng, nếu cậu mà có ngoại hình ‘long ngạo thiên’ (rồng kiêu ngạo), kết quả lại có cái tên ‘thủy bích thiên’ (nước xanh biêng biếc) như thế, không biết tâm tình sẽ cheo leo cay đắng đến mức nào.

Trên đường lớn.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ ảo toả khắp ngã tư phồn hoa.

Lần này Ôn Uyển Nhu không lái xe quá nhanh, lại vương tắc đường, hai người liền cởi mũ bảo hiểm xuống.

Thần Ca nhìn dòng xe thật dài trước mặt, “Không biết bao giờ mới hết tắc đường.”

“Chắc khoảng nửa giờ.” Ôn Uyển Nhu đáp.

Thần Ca buông lỏng bàn tay đang giữ quần áo của Ôn Uyển Nhu, thuận miệng tìm đề tài, “Anh thấy VV thế nào?” Cậu cảm thấy nếu VV muốn theo đuổi Ôn Uyển Nhu thì phải lưu lại ấn tượng tốt mới được.

“....Tốt lắm.” Lúc Ôn Uyển Nhu nói câu này, Thần Ca vẫn luôn để ý hắn phút chốc có ảo giác như hắn đang nói ‘VV là ai’.

“Khụ.” Thần Ca đoán, chắc Ôn Uyển Nhu không phát hiện đối phương và mình là cùng một loại, cho nên mới không chú ý tới VV đi? Cậu nói tiếp, “Ừm, VV là đồng tính luyến ái, anh cũng nhận ra chứ?”

Ôn Uyển Nhu nhíu mày, “Huh?”

Thần Ca nghĩ thầm, quả nhiên cậu đoán đúng, “Không phải hôm nay tôi đã hỏi anh sao, chính là về vấn đề đồng tính ấy...Tôi định hỏi là, anh có người yêu không? Khụ, chính là loại này ấy.”

Khuôn mặt Ôn Uyển Nhu ửng đỏ khác thường, hắn cúi mặt, đầu hơi lắc lắc.

Thần Ca trong một giây chột thấy mình bị vẻ mặt này của hắn làm cho manh không chịu nổi, cậu ôm ngực, hít một hơi thật sâu bình ổn cảm xúc, không ngừng tự nhủ với bản thân anh đẹp trai trước mặt cậu là một người cao mét chín, không chỉ mét chín mà còn cao to vạm vỡ, đừng bị khuôn mặt kia làm mờ hai mắt.

Bởi vì Thần Ca đang lâm vào hỗn loạn, Ôn Uyển Nhu cũng không phải người thích mở miệng nói chuyện, cho nên không khí giữa hai người trở nên quỷ dị, im lặng lạ thường.

Dòng xe tắc nghẽn bắt đầu chậm chậm di chuyển, xe mô tô tốc độ quá nhanh, Ôn Uyển Nhu liền trực tiếp xuống xe dắt bộ, Thần Ca cũng muốn xuống, lại bị hắn giữ không cho xuống, Thần Ca nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh mình, chột có cảm giác giao hảo cho VV có chút giống ‘bông hoa nhài cắm bãi phân trâu’.

Cậu miên man suy nghĩ, thời gian như cũng trôi nhanh hơn, Ôn Uyển Nhu đã ngừng xe dưới lầu nhà Thần Ca.

“Tối rồi.” Ôn Uyển Nhu nói.

Thần Ca hoàn hồn, thấy khung cảnh quen thuộc liền cộc đầu mình một cái, xuống xe.

Cậu định đi thẳng lên luôn, cơ mà lại nghĩ tuy VV không xứng với Ôn Uyển Nhu, nhưng ai biết hắn cũng chưa có bạn trai chứ? Xem ra lúc này không khí vừa khéo, hẳn là nên giúp VV một tay.

Cậu quay đầu, chuẩn bị tâm lý, mở to mắt nhìn chằm chằm Ôn Uyển Nhu, “Anh đẹp trai à, gặp được người tốt thì đừng nghĩ ngợi nhiều, trước đừng có cự tuyệt...Ừm! Tôi lên đây, mai gặp.”

Hai mắt Ôn Uyển Nhu bỗng trợn to, hấn tiến lên vài bước, rồi đột nhiên dừng lại, hỏi, “Cậu đang ám chỉ tôi?”

Thần Ca nháy mắt như thấy trong lòng vút được một tảng đá lớn, cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện xấu hổ này, cậu gật mạnh đầu, “Đúng! Anh đẹp trai cuối cùng anh đã hiểu rồi!”

“Cả ngày hôm nay cậu đều ám chỉ tôi?” Ôn Uyển Nhu nói xong, mím chặt môi.

“Gần như thế, mệt chết tôi.” Thần Ca nói xong, còn vô tâm vô phách cười toe toét lộ cả hàm răng với hấn, vậy vậy tay không quay đầu chạy lên lầu.

Ôn Uyển Nhu ngây người tại chỗ chừng mười phút, mới vác bản mặt mơ màng như đi vào coi thần tiên đội mũ bảo hiểm lên.

Sắc trời đã tối đen, lúc này mới là thời khắc thành phố thực sự thức tỉnh.

Ôn Uyển Nhu cười mô tô không thể nghi ngờ là vô cùng thu hút chú ý, những người sành sỏi trong giới mô tô chỉ cần nghe tiếng khởi động xe của hấn là đã có thể đánh giá đại khái. Lúc hấn quẹo xe vào ngã tư đường liền có một người đàn ông từ bên cạnh áp sát, giống như muốn bắt đầu một trận đấu so với Ôn Uyển Nhu xem ai hơn ai.

Ôn Uyển Nhu hai mắt vô thần, hiển nhiên não bộ đang ở trạng thái ngừng hoạt động.

Đối phương cảm thấy Ôn Uyển Nhu làm uống phí con xe được độ lại tuyệt vời này, đi về phía trước chửi hấn vài câu bằng tiếng địa phương, Ôn Uyển Nhu lấy lại tinh thần, bắt đầu tăng tốc, từ 50 km/h vọt lên 120, đối phương nghĩ cuối cùng hấn đã đáp lại, cũng tăng tốc đuổi theo.

Hai người đua vòng qua vòng lại, không biết bao lâu trôi qua, oi bức cả đêm dài cũng bắt đầu hạ xuống, Ôn Uyển Nhu dừng chân ở cầu Lâm Hải, ngoái nhìn biển rộng xa xa.

Hơn mười giây sau người nọ đuổi tới nơi, gã cởi mũ bảo hiểm há miệng thở dốc, hai mắt nhìn Ôn Uyển Nhu đầy vẻ tán thưởng.

“Người anh em cậu thật lợi hại!” Gã giơ ngón tay cái, nắm tay thành nắm đấm nhẹ lên vai Ôn Uyển Nhu.

Tầm mắt của Ôn Uyển Nhu dừng trên mặt đối phương, rồi đột nhiên như con gấu xông tới ôm người xa lạ trẻ tuổi kia, khàn khàn gào lên, “A!!!!”

“A!!!!”

“A!!!!” Điên cuồng gào to ba tiếng xong, hấn thở hồng hộc, buông người ta ra, chạy đến lan can, như con dê điên cưỡi giấy trái quăng xuống biển, sau đó cưỡi nốt giấy phải, cũng ra sức vung ra xa.

Hấn lẳng lặng đứng đó, trên khuôn mặt là biểu tình muốn khóc mà không được, nước mắt cứ chực chờ trào quanh hốc mắt. Ôn Uyển Nhu tựa như thoát lực che mặt quỳ xuống đất, nghẹn ngào một hồi, hấn lau lau nước mắt, lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, chân trần trèo lên mô tô chạy đi.

Người đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ quá trình nổi điên của hấn về mặt vẹn nguyên sự kinh ngạc, ngoái nhìn hỗn độn trong gió hồi lâu không thể hồi thần.

“Mợ.” Thật lâu sau người nọ mới phun ra được một câu.

“Thằng cha này điên rồi à.”

11. Chương 11

Buổi tối VV đến, cái cách ăn mặc của y chỉ có thể dùng cụm từ ‘điểm tô lông lẩy như đi pác ty’ để miêu tả.

Y vốn có khuôn mặt trái xoan, lớn lên mi thanh mục tú, vậy mà không biết bởi cái gì lên mặt nhìn trắng bệch, trông chẳng khác nào trẻ con thiếu năng mới trốn khỏi bệnh viện tâm thần ra. Thần Ca lúc mới nhìn

thấy y suất nữa thì bỏ nhâm miếng chanh trong ly vào miệng nhai. Cậu tranh thủ lúc Ôn Uyển Nhu đỗ xe còn chưa về, hỏi, “Cậu làm gì thế? Quàng cả khăn lên cổ, lạy hồn, đã vậy còn là màu xanh lá cây nữa chứ, bạn thân à cậu thật là bỏ đời, mặc thành như vậy ra đường cậu quả thực quá bỏ đời.”

“Bỏ cái đầu cậu.” VV không nhịn được cười một câu, nói xong liền vội vàng nhìn trái ngó phải, thấy không có ai để ý mới cong ngón tay thành đoá hoa lan, “Bộ trang phục này là mình cố ý phối theo tạp chí đấy, loại quê mùa như cậu thì hiểu sao được.”

Thần ca bĩu môi, VV đúng là kì lạ, năm đó khi hai người mới quen nhau người này vẫn còn là đàn ông chuẩn men, chỉ kém không dùng ngực đập vỡ tảng đá, nào ngờ qua mấy tháng không biết vì có gì đột nhiên thay đổi, y từ chức, chia tay bạn gái, thậm chí còn vứt con búp bê bơm hơi mình vẫn giấu sâu trong ngăn tủ đi, giống trống khua chiêng muốn tìm bạn gái.

VV hỏi, “Uyển Nhu đâu? Sao mình không thấy anh ấy? Đừng bảo là cậu lừa mình nhá?”

“Một lát nữa anh ấy vào sau.” Thần Ca vừa nói xong, liền thấy Ôn Uyển Nhu đi về phía này, cậu vẫy tay, “Ồ đây.”

Ôn Uyển Nhu khoác áo khoác da màu đen, nhìn vô cùng nổi bật, nhất là cặp chân dài của hắn, phối với đôi giày kia thực sự là khiến người ta chảy nước miếng. Thần Ca lúc đầu còn chưa nhận ra, đến khi thấy đoạn đường vài bước hắn đi về phía mình có vài người quay đầu lại nhìn hắn, cậu không khỏi cảm thấy buồn cười.

VV thấy Ôn Uyển Nhu đến, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Ừm, xin chào, Ôn tiên sinh phải không? Tôi là VV, bạn của Thần Ca.”

Ôn Uyển Nhu không nhiệt tình cho lắm, gật đầu.

Bọn họ ngồi ở một bàn lẩu dành cho bốn người, VV tinh mắt trực tiếp ngồi ở ghế trong, nhường ghế tựa bên ngoài cho Ôn Uyển Nhu. Thần Ca thuận tay cầm túi của VV lên rồi qua ngồi ở ghế phía đối diện, nhưng Ôn Uyển Nhu lại như không phát hiện ra đi vào phía trong, kéo ghế bên cạnh Thần Ca ngồi xuống.

Thần Ca sững sốt, sau cậu lại nghĩ, Ôn Uyển Nhu và VV chưa gặp nhau được mấy lần, giờ mà ngồi cạnh nhau có vẻ không được tốt lắm, cho nên liền chuyển áo khoác của Ôn Uyển Nhu và mình cho VV để y đặt ở ghế bên cạnh.

Thần Ca chọn quán lẩu bởi vì VV thích ăn món này, hơn nữa ăn lẩu cũng có không khí hơn, ai ngờ nồi lẩu đỏ lòm vừa được bùng lên, VV đã hăng như đánh tiết gà bắt đầu xông vào ăn, ánh mắt chuyên chú không ngẩng đầu lên được một giây.

Thần Ca ở dưới gầm bàn đá y một cái, VV còn ngẩng đầu lên oán trách cậu, sau đó ánh mắt càng thêm thâm tình dành hết cho nồi lẩu.

Cậu thầm thở dài trong lòng, quay đầu thấy Ôn Uyển Nhu đang nhâm chán ăn miếng có miếng không cải thảo trong bát, vội vàng múc mấy con tôm nõn nà bỏ vào bát hắn, nói, “Cái này ăn ngon lắm, anh ăn nhiều vào.”

Ôn Uyển Nhu vẽ mặt khê đối, hắn thản nhiên nhích lại gần Thần Ca, hỏi, “Cậu thích?”

“Ăn rất ngon.” Thần Ca nói xong mới nghĩ ra, Ôn Uyển Nhu hỏi cậu như vậy chắc chắn là định để mai này làm cho cậu ăn đây, lập tức thay đổi ngữ khí, xu nịnh múc cho hắn thêm mấy con tôm nữa, “Tôi cực kì cực kì thích món này! Thích đến nỗi muốn ôm tôm đi ngủ luôn.”

Ôn Uyển Nhu mỉm cười, có lẽ là do bình thường hắn đều trầm mặc tĩnh lặng, đến khi thay đổi biểu tình cả người đều như lột xác, khoe miệng hắn hơi cong lên, bên má phải có một lúm đồng xu nho nhỏ.

Không riêng gì VV hai mắt tròn không buồn chớp, ngay cả Thần Ca nhìn mà tim cũng đập thình thịch.

Cười xong, Ôn Uyển Nhu nhàn nhạt nói, “Về sau làm cho cậu.”

VV bị vẻ đẹp giai của Ôn Uyển Nhu lôi kéo khỏi cơn cuồng nhiệt với mỹ thực, giờ mới nhớ ra mục đích mình tới đây để làm gì, mau chóng buông dưa hỏi, “Tôi gọi anh là Uyển Nhu được chứ?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu.

“Sở thích của anh là gì? Tôi nghe nói bình thường công việc của anh rất bận rộn.” VV nói.

Công việc bận rộn là do Thần Ca bịa ra, công việc của hai người bọn họ mỗi ngày nhiều lắm chỉ khoảng bốn, năm tiếng toàn là Thần Ca đến lúc bảy, tám giờ, độ một, hai giờ sau đã xong việc sau đó hai người bọn họ sẽ ra ngoài ăn gì đó, buổi chiều ngồi coi TV mãi tới lúc Thần Ca tan tầm.

Thần Ca sợ Ôn Uyển Nhu nói hớ, chen vào, “Khụ, bình thường anh ấy hay chăm sóc trang hoàng lại nhà cửa, hoặc là xem TV các loại, khả năng cắt tỉa trái cây và tay nghề nấu ăn của anh ấy cũng được lắm.”

“Vậy sao,” VV gật đầu, hỏi tiếp, “Chăm sóc trang hoàng nhà cửa? Là quét dọn vệ sinh à? Xem ra anh là người thích sạch sẽ gọn gàng.”

“Phụt...” Thần Ca cười không ngừng được miệng, “Anh ấy mà quét dọn vệ sinh á? Anh ấy là nhà buôn, dạo này đang nghiên cứu cầu thang gỗ thì phải, cứ thấy quét sơn hoài, mình còn chưa thấy thành phẩm trông thế nào.”

Ôn Uyển Nhu vẫn không mở miệng giờ cất lời, “Mấy đồ trong nhà đều là tôi tự làm.”

“Hả?”

VV vừa phát ra một câu nghi vấn, Thần Ca đã thốt lên, “Đều là anh tự làm? Lợi hại thế, cái bàn đặt trong phòng khách cũng vậy sao?”

Ôn Uyển Nhu ‘ừ’ một tiếng.

Thần Ca chấn động rồi, vốn cậu đã cảm thấy Ôn Uyển Nhu là người rất khéo tay, nhưng không ngờ hẳn lại lợi hại đến vậy, cái bàn trong phòng khách kia thiết kế vô cùng thoải mái, Thần Ca nghĩ Ôn Uyển Nhu có tiền như vậy, nhất định là đặt hàng thiết kế riêng, không ngờ là do hẳn tự tay làm!

VV nhìn hai người bọn họ, đưa mắt nhìn nòng lều trước mặt, không nói lời nào lại bắt đầu ăn.

Ôn Uyển Nhu hình như không thích ăn lẩu lắm, chỉ ăn qua loa tùy tiện. VV nhận điện thoại có việc rời đi trước, để lại hai người Thần Ca và Ôn Uyển Nhu, Thần Ca hỏi, “Chúng ta về đi?”

“Tôi tiễn cậu.”

Thần Ca cười, “Không cần đâu, nhà tôi cũng ở gần đây, đi một lúc là về.”

“Không phải cậu nuôi chó sao.” Ôn Uyển Nhu nói.

Thần Ca nghĩ cũng thấy xuôi xuôi, có xe đưa đón miễn phí cậu còn khổ sở tự đi về làm chi, cậu gõ gõ cơ ngực khoẻ mạnh của Ôn Uyển Nhu, nói, “Vậy phiền toái anh đẹp trai anh rồi.”

Bình thường lúc hai người ở với nhau Thần Ca thường thích gọi Ôn Uyển Nhu là ‘anh đẹp trai’, cậu không có ưu điểm gì lớn, song khả năng quan sát ngôn ngữ và sắc mặt thì khá tốt, từ lần đầu gặp mặt nhắc tới tên của Ôn Uyển Nhu, Thần Ca đã phát giác hẳn không thích tên mình lắm, chẳng qua không nói ra miệng mà thôi. Thần Ca cân nhắc một thời gian, thấy cũng đúng, nếu cậu mà có ngoại hình ‘long ngạo thiên’ (rồng kiêu ngạo), kết quả lại có cái tên ‘thủy bích thiên’ (nước xanh biêng biếc) như thế, không biết tâm tình sẽ cheo leo cay đắng đến mức nào.

Trên đường lớn.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn mờ ảo toả khắp ngã tư phồn hoa.

Lần này Ôn Uyển Nhu không lái xe quá nhanh, lại vướng tắc đường, hai người liền cởi mũ bảo hiểm xuống.

Thần Ca nhìn dòng xe thật dài trước mặt, “Không biết bao giờ mới hết tắc đường.”

“Chắc khoảng nửa giờ.” Ôn Uyển Nhu đáp.

Thần Ca buông lỏng bàn tay đang giữ quần áo của Ôn Uyển Nhu, thuận miệng tìm đề tài, “Anh thấy VV thế nào?” Cậu cảm thấy nếu VV muốn theo đuổi Ôn Uyển Nhu thì phải lưu lại ấn tượng tốt mới được.

“....Tốt lắm.” Lúc Ôn Uyển Nhu nói câu này, Thần Ca vẫn luôn để ý hẳn phút chốc có ảo giác như hẳn đang nói ‘VV là ai’.

“Khụ.” Thần Ca đoán, chắc Ôn Uyển Nhu không phát hiện đối phương và mình là cùng một loại, cho nên mới không chú ý tới VV đi? Cậu nói tiếp, “Ừm, VV là đồng tính luyến ái, anh cũng nhận ra chứ?”

Ôn Uyển Nhu nhú mày, “Huh?”

Thần Ca nghĩ thầm, quả nhiên cậu đoán đúng, “Không phải hôm nay tôi đã hỏi anh sao, chính là về vấn đề đồng tính ấy...Tôi định hỏi là, anh có người yêu không? Khụ, chính là loại này ấy.”

Khuôn mặt Ôn Uyển Nhu ửng đỏ khác thường, hẩn cúi mặt, đầu hơi lắc lắc.

Thần Ca trong một giây chợt thấy mình bị vẻ mặt này của hẩn làm cho manh không chịu nổi, cậu ôm ngực, hít một hơi thật sâu bình ổn cảm xúc, không ngừng tự nhủ với bản thân anh đẹp trai trước mặt cậu là một người cao mét chín, không chỉ mét chín mà còn cao to vạm vỡ, đừng bị khuôn mặt kia làm mờ hai mắt.

Bởi vì Thần Ca đang lâm vào hỗn loạn, Ôn Uyển Nhu cũng không phải người thích mở miệng nói chuyện, cho nên không khí giữa hai người trở nên quỷ dị, im lặng lạ thường.

Dòng xe tắc nghẽn bắt đầu chậm chậm di chuyển, xe mô tô tốc độ quá nhanh, Ôn Uyển Nhu liền trực tiếp xuống xe dắt bộ, Thần Ca cũng muốn xuống, lại bị hẩn giữ không cho xuống, Thần Ca nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh mình, chợt có cảm giác giao hẩn cho VV có chút giống ‘bông hoa nhài cắm bãi phân trâu’.

Cậu miên man suy nghĩ, thời gian như cũng trôi nhanh hơn, Ôn Uyển Nhu đã ngừng xe dưới lầu nhà Thần Ca.

“Tới rồi.” Ôn Uyển Nhu nói.

Thần Ca hoàn hồn, thấy khung cảnh quen thuộc liền cốc đầu mình một cái, xuống xe.

Cậu định đi thẳng lên luôn, cơ mà lại nghĩ tuy VV không xứng với Ôn Uyển Nhu, nhưng ai biết hẩn cũng chưa có bạn trai chứ? Xem ra lúc này không khí vừa khéo, hẩn là nên giúp VV một tay.

Cậu quay đầu, chuẩn bị tâm lý, mở to mắt nhìn chăm chăm Ôn Uyển Nhu, “Anh đẹp trai à, gặp được người tốt thì đừng nghĩ ngợi nhiều, trước đừng có cự tuyệt...Ừm! Tôi lên đây, mai gặp.”

Hai mắt Ôn Uyển Nhu bỗng trợn to, hẩn tiến lên vài bước, rồi đột nhiên sững lại, hỏi, “Cậu đang ám chỉ tôi?”

Thần Ca nháy mắt như thấy trong lòng vút được một tảng đá lớn, cuối cùng cũng thoát khỏi cục diện xấu hổ này, cậu gạt mạnh đầu, “Đúng! Anh đẹp trai cuối cùng anh đã hiểu rồi!”

“Cả ngày hôm nay cậu đều ám chỉ tôi?” Ôn Uyển Nhu nói xong, mím chặt môi.

“Gần như thế, mệt chết tôi.” Thần Ca nói xong, còn vô tâm vô phẩy cười toe toét lộ cả hàm răng với hẩn, vẩy vẩy tay không quay đầu chạy lên lầu.

Ôn Uyển Nhu ngây người tại chỗ chừng mười phút, mới vác bản mặt mơ màng như đi vào coi thần tiên đội mũ bảo hiểm lên.

Sắc trời đã tối đen, lúc này mới là thời khắc thành phố thực sự thức tỉnh.

Ôn Uyển Nhu cười mô tô không thể nghi ngờ là vô cùng thu hút chú ý, những người sành sỏi trong giới mô tô chỉ cần nghe tiếng khởi động xe của hẩn là đã có thể đánh giá đại khái. Lúc hẩn quẹo xe vào ngã tư đường liền có một người đàn ông từ bên cạnh áp sát, giống như muốn bắt đầu một trận đấu so với Ôn Uyển Nhu xem ai hơn ai.

Ôn Uyển Nhu hai mắt vô thần, hiển nhiên não bộ đang ở trạng thái ngừng hoạt động.

Đối phương cảm thấy Ôn Uyển Nhu làm uổng phí con xe được độ lại tuyệt vời này, đi về phía trước chửi hẩn vài câu bằng tiếng địa phương, Ôn Uyển Nhu lấy lại tinh thần, bắt đầu tăng tốc, từ 50 km/h vọt lên 120, đối phương nghĩ cuối cùng hẩn đã đáp lại, cũng tăng tốc đuổi theo.

Hai người đua vòng qua vòng lại, không biết bao lâu trôi qua, oi bức cả đêm dài cũng bắt đầu hạ xuống, Ôn Uyển Nhu dừng chân ở cầu Lâm Hải, ngơ ngác nhìn biển rộng xa xa.

Hơn mười giây sau người nọ đuổi tới nơi, gã cởi mũ bảo hiểm há miệng thở dốc, hai mắt nhìn Ôn Uyển Nhu đầy vẻ tán thưởng.

“Người anh em cậu thật lợi hại!” Gã giơ ngón tay cái, nắm tay thành nắm đấm nhẹ lên vai Ôn Uyển Nhu.

Tầm mắt của Ôn Uyển Nhu dừng trên mặt đối phương, rồi đột nhiên như con gấu xông tới ôm người xa lạ trẻ tuổi kia, khàn khàn gào lên, “A!!!!”

“A!!!!”

“A!!!!” Diên cuồng gào to ba tiếng xong, hắn thở hồng hộc, buông người ta ra, chạy đến lan can, như con dê diên cỡi giấy trái quăng xuống biển, sau đó cỡi nốt giấy phải, cũng ra sức vung ra xa.

Hắn lẳng lặng đứng đó, trên khuôn mặt là biểu tình muốn khóc mà không được, nước mắt cứ chực chờ đảo quanh hốc mắt. Ôn Uyển Nhu tựa như thoát lực che mặt quỳ xuống đất, nghẹn ngào một hồi, hắn lau lau nước mắt, lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, chân trần trèo lên mô tô chạy đi.

Người đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ quá trình nổi diên của hắn về mặt vẹn nguyên sự kinh ngạc, ngờ ngác hỗn độn trong gió hồi lâu không thể hồi thần.

“Mợ.” Thật lâu sau người nọ mới phun ra được một câu.

“Thằng cha này diên rồi à.”

12. Chương 12

Tay nghề nấu nướng của Thần Ca và của Ôn Uyển Nhu thực sự là hai đẳng cấp khác biệt.

Một là cấp bậc thầy, một là cấp thối nát.

May mà cậu sống độc thân, vẫn đủ khả năng làm ít đồ ăn đơn giản, hơn nữa Ôn Uyển Nhu còn đang cảm, chỉ có thể ăn cháo loãng dễ tiêu hoá, cậu tự tin mở tủ lạnh, bên trong —

Trống rỗng trống hoác.

Thần Ca nháy mắt giật mình sửng sốt, cậu mở ngăn đá, vẫn như trước không có gì cả.

“Kì lạ...Vậy đồ ăn mỗi sáng anh ấy làm cho mình là lấy nguyên liệu từ đâu ra?” Trong đầu Thần Ca hiện lên hình ảnh Ôn Uyển Nhu sáng sớm xếp hàng mua bữa sáng cho cậu, ngay sau đó cậu liền đập nát suy nghĩ này. Cậu và Ôn Uyển Nhu chẳng qua chỉ là đồng nghiệp, ngay cả bạn bè còn chưa được tính, Ôn Uyển Nhu cần gì phải làm như vậy?

Ôn Uyển Nhu vẫn sốt mơ mơ màng màng, Thần Ca không dám rời đi, mắt thấy trời đã tối đen, cậu gọi điện cho VV bảo y cho Long vàng bọc nhà mình ăn, định đêm nay sẽ không về nhà.

“Ừm...” Ôn Uyển Nhu nằm trên giường bỗng kêu một tiếng, Thần Ca vội vàng cúp máy, sờ trán hắn, vẫn còn hơi nóng, nhưng đã đỡ hơn ban nãy, cậu hỏi, “Anh tỉnh rồi?”

Ôn Uyển Nhu không mở mắt, trở người một cái rồi lại nằm im không nhúc nhích.

Thần Ca thở dài, cậu tính nếu Ôn Uyển Nhu vẫn sốt cao không hạ cậu sẽ trực tiếp lôi hắn đến bệnh viện, nhưng mà Ôn Uyển Nhu lại cứ sốt nhẹ. Nhìn đồng hồ đặt trên ngăn tủ báo đã hơn chín giờ, cậu đứng lên đuổi lưng, lúc cúi người định ra ngoài đột nhiên cậu nghĩ, ngộ nhỡ đến tối hắn lại sốt cao thì sao, cậu chần chờ quay đầu nhìn Ôn Uyển Nhu, hỏi, “Anh đẹp trai anh tỉnh chưa?”

Ôn Uyển Nhu đáp lại cậu bằng đôi mày nhíu chặt, cứ như trong giấc mơ có người nợ tiền hắn không bằng.

“Anh mau tỉnh dậy đi...” Thần Ca nói nhỏ một câu, rốt cuộc không yên tâm để Ôn Uyển Nhu ở trong phòng một mình, cậu mở ngăn tủ lấy ra một cái chăn, quấn tới quấn lui quyết định ngủ tạm một đêm.

Trước khi nhắm mắt lại, Thần Ca còn cố ý đặt chuông báo thức, tính toán lúc hai giờ sáng dậy xem Ôn Uyển Nhu đã hạ sốt chưa, nếu còn sốt cao sẽ dẫn hắn đến bệnh viện.

Đêm khuya.

Ngoài cửa sổ là một mảnh tối đen.

“Thần Thần...” Người đàn ông trên giường thấp giọng nỉ non, không thoải mái giật giật, đưa tay vói vào trong chăn xoa lưng tung vài cái. Vài giây sau, hắn mở mắt, con ngươi ẩm đậm u ám, trên mặt còn mang màu đỏ nhàn nhạt do sốt nhẹ.

Không thể phủ nhận hắn là một người đàn ông rất ưa nhìn, cả người đều tản ra vẻ anh tuấn nam tính.

“Thần Thần.” Dường như những lời này của hắn chỉ là hành động theo thói quen mà thôi, cũng không có ý nghĩa dư thừa nào. Hắn kéo chăn, thân thể nóng bừng tiếp xúc với không khí lạnh lẽo khiến hắn hơi run rẩy. Hắn thông thả cúi đầu, vươn tay muốn lấy bức ảnh trong ngăn tủ mà đêm nào mình cũng phải cầm lấy ngắm nghía, trong lúc vô thức đảo mắt đến mặt đất tối mịt, hắn nhìn thấy một bóng đen.

Hắn nhú mày, lảo đảo xuống giường, đầu mơ hồ váng vất cùng sốt nhẹ làm hắn không thể tự hỏi. Hắn đi tới chỗ bóng đen kia, cúi người sờ sờ, xúc cảm chân thật làm hắn bỗng chấn động.

Ôn Uyển Nhu quỳ rạp xuống đất, chăm chú nường theo ánh trăng nhìn người đang say ngủ dưới đất, phút chốc không hề được đoán trước, hắn vươn đầu lưỡi, khẽ liếm lên môi người kia, đầu lưỡi len vào hàm răng bên trong, tinh tế trượt một lần, không bỏ sót dù chỉ một khe hở.

....Không có hương vị gì.

Hắn mặt không biểu cảm nghĩ nghĩ, lại vươn lưỡi liếm lên môi Thần Ca, cánh môi ấy sao mà mềm mại lạ thường.

Chút tư duy còn sót lại ít ỏi đến đáng thương nói với Ôn Uyển Nhu rằng hắn đang mơ một giấc mộng, một giấc mộng không có thực đáng sợ.

Thực sự thì, Ôn Uyển Nhu biết sớm muộn gì mình cũng sẽ phát điên, cứ mãi dựa vào một người không thuộc về mình để tồn tại như thế, dành hết tất cả cho một người như thế —

Sớm muộn gì cũng sẽ phát điên thôi.

Nhưng mà, Ôn Uyển Nhu rất hạnh phúc.

“Về sau tôi vẫn có thể nhìn thấy em...” Ôn Uyển Nhu cúi đầu, khẽ cười rộ lên, nụ cười của hắn không hề phát ra tiếng động, khoe miệng cong lên nhẹ nhẹ, song có thể nhận ra được hắn đang rất vui, là niềm vui từ tận sâu đáy lòng.

Hắn kéo chăn trên người Thần Ca ra, đưa tay ôm cậu vào lòng, chen chân vào giữa hai chân cậu, dùng tư thế cổ quái mà bất tiện ôm cả người Thần Ca vào lòng mình.

Ôn Uyển Nhu đã không còn nhớ rõ từ khi nào trong mắt hắn chỉ còn có duy người này.

Vài năm trước, hắn đã từng đến trường học của Thần Ca.

Ngày đó sắc trời âm u, còn chưa tới trưa trời đã bắt đầu mưa to, hắn quần áo đơn bạc đứng dưới cổng lớn của khu kí túc xá mình đã điều tra được. Từng hạt mưa đánh vào người hắn, không biết đợi bao lâu, đến khi thân thể hắn như đã cạn sạch độ ẩm, mỗi hạt mưa rơi xuống đầu hắn đều như muốn chọc thành một cái động, Thần Ca mặc chiếc áo kẻ caro cầm theo túi nilon đựng hộp cơm của mình vội vàng chạy qua.

Mưa to làm mờ hồ tầm mắt hắn. Thần Ca cũng không phát hiện có một người đứng trong mưa đang một mực dõi theo cậu.

Ôn Uyển Nhu thấy cậu đi qua trước mặt mình, sau đó, rời đi.

Hắn không đuổi theo.

parkyoo

Nước mắt hoà theo mưa, tràn vào khuôn miệng lẳng lẳng hé ra của hắn.

Hắn không biết vì sao mình lại khóc, nước mắt cứ vô thức chảy ra, có lẽ là bởi không thể nói cho cậu nghe những lời mình đã chuẩn bị từ lâu mà buồn khổ, nhưng Ôn Uyển Nhu hiểu rõ, hắn đang vui sướng. Rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy người trong bức ảnh xuất hiện trước mặt mình, hắn vui đến phát khóc.

Chính giờ khắc này, Ôn Uyển Nhu nhận ra, mình đã không thể rời khỏi người chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của mình này.

Lúc Thần Ca mở to mắt đã bị khuôn mặt đẹp trai ngay trước mặt mình dọa cho sợ.

Cậu mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía giường, lại nhìn Ôn Uyển Nhu, lẩm bẩm, “Người này ngủ kiểu chi vậy, lăn xuống cả đất, khoảng cách xa như thế mà cũng chạy tới chỗ mình nằm được.”

Sau đó, cậu mới phát hiện tư thế kì quặc của hai người, Thần Ca mất tự nhiên, cậu chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với người khác như vậy, ngay cả người nhà cũng không. Thần Ca đẩy đẩy Ôn Uyển Nhu, “Dậy dậy, lên giường nằm đi.” Nói xong, cậu nhận ra Ôn Uyển Nhu đã sớm tỉnh, hai mắt nhìn thẳng vào cậu, vẻ mặt không thể tin.

Thần Ca vui vẻ, vươn tay cào cào mái tóc ngắn ngắn của Ôn Uyển Nhu, “Không sốt chứ? Hắc, bạn thân à anh vậy mà ôm tôi ngủ đó, có nhĩ hững quá ha.”

Ôn Uyển Nhu hé môi, lại không nói lời nào.

Thần Ca khề đẩy hắn, “Anh còn đang bệnh, tôi xuống lầu mua ít đồ ăn sáng, anh ăn xong còn uống thuốc.” Nói xong, cậu cầm áo để bên chân, tay vuốt vuốt nếp nhăn rồi mặc lại.

Bỗng, Ôn Uyển Nhu kéo ống quần Thần Ca, Thần Ca ngẩng đầu hỏi, “Sao vậy?”

Ôn Uyển Nhu có hơi chần chừ nói, “Tối qua...Cậu vẫn ở đây sao?”

“Chẳng thế à.” Thần Ca đảo mắt xem thường, “Lúc vào phòng liền thấy anh phát sốt, làm tôi sợ muốn chết.”

Ôn Uyển Nhu vẫn như cũ giật mình ngây ngốc nhìn Thần Ca.

Thần Ca thấy vừa nãy cào cào tóc Ôn Uyển Nhu rất thoải mái, bèn cào cào hai phát nữa, rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng.

Ánh mặt trời chói mắt len qua khe hở của tấm rèm tràn vào phòng.

Nó chiếu lên cẳng chân và bắp vai có màu da khoẻ mạnh của Ôn Uyển Nhu, bên dưới làn da hơi mỏng ửng chứa một sức mạnh dẻo dai mà bất cứ ai cũng cảm nhận được.

Một lúc lâu sau khi Thần Ca đi Ôn Uyển Nhu mới hồi thần, hắn mím môi, hồi tưởng lại những việc tối qua mình đã làm.

— Khuôn mặt ai kia không nén được đỏ bừng.

13. Chương 13

Trong lúc chờ chủ quán lấy bánh bao ra khỏi ***g hấp, Thần Ca gọi cho VV.

Giọng VV khàn khàn, Thần Ca vừa mở ví tiền vừa hỏi, “Ủa, mới dậy à?”

“Không,” VV nói, “Chỉ là cổ hơi khó chịu, cậu đang làm gì thế?”

“Đang mua cho anh đẹp trai bánh bao, ài, cậu biết không, hôm qua mình ngủ ở nhà anh ấy, thấy dáng người của anh ấy được lắm.” Thần Ca chẳng phân hoàn cảnh nói ra, cậu thẳng thắn vô tư, chỉ có ý khen ngợi giới

thiệt cho bạn mình biết đối tượng của y đáng người chuẩn, nào ngờ vào tai người khác lại biến hẳn ý nghĩa, mấy người xếp hàng bên cạnh cậu bắt đầu dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu.

“Ừm...Bệnh của anh ấy đỡ hơn chưa?” VV trả lời có lệ, hình như không cao hứng lắm.

Thần Ca kì quái, theo tính cách của VV, hẳn là đã sớm đòi cậu ảnh chụp khoả thân rồi, cậu nhấn mạnh lần nữa, “Dáng người được lắm đó! Mình không lừa cậu, sáng nay lúc tỉnh dậy mình với anh ta ôm nhau, mình có thể chắc chắn là người anh ta rất rắn chắc, cậu....Thực sự không muốn xem ảnh tối qua mình chụp?” Ảnh chụp này nọ chỉ là Thần Ca gạt VV thôi, hôm qua cậu chỉ mãi nghĩ cách để Ôn Uyển Nhu hạ sốt, làm gì còn tâm tư đi chụp ảnh.

Người chung quanh Thần Ca dạt ra cách cậu vài bước xa, người đàn ông trung niên đứng trước cậu còn ho khan nhắc nhở.

Thần Ca che mũi, nhỏ giọng nói với VV, “Người đứng trước mình hình như bị cảm, mình sẽ gọi cho cậu sau, đỡ bị dính vi khuẩn, bái bai!”

“Ai ai! Chờ đã!” VV cứ như hồi sinh, hô to, “Dáng người thực sự được lắm? Chỗ đó....Bự không?”

Thần Ca nhớ lại chỗ mà mình vô thức nhìn phải kia, gật đầu khẳng định, “Bự! Bự hơn của cậu! Mình phỏng chừng ít nhất phải mười tám cm. Ai ai ai...Mấy người đứng trước mình sao không ai xếp hàng nữa nhỉ? Không nói với cậu nữa, mình đi mua bánh bao đây, ai u đông chết mình.”

Cậu bước nhanh về phía trước cười hô hô nhìn bánh bao trong tay của bác gái bán hàng đang dùng vẻ mặt ghê tởm nhìn cậu, mua xong lại vui vẻ trở về.

(Đôi khi ngu si không biết gì lại tốt...)

Lúc Thần Ca mở cửa, Ôn Uyển Nhu đang quỳ rạp cả người trong ổ chăn dưới mặt đất, khuôn mặt đều chôn vào gối đầu.

Hệt như đang muốn chiếm lĩnh địa bàn, dùng mùi hương của mình để đánh dấu.

“Hắc, anh đẹp trai mau dậy nào!” Thần Ca chân không đi dép, bước chân không phát ra tiếng động, đột nhiên mở cửa ra làm Ôn Uyển Nhu sợ tới mức ngồi bật dậy, xấu hổ nhìn cậu, nuốt nước miếng.

Thần Ca không nghĩ gì cả, đặt bánh bao lên bàn, lại bưng hai bát cháo trứng bắc thảo và dưa muối lên, nói, “Anh đang ốm, hai ta liền ăn đồ ăn sáng đơn giản đi.”

Ôn Uyển Nhu nhìn hai đĩa dưa muối một bát đồ ăn nhẹ ăn kèm một bát hai bát cháo trứng bắc thảo và một túi bánh bao, nói, “Cái này...Đã không được tính là đơn giản rồi.”

“À, anh hiểu lầm.” Thần Ca đặt bánh bao, dưa muối và đồ ăn kèm ở trước mặt mình, chỉ vào hai bát cháo trứng bắc thảo nói, “Hai bát này là của anh, tôi thấy sức ăn của anh lớn, sợ anh ăn một bát không đủ no, cho nên mua cho anh hai bát.”

Ôn Uyển Nhu lúng túng, “....Cảm ơn.”

“Không có gì!” Thần Ca cười khoe hàm răng trắng tinh, “Anh em ta sao lại phải so bì khách khí chứ!”

Ôn Uyển Nhu, “...”

Ôn Uyển Nhu vốn thể trạng tốt, đêm đó có lẽ là do cảm xúc dao động quá lớn cộng thêm nửa đêm đi chân trần hít gió nên mới sinh bệnh.

Hắn ngủ một ngày, ăn hai bát cháo nóng hồi liền khỏi hẳn, bưng bát đĩa đi rửa. Thần Ca làm bộ nghịch đi động, thực ra đang bật máy ảnh, tính chụp cho VV một bức để làm kiểm chứng, cậu giờ điện thoại về phía thân dưới của Ôn Uyển Nhu ấn chụp một phát.

Đúng lúc Ôn Uyển Nhu quay khuôn mặt sát thủ qua.

“Tách —”

Tiếng chụp ảnh vang vọng khắp phòng.

Thần Ca xấu hổ đỏ bừng mặt, cậu ngẩn ngơ tính vụn vụn, không ngờ lại quên không tắt tiếng chụp ảnh đi.

Ôn Uyển Nhu lau khô mặt bàn, hần đã khoẻ mạnh tự nhiên nghĩ đến lời hai người nói tối hôm đó. Ôn Uyển Nhu nhướn cao một bên mày, đi qua cúi người nhìn vào điện thoại của Thần Ca, nói, “Không chụp mặt à?”

Từ lúc Ôn Uyển Nhu đi tới Thần Ca đã định tắt điện thoại đi, nào ngờ ông trời trêu người điện thoại của cậu lại bị đơ, Thần Ca mặt càng thêm đỏ, giả bộ trấn định nói, “Khụ, không cẩn thận bị trượt tay.”

“À.” Ôn Uyển Nhu khẽ cong khoé môi, ngay sau đó, tay đẩy một cái, quần rơi xuống chân.

Ôn Uyển Nhu vô cùng bình tĩnh nói, “Chụp đi.”

Tay Thần Ca run lên.

Mợ nó! Ôn Uyển Nhu thế mà không mặc quần lót!!

“Anh, anh...” Thần Ca nhìn Ôn Uyển Nhu, nửa ngày không thốt được một câu.

Ôn Uyển Nhu bình tĩnh mắt đối mắt với Thần Ca, “Nếu cậu ngại không đủ, trong phòng tôi còn một đồng.”

Ưu điểm lớn nhất của Thần Ca chính là khả năng giao tiếp vô cùng nổi bật, cậu hít sâu một hơi, bình tĩnh nội tâm không cách nào bình tĩnh của mình, giờ điện thoại về thân dưới của Ôn Uyển Nhu ‘tách’ một cái, “Được rồi, cảm ơn đã chiêu đãi.”

“A...” Ôn Uyển Nhu khẽ cười một tiếng, cúi người mặc quần lên.

Thần Ca đang định thở phào một hơi, chợt nghe giọng nói khàn khàn đặc biệt của Ôn Uyển Nhu vang lên

—
“Có thấy hài lòng không?”

Một búng máu máu mắc ngay giữa cổ Thần Ca!

Mợ nội nhà anh! Ông đây hài lòng thì có ích gì! VV hài lòng mới được!

Cậu hít sâu một hơi, mở miệng, “Hài lòng, rất hài lòng, nhưng nếu anh mặc quần lót vào cho tôi chụp, tôi sẽ càng thêm hài lòng.” Tuy rằng có thể thấy thứ bên trong ảnh chụp bị đến kinh người, cơ mà da mặt Thần Ca thực sự không dày đến mức có thể gửi tấm ảnh này cho VV.

Câu trả lời của Ôn Uyển Nhu chính là đá vào một ngăn tủ âm ở dưới chân cầu thang xoay tròn, “Ảnh chụp ở trong đó hết, tự mình chọn đi.”

“Có thật hả!” Thần Ca không chút suy nghĩ nói.

Ôn Uyển Nhu cong môi cười, “Đúng vậy.”

Hôm sau Thần Ca mở bình luận ra xem, cứ nghĩ độc giả sẽ phê phán chê bai việc Ôn Uyển Nhu viết để cho nữ nhân vật chết, nào ngờ lúc mở ra, các bình luận chỉ chút đều viết là:

Quả nhiên.....

Đoán chuẩn rồi.....

Các em gái trong tác phẩm của anh Ôn đều là thứ sinh vật khác thường.....

Tác giả Ôn à anh đã nghĩ xong nên để em gái tiếp theo chết thế nào chưa? Lần này cảm thấy chưa đủ độ rung động đâu.....

Thần Ca quay đầu hỏi Ôn Uyển Nhu, thuận tiện chuyển màn hình qua để hần có thể nhìn thấy, “Anh nói cho tôi coi, anh ngược độc giả thành thế này, ngược đến nỗi biến bọn họ thành M sao?”

Ôn Uyển Nhu nhú mày, “M là gì?”

Thần Ca vươn tay đánh hần một cái, Ôn Uyển Nhu không rõ, Thần Ca lại đánh hần cái nữa, Ôn Uyển Nhu đương nhiên không nở mạnh tay, khẽ vỗ cậu một cái, Thần Ca nháy mắt về mặt mê say, “Ừm Come on, lại tới đánh nữa đi nào!” Cậu còn cầm lấy tay Ôn Uyển Nhu sờ sờ lên người mình vài cái, sau đó phi thường đứng đắn nói, “Đây chính là M.”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, không nói gì.

Thần Ca đợi một hồi, xoay người muốn nhìn xem hắn làm sao, “Lại khó chịu rồi? Hay hôm nay đừng làm việc vội.”

Ôn Uyển Nhu lấy gối ôm che chắn giữa hai chân, vẻ mặt kích động khó nén, “Tôi vào toilet.”

“Ừa, anh vào toilet làm gì?” Thần Ca nói xong nhìn lại, kết quả tay chạm phải nơi không nên chạm, trực tiếp mò vào trong gối ôm, sờ trúng thẳng nhỏ không nên sờ kia, tay liền như phải bỏng rút về.

Hai người như đứng ở hai đầu cầu độc mộc giằng co một lát, Thần Ca mở miệng phá vỡ không khí xấu hổ, “Khụ...Anh cũng được tính là một loại M đấy, đi vào phòng vệ sinh đi, lát nữa làm việc cũng chưa muộn.”

Nhìn cánh cửa đóng lại, Thần Ca ngẫm nghĩ trong lòng vài câu, cuối cùng chỉ có thể quy kết là Ôn Uyển Nhu rất không có tiết tháo.

Ài quên đi, trước lạ sau quen, Thần Ca tự mình cân nhắc một hồi, mình vốn thận trọng, ấy thế mà từ khi quen Ôn Uyển Nhu đến nay, mấy chuyện làm người ta xấu hổ này xảy ra nhiều đến nỗi hai bàn tay mười ngón cũng không đếm xuể.

14. Chương 14

Sau khi Thần Ca tan tầm Ôn Uyển Nhu định đưa cậu về nhà, cậu nghĩ nghĩ, nói, “Vây cũng được. Hôm nay VV ở nhà tôi, hôm qua tôi không về nên nhờ cậu ấy chăm sóc Long vàng bụi một đêm.”

Ôn Uyển Nhu nheo mắt, “Cậu ta có chìa khoá nhà cậu?”

Thần Ca không phát hiện trong mắt đối phương thoáng loé chán ghét, nói, “Lần trước tôi không cẩn thận nhốt cậu ấy ngoài cửa, dù sao cũng ở cùng một khu, cho nên tôi liền đưa chìa khoá cho cậu ấy.”

Ôn Uyển Nhu quăng mũ bảo hiểm trong tay cho cậu, sai bước về phía xe máy, đưa lưng về phía cậu, “Đi lên đi.”

Thần Ca gõ lưng hắn, vừa đội mũ bảo hiểm vừa nói, “Không sao đâu, VV tốt lắm, hơn nữa chúng tôi còn là bạn lâu năm rồi.”

Ôn Uyển Nhu quay mạnh đầu lại, đối mắt với Thần Ca vài giây, sau đó quay đi.

Thần Ca chẳng hiểu gì, đang muốn hỏi, chợt nghe Ôn Uyển Nhu rầu rĩ hỏi, “Chuyện tối đó cậu quên rồi sao?”

“Tối đó?” Thần Ca nhất thời không nghĩ ra.

“Tối ăn cơm cùng VV, cậu hỏi tôi có bạn trai không.” Lúc Ôn Uyển Nhu nói mấy chữ cuối cùng, hơi lộ vẻ run rẩy khó phát hiện.

“À.” Thần Ca vỗ đầu, cậu thế mà quên mất chuyện này, nói thật cậu thấy hơi ngán rồi, nếu bạn cậu theo đuổi một em gái xinh tươi, nhất định cậu sẽ hỗ trợ toàn bộ quá trình, nhưng cả hai người đều là anh em của cậu, làm cậu cứ thấy kì kì, “Nhớ, trí nhớ của tôi còn chưa kém thế đâu.”

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Vây...Câu trả lời của cậu đâu?”

“Tôi trả lời cái gì?” Thần Ca nghi hoặc.

Bàn tay đeo bao da màu đen của Ôn Uyển Nhu hết nắm lại buông, nửa buổi, hắn mới cúi đầu nói, “Tôi không thúc giục cậu...Cậu cứ từ từ nghĩ, tôi chờ cậu.”

Thần Ca còn định mời Ôn Uyển Nhu vào nhà ăn cùng VV một bữa cơm, nào ngờ Ôn Uyển Nhu nghe điện thoại, mày nhíu chặt không nơi lỏng, đến dưới lầu liền phát tay rời đi.

Thần Ca trực giác cuộc gọi kia có vấn đề, nhưng mà đối phương không nói, cậu cũng không thể không biết xấu hổ đi hỏi, chỉ có thể hô to với bóng dáng đang rời đi, “Vậy mai gặp!”

Ôn Uyển Nhu nâng tay vẫy vẫy, rẽ vào chỗ ngoặt liền mất bóng.

Lên lầu mở cửa, Thần Ca nâng mắt liền thấy VV đang ôm Lông vàng bị xem TV.

Cậu đi qua đá đối phương một cái, hỏi, “Cậu mua gì ăn chưa?”

VV đưa mắt ra cửa, hỏi, “Có mình cậu về?”

“Anh ấy có việc đột xuất.” Thần Ca gật đầu, thấy dáng vẻ thoải mái nhàn nhã của đối phương, đột nhiên trong lòng nảy sinh khó chịu, đập y thêm phát nữa, “Này, cậu không biết làm ít đồ ăn lót dạ à? Mình ngày ngày bận rộn giúp cậu, cậu thì giỏi rồi, sung sướng ôm Con giai cún xem TV?!”

“Ai u, hai bọn mình mới gặp có hai lần, gặp mặt cũng đâu biết nói gì mà?” VV ôm cái eo bị đá, than thở.

Thần Ca ôm ngực, “Mình mặc kệ, mình hỏi giúp cậu xem Ôn Uyển Nhu có gay hay không rồi đấy, về sau cậu phải dựa vào chính mình đi.”

“Đừng mà,” VV sốt ruột, “Ít ra cậu cũng phải đợi hai bọn mình trao đổi số điện thoại rồi hẵng phải sạch quan hệ chứ, cứ như vậy sao mình thu hẹp khoảng cách với anh ấy được?”

“Chẳng phải cậu được khen là không có cậu đàn ông liền không thể cong sao? Huống hồ tên này còn cong sẵn rồi.” Thần Ca cười lạnh, “Đi đi, dùng mị lực nam tính của cậu rù quyền anh ấy đi, mình chờ uống rượu mừng của hai người.”

“Cậu có lương tâm hay không thế.” VV lườm cậu, “Mình đói bụng, hôm qua ăn bánh quy cậu để trên bàn rồi...Cậu muốn ăn hải sản hay thịt bò kho tàu?”

Thần Ca hai mắt sáng ngời, “Đồ ăn?”

VV loẹt quẹt đi vào phòng bếp, “Mì tôm.”

Thần Ca méo máo, “Ăn như thế còn không có dinh dưỡng bằng ăn đồ ăn cho chó.”

VV cười nhạo, “Thế cậu đi ăn đi.”

“Ăn thì ăn.” Thần Ca mở tủ, lấy một túi bánh quy có in hình đầu con cún ra, mở gói nhét một miếng bánh quy hình cục xương vào miệng, “Không thì cậu nghĩ bánh quy mình để trên bàn ở đâu ra? Ném thử tí không? Cái này có vị hành xanh đó.”

VV, “...”

Ôn Uyển Nhu lái xe mô tô đến dưới lầu Beacher, hai bảo tiêu nhà họ Ôn cũng chạy tới, một người cầm bao tay da giúp hắn, một người cầm mũ bảo hiểm.

Ôn Uyển Nhu chờ hai bọn họ ôm đồ xong, nhắc chân đạp vào ngực một người trong số họ!

“Đang êm đẹp cậu phát điên cái gì?” Một người đang đứng tựa ở cây cột bên cạnh, thoát nhìn độ khoảng ba mươi, vừa mở miệng đã nói lời không hay.

Hai bảo tiêu nhà họ Ôn này là sinh đôi, tên thật rất khó đọc, liền thuận tiện gọi là ‘A Tả’, ‘A Hữu’ để phân biệt, A Hữu nghe đối phương nói, bất động thanh sắc đứng về phía Ôn Uyển Nhu. (Vâng anh bên trái và anh bên phải, Mr Left and Mr Right)

Ôn Uyển Nhu liếc người nọ một cái, lạnh như băng nói, “Triệu Minh Nguyệt, cút.” (Và anh tiếp theo tên là Triệu Trăng Sáng –).

Triệu Minh Nguyệt nghe hắn nói vậy cũng không nổi giận, cười hì hì bước xuống cầu thang, khoát tay lên vai đối phương, “Edward dạo này cậu đang làm gì vậy? Chẳng mấy khi đến chơi, có phải nếu hôm nay tôi không gọi cậu cậu sẽ chẳng thèm đến không?”

Ôn Uyển Nhu đẩy đối phương ra, thái độ vô cùng lãnh đạm, “Không có việc gì thì tôi đi.”

Tươi cười thân thiện trên môi Triệu Minh Nguyệt cũng lạnh xuống, y nhìn đối phương, “Em họ cậu ở chỗ tôi chờ không nổi nữa, bảo gọi cậu đến, chúng ta giao lưu trao đổi một chút.”

Ôn Uyển Nhu nhìn về phía A Hữu, A Hữu cúi đầu nói, “Là ý của lão gia.”

VV và Thần Ca ngồi trên sofa, trong ngực mỗi người là một túi bánh quy.

VV đột nhiên hỏi, “Ôn Uyển Nhu dùng tên thật làm bút danh à?”

“Chắc thế.” Thần Ca không chắc chắn lắm, lần nào cậu cũng gửi trực tiếp cho biên tập, ngay cả trả lời bình luận cũng là địa chỉ của tác giả nội bộ, cậu ngoại trừ tên tác phẩm thì không biết gì cả.

“Hắn nào mình không tìm được anh ấy.” VV nói xong, như là nhớ ra cái gì, xoay người lấy trong túi mình một cái hộp, “Cái này vốn định cho cậu, nhưng mà để thu hẹp khoảng cách giữa mình và Uyển Nhu, chuyển qua cho anh ấy đi.”

Thần Ca lắc lắc, không có tiếng gì cả, “Bên trong là cái gì thế?”

“Tất.” VV trả lời.

“Cậu bệnh à.” Thần Ca đảo mắt xem thường, “Đang yên đang lành đi tặng người ta tất.”

“Vậy cậu nói nên tặng cái gì?” VV hỏi đến là thành khẩn, “Quần lót? Hay là khăn quàng cổ?”

“Thôi bỏ đi, vẫn là tất thì hơn.” Thần Ca thở dài, “Mình còn ở chung với cậu, sớm hay muộn cũng rụng sạch tóc, sâu quá mà.”

VV cười hắc hắc, “Đến lúc ấy mình sẽ mua cho cậu một bộ tóc giả.” Y chớp mắt vài cái, “Làm từ lông dê nguyên chất!”

Thần Ca đáp, “Vậy mình cũng tặng cậu một bộ tóc giả.” Cậu vỗ vỗ chân VV, nói, “Làm từ lông chân nguyên chất!”

VV sợ tới mức rụt chân về, nhìn Thần Ca, “Cậu là tên đàn ông phát rồ.”

“Giờ mình phát rồ nói cho cậu biết, trời tối đen rồi, mau chạy về nhà cậu đi.” Thần Ca vỗ vỗ đầu Lông vàng bụi, “Tiễn khách.” Lông vàng bụi vô cùng hợp thời ‘gâu’ một tiếng.

VV vẻ mặt bi thương chỉ vào Lông vàng bụi, “Lúc cần ta thì gọi ta là Tiểu Điem Điem, giờ lại vứt bỏ ta, người làm tổn thương trái tim ta.”

“Vậy giờ cậu ôm trái tim tổn thương đi về đi.” Thần Ca phẩy phẩy VV như đuổi ruồi.

15. Chương 15

Beacher, phòng cố định.

Lúc Ôn Uyển Nhu đẩy cửa vào bên trong không có mấy người, hắn liếc mắt một cái liền thấy người đàn ông trẻ tuổi bị trói trên sofa màu đỏ ở chính giữa, nhà họ Ôn nhiều người, cận bã tất cũng nhiều, người em họ này của hắn xem như nhân vật nổi bật trong số đó, một lòng một dạ dành hết cho chiều bạc, không quan tâm bất cứ sự đời nào, bị cha gã cứng rắn chém ngón tay út, không nhớ đời được bao lâu, vừa xuất viện liền chạy từ nhà mình đến nhà chú Ôn Ôn Đình Như của gã tìm nơi nương tựa.

Một tháng trước vẫn còn ngoan ngoãn, nhưng có lẽ là bị cuồng chân phát điên rồi, thừa dịp ba Ôn bàn bạc làm ăn, gã nhảy từ tầng hai xuống chạy tới sông bạc của Triệu Minh Nguyệt, nợ một khoản tiền không lớn không nhỏ, may mà Triệu Minh Nguyệt còn nhớ gã, gọi Ôn Uyển Nhu đến đón người.

Ôn Uyển Nhu dọc đường đi nghe A Tả thuật lại sự việc, lúc nhìn thấy em họ Ôn Vĩ biểu tình lại bình tĩnh lạ thường, hắn đi tới sofa, khom lưng hỏi, “Tay còn đau không?”

Ôn Vĩ thấy người tới đón gã là Ôn Uyển Nhu, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ào ào, nghe hấn hỏi, gã trực tiếp ôm ngón tay mới được nối lại, môi run run không dám nói gì.

Ôn Uyển Nhu lẳng lẳng nhìn gã, đôi mắt đen thẫm nhìn thẳng Ôn Vĩ khiến gã hoảng hốt không thôi.

“Cởi trói cho nó đi.” Ôn Uyển Nhu nói với người ngồi sau sofa.

Sau sofa là hàng ghế tựa và quầy bar, một người đàn ông mặc âu phục màu trắng quay đầu lại, cười cười với Ôn Uyển Nhu, “Chờ đưa về hăng cởi, đỡ để cậu ta lại chạy mất.”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, nâng tay ra hiệu cho bảo tiêu nhà họ Ôn từ phía sau chạy lên nâng người xuống, hấn tiến đến chỗ người ngồi trên ghế, nói, “Lần này phiền anh rồi.”

Triệu Minh Nguyệt ở bên cạnh ồn ào, “Please, lần này cậu hấn là phải cảm ơn tôi chứ? Là tôi lôi người ra đó!”

Người đàn ông mặc âu phục trắng chạm cốc với Ôn Uyển Nhu, âm thanh thốt ra miệng khẽ vô cùng, “Không cần, vừa lúc thấy được, cho nên mang đến đây.”

Người này tên Bạch Ân, trong giới gọi y là ‘Bạch tiên sinh’, tới nơi này nhiều năm, quan hệ của Ôn Uyển Nhu với mấy người này coi như không tồi.

Hấn trầm mặc chạm cốc với đối phương, môi chạm tới miệng cốc, bỗng nghe đối phương hỏi, “Cậu và người kia thế nào rồi?”

Từ lúc Ôn Uyển Nhu thích Thần Ca Bạch tiên sinh cũng có hộ trợ điều tra, cho nên hấn không vì đối phương hỏi mà nảy sinh cảnh giác, nghĩ nghĩ, hấn nhíu mày trả lời, “Còn chưa xác nhận.”

Ngón tay Bạch tiên sinh nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, phát ra từng tiếng ‘cộc cộc’ rất nhỏ, nửa ngày, y hơi thẳng lưng, nhìn về phía Ôn Uyển Nhu, “Chỗ Hà Minh không phải có thuốc sao, có cần chuyển một lọ qua không?”

Ôn Uyển Nhu nhíu mày, “Tôi không muốn cưỡng ép.”

“Ừ, Edward thích ai thế? Lão Bạch cậu đưa ra biện pháp cho cậu ta đi, không muốn cưỡng ép, vậy để người ta chủ động là được.” Hạ Minh ở quầy bar chen mồm vào, “Muốn người ta nhiệt tình trực tiếp đánh gục cậu? Hay là lạt mềm buộc chặt?”

Khoé miệng Bạch tiên sinh cong lên, “Thì sao, làm làm, khắc ra yêu.”

Cánh tay Ôn Uyển Nhu khoát lên mặt bàn, hấn ngửa đầu nhìn đèn thủy tinh bên trên, mặt càng ngày càng đỏ, hấn có chút khấn trương chấp tay thành hình chữ thập, lại buông ra, lúng túng nói, “Tôi muốn...Nhiệt tình một chút.”

VV đi rồi, Thần Ca ngồi nghĩ thấy mình không thể cứ tiếp tục như vậy được.

Nhờ hai người bạn họ thành đôi rồi lại chia tay thì sao? Công việc đang làm không khéo cũng phải đổi, nghiêm túc mà nói, Thần Ca rất thích công việc này, đã thoả mái nhàn hạ thì chớ, Ôn Uyển Nhu còn là một cấp trên rất được.

Cậu ôm di động lên mạng tìm tôi kinh nghiệm nửa ngày, rút ra được kết luận hai người muốn thành đôi chủ yếu phải dựa vào bầu không khí, hơn nữa ấn tượng của cả hai dành cho nhau phải tốt, tính ra hai người kia cũng không thiếu nhiều lắm.

Đang tìm tên VV trong danh bạ điện thoại, tay Thần Ca ngừng lại. Lúc trước VV và bạn gái của y hẹn hò thế nào cậu không biết, cơ mà dựa theo mấy ngày gần đây xem ra, VV là người thích tiến triển từng bước một, nếu Thần Ca định bảo muốn để VV và Ôn Uyển Nhu ở riêng với nhau mà không có cậu, thế nào VV cũng không đồng ý.

Thần Ca sờ sờ đầu Long vàng bự, hỏi, “Ba con phải làm một chuyện vô cùng trọng đại, con có ủng hộ ba không?”

Long vàng bự lắc lắc cái đuôi, ‘gâu’ một tiếng.

“Được!” Thần Ca lại gãi gãi đầu Long vàng bự, trực tiếp gọi cho Ôn Uyển Nhu. Nếu VV không đồng ý, vậy cậu gọi cho Ôn Uyển Nhu trước, sau đó mới báo cho VV.

Tại quầy bar.

Điện thoại của Ôn Uyển Nhu bỗng vang lên, mấy người đang nói chuyện vui vẻ nhất thời im lặng. Dưới sự khoa chân múa tay của Triệu Minh Nguyệt, Ôn Uyển Nhu cầm di động, nhìn thấy tên báo trên màn hình, hấn gật đầu với Triệu Minh Nguyệt, ấn nút kết nối, hai tay nắm chặt di động, bất cứ ai cũng nhìn ra được hấn đang căng thẳng, hấn vội ho một tiếng, hỏi, “Thần Ca à?”

“Ừ, là tôi đây.” Thần Ca hỏi, “Ngày mai anh có bận gì không? Chúng ta đi chơi đi, còn cả người bạn kia của tôi nữa.”

Ôn Uyển Nhu mất tự nhiên dịch dịch người, “Ừm....Được.”

“Vậy thì tốt quá.” Thần Ca cười tít cả mắt.

Cúp điện thoại, Hà Minh hỏi, “Cậu ấy nói gì thế?”

Ôn Uyển Nhu cúi thấp đầu, môi mím lại, bỗng nhiên bật cười, “Cậu ấy hẹn tôi.”

Thần Ca cúp máy, rốt cuộc cũng vít được tảng đá to bự trong lòng, cậu chuyển qua gọi cho VV, nói cho y biết chuyện mình đã hẹn Ôn Uyển Nhu ngày mai, đợi đến đúng thời điểm cậu sẽ tìm cơ rời đi, để cho hai người ngồi với nhau trò chuyện bồi dưỡng tình cảm, đầu dây bên kia nửa ngày không thấy đáp lại, Thần Ca vừa mở miệng hỏi, chợt nghe cửa truyền đến tiếng đập ‘cộc cộc cộc’.

Thần Ca dòm qua mắt mèo, vẻ mặt cổ quái mở cửa, chống nạnh nhìn VV ngồi xổm trước cửa, hỏi, “Cậu đây là...Trông cửa miễn phí cho mình?”

VV ngửa đầu tội nghiệp nhìn Thần Ca, cũng không biết y đã ngồi chồm hổm ở đó bao lâu, lúc đứng lên chân có hơi run run, y ôm cửa, nói, “Thần Ca, coi như chúng ta đã làm bạn nhiều năm, cậu thu lưu mình vài hôm được không?”

“Vào đi.” Thần Ca nghiêng người, nói, “Chủ cho thuê nhà không cần cậu nữa à? Chạy đến cửa nhà người khác ngồi xổm, giờ là tháng mười một, cậu muốn tự động chết mình à?”

VV ôm Long vàng bự sưởi ấm, lạnh chảy cả nước mũi, “Là chủ cho thuê nhà đã tốt, ài, không nói cho cậu đâu, đều là mình tự tìm đường chết.”

Thần Ca, “Uầy, té ra là cậu chạy tới nhà mình tị nạn? Vậy được rồi, cậu ra ngoài đi, tùy tiện chọn một chỗ trên đường cái nằm xuống, sang năm mình sẽ tặng cậu một bó hoa tươi.”

VV vừa nghe, mặt nhố nhăng cái trắng bệch, hết như con cua ôm chặt lấy sofa, “Không! Cậu đã cho mình vào, mình quyết không rời đi! Người ở sofa ở, người đi sofa cũng phải đi!”

“Cút xuống địa ngục đi! Dám yêu thương cái sofa nhà mình như thế.” Thần Ca liếc xéo, “Muốn ở nhà mình cũng được, nói với mình đã, rốt cuộc là cậu gặp chuyện gì, nếu giúp được mình sẽ gắng hết sức.”

“Chuyện này thực sự là cậu không giúp được mình.” VV thở dài, ngừng một lúc, cuối cùng vẫn là kể hết chuyện đã xảy ra cho cậu nghe.

16. Chương 16

Chuyện này phải kể ngược lại từ hai tháng rưỡi trước.

Lúc ấy công việc của VV bị người ta gây khó dễ, bạn gái có mối quan hệ mờ ám với một gã đàn ông khác, mẹ nó còn đến đòi tiền y.

Sau đó, vào một đêm VV rút cuộc sa chân lỡ bước, nghe theo tiếng gọi của trái tim vào quán bar, cùng một người mới gặp chưa được mười phút thuê phòng lẫn lộn.

Thần Ca nghe mà lú lẫm, “Cậu là vì một đêm lẫn lộn, cho nên mới muốn tìm bạn gái? Hẳn nào lúc trước mình chỉ thấy cậu nhìn chằm chằm mộng người khác, có bao giờ dám ra tay đâu, té ra là chưa có kinh nghiệm với ai cả?”

VV ai oán nhìn Thần Ca, thở dài, “Lúc người ta kể chuyện cậu có thể đừng cản trở như vậy được không?”

“Ok, ok, mình không hỏi nữa.” Thần Ca chìa tay, hỏi tiếp, “Thế sao cậu không dám về nhà? Cái này nói cho mình được chứ?”

VV nghiêng răng nghiêng lợi, “Thằng nhãi lẫn lộn trên giường với mình giờ đang nằm chình ịch trong nhà mình đấy!”

“Mợ.” Thần Ca nói, “Sao cậu không đi báo cảnh sát đi, cái này được tính là xâm nhập cư bất hợp pháp rồi đó?”

VV phát điên vò tóc, “Mình báo cảnh sát rồi! Căn bản là vô dụng, nhà thằng nhãi kia có thế lực lắm, điện thoại di động của mình bây giờ cũng bị nó theo dõi! Cụ mợ nói!”

Thần Ca kinh hồn bạt vía, một tên dân thường như cậu chỉ mới được nghe chuyện này trên TV thôi, cậu lo lắng hỏi, “Vậy cậu có cần ra nước ngoài không? Cửa tiệm cậu mới mở trước cứ đóng đi, chạy đã rồi tính.”

VV méo máo, “Không cần đâu, chẳng qua cậu ta phá thân ở chỗ mình, giờ lại muốn hợp thể với mình, xử nam nó là thế đấy, mình trốn đi một thời gian, cậu ta thấy vô nghĩa sẽ bỏ đi thôi.”

Thần Ca gật đầu, mãi sau mới phản ứng, “Ài không được rồi, vậy Uyển Nhu thì sao giờ?”

VV nghĩ nghĩ, nói, “Chuyện tình của hai đứa mình hay là thôi đi, tuy anh ấy đúng loại mình thích, nhưng cậu cũng thấy đấy, mình với anh ấy mới gặp nhau có hai lần, còn chưa có cảm giác gì, chắc anh ấy cũng không có ý định gì với mình đâu, về sau bọn mình gặp nhau liền coi là bạn bè đi.”

Thần Ca ‘Ừ’ một tiếng, ngay từ đầu cậu đã thấy VV không xứng với Ôn Uyển Nhu, kết cục thế này cũng không tồi...Cậu tự hỏi một hồi, bỗng nhớ ra một chuyện, vỗ đùi, hoảng sợ nhìn VV, “Vừa nãy mình hẹn Ôn Uyển Nhu ngày mai rồi! Làm thế nào giờ?”

“Mình nhất định không đi đâu.” VV xua tay lia lịa, “Nếu mình không định tiến tới làm người yêu của anh ấy, vậy gặp mặt riêng sẽ xấu hổ lắm! Hay là...Mai cậu đến phòng làm việc của anh ấy, bảo anh ấy huỷ hẹn?”

“Vậy được không nhỉ...Thôi bỏ đi, cũng chỉ còn cách này.” Thần Ca nói.

Đêm đến, tĩnh lặng im lìm.

Thần Ca nằm trên giường, VV nằm ở sofa ngoài phòng ngủ ôm Lông vàng bự ngáy o o.

Uyển Nhu:

Đã ngủ chưa? (3)

Thần Ca ngẩng ra, Ôn Uyển Nhu chưa nhắn tin cho cậu bao giờ. Cậu mở to hai mắt, lật đi lật lại thấy điện thoại không có vấn đề gì, liền bật dậy khỏi chăn, ngồi trên giường nhắn tin, rồi lại thấy hình như mình hơi hưng phấn quá, bình tĩnh lại một chút, chui vào chăn gõ chữ:

Thần Ca:

Vẫn chưa, còn anh thì sao? Đang làm gì vậy?

Uyển Nhu:

Đang xem giới thiệu của mấy bộ phim điện ảnh, tôi đã báo với biên tập rồi, mai không làm việc. Mấy giờ tôi đến đón cậu? Cậu có thích phim tình cảm không? (í í)

Thần Ca nhìn thấy icon này liền cười khúc khích, lòng nói Ôn Uyển Nhu vậy mà còn biết dùng kí tự cảm xúc, thật đáng yêu...Cậu vốn đã quyết định mai sẽ nói với Ôn Uyển Nhu là huỷ buổi hẹn, nhưng đối phương

thích thú như vậy, giờ mà nói hình như không được ổn lắm...Thần Ca càng nghĩ càng thấy Ôn Uyển Nhu đáng thương, bình thường đều phải làm việc, chẳng mấy khi được ra ngoài chơi thể mà cậu còn định huy hện, bèn nhắn tin trả lời:

Thần Ca:

Tôi không thích phim tình cảm lắm, phim tình cảm hành động còn tạm được, ha ha, mai chỉ có hai chúng ta đi thôi, xem phim chán lắm, anh thử nghĩ cái khác, xem chúng ta đi chơi gì vui hơn? Đáng tiếc tháng 11 lạnh quá, không thì ta có thể ra biển chơi rồi.

Uyển Nhu:

Cậu thích biển? Vậy để tôi đi đặt vé máy bay. (^ ^)

Thần Ca:

Úi trời anh tính ghê thật, chơi trong ngày thôi còn đặt vé máy bay gì chứ, tùy tiện chọn một chỗ là được rồi, anh có muốn đi đâu không?

Tại nhà họ Ôn.

Ôn Uyển Nhu hai tay nắm di động, hai bên trái phải là mẹ Ôn và ba Ôn.

Chuyện Ôn Uyển Nhu thích Thần Ca đã sớm không còn là bí mật ở nhà Ôn, ngay cả đợt nghỉ dài hạn lần này của Ôn Uyển Nhu cũng là do Ôn Đình Như phê duyệt, người làm cha mẹ tuy không hy vọng con trai mình thích đàn ông, nhưng nếu thằng con nó đã lấy tính mạng ra bức ép, thì thực sự là chẳng còn cách nào khác.

Ba Ôn nhìn tin nhắn, âm dương quái khí hừ lạnh, “Một chút chủ kiến cũng không có, không biết mi thích người ta ở điểm gì, không có tiền đồ.”

Mẹ Ôn lườm Ôn Đình Như một cái, cẩn thận chỉ dạy Ôn Uyển Nhu, “Tuy cậu ấy nói con tùy tiện chọn một chỗ, nhưng mẹ thấy, nếu con đặt vé máy bay đến biển, cậu ấy sẽ càng vui hơn.”

Ôn Uyển Nhu ngẩng đầu nhìn mẹ Ôn, hỏi, “Con không thể lựa chọn nơi mình thích ạ?”

Tim mẹ Ôn mềm nhũn, nói, “Đương nhiên là có thể rồi, Nhu Nhu nhà ta thông minh như vậy, đi đâu cậu ấy cũng sẽ thích thôi.”

Ba Ôn xen mồm vào, “Hừ! Nó thì nghĩ ra được cái gì chứ!”

Ba Ôn kéo mẹ Ôn đứng dậy, “Chơi xong rồi thì mau quay về bên kia đi, suốt ngày ru rú ở nhà còn ra cái thể thống gì nữa! Công việc nhiều như thế mi muốn ông đây mệt chết à?!”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, căn bản là không để ý đến khiêu khích của Ôn Đình Như, nghiêm túc nhắn tin:

Uyển Nhu:

Ngày mai đi chơi công viên được không? (‘)

Sáng sớm VV đã ở trong phòng bếp bùm bùm bụp bụp không biết làm cái gì, Thần Ca bị cưỡng chế tỉnh giấc, gãi gãi bụng đi chân trần qua, hỏi, “Cậu làm gì thế?”

“Mình phải đi làm!” VV cẩn thận lấy vỏ trứng đánh ở lòng trắng.

Thần Ca nói, “Không phải cậu không biết nấu ăn à? Học được cách rán trứng từ khi nào thế?”

“Giờ mình cũng đã biết nấu ăn đâu, cơ mà mình không mang tiền, không có tiền ăn sáng.”

VV tiếc hận nhìn miếng trứng nát bét trong chảo, xúc ra đĩa, gảy gảy vài cái rồi cuộc vẫn là ăn.

Thần Ca đào đào ví, lấy ra năm tờ Mao gia gia, nói, “Tiền cho cậu mượn trước, coi như mình làm thẻ thành viên ở tiệm của cậu, nhớ giảm giá cho mình đấy.”

“Ai u bạn yêu à cảm ơn người!” VV ôm Lôg vàng bự, nhìn mặt cún đang thở hồng hộc, cảm động xiết bao.

Thần Ca, “Ngày này, người cho cậu tiền là mình nhé?”

VV, “Xin người, rõ ràng là làm thế cho Con giai cún của cậu, cho nên thần tài của mình là nó chứ, phải không? Bạn yêu.” Y vươn tay cầm móng cún.

Thần Ca còn định nói thêm gì, chợt di động kêu lên, cậu mở ra xem, là Ôn Uyển Nhu gọi tới, “Alo, anh đẹp trai sao anh gọi sớm vậy?”

“Ừ, chào.” Ôn Uyển Nhu vẫn theo nguyên tắc coi chữ như vàng.

Thần Ca cười cười, quả nhiên Ôn Uyển Nhu chỉ có trong tin nhắn mới đáng yêu như vậy, khụ... Cậu đang nghĩ gì thế. Thần Ca bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, vội vàng chuyển sự chú ý lên đầu dây bên kia, “Chúng ta hẹn ở chỗ nào đó đi, mấy giờ anh ra ngoài?”

“Giờ tôi đang ở dưới lầu nhà cậu.”

“Hả?” Thần Ca đẩy VV ra, mở cửa sổ ngó đầu xuống. VV bị động tác của cậu dọa sợ, lại thấy cậu mở cửa, nói, “Đang mùa đông cậu đi mở cửa sổ làm gì, muốn lạnh chết người à.”

“Qua bên kia đi, đừng làm phiền mình.” Thần Ca mở cửa sổ rộng hơn nữa, thò đầu ra, nhìn thấy Ôn Uyển Nhu mặc áo gió màu đen tựa vào chiếc mô tô màu bạc, cậu chưa thấy chiếc xe này bao giờ, trông có vẻ còn lớn hơn chiếc cũ nhiều, thoát nhìn vô cùng hài hoà với Ôn Uyển Nhu cao một mét chín.

Ôn Uyển Nhu ngẩng đầu, tóc ngắn gọn gàng càng tôn lên ngũ quan anh tuấn của hắn. Yết hầu hắn khê đi chuyển, hé miệng liền phả ra một luồng hơi trắng xoá, hắn vẫy vẫy tay với Thần Ca trên lầu, động tác tiêu sái tao nhã.

Nháy mắt Thần Ca chợt thấy người này đáng vẻ thật đẹp trai, ngay sau đó lại nghĩ tới đối phương trong lúc không hay biết gì đã bị người ta bỏ, cậu thở dài, đẹp trai cũng vô dụng, đều phải nhờ cậy ngũ cô nương qua ngày mà thôi. (‘người ta’ ở đây là VV, và ngũ cô nương ở đây chính là bàn tay yêu quý đó.)

“Hi!” Thần Ca đặt hai tay lên miệng làm thành cái loa, hô, “Anh chờ một chút, tôi lập tức xuống đây!”

Cách quá xa, cho nên Thần Ca không nhìn thấy biểu tình của Ôn Uyển Nhu, nhưng qua khoảng khắc ngắn ngủi đối phương gật đầu, cậu cảm giác có lẽ Ôn Uyển Nhu đang cười. Tưởng tượng như vậy, bất giác trong lòng Thần Ca tràn ngập thoải mái, cũng tặng cho hắn một nụ cười thật tươi.

17. Chương 17

Đóng cửa xong, Thần Ca còn chưa ổn định được cảm xúc, vừa quay đầu sang đã thấy VV ngồi xổm bên chân cậu, nhìn cậu đầy cổ quái.

“Mợ cậu làm mình sợ muốn chết!” Thần Ca bị y dọa rụt về sau, nói, “Cậu ở lâu với Long vàng bụi cho nên tập tính cũng giống nhau rồi à?”

VV gãi gãi mặt, vẻ mặt có chút dăm chiêu đi ra ngoài. Thần Ca bị y làm cho chẳng hiểu gì, vào toilet rửa mặt, đang định cởi quần, cửa cạch một tiếng, VV cứ như phát hiện ra châu lục mới gào lên, “Thần Ca cậu thích Ôn Uyển Nhu à?!”

“Hử...khụ khụ!” Thần Ca suýt nữa nuốt phải kem đánh răng của chính mình, cậu vội vàng súc miệng, hô, “Cậu phát điên cái gì hả! Đi ra ngoài đi ra ngoài, dưới lầu còn có người đang chờ mình đó!”

“Không không không!” VV siêu nghiêm túc nói, “Thần Ca cậu đừng vì lúc trước mình thích Ôn Uyển Nhu mà không thừa nhận, mình không để bụng đâu, thật đó, anh ấy đã là quá khứ của mình rồi, nếu thích anh ấy thì cậu cứ dừng cảm thừa nhận đi! Anh em, mình sẽ ủng hộ cậu! Cùng Long vàng bụi nhà cậu ủng hộ cậu!”

Thần Ca thở dài, xoa đầu VV, “Lấy cái gì cứ vớt mi đây, não bộ của VV à mình và anh đẹp trai là bạn tốt, chính là loại hợp gu nhau đó, cậu coi không phải cậu là gay sao, mình với cậu cũng đâu có sát ra tí lửa nào đâu?”

“Hai chúng ta không giống!” VV phản bác, “Biểu cảm của cậu lúc nhìn mình không giống lúc nhìn anh ấy!”

“Ồ ờ.” Thần Ca gật đầu rất đương nhiên, “Ánh mắt mình nhìn cậu, chính là ánh mắt nhìn một tên ngu si.”

VV ngu si “...Mình không yêu cậu nữa.”

Thần Ca tỏ vẻ kinh ngạc, “Thì ra cậu yêu mình ư?”

VV, “Vừa mới rồi có yêu cậu, giờ hết rồi.”

Thần Ca, “Hoá ra cậu hết yêu mình chính là bởi cậu đã từng yêu mình, mình hiểu rồi.”

VV vẻ mặt hắc tuyến, “Cậu cút đê, đi hẹn hò với anh bạn gay của cậu đi, mình không thèm để ý đến cậu nữa!”

“Hắc, sao tới sớm vậy?” Thần Ca chạy xuống lầu, hỏi Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu ngồi lên xe, “Lên đi.”

Thần Ca nhún vai, ngồi lên xe, tay rất tự nhiên ôm thắt lưng Ôn Uyển Nhu, “Tôi còn chưa ăn sáng, anh ăn chưa?”

“Ui chao! Nhìn kia!” Tự dưng từ trên lầu truyền tới tiếng của VV, Ôn Uyển Nhu và Thần Ca ngẩng đầu lên, liền thấy VV chống tay ở bệ cửa sổ vẫy vẫy hai người.

“Làm gì thế hả?” Thần Ca tức giận hỏi.

VV nắm quyền hướng về phía Thần Ca, “Cố lên! Tranh thủ túm chặt lấy anh ý! Đừng bắn khoả về mình!”

Thần Ca vẻ mặt bất đắc dĩ, vừa quay đầu định bảo Ôn Uyển Nhu đừng để ý đến y, nào ngờ thấy Ôn Uyển Nhu cũng nắm quyền giống VV, vô cùng nghiêm túc nói, “Tôi sẽ cố gắng.”

Thần Ca, “...”

“Anh nói gì với cậu ấy vậy, cậu ấy là đang nói với tôi.”

Hai tai Ôn Uyển Nhu nhất thời đỏ bừng, hắc xấu hổ nhìn Thần Ca, đột nhiên hỏi, “Cậu đem chuyện của hai chúng ta...Kể cho bạn cậu nghe rồi?”

Thần Ca mê man trợn mắt, nghĩ thầm, hai chúng ta thì có chuyện gì chứ.

Du lịch của thành phố H rất phát triển, nơi Ôn Uyển Nhu dẫn Thần Ca đi chính là một khu vui chơi mới mở.

Mới hơn bảy giờ sáng, mọi người còn chưa đi làm, ở ngã tư đường chỉ có thể nhìn thấy các học sinh lưng đeo balo đi học sớm, Thần Ca bụng đói kêu ọc ọc, còn bị gió thổi đến đông cứng mặt, cậu chăm chú nhìn đường lưng ưu nhả hết như một con báo của Ôn Uyển Nhu, nghiêng đầu một cái, như khối thịt thúί áp lên lưng hắn.

Não bộ Ôn Uyển Nhu ‘đùng’ một tiếng nổ tung, còn chưa nghĩ ra nguyên do, cơ bụng đã thành thực co rút lại, xe đột nhiên đổi hướng!

— Thần Ca chỉ thấy tim mình trong phút chốc như muốn bay ra khỏi ***g ngực, cậu há hốc mồm.

Xe máy trượt ra ngoài khoảng năm mét, nghiêng một cái rồi ngừng lại.

Thần Ca mất một lúc lâu mới tỉnh táo, cậu ngẩng đầu nhìn con đường trống không, mơ hồ hỏi, “Đằng trước cũng không có vật cản, tự dưng anh dừng lại làm chi?”

Ôn Uyển Nhu cúi mũ bảo hiểm xuống, chôn đầu vào cánh tay.

Chớp mắt trong đầu Thần Ca hiện lên đủ thể loại tin tức, ví như ‘Một tài xế có tâm của Trung Quốc, bệnh tim tái phát kiên trì dừng xe mời các hành khách xuống xe’, hay ‘Tài xế có nguy cơ đột tử, mệt nhọc quá độ cao tới hơn ba mươi phần trăm’.

“Anh, anh sao thế?” Thần Ca môi xoẹt cái trắng bệch, kéo kéo áo hắn, “Anh không sao chứ? Có đau tim không?”

Ôn Uyển Nhu quay đầu, cả khuôn mặt đều đỏ lên, tuy rằng trông vẫn ngầu vẫn lạnh lùng như trước, nhưng không hiểu sao lại cứ có vẻ... thẹn thùng, hấn nghiêng đầu đi, không đối mặt với Thần Ca, thấp giọng nói, “Tim không đau, nhưng mà đập nhanh quá.”

“Vây...” Nào bộ Thần Ca trực tiếp liên hệ Ôn Uyển Nhu với anh ‘tài xế có tâm của Trung Quốc’ kia, cậu kích động lấy điện thoại ra bấm số 120, “Bây giờ tôi lập tức gọi cấp cứu, anh yên tâm, hít sâu, nhất định sẽ không có việc gì!”

“Không cần,” Ôn Uyển Nhu kéo áo Thần Ca, “Ừm...Là tôi kích động quá mức, không sao.”

“Anh thực sự không sao chứ?” Thần Ca lo lắng nhìn Ôn Uyển Nhu.

“Không sao.” Ôn Uyển Nhu nói xong, lại đội mũ bảo hiểm lên, hít sâu một hơi, kéo tay Thần Ca đặt lên eo mình, nói, “Đi thôi, không phải cậu đói bụng sao.”

Thần Ca vẫn lo lắng, “Nếu anh khó chịu nhớ phải nói với tôi, bệnh tim đáng sợ lắm!”

“Tôi không bị bệnh tim.”

“Hử?” Thần Ca giật mình, “Vây tim anh đập cái gì?”

“Tim người mà không đập, chẳng phải là đã chết rồi sao?” Ôn Uyển Nhu còn mê man hơn cả Thần Ca.

Hai người giờ mới phát giác mình với đối phương hoàn toàn không nói chung một chuyện, đôi bên nhòm lén nhau, thật lâu sau không nói gì.

Tới nơi bán vé, Thần ca mới biết khu vui chơi phải mười giờ mới mở cửa, cậu nhìn Ôn Uyển Nhu đứng trước vẻ mặt bình thản, hỏi, “Còn hơn hai tiếng nữa, giờ chúng ta làm gì đây?”

Ôn Uyển Nhu bỏ tiền mua hai phiếu, nói, “Đi ăn trước, sau đó đi mua sắm.”

Thần Ca vừa nghe đến mua sắm liền nổi da gà khắp người, “Anh muốn mua gì à?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Găng tay.”

Thần Ca thở phào, nghĩ thầm, chỉ là mua găng tay thôi mà, chắc cũng không tốn bao nhiêu thời gian, “Vây được, chúng ta đi mua găng tay trước, vừa khéo bên cạnh là phố buôn bán, tiện thể chọn luôn một cửa hàng ăn gì đó.”

Ôn Uyển Nhu đỗ xe vào bãi đỗ của quảng trường, cầm điện thoại, hỏi, “Cũng được, găng tay tôi đã đặt trước rồi, qua đó lấy là xong, cậu có thích uống canh không?”

“Là đồ ngon thì tôi đều thích hết.” Thần Ca xoa xoa bụng, ai oán, “Nhất là khi bụng tôi đang kháng nghị nghiêm trọng.”

Ôn Uyển Nhu nhìn cậu, lúc quay đầu đi, khoé miệng hơi cong lên.

Ở một cửa tiệm trong phố buôn bán.

Thần Ca đã sớm nghe danh chỗ này, nhưng cậu chưa vào bao giờ, vào cửa tiệm, cậu giật mình nhìn thấy bên trong xếp một loạt găng tay, thấp giọng nói với Ôn Uyển Nhu, “Cửa tiệm này chuyên bán găng tay à, lợi hại ghê.”

Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh mỉm cười nói, “Cửa tiệm của chúng tôi đã có hơn năm mươi năm rồi.” Rồi quay sang nói với Ôn Uyển Nhu, “Đôi găng tay Ôn tiên sinh đặt làm ở đây.” Anh ta lấy một chiếc hộp trong ngăn tủ bên cạnh, mở ra, bên trong chính là...một đôi găng tay được khâu liền ở chính giữa.

Thần Ca cầm găng lên xem xem, biểu tình rối rắm, “Đôi này đeo thế nào? Khâu liền hai chiếc với nhau, lẽ nào lúc anh đeo nó phải khép hai tay lại?”

“Không không không,” Nhân viên bán hàng nở nụ cười khéo léo, anh ta cầm tay Ôn Uyển Nhu và tay Thần Ca lên, đeo một chiếc bên trái và một chiếc bên phải, nói, “Đây là găng tay tình nhân, đeo thế này này.”

Thần Ca, “...”

18. Chương 18

Ôn Uyển Nhu đưa Thần Ca đến một cửa tiệm lâu năm chuyên về các loại canh lâu năm vô cùng nổi tiếng, giá cả cũng khá hợp lý, Thần Ca đã đến đây vài lần, vừa ngồi xuống liền gọi một phần canh thất trân.

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Đó là món gì?”

“Món canh này gồm có tiết vịt, nhân sâm, gà nguyên con, cộng thêm gia vị đi kèm.” Nhân viên phục vụ trả lời.

Rất rõ ràng, khi nghe đến hai từ ‘tiết vịt’, bàn tay đang cầm menu của Ôn Uyển Nhu run lên một cái, hắn nửa buổi mới nói, “Cho tôi thêm một phần nhân đi, không lại thiếu.”

Thần Ca không ngạc nhiên, đương nhiên nhận ra Ôn Uyển Nhu nào có sợ thiếu, hắn căn bản là sợ tiết vịt mới đúng, cậu cười hắc hắc quái dị một hồi, “Vậy thì thêm một phần tiết vịt đi, nhớ bỏ thêm nhiều rau thơm nhé.”

Ôn Uyển Nhu muốn nói lại thôi nhìn nhân viên phục vụ rời đi, quay sang nhìn Thần Ca đang cười đắc ý, hắn lẳng lặng ôm thận.

“Anh không thích ăn tiết vịt à?” Thần Ca giả vờ hỏi.

Ôn Uyển Nhu nội tâm đấu tranh dữ dội, hỏi, “Cậu thích không?”

Thần Ca tính tiếp tục trêu Ôn Uyển Nhu, gật đầu, “Vô cùng thích, tôi nếu một ngày không ăn món này, cả người sẽ không thoải mái.”

Ôn Uyển Nhu hít sâu một hơi, “Ừm, tôi cũng thích lắm, về sau tôi sẽ học làm món này.”

“Hả?” Thần Ca trăm triệu lần không ngờ Ôn Uyển Nhu sẽ trả lời như vậy, cậu vốn đã chuẩn bị tốt Ôn Uyển Nhu sẽ phần nộ trừng mình, sau đó huỷ hai món kia, đổi thành món hắn thích ăn. Nào ngờ Ôn Uyển Nhu lại hưởng ứng theo cậu, Thần Ca thấy vừa rồi mình đúng là đã làm chuyện sai lầm, xấu hổ nói, “Ừm...Hay là chúng ta đổi món khác đi?”

Cậu vừa nói xong, nhân viên phục vụ bưng đồ tới, tươi cười âm hiểm hỏi, “Cậu, muốn, đổi, món, ư?”

Thần Ca, “...”

Thần Ca cười gượng lấy rau thơm trong bát tiết vịt ra, nói, “Thực ra tiết vịt ăn ngon lắm, chỉ cần không nhìn vẻ ngoài của nó sẽ thấy nó ăn rất ngon, anh nếm thử một chút đi.” Cậu nói xong liền múc canh thất trân vào bát con đặt trước mặt Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu giật giật khoe miệng, thăm thì như tự thôi miên, “Ừ, tôi rất thích ăn, rất thích.”

Thần Ca nháy mắt bị cảm giác áy náy cầm xẻng đào hố chôn xuống. Lúc gọi món rồi cuộc là đầu cậu bị đập phải cái gì vậy, quá mất nhân tính.

Thần Ca hỏi, “Khụ, nếu anh không thích ăn thì đừng miễn cưỡng, trước kia anh chưa ăn thử bao giờ đúng không?”

Ôn Uyển Nhu chần chờ một hồi, gật gật.

Xong, xem ra là chưa ăn thử rồi. Thần Ca trong lòng tự động lý giải động tác của Ôn Uyển Nhu, nói, “Vậy anh ăn thử một chút xem, tiết vịt không có mùi gì đâu, thật đó.”

Ôn Uyển Nhu chán ghét tiết vịt không vì lý do gì cả, hắn chỉ là kén mồm kén miệng, nhìn thấy một món lạ, phản ứng đầu tiên không phải là đi nếm thử, mà là... Ngắm nghía một lúc thấy không ưng, thế là không ăn.

Ôn Uyển Nhu ngửi ngửi, ngoại trừ hơi nước nóng hôi hổi bốc lên thì không có mùi gì kì lạ cả, hắn nhìn về phía Thần Ca, hé miệng nuốt miếng tiết vịt vào.

Thần Ca chờ đợi, chần chờ hỏi, “Ăn ngon không?”

Ôn Uyển Nhu cố gắng nhét một miếng hoàn chỉnh vào miệng, sau đó ho khan một lúc, đáp, “Không ném ra vị gì cả.”

Nháy mắt Thần Ca không biết nên nói gì mới phải, một miếng tiết vịt bự như vậy, Ôn Uyển Nhu nhét vào miệng ăn trông chẳng khác gì nuốt phải thuốc đắng, cậu đang định bảo chúng ta gọi món khác đi, liền thấy Ôn Uyển Nhu lại múc một miếng, lặp lại động tác ban nãy nuốt thêm một tiết vịt kích cỡ tương tự vào miệng.

“Ngừng ngừng ngừng!” Thần Ca không nhịn được ngăn cản, đây là ăn tiết vịt sao? Nuốt thạch tín thì có!

Ôn Uyển Nhu biểu tình thoáng vặn vẹo nuốt miếng tiết xuống cổ, ừng ực tu hết nửa cốc nước.

“Anh thích ăn gì? Đổi món khác đi, Phỉ thúy ngọc la xuân?” Thần Ca thực sự chịu không nổi, mở menu, vẫy tay muốn gọi nhân viên phục vụ bưng hai tô tiết vịt này đi.

“Không cần.” Hai mắt Ôn Uyển Nhu trong suốt lấp lánh, tuy rằng khuôn mặt hắc vẫn không có biểu tình gì, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được hắc đang hưng phấn. Ôn Uyển Nhu nói, “Món này không tồi.”

Thần Ca thực hoài nghi cách ăn này của hắc rốt cuộc có cảm được ra cái vị gì không.

Ôn Uyển Nhu đem nốt miếng tiết vịt cuối cùng trong tô dốc vào bụng mình, lau lau miệng, nói, “Thích lắm.”

Thần Ca nhìn Ôn Uyển Nhu căn bản là không hề nhai cắn đã tiêu diệt toàn bộ tiết vịt trên bàn với tốc độ sấm chớp, bỗng thấy tim mình sao mệt mỏi lạ kì.

Ôn Uyển Nhu một mình ăn khoảng bốn suất canh tiết vịt, chính là suất ăn cỡ siêu lớn, một suất không thôi cũng đủ để nhét đầu Thần Ca vô rồi. Thần Ca biết sức ăn của Ôn Uyển Nhu lớn, nhưng hắc căn bản là không cần nhai đã nuốt sạch tiết vịt!

Ăn kiểu thế bụng có thể thoải mái được sao?

Nuốt miếng cuối cùng vào họng, Ôn Uyển Nhu xoa xoa bụng, Thần Ca liền nhân cơ hội nói, “Khụ, chúng ta đừng ăn nữa, sắp đến giờ rồi, đi thôi.”

Ôn Uyển Nhu hình như lúc này mới nhận ra mình đang làm cái gì, xoẹt một cái đỏ bừng mặt, hắc xấu hổ gãi gãi tóc, mở ví tính tiền, tầm mắt không dám đối diện với Thần Ca.

Thần Ca nhìn hắc cười cười, duỗi thắt lưng, xoay người cầm áo khoác trên ghế, thuận miệng nói, “Sắp mười giờ rồi, chắc khu vui chơi đã mở cửa.”

“Đợi đã.” Ôn Uyển Nhu từ đâu rút ra một cái gang tay Thần Ca nhìn quen mắt hết sức, đầu tiên là hắc đeo vào tay mình, sau đó chìa trước mặt Thần Ca, nói, “Đeo vào đi.”

Thần Ca mở to hai mắt, “...Cái này, cái này là cho hai chúng ta?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu.

Thần Ca nửa ngày mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Nó là gang tay tình nhân.”

Ôn Uyển Nhu gật đầu càng thêm mạnh.

Thời điểm Thần Ca và Ôn Uyển Nhu nắm tay bước ra, trong lòng cậu bỗng nảy sinh cảm giác hiu quạnh vô hạn.

Cậu nâng bàn tay đang nắm chặt của hai người, chịu đựng cảm giác mất tự nhiên kì dị đang trào lên, cố gắng nhấn mạnh với bản thân đây chỉ là tình hữu nghị của anh em đơn thuần mà thôi, hỏi, “Chúng ta phải đeo cái này sao?”

Ôn Uyển Nhu hơi gật đầu, dùng ánh mắt chăm chăm nhìn Thần Ca, ngầm trả lời.

Hắc thân hình cao lớn thon dài, mỗi khi hắc lộ ra vẻ mặt này cậu lại cứ cảm thấy hắc giống giống con Long vàng bự ngu ngốc ở nhà mình.

Cậu vừa mềm lòng, liền có hai cô gái chơi thân với nhau đi ngang qua, thì thầm chỉ trỏ hai người bọn họ, Thần Ca lập tức xấu hổ không biết trốn đi đâu, định tháo găng tay ra, nói với Ôn Uyển Nhu, “Hai chúng ta đừng đeo nữa, trên đường đi làm thế này không ổn đâu....Người khác sẽ nghĩ chúng ta, chúng ta là cái kia mất.”

Ôn Uyển Nhu hơi nhướn mày, biểu cảm ấy vậy mà lại có chút — uỷ khuất? Hắn mở miệng, “Nhưng mà....Tay tôi lạnh.”

Lý do này vừa nghe đã thấy bịa đặt, Thần Ca lẳng lặng hỏi, “Hơn năm độ C, tay anh lạnh đến vậy à?”

Ôn Uyển Nhu bình tĩnh gạt đầu, “Cậu không nắm, tim tôi cũng lạnh.”

“Được rồi được rồi, nếu anh muốn đeo cái găng tay này thì đeo đi.” Thần Ca bất đắc dĩ, càng nhiều hơn là dở khóc dở cười, cậu cố gắng không để tâm tới ánh mắt của mọi người xung quanh, cảm xúc kì quái vừa áp chế lại tăng lên.

Không biết có phải vì sáng nay VV nói cậu thích Ôn Uyển Nhu hay không, mà Thần Ca thấy quan hệ của hai người dường như trở nên thân mật hơn một chút. Lúc đối diện với VV còn có thể đúng lý hợp tình phủ định, nhưng giờ khi đối mặt với Ôn Uyển Nhu, Thần Ca bỗng không còn dám hoàn toàn chắc chắn như trước nữa, dù sao Ôn Uyển Nhu cũng thích đàn ông, về sau hai người bọn họ vẫn là nên tránh đi chơi riêng thì hơn.

19. Chương 19

Ôn Uyển Nhu và Thần Ca rõ ràng là loại con trẻ đáng ghét vừa sinh ra đã khiến ba mẹ hận không thể bóp chết, hai người bước vào công viên giải trí, liếc nhau, trầm miệng một lời, “Nhà ma với tàu lượn siêu tốc, chọn cái nào?”

Ừm, loại trò chơi khiêu chiến cực hạn của trái tim như tàu lượn siêu tốc tất nhiên là phải chơi trước rồi, Thần Ca cười hắc hắc, nói, “Chơi tàu đi.”

Ôn Uyển Nhu nhún vai.

Thật ra Thần Ca đã rất lâu chưa đến công viên giải trí, cậu nghe được tin nơi này mới sửa chữa cải tạo, nhưng công việc của cậu quá bận rộn, bạn bè cậu cũng đều đã đi làm nhiều năm, vào nơi này chơi luôn có cảm giác không phù hợp với tuổi.

“Wow...” Cậu ngửa đầu nhìn con tàu siêu tốc bay lượn trên vòng tròn cao hơn năm mét, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng gào thét của người trên tàu, cậu vẻ mặt hưng phấn, vừa quay đầu lại, đã không thấy Ôn Uyển Nhu mới rồi còn đeo chung găng tay với mình đâu.

“Anh đẹp trai! Anh ở đâu rồi!?” Thần Ca quét mắt một vòng không thấy người đâu bèn hô lên.

Giữa đám người có một cánh tay vươn lên vẫy vẫy, Thần Ca vội vàng chạy tới, liền thấy Ôn Uyển Nhu đứng trước một cửa hàng có cách bài trí vô cùng nữ tính ngọt ngào, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm hàng hoá bày biện.

“Anh chạy tới đây làm chi?” Thần Ca thấy cửa hàng toàn bán nào là gậy phép, nào là kẹo bánh linh tinh, hỏi.

Ôn Uyển Nhu lấy hai đôi tai trong đó ra, hỏi, “Cậu thấy tai thỏ đẹp hơn hay tai mèo đẹp hơn?”

“Tôi thấy tai nào cũng không đẹp.” Thần Ca đáp.

Ôn Uyển Nhu trực tiếp phớt lờ câu trả lời của Thần Ca, y nói với chủ cửa hàng, “Tôi lấy cả hai cái này, cô có cả bộ không?”

“Còn có đuôi thỏ, đuôi mèo và vòng cổ đi kèm, hai người muốn chọn cái nào?” Chủ cửa hàng lấy ra một cái đuôi thỏ trắng như tuyết độ một lòng bàn tay và một cái đuôi mèo màu vàng chanh, muốn đáng yêu bao nhiêu liền có đủ đáng yêu bấy nhiêu.

Thần Ca cảm thấy vòng cổ cũng tạm tạm, nói, “Hay là chúng ta bỏ qua cái đuôi này đi, vòng cổ trông được đây, anh định mua cho ai vậy?”

Ôn Uyển Nhu lưu loát đeo vòng cổ và tai thỏ trắng như tuyết lên cho Thần Ca, sau đó gật đầu, nói, “Tôi lấy hết, thanh toán bằng tiền mặt hay quẹt thẻ?”

Thần Ca giật mình, thẹn quá thành giận muốn giật tai thỏ xuống, nổi giận hô, “Anh làm gì thế hả!?”

Bàn tay to dày ảm áp cả Ôn Uyển Nhu giữ bàn tay muốn tháo tai thỏ của Thần Ca, y bình tĩnh nói, “Đừng tháo, đẹp!”

“Đẹp cái đầu anh! Vì sao tôi phải đeo cái này!?” Thần Ca tức giận.

“Vậy nếu tôi đeo thì cậu cũng sẽ đeo?” Ôn Uyển Nhu hỏi.

“Đúng!” Thần Ca vừa nói xong, bỗng phát giác có cái gì không ổn, hình như mình bị... lột trông rồi?

Quả nhiên, Ôn Uyển Nhu nghe Thần Ca nói, lập tức soi gương dứt khoát đeo tai mèo lên đầu, tiếp theo khoa chân múa tay xóc áo cài đuôi mèo vào thắt lưng, đã vậy còn lắc lắc cái mông xem có ổn không.

Ôn Uyển Nhu thân cao hơn mét chín, khuôn mặt tuần tú cương nghị, mặc áo da đen bao ngẫu, cộng thêm một đôi tai và đuôi mèo, thực sự đã thu hút vô số ánh nhìn.

Thần ca lẳng lặng che mặt nằm gục xuống đất.

Bởi vì sự quyết tâm lạ kì của Ôn Uyển Nhu, Thần Ca và y hai người đội tai thú, một người đeo thêm vòng cổ một người đeo thêm đuôi.

Bọn họ là hai người đàn ông có vẻ ngoài rất dễ khiến người khác chú ý, cao hơn mét tám, đeo đồ bán manh, cộng thêm đeo chung chiếc găng tay mà 100% người qua đường đều cho là đang trắng trợn tay nắm tay, hiệu quả quả thiệt không đỡ nổi. Thần Ca vừa đi được vài bước đã sụp hai vai, mặt đỏ bừng, chạy vào cửa hàng mua hai cái khẩu trang, yêu cầu chỉ có một, “Loại nào che khuất mặt bọn tôi là được.”

Chủ cửa hàng là một cô gái trẻ tuổi, khi hai người bước vào đã nheo mắt chăm chú dõi theo họ, nghe Thần Ca nói xong, cô cười tủm tỉm nói, “Anh cool ngẫu này chỉ cần mua vài món đồ nhỏ trong cửa hàng của chúng tôi, tôi sẽ tặng cho hai người một đôi khẩu trang, lần sau nhớ lại đến cửa hàng này nhé!” Cô nói xong cúi người, lấy hai hộp ở quầy dưới đưa cho Thần Ca.

Thần Ca còn đang nghĩ thầm cửa hàng này kì quái như vậy, không khéo không có khẩu trang nào mình đeo được, nào ngờ tới khi mở hộp ra xem lại là hai chiếc khẩu trang thiết kế vô cùng đơn giản, trên nền vải đen là một kí tự màu trắng, thoạt nhìn hết sức đơn giản bình thường.

“Đây, cái này là của anh cool ngẫu.” Chủ cửa hàng đưa khẩu trang có chữ ‘Công’ cho Ôn Uyển Nhu, đưa khẩu trang chữ ‘Thụ’ cho Thần Ca, nói, “Cái này là của anh.”

Thần Ca đeo khẩu trang ghi chữ ‘Thụ’ to tướng, nhìn gương thấy mình chỉ lộ ra đôi mắt, vừa lòng gật đầu, nhỏ giọng nói với Ôn Uyển Nhu, “Bây giờ nhất định sẽ không có ai nhìn chằm chằm chúng ta nữa.”

Ôn Uyển Nhu giật giật tai thỏ của Thần Ca xem như trả lời.

Đột nhiên, phía sau bọn họ truyền tới giọng con gái, “Hai anh đẹp trai nhìn qua bên này nè!”

Ôn Uyển Nhu và Thần Ca quay đầu lại, người đứng cạnh cô gái kia bỗng cầm điện thoại chụp hình bọn họ, đèn flash loé sáng suýt nữa làm mù mắt miu của Thần Ca, cô gái kia cười quái dị chạy xa, bên này lại cũng vang lên tiếng chụp ảnh ‘tách tách’ của vài cô gái khác.

Có một cô gái dừng cầm đồ mặt hô, “Anh đẹp trai, tạo dáng cái đi!”

Ôn Uyển Nhu hơi nghiêng đầu, thấp giọng hỏi, “Tư thế cười?” (tạo dáng với tư thế tiếng Tàu nó giống nhau, tư thế cười, ừm, mọi người đều hiểu mà, múa há há)

Mấy cô gái chớp mắt bị manh bắn tới thét chói tai.

Thần Ca hoàn toàn không hiểu Ôn Uyển Nhu và những người đó rốt cuộc đang nói gì, mờ mịt hỏi, “Anh quen mấy cô này à?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Không quen.” Sau đó thuận theo cô gái kia, vòng một tay lên eo Thần Ca, một tay tiếp tục đeo găng tay chung với Thần Ca.

Thần Ca xấu hổ thấy hai người càng ngày càng gần, cậu vươn một tay muốn kéo giãn khoảng cách giữa hai người, lại không biết động tác này càng khiến người ta mơ màng tưởng tượng.

Một ngày đi chơi công viên trò chơi của Ôn Uyển Nhu và Thần Ca chủ yếu là trải qua trong nhà ma.

Đối với Thần Ca mà nói, mấy cô gái bên ngoài đúng là kì quái, chẳng hiểu vì sao lại xin phép được chụp ảnh bọn họ, không thì cũng nhìn bọn họ chỉ trỏ thì thầm.

Thần Ca đi theo Ôn Uyển Nhu rẽ vào nhà ma, cậu nhìn bảng hướng dẫn bên cạnh mới biết, thì ra bệnh viện ba tầng trước mặt cậu lúc này, đều là một phần của nhà ma.

Trên bảng hướng dẫn viết một vài giới thiệu đơn giản, nói bệnh viện được xây dựng từ nhiều năm trước, không may gặp phải hoạ hoạn, sau khi tu sửa luôn nghe được tiếng người khóc, có một số bệnh nhân lúc đầu rõ ràng là cảm mạo vặt vãnh, rồi lại chuyển thành viêm phổi, bệnh tình ngày càng nghiêm trọng. Dần dần, không ai đến khám chữa ở bệnh viện nữa, nơi này trở thành hoang phế, mãi đến khi công viên trò chơi lựa chọn thi công ở đây nên quyết định dỡ bỏ bệnh viện, nào ngờ bên đầu tư sợ xảy ra chuyện không may, đành biến nó thành nhà ma.

“Két ——”

Gió thổi qua cánh cổng bệnh viện cũ nát, âm thanh bén nhọn kéo thành một chuỗi vang vọng thật dài.

Giữa sáng đầu đông, Thần Ca bị dọa đến nổi da gà da vịt khắp người.

20. Chương 20

Thần Ca run run nhìn Ôn Uyển Nhu đẩy cửa ra, hỏi, “Anh nói thử xem, tóm tắt này có phải là chuyện, chuyện thật không?”

Ôn Uyển Nhu nắm tay Thần Ca, giọng nói vang vang hữu lực, “Thật.”

Thần Ca, “...”

QAQ!

Bệnh viện nhìn rất cũ kĩ. Tuy bên ngoài người người tấp nập, nhưng bên trong nhà ma lại không một bóng người, thậm chí người soát vé cũng là một ông già da lốm đốm đồi mồi, ông liếc hai người một cái, chỉ vào bên trong, chậm chậm đổi kênh chiếc radio thiếu mất một góc của mình, nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Gió thoảng qua khiến bắp chân lạnh toát, hôm nay Thần Ca còn mặc một chiếc quần rất dày cơ mà, hai chân cậu run rẩy, bắt đầu nảy sinh suy nghĩ không muốn vào.

Ôn Uyển Nhu như thể không nhận thấy sự sợ hãi của Thần Ca, nghiêm túc nghiên cứu hòm thuốc dính vệt máu đặt dưới cổng, nói, “Bên trong vô cùng chân thật.”

Sau đó, dưới ánh mắt giật mình của Thần Ca, hần ‘cạch’ một cái mở hòm, bên trong là một cái đầu người đầm máu, lại còn dính vô số giòi trông cực kì ghê tởm.

“Oẹ...” Thần Ca suýt nữa thì nôn ra.

Ôn Uyển Nhu còn định bưng cái đầu ra, lập tức bị Thần Ca ngăn lại, cậu tái mặt vội vàng lôi kéo Ôn Uyển Nhu đi qua đại sảnh, bước vào hành lang bên cạnh.

Thực ra gan Thần Ca cũng lớn lắm, cậu chỉ sợ đọc chuyện chuyển thể từ chuyện có thật thể này thôi, vì trước kia cậu đã bị mẹ kể một đồng chuyện quỷ quái dọa sợ. Năm đó khi Thần Ca còn là một mầm non trong sáng, mẹ cậu rất thích nói với cậu rằng bà không phải mẹ, bà là yêu quái, yêu quái ăn sạch mẹ cậu rồi phủ lớp da của bà lên, khiến Thần Ca còn nhỏ rất sợ hãi, ngồi sụp xuống đất oa oa khóc lớn, còn mẹ ở phía sau cao hứng ha ha cười, không biết đã làm Thần Ca sau này mắc cái tật vừa sợ vừa ham thích mấy chuyện ma quỷ.

“Cậu sợ cái này?” Ôn Uyển Nhu nhìn Thần Ca, ánh mắt nhất thời có gì đó khác thường.

Thần Ca giả bộ bình tĩnh, “Sao thể được? Tôi mà sợ mấy cái này à? Đều là giả cả thôi mà!”

Ôn Uyển Nhu chỉ về phía sau lưng Thần Ca, thản nhiên nói, “Sau lưng cậu có gì đó.”

Thần Ca hút khí, bổ nhào về phía Ôn Uyển Nhu, túm chặt cánh tay hắn, quay đầu lại —

Sau lưng cậu quả thực có gì đó, là một con nhện bé xíu màu đen.

Thần Ca thở phào, đang định mắng Ôn Uyển Nhu tự dưng dọa cậu, lại thấy hắn vươn cánh tay dài của mình ôm eo cậu, Thần Ca đẩy ra, nói, “Hai tên đàn ông ôm cái gì mà ôm!”

“Không phải cậu để tôi ôm cậu sao?” Ôn Uyển Nhu hỏi.

“Ôm cái đầu quỷ của anh ấy!” Thần Ca cười nói.

Ôn Uyển Nhu hơi nhíu mày, rồi lại mau chóng giãn ra, ngữ khí bình thản như trước, “Vây vì sao cậu lại yêu thương bổ nhào vào ngực tôi?”

“Xin người, đây mà là tôi yêu thương bổ nhào vào ngực anh à?” Thần Ca giận không có chỗ phát, “Rõ ràng là anh dọa tôi sợ nhá!?”

“À,” Ôn Uyển Nhu vẽ mặt ‘tôi đã hiểu’, “Cậu sợ ma.”

Thần Ca còn định nói nữa, cơ mà sợ Ôn Uyển Nhu lại moi khuyết điểm của cậu ra, cho nên kéo cậu tiếp tục đi về phía trước, “Không thèm nghe anh nói nữa! Đi thôi!”

Ôn Uyển Nhu bị Thần Ca kéo đi vài bước, thỉnh linh thốt ra một câu, “Ôm ấp của tôi vĩnh viễn rộng mở cho cậu.”

Thần Ca suýt nữa ngã úp xuống, hung tợn quay đầu lại hô, “Ồ đúng đấy, tôi sợ ma! Tôi thừa nhận được chưa?! Mau đi đi! Còn dám nói nhiều thêm một chữ, cẩn thận tôi đánh anh! Anh đã thấy cái nắm tay nào bị như bao cát chưa?!” Cậu nắm tay giờ trước cầm Ôn Uyển Nhu khua tới khua lui.

Ôn Uyển Nhu cong khoe môi, một tay đã bao chặt bàn tay của cậu, nói, “Ừ, giờ thấy rồi.”

Thần Ca nhìn Ôn Uyển Nhu mà không giận được, cậu vốn không phải người giỏi kiềm chế, thế mà Ôn Uyển Nhu lại như một vị tiên, thối tí tiên khí đã tiêu tan cơn giận của cậu.

Cậu trừng mắt lườm Ôn Uyển Nhu một cái, ngượng ngùng đi về trước, “Đi thôi, là tôi phản ứng quá khích, không cho cười, không cho nói nữa! Nghiêm! Đi đều bước!”

Ôn Uyển Nhu rất phối hợp nghiêm, đi đều bước, chỉ là khoe môi vẫn mím lại nén cười.

Bên trong nhà ma căn bản là không có nhân viên nào, mỗi phòng đều đặt một tấm bảng, trên đó viết một đồng chữ, kể về câu chuyện năm xưa.

Thần Ca xem qua hết một lượt, rốt cuộc hiểu được đại khái câu chuyện ở bệnh viện này, có một y tá yêu bác sĩ, nhưng bác sĩ lại rất yêu vợ mình, vì vậy nữ y tá đã thừa dịp vợ của bác sĩ sinh con liền giết chết cô ấy, đáng sợ hơn, ả ta sau khi giết người vợ còn ôm đứa nhỏ mới sinh đến nói với bác sĩ ả là vợ của anh ấy, đứa nhỏ trong lòng ả là con ả sinh ra.

Bác sĩ đau khổ vì mất vợ con đương nhiên không tin ả, nói nữ y tá này bị tâm thần, nữ y tá bị đưa đi.

Ban đêm, tất cả mọi người đều nghe được tiếng bước chân đơn độc vang vọng trong hành lang vắng lặng.

Hôm sau người trông coi mở cửa ra, phát hiện nữ y tá đã chết, ả nhét đứa nhỏ do vợ bác sĩ sinh ra vào bụng mình, mất máu quá nhiều mà chết, còn bác sĩ kia cũng bị hoang tưởng đến phát điên, bệnh viện đã bị đóng cửa vì chuyện này.

Tuy không biết là thật hay giả, nhưng Thần Ca vẫn thổn thức không thôi, cậu luôn có thái độ vô cùng thành kính với tình yêu, gần như đến mức thanh khiết sạch trong không tì vết, nếu không cũng không đến nỗi hơn hai mươi tuổi đầu rồi còn chưa có bạn gái.

“Tình yêu quả là thứ có thể khiến người ta điên cuồng.” Ra khỏi hành lang, Thần Ca buột miệng nói.

Ôn Uyển Nhu đi sau Thần Ca, hai mắt bỗng tối sầm, “Tôi rất hiểu cảm giác của y tá kia.”

“Hả?” Thần Ca giật mình quay đầu lại, “Chẳng lẽ anh không thấy đáng sợ sao? Tình yêu kiểu này quá điên cuồng, hơn nữa bác sĩ kia đã có vợ rồi, thực sự là không đáng để cô ta trả giá nhiều như vậy.”

“Người mình yêu vĩnh viễn là tốt nhất, vốn không có đáng hay không, chỉ cần mình thương người ấy, nào ngại dâng hiến tất cả?” Ôn Uyển Nhu nhú mày, ngữ khí kiên định lạ kì.

“Nhưng mà...Anh trả giá, cũng chưa chắc có thể có được.” Thần Ca thở dài.

“Không có được thì phá huỷ.” Ôn Uyển Nhu đáp, “Nếu tôi là y tá kia, bị người khoá trong phòng, người mình yêu trốn tránh không để mình nhìn thấy, việc tôi có thể làm chính là rạch một vết sẹo thật sâu trong sinh mệnh của hắn, để hắn suốt đời không quên, tuy nhiên tôi sẽ không tự sát.” Nói đến đây hắn hơi ngừng một chút, kéo cánh tay Thần Ca, chỉ cho cậu đoạn cầu thang bất đối xứng đằng trước, rồi tiếp tục nói, “Tôi sẽ giả vờ trở lại bình thường, sau đó thừa dịp vị bác sĩ kia mất cảnh giác sẽ kéo hắn cùng tự sát, dù có chết cũng không để hắn lại.”

Thần Ca nghe trong lòng thấy là lạ, dựa theo lẽ thường mà nói, cậu hẳn nên hung hăng quở trách hành vi vừa thiếu lý trí vừa quá cực đoan này của hắn, nhưng sâu trong nội tâm cậu lại vô cùng hâm mộ người có thể trả giá tất cả cho tình yêu như Ôn Uyển Nhu, không lo sợ thất bại, không giống cậu, muốn tìm người thích hợp, lại sợ bản thân phải trả giá quá nhiều, sợ đến lúc đó sẽ thương tổn đầy mình.

Thật lâu sau, cậu mới thốt lên một câu, “Vậy thì người bị anh thích nhất định sẽ vô cùng đáng thương.”

“Sẽ không.” Ôn Uyển Nhu không chút suy nghĩ nói.

“Sao mà không được?” Thần Ca liếc mắt, “Anh thế này là dễ thành biến thái lắm đó anh biết không?”

Ôn Uyển Nhu đứng trước cầu thang, quay đầu lại nói, “Tôi sẽ dùng hết toàn bộ của mình để đi yêu người ấy, chỉ cần người ấy cũng thích tôi, người ấy sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

Thần Ca không nói nữa.

Cậu thấy mình sẽ không nói được câu gì hay, trong lòng chợt thấy có chút ghen tị, vì sao mình lại không gặp được người nào có thể thích mình như vậy nhỉ.

Bên trong bệnh viện không có cảm giác gì, ra khỏi nhà ma, Thần Ca nhìn sắc trời đã hơi chuyển tối, lấy điện thoại ra xem, đã hơn bốn giờ chiều.

Thần Ca nhìn Ôn Uyển Nhu, “Chúng ta đã ở đây hơn năm tiếng rồi, vậy mà giờ tôi còn chưa đói, thật thần kì.”

“Có lẽ là đọc bảng tóm tắt tiêu tốn nhiều thời gian,” Ôn Uyển Nhu suy ngẫm, “Tôi đã đặt bữa tối rồi, nhưng phải chờ tới bảy giờ, tiếp theo ta nên làm gì?”

“Tuỳ tiện đi dạo đi,” Thần Ca đáp, “Dù sao cũng không có gì chơi.”

Ôn Uyển Nhu nhìn đu quay cao chọc trời xa xa, nói, “Năm giờ sẽ có pháo hoa.”

Thần Ca nhìn theo tầm mắt hắn, “À, anh muốn đi cái đó à? Vậy đi thôi, đi soát vé.”

Ôn Uyển Nhu kinh ngạc nhìn Thần Ca, “Cậu...chắc chắn à?”

“Đương nhiên rồi,” Thần Ca móc vé ra, đẩy đẩy Ôn Uyển Nhu, “Muốn xem thì phải xem chứ, anh ăn kẹo bông không?”

“Tôi muốn ăn màu hồng nhạt.” Ôn Uyển Nhu lập tức nói.

“Ok ok.” Thần Ca tự dừng có cảm giác bên trong vẻ lãnh khốc của Ôn Uyển Nhu là một trái tim thiếu nữ, loa phát nhạc tình cờ phát lên một câu ca, “Nhà Ta Có Một Cách Cách Dịu Dàng ”

Ôn Uyển Nhu mười hai tuổi.

Tại công viên trò chơi.

Cô bé xinh đẹp đáng yêu tết tóc đuôi ngựa hai tay nắm tay ba Ôn và mẹ Ôn, ngửa đầu nhìn đu quay chọc trời chậm rãi xoay tròn, khuôn mặt bình tĩnh bỗng ửng hồng.

Mẹ Ôn hỏi, “Nhu Nhu có muốn chơi trò này không?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu.

Mẹ Ôn nói tiếp, “Vậy chúng ta lên ngồi đi.”

“Không.” Ôn Uyển Nhu vốn không thích nói gì đột nhiên kiên trì kì lạ, nói, “Con không muốn ngồi trên đu quay chọc trời với hai người.”

Ôn Đình Như mất hứng, “Không thì con muốn đi với ai? Chẳng lẽ một mình ngồi một khoang?”

“Ngồi đu quay chọc trời cùng người yêu kết cục sẽ phải chia ly.

Nhưng nếu khi đu quay lên tới điểm cao nhất

Hôn môi người yêu

Hai người sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Ôn Uyển Nhu ngửa đầu nhìn vòng đu quay chậm rãi xoay tròn, lẳng lặng nói.

“...Mãi mãi bên nhau đi.” Ôn Uyển Nhu tựa vào cửa kính, nhìn đu quay chậm chậm lên cao, thì thầm.

“Sao? Anh nói gì cơ?” Thần Ca miệng nhồi đầy kẹo bông hỏi.

“Không có gì,” Ôn Uyển Nhu lắc đầu, ý cười trên khoé môi không thềm che giấu, hần nâng tay nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa sẽ đến giờ, nói, “Một vòng đu quay bình thường hết khoảng mười lăm phút, có một câu chuyện kể rằng, mỗi khi đu quay hết một vòng, trên trái đất sẽ có một cặp tình nhân hôn môi, mà trong mười lăm phút ấy, trong mắt cả hai chỉ có đối phương mới là tất cả.”

“Hình như là có chuyện này.” Thần Ca lưu loát ăn hết kẹo bông, xoa xoa miệng, hơi ghê ghê cảm giác dính dính trên mặt, thấy Ôn Uyển Nhu còn chưa ăn hết cái kẹo bông màu phấn hồng của hần, cậu nói, “Anh mau ăn đi chứ, cái này dễ dính bụi lắm, cẩn thận không lại đau bụng.”

Ôn Uyển Nhu khẽ cắn một miếng, kẹo bông mềm mại tan trong miệng hần, ngọt ngào tới tận tim.

Đây là tâm nguyện từ trước đến giờ của hần.

Ôn Uyển Nhu cảm thấy, dù cho lúc này có nhảy từ đây xuống, hần cũng sẽ không oán không hận.

Vòng quay chậm chậm di chuyển, mắt thấy đã cách đỉnh ngày càng gần, Ôn Uyển Nhu nhìn không trung tối đen một mảnh, có chút lo lắng đưa mắt nhìn đồng hồ, hần không muốn lần này xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cả. Đúng lúc hần cúi đầu, bên tai chợt nghe được một tiếng ‘Xoẹt’ xuyên qua không khí, liền ngừng mạnh đầu lên.

Từng bông pháo hoa vàng tươi rực rỡ, nổ rộ trong màn đêm đen thẫm.

“Oa, bắn pháo hoa rồi.” Thần Ca không có chút căng thẳng nào, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Ôn Uyển Nhu hít sâu một hơi, đặt kẹo bông xuống ghế, chuyển tới ngồi bên cạnh Thần Ca, hai người vai sóng vai, gần sát không một kẽ hở.

Thần Ca còn chưa hiểu Ôn Uyển Nhu muốn làm gì, ngây ngốc há miệng, “Anh sang bên này làm chi vậy...”

Khoang nhỏ rồi cuộc đi tới đỉnh.

Pháo hoa vẽ nên từng vệt sáng lung linh kì ảo.

Môi Ôn Uyển Nhu.

Nhẹ nhàng đặt trên môi Thần Ca.

Khe khẽ chạm lấy, mềm mại triền miên.

21. Chương 21

“Tiên sinh, ngài không có vấn đề gì chứ?” Nhân viên công tác ở khu vực đu quay thấy Thần Ca mặt xanh mét, nghĩ là cậu bị sợ độ cao, lo lắng tiến lại gần hỏi.

Thần Ca hung tợn trừng Ôn Uyển Nhu một cái, cánh môi bị cậu lấy tay chà sấp rách da miễn cưỡng hé ra hợp lại, bình tĩnh nói, “Không có việc gì.”

Ôn Uyển Nhu đằng sau cứ như không thấy Thần Ca đang tức giận, xấu hổ cúi đầu, nắm lấy tay cậu.

Thần Ca túm cánh tay Ôn Uyển Nhu đâm đá đủ loại, tức giận cũng vơi đi nhiều, cậu không phải là kẻ xấu tính không biết lý lẽ, giờ đầu óc bình tĩnh lại, ngẫm ra lúc trước có rất nhiều chi tiết cậu không chú ý.

Đầu tiên, VV mới chỉ gặp Ôn Uyển Nhu vài lần, hơn nữa, tối tận bây giờ cậu vẫn chưa nói cho Ôn Uyển Nhu biết là cậu muốn giới thiệu hẳn với VV...

Nếu vậy, Ôn Uyển Nhu có hiểu lầm cũng là chuyện bình thường thôi.

— Mọi! Sao lại thành ra cậu phải chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện này chứ!

Thần Ca bức bối túm tóc, nhìn Ôn Uyển Nhu phía sau, miệng hé ra ngậm vào, bao nhiêu nhanh mồm nhanh miệng đều đã tiêu tan vô ảnh theo nụ hôn đầu tiên.

Ôn Uyển Nhu tiến lên vài bước, Thần Ca hoảng sợ, không chút suy nghĩ đưa tay ngăn giữa hai người.

“Anh, anh đứng lại!”

Ôn Uyển Nhu gạt đầu, tuy không bước thêm, song tay lại nắm góc áo Thần Ca.

Thần Ca sắp khóc đến nơi rồi.

Đây là sao, rõ ràng tình huống này phải xuất hiện trên người VV mới phải chứ? Cậu ta mới là gay xịn, còn nữa, cậu thì có gì tốt? Ôn Uyển Nhu sao lại để tâm đến cậu như thế...

Khoan đã!!!

Thần Ca cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Cậu cảm thấy cách suy nghĩ của mình không ổn, một người đàn ông, thân cao một mét chín, ngoại hình đẹp trai, khuôn mặt lạnh lùng, còn biết kiềm chế, đi hôn cậu, ấy thế mà cậu không thấy ghê tởm, lại thấy...

Mọi nó, được anh ta coi trọng quả là may mắn mà.

Bởi vì đã đặt sẵn bữa tối, cho nên dù Thần Ca có loạn trí rồi bởi thể nào thì, cần ăn vẫn phải ăn, nên uống vẫn phải uống.

Hai người một đường duy trì khoảng cách quỹ dị một trước một sau tiến vào nhà hàng, nhân viên phục vụ vừa thấy Ôn Uyển Nhu đã gọi điện cho quản lý đại sảnh, quản lý tươi cười nhiệt thành nói, “Mọi thứ đã chuẩn bị tốt, số phòng đã gửi đến điện thoại của ngài, ngài còn cần gì nữa không ạ?”

Ôn Uyển Nhu vẻ mặt lạnh lùng, thấy Thần Ca đằng trước hình như cũng chưa nghe thấy gì, sâu xa liếc người nọ một cái, rồi đi về phía Thần Ca.

Quản lý thấy vẻ mặt của Ôn Uyển Nhu liền biết mình hẳn là nói sai gì rồi, hắn nhìn đối phương đi cùng một người đàn ông vào thang máy, có vẻ như hai người cùng bước vào, liền mở bản ghi chép trong máy tính xách tay, nhìn nội dung bên trong, sắc mặt lập tức như vừa nuốt phải phân.

Nghiêm khắc mà nói, Thần Ca cũng không được tính là nhà biên kịch, cậu chỉ đăng kí hợp đồng với một văn phòng không quá nổi tiếng, bình thường nhận chỉnh sửa một số tiểu phẩm, kịch sân khấu hay kịch bản, có rất ít tác phẩm do chính tay cậu viết, tiền lương tất nhiên là không cao, cơ mà được cái tiếng thơm.

Thang máy dừng ở tầng năm nhà hàng, cửa chậm rãi mở ra, Thần Ca nhìn bên trong tối thui, nghi hoặc quay đầu nhìn Ôn Uyển Nhu.

Khoé miệng Ôn Uyển Nhu khe cong, vươn tay kéo tay Thần Ca, nhẹ đẩy một cái, hai người liền bước vào phòng.

“Cách –”

Đèn trong phòng đột nhiên bật sáng.

Sáng ngời như ban ngày, càng tôn lên vẻ kiều diễm ướt át của những cánh hồng đỏ tươi trải trên mặt đất.

Tiếng đàn violon du dương vang lên, nữ nhạc công chơi violon mặc bộ váy dài màu trắng cười có chút cứng nhắc, hơi cúi người với hai người, lộ ra bàn ăn màu trắng phía sau cô.

Bàn ăn không thấp nền, chỉ có một chai vang đỏ và dao nĩa sạch sẽ gọn gàng.

Phòng ăn rộng hơn ba trăm mét vuông, cửa sổ sát đất rộng đến mức có thể thấy rõ khung cảnh vào đêm phồn hoa nơi thành thị.

Ôn Uyển Nhu đứng phía sau Thần Ca, nhẹ nhàng khoát tay lên vai cậu, khe cười, “Em thích không?”

Thần Ca vẻ mặt sắp vặn vẹo tới nơi, xấu hổ cộng với ngơ ngàng mù mịt bao khắp người cậu, nửa ngày cậu mới nói, “Nhu cách cách, anh nói cho tôi biết đi, cái này... anh đã dự mưu bao lâu rồi?”

Ôn Uyển Nhu dường như không ngờ Thần Ca sẽ hỏi chuyện này, hắn nghĩ nghĩ, thành thực mở miệng, “Đây là suất ăn cầu hôn.” (Suất ăn cầu hôn tức là ảnh chỉ cần chọn gói dịch vụ này rồi người ta sẽ chuẩn bị mau lẹ cho ảnh thôi, chứ không cần ủ mưu gì sất)

Thần Ca vừa nghe, nhất thời lòng lạnh ngắt. Lúc mới nhìn thấy cảnh tượng này cậu cũng có chút cảm động, tuy rằng cậu có thể khẳng định mình thích phụ nữ, nhưng nếu có người vì cậu mà làm nhiều như vậy, thực sự vẫn khiến cậu vui vẻ cảm động, hơn nữa còn vô cùng quý trọng.

Nhưng mà... Thì ra cậu suy nghĩ nhiều rồi.

Ôn Uyển Nhu đi tới, kéo ghế dựa giúp Thần Ca, để cậu ngồi xuống.

Thần Ca xấu hổ, chuyện này vốn dĩ đều là cậu làm cho phụ nữ, có lẽ động tác này của Ôn Uyển Nhu là theo thói quen, nhưng vẫn khiến Thần Ca có cảm giác khác lạ.

Tầm mắt Ôn Uyển Nhu khoá chặt trên người Thần Ca, hết như con rắn độc nhìn chăm chú con mồi, ánh mắt hắn nóng rực, đầy áp dục vọng khó có thể kiềm chế, hắn nhìn ngón tay, cánh tay, cùng với cần cổ trắng nõn hơi lộ ra dưới lớp áo, và cả khuôn mặt kể cả khi hắn nhắm hay mở mắt đều luôn xuất hiện trong đầu hắn của cậu.

Thần Ca vẫn không nhìn hắn, cậu ho một tiếng, che giấu mát mát nhàn nhạt trong lòng, ngẩng đầu hỏi, “Chúng ta gọi món đi, ăn gì?”

“Tuỳ em.” Ôn Uyển Nhu thu vội tầm mắt, nghiêng đầu về cửa sổ, hai tai đỏ bừng như sắp chảy máu tới nơi.

Thần Ca mở màn hình điện tử bên cạnh, toàn là chữ cái rồi rầm cậu xem không hiểu, cậu nhanh chóng chuyển sang trang có hình, giả bộ như thật chọn bữa vài món, hỏi, “Anh xem mấy món này có được không?”

Ôn Uyển Nhu mau chóng nhìn lướt qua, sau đó tầm mắt dừng lại trên ngón tay đang chỉ của Thần Ca, yết hầu khe khẽ giật, tay không khống chế được nắm lấy tay cậu. Thần Ca hoảng sợ, lẳng lặng rút tay về, nói, “Khụ... Tôi làm ở chỗ anh sắp được một tháng rồi nhỉ?”

Mắt mắt nhìn bàn tay trống không, Ôn Uyển Nhu đáp, “Hai mươi bốn ngày...Lẻ tám giờ.”

Thần Ca nâng ly rượu vang trên bàn lên, thực ra lúc trước cậu còn cảm thấy công việc này rất tốt, cấp trên cũng không tồi, nhưng nhìn thái độ của Ôn Uyển Nhu... Cậu không nên được thử dài, cậu nghĩ Ôn Uyển Nhu cũng không hẳn là thích cậu, ít nhất là không phải vì cậu là nhân tài cho nên thích, mà là vừa mới gặp, thấy không tệ, thế nên mới theo đuổi cậu.

Mợ, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì vậy?!

Thần Ca uống một ngụm rượu vang lớn, thở mạnh một hơi, quyết định từ chức!

“Ôn Uyển Nhu, tôi muốn...” Thần Ca cố gắng chọn từ ngữ để bản thân bớt xấu hổ, “Tôi làm ở chỗ anh cũng... A?”

Thần Ca vâng vát, cậu dụi dụi mắt, lại phát hiện cánh tay mình nặng nề lạ kì, cảm giác chúi chổng đột nhiên ập tới, hồi chuông cảnh báo vang lên mãnh liệt, cậu không phải là người mê rượu, nhưng chắc chắn không phải người không uống nổi chút rượu. Cậu cố gắng chớp mắt, vươn tay muốn tóm chặt Ôn Uyển Nhu, nói cho hắn biết cậu không ổn.

“Ôn....Giúp...”

Thứ lưu lại sau cùng trong đầu Thần Ca là một hình ảnh mơ hồ.

Ôn Uyển Nhu đứng dậy, đỡ lấy cánh tay cậu.

22. Chương 22

Thần Ca cảm giác đang có từng giọt chất lỏng rơi xuống môi mình, đầu cậu rất đau, như thể bị ai hung hăng đánh một cái, sau đó là cảm giác khó thở như bị bịt kín mũi miệng.

“Ừm...”

Cậu gian nan cử động ngón tay, mở mắt.

Lọt vào tầm mắt cậu là khung cảnh mơ hồ, sắc vàng mờ mịt, sau đó, tầm mắt dần trở nên rõ ràng, một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện.

Ôn Uyển Nhu vô cùng cẩn thận nhấp ướm khăn mặt làm dịu môi Thần Ca.

Đầu óc Thần Ca như tương hồ đặc dính, trực giác nói cho cậu biết Ôn Uyển Nhu lúc này không bình thường, nhưng cậu không biết vì sao lúc này mình lại nằm trên giường.

Ôn Uyển Nhu buông cái khăn trong tay xuống, lẳng lặng xốc chăn lên, chậm rãi nói, “Anh đã mong ngóng thật lâu, ngày này rốt cuộc đã tới rồi.”

“...Cái gì?” Thần Ca mở miệng, cổ họng cậu khô khốc, cậu khụ một tiếng, gian nan hỏi.

Ôn Uyển Nhu hít sâu một hơi, xấu hổ đỏ mặt hỏi, “Em thích yên lặng hơn, hay là nhiệt tình hơn?”

Tầm mắt Thần Ca hạ xuống, nhìn thấy hai bình nhỏ bày trên giường, trên đó có một dòng chữ tiếng anh ‘Sex’, cậu lập tức bị dọa chảy đầy mồ hôi lạnh. Tác dụng của thuốc đã giảm đi nhiều, ít nhất đầu óc cậu cũng không còn mơ hồ như trước, cậu ngồi bật dậy, kinh hãi nói, “Anh, anh muốn làm gì?”

Ôn Uyển Nhu cầm hai bình thuốc trong tay, thì thầm, “Thực ra anh đã nghĩ rất lâu rồi, nhưng vẫn không quyết định được, em nghĩ sao?”

“Trong bình này là thuốc gì?” Thần Ca chỉ muốn trực tiếp lao ra khỏi giường tông cửa bỏ chạy, đáng tiếc cậu mới đứng thẳng dậy, đầu đã choáng váng muốn chết.

Ôn Uyển Nhu ôm thắt lưng Thần Ca, kéo cậu xuống giường để cậu không bị ngã, nghe Thần Ca hỏi, hấn cúi đầu, không nói gì.

Hai người im lặng một lúc, Thần Ca ho khan hai tiếng, hồi tưởng lại tình hình trước khi cậu ngã, cậu muốn từ chức, sau đó...Về mặt Thần Ca bắt đầu trở nên rối rắm, nếu cậu không nhầm thì, chai rượu kia, có vấn đề.

Thần Ca lập tức phủ định suy đoán này của mình. Cậu và Ôn Uyển Nhu đã ở cạnh nhau một thời gian, tuy đối phương lạnh lùng ít nói, khiến người ta không hiểu rõ trong lòng hấn đang nghĩ gì, nhưng hấn nhất định không phải là người xấu. Cơ mà bỗng, cậu nghe được Ôn Uyển Nhu thủ thỉ, “Chuyện này dù sao cũng chỉ là sớm hay muộn...Bạn anh nói em sẽ sợ đau, không đồng ý, cho nên cho anh cái này.”

Đầu Thần Ca đau muốn chết, tại sao cậu không hiểu Ôn Uyển Nhu đang nói cái gì? Cái gì mà đồng ý với không đồng ý chứ, rốt cuộc hấn muốn làm gì?

Ôn Uyển Nhu đi xuống giường, vòng qua phía sau Thần Ca, khi cậu còn chưa phản ứng, hấn lưu loát đeo một cái vòng lên cổ cậu.

“Cạch...”

Tiếng vang thanh thúy hoàn toàn đập nát một chút hy vọng mong manh còn sót lại của Thần Ca đối với Ôn Uyển Nhu.

“Ôn Uyển Nhu! Anh làm như vậy là phạm pháp! Là giam giữ người bất hợp pháp anh có biết không?! Mau thả ra!” Thần Ca biết lúc này mình cần bình tĩnh, kích động sẽ chỉ càng khiến Ôn Uyển Nhu nổi ham muốn chinh phục mà thôi, nhưng khi cậu thốt lời ra khỏi miệng, khẩu khí nghe vẫn cực kì nóng nảy.

Ôn Uyển Nhu hơi khom người, mềm nhẹ hôn lên khuôn mặt Thần Ca, hấn hạ mắt quan sát, vươn đầu lưỡi lướt qua khuôn mặt, vành tai đối phương, tiếng mút mạnh rơi vào tai Thần Ca như muốn nổ tung!

“Ôn Uyển Nhu!! Cái đồ biến thái này!”

Lông tơ khắp người Thần Ca đều dựng đứng lên, cậu kinh hãi muốn chạy đến bên kia giường, nhưng tứ chi vô lực vừa động, cái vòng tưởng chừng như vô hại kia sẽ lập tức co lại, khiến cậu càng thêm choáng váng.

Đầu lưỡi Ôn Uyển Nhu thâm nhập vào lỗ tai Thần Ca, một đôi bàn tay to dày theo vạt áo mò mẫm, lòng bàn tay khô ráo ấm áp quấy nhiễu khiến Thần Ca cũng có chút ngứa ngáy, cậu vô thức thở dốc, bị Ôn Uyển Nhu ôm vào lòng, mặc hấn bài bố như con búp bê vãi.

“Anh tránh ra...” Thần Ca cực lực muốn đẩy Ôn Uyển Nhu, nhưng tay ngày càng nặng, lực đẩy không giống như cự tuyệt, mà càng như mời gọi.

Ôn Uyển Nhu đặt Thần Ca lên giường, nhìn thật sâu khuôn mặt đối phương, vẻ mặt hấn nghiêm túc chuyên chú, cộng thêm vui mừng hạnh phúc tột đỉnh không cách nào che giấu.

Thần Ca bị hấn đè lên, lý trí còn sót lại nhất thời quay trở về, cậu lại bắt đầu liều mạng giãy dụa, thậm chí còn vươn đầu, cắn cổ tay Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu sợ làm cậu đau, hơi nghiêng người đi.

Sau khi thân thể tự do chuyện đầu tiên Thần Ca làm là sờ cái vòng trên cổ, sờ sờ một hồi mà vẫn không phát ra điểm nối của nó, cả cái vòng là một vòng tròn lớn, chỉ khi nào di chuyển mạnh mới co rút lại, không thể cởi ra được. Cậu trừng Ôn Uyển Nhu, hung tợn nói, “Cởi ra cho tôi!”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, bình tĩnh đáp, “Không, cởi cho em, em sẽ không ngoan.”

“Đá cái ngoan của anh xuống địa ngục đi!” Thần Ca nắm tay thành quyền quơ đến quơ đi trước mặt Ôn Uyển Nhu, hô, “Anh muốn thử uy lực của nắm tay to như bao cát không?! Tôi nói cho anh biết, nếu tôi thực sự ra tay thì anh không phải là đối thủ của tôi đâu! Có sợ không hă!” (– nói nhắm gí vậy anh Ca)

Ôn Uyển Nhu trả lời vô cùng trực tiếp, hai tay cầm nắm tay Thần Ca, khê hôn lên cổ tay cậu, sau đó túm tay cậu xuống vị trí đang gồ lên của hấn, hấn thở nặng nề, mang theo hương vị nam tính nồng đậm, “Con chym hai mươi ba cm, uy lực cũng không nhỏ, nó chờ em đã lâu, em... có muốn không thử không?”

Nháy mắt máu trong người Thần Ca đều như dồn hết lên mặt, nếu lúc này mà đặt một quả trứng gà lên đó, cậu tin chắc là mình có thể làm chín nó luôn.

“Anh!” Thần Ca giật tay về, kết quả bị hai bàn tay kia giữ chặt, động tác xô lệch không tránh khỏi lại ma sát thêm vài cái, Thần Ca thẹn quá thành giận hờ, “Đồ biến thái! Mau buông tay ra! Để tôi ra ngoài!”

“Anh có thể buông tay, nhưng không thể để em ra ngoài.” Ôn Uyển Nhu trả lời cực kì rõ ràng, hấn buông lỏng tay Thần Ca, đổi thành ôm cậu vào lòng, “Anh đợi ngày này đã lâu, em đừng ngượng ngùng, không có gì đâu, đây là lần đầu tiên của anh, vẫn là nên để em im lặng dụ ngoạn thì hơn.”

“A a a a! Tôi không muốn nghe! Đáng chết vì sao tôi lại nghe hiểu anh đang nói cái gì chứ?!” Thần Ca sắp phát điên tới nơi, rốt cuộc thế này là thế nào!

Ôn Uyển Nhu như đối xử với món đồ trân quý, không dám dùng một chút lực khê khàng vuốt tóc Thần Ca, sau đó, hấn lấy thuốc trong một trong hai lọ kia, thừa dịp Thần Ca kêu to, trực tiếp nhét vào miệng cậu!

Tiếng kêu của Thần Ca lập tức ngưng bật.

Cậu hệt như một cái đĩa máy đột nhiên bị kẹt, cố gắng không chế cổ họng của mình, không để viên thuốc kia trôi xuống.

Ôn Uyển Nhu nhìn biểu tình của Thần Ca cảm thấy rất thú vị, hiếm có cong khoe môi cười thật tươi, ‘chụt’ một cái lên đầu mũi Thần Ca, còn tự mình ***g tiếng, “Moa ” một cái (tức hôn chụt chụt đó các bạn)

“Râm ——”

Thần Ca vì bị động tác của Ôn Uyển Nhu dọa mà làm cho thuốc trong cổ họng, cứ thế chui tọt xuống.

23. Chương 23

Lần đầu tiên của hai tên lính mới luôn vô cùng vô cùng thê thảm.

Ôn Uyển Nhu có chút kiến thức, ra thực tiễn liền hoá thành cặn bã, Thần Ca lại càng thêm thê thảm, không kiến thức không luôn thực tiễn.

Cho nên, ngày hôm sau Thần Ca tỉnh lại cả người đầm đìa mồ hôi, cảm giác như bản thân mới chạy xong tám trăm mét. Cậu muốn tìm Ôn Uyển Nhu liêu mạng, nào ngờ nhìn thấy người đàn ông anh tuần thân cao mét chín kia đang chôn mặt sâu trong gối.

Thần Ca, “....”

Tinh tấn nhân vong à?

“Anh! Đứng lên cho tôi!” Thần Ca túm vai đối phương muốn đạp hấn xuống giường, tuy cả người cậu vô lực, nhưng cũng không thể ngăn cản cậu bày tỏ sự căm phẫn của mình.

Ôn Uyển Nhu bị Thần Ca đá suýt ngã xuống giường, rốt cuộc cũng lộ ra khuôn mặt đẹp trai kinh thiên động địa, cùng với đôi mắt đỏ bừng sưng to như hai cái bóng đèn.

Thần Ca ngây ngẩn cả người, nửa buổi không biết nói gì.

Ôn Uyển Nhu uỷ khuất nhìn Thần Ca, nhịn nhịn, rốt cuộc vẫn là không nhịn được, nước mắt tuôn rơi, vừa khóc vừa sụt sịt, muốn uỷ khuất bao nhiêu có đủ uỷ khuất bấy nhiêu.

Thần Ca giờ mới phát hiện cái gối Ôn Uyển Nhu vùi mặt vừa rồi đã ướt đầm.

Thần Ca mê mang, tuy hôm qua cậu không nhớ rõ lắm, nhưng hấn là Ôn Uyển Nhu thương cậu a, có sao... Đối phương lại như thiếu niên ngây thơ bị kẻ xấu bắt cóc hành hung vậy?

“Anh đừng khóc, để tôi bình tĩnh đã.” Thần Ca day day huyết thái dương, tĩnh tâm một lúc, hỏi, “Tối hôm qua rốt cuộc là ai thương ai?”

Ôn Uyển Nhu khóc đến giọng cũng biến thành giọng mũi, ấy thế mà khuôn mặt vẫn không có biểu tình gì, Thần Ca cơ hồ sắp quỳ lạy vua mặt than này, mới nghe hắn nói, “Anh thương em.”

“Vậy anh khóc cái gì?” Thần Ca hỏi.

“Anh...Anh...” Ôn Uyển Nhu nói đến đúng chỗ xúc động, lại tuôn một dòng nước mắt, “Lão Bạch lừa anh, nói lần đầu tiên của hai chúng ta nhất định sẽ vô cùng tuyệt vời, có hoa tươi, có âm nhạc, nhưng tối qua không có cái gì hết, chỉ có em nhào lên người anh xé quần áo anh, sau đó... Hức hức hức.” (Thôi thế là anh lấy nhầm thuốc nhiệt tình rồi...)

Thần Ca đầu nở to, ‘bộp’ một tiếng ngã xuống giường thở hồng hộc, trước kia cậu biết mình không đối phó được nước mắt của phụ nữ, kết quả giờ phát hiện, cậu cũng không biết làm gì với nước mắt của đàn ông, bao nhiêu tức giận trong lòng, vừa nhìn thấy khuôn mặt khóc đến hồng hồng trắng trắng của Ôn Uyển Nhu, liền đổi thành tức cười.

Anh nói coi anh đẹp trai như vậy, muốn bày vẽ gì chẳng được, ừ mưu hãm hại lừa gạt tốn bao nhiêu thời gian chỉ vì muốn lên giường với tôi, anh có thấy phí sức không.

“Đứng lên.” Thần Ca đá đá lưng Ôn Uyển Nhu, “Lấy quần áo cho tôi, tôi muốn về nhà.”

Ôn Uyển Nhu lập tức lau nước mắt, “Anh đưa em về.”

Thần Ca cười lạnh, “Cút xuống địa ngục đi, tôi tin anh thế quái nào được nữa, còn dám theo tôi sẽ báo công an.”

Ôn Uyển Nhu tiến lại gần Thần Ca, hai mắt nhìn cậu, chớp mũi cả hai cách nhau không đến một cm, thực sự hắn là một người rất có mị lực, chỉ tiếc chưa đẹp trai được ba phút —

“Vậy được rồi,” Ôn Uyển Nhu hai mắt đỏ hồng gật gật đầu, chu môi, “Cho anh một cái ‘moa’ được không?”

Thần Ca cuối cùng là ngồi taxi về.

Đại ca lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, hỏi, “Có một người mặc quần áo đen cưỡi xe máy chạy theo sau, có cần tôi đâm chết anh ta không?”

Lông tơ trên người Thần Ca dựng đứng hết cả lên, hoảng sợ nhìn đại ca lái xe, không ngờ dưới khuôn mặt hàm hậu kia lại là một cái gan lớn như vậy, cậu cẩn thận nói, “Không cần đâu, đó là bạn tôi, ngài chỉ cần im lặng lái xe, đưa tôi tới nơi là được.”

Đại ca lái xe cười lạnh.

Thần Ca phút chốc có xúc động tông cửa xe nhảy ra ngoài.

Trở về nhà, VV đã sớm đi rồi, trên sofa sạch sẽ, Con giai cún của cậu không biết là do mặc quần len thành quen hay là quyết tâm bảo vệ nửa thân dưới mà giờ rất thích tròng vô người đồ này đồ nọ, lúc này nó đang đi tắt chân màu đen lắc qua lắc lại, thấy Thần ca về, nó liền phi cái thân hình bự một cục tới, suýt nữa đè ngã Thần Ca.

“Ngừng! Nghiêm!” Thần Ca ra lệnh Con giai cún, đỡ thất lưng lưng lay sắp đổ của mình khê khàng nằm lên sofa.

Con giai cún thấy bố gì không thèm để ý mình, phe phẩy cái đuôi tìm đồ chơi của mình chơi.

Thần Ca tưởng tượng đến chuyện đêm qua liền thấy râm rứt bức bối, chỉ cần liên hệ phản ứng của Ôn Uyển Nhu liền có cảm giác, cứ như cậu mới là người chủ động.

Điện thoại kêu lên ong ong.

Thần Ca mở ra xem, mặt liền nhăn tít lại.

Ôn Uyển Nhu:

Thần Thần yêu dấu à anh rất nhớ em, lần đầu tiên gọi thế này thật là xấu hổ quá đi Hắc hắc, chừng nào thì em chuyển đến nhà anh? Anh nôn nóng lắm rồi đó |‘O |

“OMG,” Thần Ca vò đầu thống khổ nói, “Tên này có bệnh à, có người bị cưỡng gian nào hôm sau đi dọn về sống chung với người cưỡng gian mình không? Anh ta sẽ không thực sự muốn ở bên mình chứ?” Cậu nghiêm túc suy ngẫm, cảm thấy không có khả năng, nhưng ngộ nhỡ đối phương thực sự muốn quần lấy mình thì thế nào bây giờ?

“Báo cảnh sát thôi...” Thần Ca nuốt nước miếng, vừa bấm đến 110, trong đầu chợt nhớ đến bữa sáng nóng hổi mình ăn mỗi ngày, còn cả hình bóng luôn trầm mặc, đôi khi lại xuất hiện vẻ ngượng ngùng của đối phương...

Được rồi, thực ra cái Thần Ca nhớ tới là khuôn mặt đầm nước mắt của Ôn Uyển Nhu ban sáng.

Quá tuyệt vời, Thần Ca thần kinh thô bắt đầu ân hận, đáng ra lúc ấy mình phải chụp vài pô ảnh làm kỉ niệm mới phải.

Kì thực Ôn Uyển Nhu không rời đi, hắn một đường theo Thần Ca trở về nhà, đứng dưới lầu nhìn Thần Ca lên nhà, ngửa đầu chờ cả buổi mà không thấy đối phương mở cửa sổ tặng cho mình một cái ‘Moa’, tâm tình vui mừng phấn khởi cực độ tìm một chỗ tụy tiện đỗ xe, sau đó cũng bước vào thang máy.

Căn hộ hắn thuê ở ngay tầng trên nhà Thần Ca, trong nhà ngoại trừ một chiếc giường và vài thiết bị đặt ở góc nhà thì không còn thứ gì khác..

Hắn cởi giày, chân trần đi một vòng, đột nhiên hưng phấn nhảy lên giường, lăn vòng vòng một hơi bốn năm lượt, cởi quần xong tiếp tục trồng cây chuối quay cuồng, cũng không tự ngấm lại mình thân cao mét chín, cái giường hai mét bốn sao chịu nổi hắn giày vò như thế, lập tức cay đắng sập xuống.

Đầu Ôn Uyển Nhu bị đụng mạnh, cuối cùng cũng đụng vỡ cái suy nghĩ đầy nguy hiểm hiện giờ của hắn. Ôn Uyển Nhu ôm đầu mở thiết bị ở góc tường, các thiết bị hiện rõ mọi hành động chi tiết trong nhà Thần Ca, hắn nhìn nhìn đến mê mẩn, hai tay ôm màn hình hung hăng hôn lên khuôn mặt của người đang nằm trên sofa, cười vui hệt như một đứa trẻ.

Lặng lặng nhìn một lúc, Ôn Uyển Nhu bỗng lấy quyển Một trăm quy tắc giữa người yêu ra, trong sách ghi chi chít các chú thích tổng kết của hắn, hắn lật một trang, nhìn dòng chữ Khi bạn có cảm giác mình thích cô ấy, nhất định phải nói cho cô ấy biết

Ôn Uyển Nhu mở điện thoại, nghiêm túc nhắn:

Thần Thần yêu dấu à anh rất nhớ em, lần đầu tiên gọi thế này thật là xấu hổ quá đi Hắc hắc, trong đầu anh cứ liên tục hiện lên hình ảnh em tối hôm qua, làn da mềm mại của em, cánh môi nhạt màu của em, còn cả nơi cho anh cảm giác tuyệt vời ngày ngất kia nữa, em là người mà anh thích nhất, mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt em, anh lại ngỡ như cả thế giới đắm chìm trong tình yêu. Chừng nào thì em chuyển đến nhà anh? Anh nôn nóng lắm rồi đó |‘O |

Hệ thống nhắc nhở: Tin nhắn của bạn có nội dung hạn chế, không thể gửi đi.

Ôn Uyển Nhu nhú mày, lần đầu tiên cảm thấy hệ thống điện thoại của mình thật đáng ghét.

Xoá xoá sửa sửa nửa ngày, đến khi hoàn toàn không còn lộ vẻ anh cao to ngu ngốc nữa thì tin nhắn mới được gửi đi.

Tại biệt thự nhà họ Ôn nơi xa xôi.

Bảo an A Hữu mặt đầy mồ hôi lạnh quay đầu nói với A Tả, “Thiếu gia càng ngày càng biến thái, chúng ta có nên nói cho cậu ấy biết là nội dung di động của cậu ấy mỗi ngày đều phải qua sự kiểm duyệt của chúng ta không?”

A Tả còn thực sự nghiêm túc suy nghĩ, nói, “Vẫn là đừng nói thì hơn, không cậu ấy sẽ đi tìm lão gia liều mạng.”

A Hữu nghiêm túc gật đầu.

A Tả nghiêm mặt nói, “Không cho phép em nhớ nội dung tin nhắn của thiếu gia.”

A Hữu vẽ mặt ‘bị anh phát hiện rồi’, nhúc nhích đầu, “Em thấy tin này đọc hay lắm, thiếu gia viết giỏi ghê.”

A Tả đáp, “Không thì sao có thể viết văn hạng hai thôi cũng nổi tiếng thế được.”

A Hữu trầm tư, “Anh nói đúng, thiếu gia công nhận nổi nhanh thiệt.”

24. Chương 24

Sau Ôn Uyển Nhu lại gửi cho Thần Ca thêm mấy tin nhắn, cơ mà lúc ấy cả thể xác và tinh thần của Thần Ca đều mỏi mệt, sớm ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh dậy đã hơn nửa đêm, điện thoại tiêu pin chỉ còn màn hình tối đen, Thần Ca ấn vài lần mới biết nó đã hết pin, liền thuận tay ném qua một bên, ôm cái bụng đói kêu vang của mình xuống phòng bếp định rán trứng ăn.

Ôn Uyển Nhu chờ Thần Ca nguyên một ngày, hần cảm thấy hai người đã có thời gian yêu đương dài như vậy, hơn nữa đến chuyện thân mật nhất cũng làm rồi, tiếp theo không phải là dọn về ở chung ư, kết quả ngồi canh màn hình theo dõi đến nổi tơ máu mắt, chỉ thấy Thần Ca ngủ vù vù, căn bản là không có ý chuyển nhà, bình tĩnh ban đầu của hần dần chuyển thành không chắc chắn, lúc chiều tối hần quả thực đã nghĩ tới chuyện treo xuống từ ống thông gió, dứt khoát buộc người về.

Ôn Uyển Nhu bó gối xem ảnh Thần Ca trong điện thoại, hung hăng cốc đầu một cái, mặc áo khoác da vào, lái xe đi thẳng tới nơi tập tụ quen thuộc của bọn họ.

Beacher, phòng cố định.

Mới sáu giờ chiều, trong phòng ngoài bartender thì chỉ có mỗi Hà Minh.

Ôn Uyển Nhu ngăn lại ly cocktail vừa được đưa tới, nhìn quét một vòng, phát hiện Bạch tiên sinh cũng không có mặt, cau mày hỏi Hà Minh, “Anh yêu bao giờ chưa?”

“Hử...Khụ khụ!”

Hà Minh vừa định hỏi hần từ đâu hùng hổ xông vào, nào ngờ mới há miệng đã nghe được câu này, rượu mạnh trực tiếp xộc thẳng lên mũi, sặc đến nỗi chảy nước mắt, nửa ngày mới bình tĩnh lại được, hần kinh ngạc nhìn Ôn Uyển Nhu, hỏi, “Con mắt nào của cậu thấy tôi yêu đương? Còn nữa, xin hần, mấy câu hỏi này đã sớm không phù hợp với độ tuổi của tôi nữa, hiểu không?”

Ôn Uyển Nhu xem như là người ít tuổi nhất trong mấy người bọn họ, chẳng qua bình thường hần luôn trưng cái mặt bình tĩnh trầm mặt, hơn nữa việc buôn bán của nhà họ Ôn đều cần bọn họ lo liệu, lâu dần cũng chơi cùng bọn họ.

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu gật đầu, sau đó không nói hai lời quay đầu đi, Hà Minh bị tư thế nói mưa chính là gió của hần làm cho mờ mịt. Ôn Uyển Nhu ra đến cửa thì vừa khéo bị Triệu Minh Nguyệt mới vào chặn lại, gã nhấc tay lười biếng hỏi, “Cậu định đi đâu thế?”

Ôn Uyển Nhu nhìn Triệu Minh Nguyệt, lặp lại câu hỏi, “Anh yêu bao giờ chưa?”

“Yêu thì chưa,” Triệu Minh Nguyệt thẳng thắn trả lời, nói tiếp, “Nếu không tôi cũng không đến từng này tuổi rồi còn chưa có bạn gái, đi, uống với các anh vài chén, để bọn anh giảng giải tâm hồn thiếu nữ của cậu cho.”

Ba người cùng ngồi xuống, Ôn Uyển Nhu vẫn không uống rượu, tùy tiện tráo tráo xấp bài trong tay, Hà Minh thấy thế, hỏi, “Làm một ván?”

“Chơi gì?” Ôn Uyển Nhu thấp giọng hỏi, không biết vì ngón tay hần khớp xương thon dài hay vì kĩ xảo thành thạo mà động tác tráo bài kia vô cùng xinh đẹp hoa lệ.

Triệu Minh Nguyệt vốn ngại chơi loại trò chơi cần động não này, thấy tư thế này của hắn chợt nảy lên hứng thú, nghĩ nghĩ nói, “Đấu địa chủ?”

“Đặt cược nhiều không?” Hà Minh hỏi.

“Tôi để xe dưới lầu đấy, cậu dám đặt ít ngày mai đừng mong ra khỏi cửa.” Triệu Minh Nguyệt ngữ khí trào phúng, Bạch Ân đã liên tục nhắc nhở gã sửa cái tật xấu này, không có việc gì thì đừng nói như muốn ném pháo vào mặt người ta, làm người ta khó chịu.

Ôn Uyển Nhu hạ bài, “Không phải hai người muốn khuyên giải tôi sao, không khuyên vậy tôi đi.”

Triệu Minh Nguyệt dường như nghĩ tới chuyện gì, dáng vẻ gây sự lập tức yếu đi, “Quên đi, chúng ta đặt cược theo mức sòng bạc dưới lầu.”

Hà Minh ra hiệu cho nhân viên phục vụ, vừa nghe số cược ít như vậy, làm bộ khó hiểu hỏi, “Sao tự nhiên thay đổi?”

Triệu Nguyệt Minh nhìn về phía Ôn Uyển Nhu bĩu môi, nói, “Cậu ta chơi trò này giỏi lắm, tôi trời sinh đã không thích trò động não này rồi, dứt khoát chơi vậy thôi.”

Ba người bọn họ ngồi ở sofa chính giữa phòng, Ôn Uyển Nhu ngồi ngoài cùng, Hà Minh ngồi giữa, Triệu Minh Nguyệt ngồi bên phải, vừa rồi khi Triệu Minh Nguyệt bĩu môi đúng lúc Hà Minh ngẩng đầu lên, từ tầm nhìn của Ôn Uyển Nhu, trông hai người như đang mặt đối mặt hôn nhau.

Trong đầu Ôn Uyển Nhu chỉ toàn suy nghĩ làm thế nào tóm được Thần Ca, hơn nữa dạo này có quá nhiều tài liệu thực tế bổ sung, mồm tự nhiên phun ra, “Hà Minh mặt anh nghiêng sang bên phải một chút, anh Tiểu Minh có thể hôn anh.”

Không khí tức thì cứng đờ.

Triệu Minh Nguyệt và Hà Minh mặt xanh mét như uống phải thuốc chuột, tuy Triệu Minh Nguyệt là song tính, nhưng Hà Minh trăm phần trăm là thích phụ nữ, hơn nữa hai người như anh như em, đột nhiên bị người nói hôn nhau, nghĩ kiểu gì cũng thấy xấu hổ.

Ôn Uyển Nhu liếc hai người một cái, cúi đầu bắt đầu chia bài, Triệu Nguyệt Minh nhắc trái anh đào nhỏ nhỏ bên cạnh ly lên ăn, thuận thế ngồi thẳng người, Hà Minh hơi hướng về phía Ôn Uyển Nhu, âm ỉ một hồi, hai bọn họ cũng không để tâm nhập cuộc bài, ngược lại bắt đầu nghiêm túc ngắm nên khuyên nhủ chuyện yêu đương của Ôn Uyển Nhu thế nào.

Nhóm ba anh già thô kệch chưa thực sự yêu bao giờ, ít ra Ôn Uyển Nhu còn có trái tim thiếu nữ, thỉnh thoảng còn nổi hứng lãng mạn gì đó, chứ Triệu Minh Nguyệt và Hà Minh thì đích xác là loại dựa vào nửa người dưới sinh tồn, thứ duy nhất lưu trong não bộ là số điện thoại của gái, yêu đương là cái gì, có thể ăn không?

“Tôi cảm thấy,” Triệu Minh Nguyệt chậm rãi nói, “Đầu tiên thể lực của cậu rất tốt.”

“Còn rất biết tiêu tiền.” Hà Minh bổ sung.

Ôn Uyển Nhu trầm tư một lát, hỏi, “Ý hai người có phải là... Đuổi theo xe cậu ấy, sau đó cầm hoa tươi và nhẫn kim cương cầu hôn cậu ấy không?”

Triệu Minh Nguyệt và Hà Minh lập tức im bật, thực ra hai người đều giấu đi nửa câu mình muốn nói: cái giường trong phòng hôm trước cho cậu mượn, sáng hôm sau đã siêu sinh rồi.

Thần Nhạc định rán trứng ăn cùng cơm, nhưng lưỡi nẫu, lục lọi trong tủ lạnh nửa buổi, cuối cùng lôi được một gói gà chiên giòn, cậu hít mất nghiên cứu, sau đó trực tiếp cho vào lò vi sóng, xối thêm hai thìa cơm bỏ vô, việc lớn đã thành.

Eo đã đỡ nhức mỏi, Thần Ca vắn vắn eo, mắt liếc tới đôi chân phụ nữ ở góc tường...

Đã hơn nửa đêm rồi, Thần Ca bị dọa suýt bật ngửa ra sau.

“Ai? Ai ngủ ở đó đó?” Cậu cầm con dao chặt bên cạnh, run rẩy tiến lại gần.

“À?” Lông vàng bự mê man ngửa đầu lên, đưa mắt nhìn Thần Ca, ngoáp một cái ngủ tiếp.

Thần Ca thở phào, bật đèn lên mới phát hiện đôi chân kia là do Lông vàng bự đi tắt chân màu đen gây ảo giác, hung hăng nhổ mấy cái lông của nó, vốn đang định lột đôi tắt VV mang đến trên chân nó ra, lại thấy Lông vàng bự ngủ say như vậy, rón rén đi khỏi phòng bếp, đóng cửa ăn mảnh.

Một bát cơm gà nóng hổi nhét bụng xong, Thần Ca mới nhớ ra mình chưa sạc điện thoại, cậu đứng lên, đầu bồng choáng váng. Thần Ca vội vàng túm lấy cạnh bàn bên cạnh, hai mắt hoa lên, tai cũng ong ong phát đau.

“Choang...”

Cái bát trên bàn bị tay cậu đụng trúng, rơi xuống đất vỡ toang.

25. Chương 25

Hôm trước mình post lộn chương, cho nên giờ post lại chương 25 xịn, ngàn lần xin lỗi mọi người A

Triệu Minh Nguyệt và Hà Minh cùng Ôn Uyển Nhu nghiên cứu vấn đề tình yêu một thôi một hồi, nói cũng kì, ba tên đàn ông không có tí kinh nghiệm yêu đương nào đi bàn ra phương án thế mà còn xịn hơn cả Bạch tiên sinh, sau khi ra khỏi Beacher, Ôn Uyển Nhu trực tiếp bước thẳng vào tiệm hoa đặt chín trăm chín mươi chín bông hồng đỏ, tính đi tổ tình. (Ồ giống FA hay đi tư vấn tình cảm cho mấy đứa có gấu đây mà =..=)

Ông chủ tiệm hoa thấy người nọ là khách sộp, bưng trà rót nước, hai người nghiên cứu cách cắm chín trăm chín mươi chín bông hồng đỏ nửa buổi, cuối cùng quyết định xen kẽ lớp hồng đỏ ta điểm thêm một lớp hồng trắng, tạo thành một hình elip xinh đẹp.

Ôn Uyển Nhu không biết nhiều về hoa, ngoài Thần Ca ra hẳn không có bao nhiêu hứng thú với những thứ khác, đợi hơn nửa tiếng, hoa rốt cuộc cũng bó xong, chín trăm chín mươi chín bông hồng thực sự rất đồ sộ, vòng hoa hồng trắng bên ngoài cũng điểm thêm sự kiều diễm của hồng đỏ, cơ mà... Ôn Uyển Nhu nhìn kiểu gì cũng thấy kì kì.

Ông chủ tiệm thấy thành phẩm xong biểu cảm cũng có chút là lạ, cười mĩa, “Ngài thật có tâm, bạn gái ngài nhất định sẽ rất vui đi?”

Ôn Uyển Nhu không trả lời, để hai người nhấc hoa đặt lên xe mô tô của mình, khởi động xe, hẳn đã quen phóng với tốc độ hơn 100km/h, nhưng mà phía sau đặt thứ này, đừng nói 100, chỉ cần đến 50km/h cũng đủ làm hoa tan tác theo gió, ông chủ tiệm hoa không có cách nào, bèn đề nghị, “Ngài cho tôi địa chỉ, để tôi chuyển đến cho ngài.”

Ôn Uyển Nhu không cao hứng lắm, mấy năm nay nhà Ôn nuôi hẳn tốt quá, sau khi rời khỏi nhà có rất nhiều chuyện làm hẳn không quen, ví như chuyện hoa tươi này nọ, mấy chi tiết nhỏ thế đâu cần hẳn phải tự mình ra tay vất vả, cho nên hẳn nói, “Tôi muốn chuyển đến cho cậu ấy ngay bây giờ.”

“Vậy thế này đi.” Ông chủ tiệm hoa đảo mắt, “Ngài đi trước dẫn đường, tôi bảo người của tiệm chuyển hoa đi theo sau, đến nơi thì đưa hoa cho ngài, ngài thấy có được không?”

“Được.” Ôn Uyển Nhu mở máy tính bỏ túi nhìn hệ thống định vị để xem Thần Ca có ở nhà không, kết quả xem nửa ngày vẫn không thấy gì, tâm tình đang vui vẻ của hẳn nháy mắt vỡ đôi.

Con giai cún bị tiếng động ở phòng bếp kinh động, xông tới dùng móng vuốt đập cửa.

Thần Ca đau đầu một hồi, cậu thở hồng hộc ngồi phịch xuống đất, day day đầu, dạ dày vẫn quay cuồng âm ỉ.

Trước kia cậu cũng đã bị đau nửa đầu, nhưng không nghiêm trọng như bây giờ. Cậu ngồi nghỉ ngơi một lúc liền đứng dậy, cầm chổi quét sạch mảnh vỡ đổ vào thùng rác. Ngoài cửa sổ trời tối đen, thủy tinh phản

chiếu hình ảnh khuôn mặt cậu, Thần Ca nhìn nhìn, phát hiện mặt mình có hơi hồng lên, nhưng sờ thử thì không thấy nóng.

Vừa bị giày vò xong, cậu không định đi ngủ tiếp nữa, lấy thuốc giảm đau trong ngăn kéo ra uống, xoa xoa đầu Con giai cún bị cậu dọa vẫn đang kêu ngoa ngoa, trấn an dỗ cho nó ngủ tiếp, sau đó mới rón ra rón rén đi mở TV.

Con giai cún đã theo cậu ba năm, khi ấy Thần Ca còn ở phía tây thành phố, một tối mùa hè lúc đang trên đường về nhà bỗng bị thứ gì xù lông cọ cọ vào chân. Góc cầu thang tối đen như mực, Thần Ca sợ suýt tè ra quần, vội vã mở cửa chạy vào nhà, mới nhìn thấy vật nho nhỏ kia cũng chui vào theo, cái đầu nho nhỏ xù xù màu vàng nhạt ngốc nghếch ngẩng lên nhìn cậu, lại không kêu lên tiếng, Thần Ca cũng không biết nó đã đi theo cậu từ bao giờ.

Thần Ca không muốn nuôi nó, nhưng con cún này vừa nhìn liền biết là chạy trốn từ chỗ bọn buôn lậu, lúc ấy cậu vừa đi làm, đừng nói nuôi nó, đến tự nuôi bản thân cũng là một vấn đề. Cậu tắm rửa cho nó, chuẩn bị một bát sữa cho nó uống, sáng hôm sau liền gọi điện hỏi bạn bè xem có ai muốn nuôi chó không.

Tình cờ lúc ấy có một đàn chị cậu mới gặp một lần muốn nhận nuôi, được vài ngày liền đến định ôm nó đi, Thần Ca đang thu dọn một đồng đồ chơi vứt bừa bãi lung tung khắp nơi nó bày ra, một thân chật vật ra mở cửa, hai mắt nhất thời sáng ngời.

Đàn chị rất xinh đẹp, nhưng tính tình thì không được tốt lắm, nói vài câu khách sáo đơn giản liền không để ý gì đến cậu, vui sướng chạy tới chỗ cún.

Thần Ca thấy đàn chị thích nó như vậy, tưởng tượng đến cảnh nó sẽ lập tức rời đi, trong lòng bỗng có chút chua xót kì lạ, nhưng thấy một người một cún chơi vui vẻ, cảm xúc này cũng lắng xuống, cậu vừa định mở miệng mời đối phương ở lại ăn cơm chiều rồi hăng đi, đột nhiên đàn chị như nhìn thấy thứ gì kinh khủng, hai tay buông ra, cún nhỏ lập tức rơi bộp xuống đất.

Thần Ca không kịp trở tay, không đợi cậu hỏi, đàn chị kia đã bất mãn lẫn sợ hãi hô, “Sao cậu lại cho tôi con chó thể này!”

Thần Ca ôm cún nhỏ vào ngực, thấy nó không bị làm sao, cau mày nói, “Chó không phải là chó sao.”

“Mắt nó bị mù! Cậu cho tôi một con chó bị mù! Cậu có ý gì hả!” Đàn chị ghen lời, lập tức giở giọng gây sự.

Thần Ca ngẩn ra, cậu vẫn chưa nhận ra chuyện này, cúi đầu kiểm tra một hồi, quả nhiên, mắt trái của nó có màu xám tro, giống như bị nhuộm màu, có lẽ bọn buôn chó đã sớm phát hiện mắt nó không bình thường, cho nên mới vứt nó đi, nó lại chạy bừa trúng tới nhà cậu, thật đúng là duyên phận.

Cậu xoa xoa đầu cún, bỗng nhiên cảm thấy mình có lỗi với sinh mệnh nhỏ này, đã ở chung mấy ngày như vậy mà mắt nó không nhìn được cậu cũng không nhận ra. Thần Ca ngẩng đầu thấy đàn chị còn đứng đó lầu bầu lăm lăm, chỉ thấy người này thật phiền, mở cửa trực tiếp đuổi người, lạnh lùng nói, “Không nuôi thì cút, đừng đứng trong nhà của tôi.”

Trải qua chuyện này, Thần Ca liền bỏ ý định tiễn con cún này đi, còn nghiêm túc đặt một cái tên cho nó, lại phát hiện nó đã quen hai từ ‘cún’ và ‘lông vàng’.

Thế là, cún từ ‘Lông vàng nhỏ’ trở thành ‘Lông vàng bự’, tên cũng từ ‘Cún’ trở thành ‘Con giai cún’.

Xem hết quảng cáo này nối tiếp quảng cáo nọ, mí mắt Thần Ca sắp dính vào nhau tới nơi, đột nhiên chuông cửa vang lên, sợ tới mức cậu và milu đều giật bắn mình, tỉnh táo hoàn toàn.

Thần Ca không tùy tiện hỏi đối phương là ai, hơn nữa đêm rồi còn ai đến chứ, cậu ghé vào mắt mèo dòm cả buổi, chợt nghe được một âm thanh trầm thấp truyền đến, “Thần Thần, mở cửa.”

“Mợ!” Thần Ca hỗn độn trong gió, ba mẹ cậu còn chưa đặt biệt danh cho cậu đâu, cùng lắm là kêu ‘con giai à con giai à’ thôi, người có thể vô liêm sỉ hô lên cái tên này, ngoại trừ cái tên biến thái Ôn Uyển Nhu kia còn có thể là ai?!

“Thần Thần? Anh nghe được tiếng em, em tỉnh rồi đúng không? Mở cửa.” Ngờ khí Ôn Uyển Nhu vẫn bình tĩnh như trước.

Thần Ca hừ lạnh, “Tôi còn lâu mới mở cửa cho anh, ai mà biết anh muốn làm gì, mau đi đi, nếu không tôi sẽ gọi 110!”

Ôn Uyển Nhu nói, “Thần Thần em đừng thẹn thùng, mở cửa cho anh được không?”

“Thẹn thùng mụ nội nhà anh! Mau đi đi!” Thần Ca chống nạnh hô.

Hai anh bạn bưng hoa đi theo Ôn Uyển Nhu lên lầu nghe được bên trong là giọng đàn ông, bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc nhìn không được, một người hỏi, “Ừm, vị kia nhà ngài... Là nam?”

Ôn Uyển Nhu quay đầu, thoải mái đáp, “Ừ, đúng vậy.”

Cách một lớp cửa mỏng manh, Thần Ca đương nhiên nghe được người bên ngoài nói gì, nghĩ thầm, sao lại có cả người khác thế này, hỏi, “Người vừa nói...”

Anh bạn bưng hoa, “Tôi à?”

Thần Ca nói, “Đúng, chính là anh, anh là ai?”

“Chuyển đồ!” Anh bạn bưng hoa đáp.

Vài hôm trước Thần Ca có đặt đồ trên mạng, cũng không phải không có người nửa đêm mang đồ đến, thậm chí còn nhắc nửa ngày, cuối cùng vẫn mở cửa ra.

Ngoài cửa tối đen như mực.

Một vòng hoa đỏ như máu đặt chính giữa, viền bên ngoài là màu hoa trắng toát, chỉ thiếu chưa vòng một cái điệu văn lên.

26. Chương 26

Thần Ca nhìn cái vòng hoa bụi chẳng kia bị nâng vào nhà, đầu vất vả lắm mới đỡ giữ lại thấy đau đau.

Ôn Uyển Nhu tiến vào, ánh mắt nóng bỏng gắt gao dính trên người Thần Ca, nhìn từ đầu đến chân không bỏ sót, ngay cả hai anh bạn bưng hoa cũng cảm giác được bất thường, thả vòng hoa xuống xong liền vội vàng rời đi.

“Anh vào cùng làm gì?” Thần Ca trừng hấn, tức giận hỏi.

Ôn Uyển Nhu thân cao mét chín đứng trước mặt Thần Ca hết như học sinh tiểu học ngoan ngoãn nghe lời, thẹn thùng hỏi, “Có đau không? Anh mới kiểm tra lại, thuốc kia có thể gây ra tác dụng phụ, em vẫn ổn chứ?”

Thần Ca day day huyết thái dương, lòng nói thì ra mình vô duyên vô cớ đau đầu là vì bị người này hại, nhìn thấy Con giai cún nhà mình dịch đến nhà còn hơn hờ lao đến cầu vuốt ve, nói, “Vẫn chưa chết, được chưa? Anh ra ngoài đi, về sau tôi không đi làm ở chỗ anh nữa, nếu anh còn tiếp tục dây dưa với tôi, tôi sẽ thực sự báo cảnh sát.”

“Thần Thần.” Ôn Uyển Nhu khẽ nói, nghe như làm nũng, “Em định từ chức...Để đảm nhiệm chức vụ bà chủ sao?”

Thần Ca khiếp sợ nhìn Ôn Uyển Nhu, hoàn toàn bị năng lực xuyên tạc của hấn chấn động.

Sau đó, Ôn Uyển Nhu lại đỏ bừng mặt, chụt một cái lên môi Thần Ca, “Anh sẽ không để em phải khổ! Em cứ yên tâm đi!”

Động tác của hắn thực sự quá nhanh, hơn nữa đầu Thần Ca vẫn còn khó chịu, không hề phòng một cái, liền cảm giác được đầu lưỡi trơn tuột vọt vào miệng mình, quét một vòng rồi mau chóng rời khỏi.

Thần Ca, “...”

Tôi giết giết giết!!

Thần Ca bị cưỡng hôn xong liền bị vây trong trạng thái thất thần, một lúc sau mới có phản ứng, đầu sỏ gây tội đã ôm cậu đến sofa, như con chim nở núp vào ***g ngực cậu.

Thần Ca một tay đẩy đầu hắn ra, lạnh mặt đứng dậy, đi thẳng vào bếp.

Ôn Uyển Nhu vẻ mặt tình sâu ý ngọt theo sát cậu, hỏi, “Thần Thần em đang làm gì vậy?”

“Tìm chổi.” Thần Ca đáp.

Ôn Uyển Nhu không đồng ý nắm góc áo Thần Ca, “Thần Thần giờ em hẳn là nên nghỉ ngơi, không cần quét dọn phòng đâu, tay sẽ thô ráp, Nhu Nhu sẽ đau lòng lắm.”

Thần Ca gắng chịu cảm giác mắc ói, nói với hắn, “Anh có thể nói chuyện bình thường, đừng giống thiếu nữ như vậy được không?”

Có lẽ người trúng xổ số đều có cảm giác này, sau khi quá vui sướng quá phấn khích, luôn có cảm giác không thực, càng muốn áp chế, lại càng biến thái.

Ôn Uyển Nhu giờ đang chìm trong trạng thái biến thái này, cho tới giờ hắn vẫn luôn không ngờ đến một ngày mình có thể có được Thần Ca, đang lúc bạn mong có một trái trứng gà, thượng đế lại ban cho bạn một cái bánh ngọt mười ba tầng thiệt bự, cảm xúc lúc ấy thực sự đã không chỉ còn là kinh hỉ.

Trước khi yêu Thần Ca, Ôn Uyển Nhu luôn che giấu nội tâm thiếu nữ biến thái của mình, sau khi có được Thần Ca, Ôn Uyển Nhu liền biến thành Ôn cô nương • Tư Mã Thác • tâm tình thiếu nữ • biến thái • chuẩn hàng top. (Tư Mã Thác: chắc là bảo anh vạm vỡ như ông Tư Mã Thác đây mà)

“Nhu Nhu nói vậy có gì không đúng sao?” Ôn Uyển Nhu hai mắt tựa như nước mùa thu ngóng Thần Ca.

Thần Ca rốt cuộc cũng tìm được cái chổi dùng để đuổi người, nhưng sau khi nhìn sinh vật siêu bự có họ hàng với nhà miu bám dính sau lưng mình kia, cậu lại thấy đối phương đáng thương, ngũ khí dịu đi một chút, “Anh có gì không đúng tôi cũng mặc kệ, nhưng bây giờ, mời anh rời khỏi nhà tôi, chúng ta về sau đừng gặp mặt nhau nữa.”

Bị cự tuyệt rõ ràng như vậy, Ôn Uyển Nhu cuối cùng cũng từ mấy bong bóng phần hồng nhẩy xuống, kinh ngạc mở to hai mắt, “Em...Em nói gì?”

Thần Ca hít sâu một hơi, “Tôi nói, chúng ta về sau đừng gặp mặt nhau nữa, anh rời khỏi nhà tôi, tôi từ chức.”

“Không!” Ôn Uyển Nhu lùi về sau, thất thần nhìn Thần Ca, “Em có gì không hài lòng về buổi tối hôm ấy ư? Em cứ nói đi, anh...anh có thể sửa mà.”

Thần Ca bị hắn nói đến bưng bưng lửa giận, “Đây căn bản không phải là vấn đề kĩ năng trên giường của anh! Phi...Tôi nói cái này làm gì chứ! Nói ngắn gọn một câu, anh muốn dây dưa thì đi dây dưa người khác, buổi tối hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn anh hiểu chưa?” Nói xong, cậu bỗng thấy sao ngũ khí của mình kì quái thế không biết? Cứ như mình là thằng đần chơi con gái nhà lành xong không chịu trách nhiệm ấy!

“Đó không phải là ngoài ý muốn!” Ôn Uyển Nhu nắm chặt hai vai Thần Ca, hô lên, “Anh và em đã hẹn hò lâu như vậy rồi, anh đã nghĩ hai ta có thể ở bên nhau, anh có thể xin lỗi về chuyện tối hôm đó mình đã làm với em, nhưng em có thể đừng dứt khoát như vậy được không?! Đừng buông tay như vậy được không? Tim này sẽ rất đau!”

Thần Ca nghẹn ngào kêu, “Tôi với anh hẹn hò bao giờ?!”

“Tối hôm ấy!” Ôn Uyển Nhu hô xong, thỉnh linh rơi lệ, đáp, “Em mời anh ăn cơm, trên đường anh đưa em về, em đã hỏi anh có bạn trai hay không mà...”

Thần Ca rốt cuộc hiểu ra vì sao Ôn Uyển Nhu lại làm thế với mình, tất cả đều do hôm đó cậu lảm mồm!!
“Không phải, anh hãy nghe tôi nói...” Thần Ca vừa mở miệng, Ôn Uyển Nhu đã che kín hai tai, “Không, anh không nghe anh không nghe!”

Thần Ca, “...”

Van anh, đừng nhái theo nữ diễn viên phim Quỳnh Dao nữa có được không?!

Ôn Uyển Nhu bịt tai, đôi mắt thâm thúy đắm nước mông lung nhìn Thần Ca, lông mi thật dài chớp chớp, nước mắt liền theo khoé mi chảy xuống hai má.

Thần Ca cảm giác tim mình như bị đâm một cái, đây... nếu là một em gái, thì thật tốt biết bao.

“Ôn Uyển Nhu trước anh cứ bình tĩnh đã.” Thần Ca trấn an, “Anh nghe tôi giải thích, hết thấy đều chỉ là hiểu lầm.”

Ôn Uyển Nhu hạ tay xuống, sục sục hỏi, “Chuyện đã tới nước này, em còn muốn nói với anh hiểu lầm gì nữa?”

Thần Ca càng ngày càng thấy đối thoại của hai bọn họ quá kì quặc, “Nhưng mà... Đây thực sự là một hiểu lầm.”

“Anh và em ở bên nhau em hẳn là biết anh là người như thế nào.” Ôn Uyển Nhu bỗng nhiên tỉnh táo lại, tuy vẫn nước mắt đầm đìa, nhưng đã không còn... bi tráng như trước, “Anh là một người có thể tùy tiện lên giường với người khác sao?”

Tuy Thần Ca thấy câu hỏi này vô cùng kì quái, song vẫn thành thực lắc đầu.

Ôn Uyển Nhu lại hỏi, “Anh đối với em có tốt không?”

Thần Ca nhớ tới bữa sáng nóng hổi mỗi ngày, còn có những tối Ôn Uyển Nhu đưa cậu về nhà, gật gật đầu.

Ôn Uyển Nhu hỏi tiếp, “Vậy anh có chỗ nào không tốt? Anh không đẹp trai sao? Anh không kiếm đủ tiền nuôi gia đình ư? Khả năng không đủ? Hay là bằng cấp thấp quá?”

Thần Ca rối rắm, “Không phải...Anh rất tốt.”

Nước mắt Ôn Uyển Nhu rốt cuộc không kìm nén thêm được nữa, khóc đến run rẩy cả người, hai mắt đỏ hồng, cuối cùng hỏi một câu cuối cùng —

“Vậy thì, rõ ràng anh xứng đôi với em, có gì em lại bội tình bạc nghĩa anh?”

27. Chương 27

Sau đó Ôn Uyển Nhu ngủ ở nhà Thần Ca.

Thực sự không phải Thần Ca muốn thu nhận hắn, mà là hắn khóc đến hít thở không thông, làm cho Thần Ca sợ tưởng hắn có bệnh gì về hô hấp, vội vàng chuẩn bị một đồng thuốc xông khuyen hắn hít sâu, vất vả một hồi, Ôn Uyển Nhu hai mắt ảm tình nằm trong lòng Thần Ca, hỏi cậu, “Chẳng phải em yêu anh sao, có gì còn không thừa nhận?”

Thần Ca khắc này mới hiểu rõ, Ôn Uyển Nhu chỉ là xài lảm sức khóc quá, bị thiếu oxy mà thôi.

Vốn cậu muốn nói rõ với đối phương để hắn rời đi, cố tình Ôn Uyển Nhu lại nhất quyết không chịu, nói nghiêm trọng một chút hắn liền hậm hực ầm ĩ cho cậu xem. Thần Ca cũng biết lúc trước mình không nói rõ ràng, tự thấy có lỗi với người ta, giờ mình lại như phải tay không chịu trách nhiệm thì chẳng ra sao. Trời đã sắp sáng, Ôn Uyển Nhu cả đêm không ngủ, nhắm mắt ôm gối nằm co cụm trên sofa, không biết thiếp đi từ lúc nào.

Thần Ca từ trong phòng đi ra liền thấy cái tên to con tội nghiệp đang nằm trên sofa dài vồn vện một mét hai, trên lông mi hần còn vương nước mắt, trong lòng cậu không kìm được thở dài.

Cậu cũng không phải thực sự chán ghét Ôn Uyển Nhu, chẳng qua hôm qua bị hần âm ỉ kích thích đến mà thôi. Nhưng đối phương lại vừa khóc vừa sống chết không chịu đi, cơn tức của cậu cũng đã nguôi từ lâu, còn hiểu được Ôn Uyển Nhu vẫn luôn hiểu lầm hai người bọn họ đang hẹn hò, cho nên mới lôi cậu lên giường, kết quả náo loạn một trận.

“Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu.” Thần Ca lay lay hần, nhỏ giọng nói, “Nếu buồn ngủ thì anh về nhà anh ngủ đi.”

Ôn Uyển Nhu không mở nổi mắt, xem ra thực sự rất mệt mỏi.

Thần Ca bắt đắc dĩ, đắp chăn để ở sofa cho hần, lúc xoay người nhìn thấy trên mặt hần còn lưu vết nước mắt đã khô, cảm giác thất bại ừn ừ kéo tới.

Ngoài cửa sổ mặt trời đã bắt đầu ló dạng.

Ôn Uyển Nhu nghe tiếng bước chân rời đi, khẽ rụt người trong chiếc chăn nhỏ, che giấu khoé miệng cong lên của mình.

Thần Ca đã định không tiếp tục làm việc ở chỗ Ôn Uyển Nhu, đương nhiên phải báo với văn phòng một tiếng. Cậu tìm nửa ngày mới thấy điện thoại đã hết pin từ lâu để trong ngăn kéo, đưa mắt nhìn Ôn Uyển Nhu còn ngủ ở sofa, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa đi vào phòng ngủ.

Thực ra Ôn Uyển Nhu chỉ nhắm mắt, mặc dù đã buồn ngủ đến mức đầu choáng váng, nhưng vì Thần Ca, bắt hần một tuần không ngủ cũng được, hần híp mắt nhìn cánh cửa, lập tức bật dậy khỏi sofa, làm tư thế ‘Suyt’ với Lông vàng bụi đang nằm ở góc nhà, đi qua dán tai lên cửa, nghe lén bên trong nói gì.

...

Điện thoại cầm sạc, chỉ một lúc liền có thể khởi động máy, Thần Ca tìm số điện thoại của trợ lý văn phòng trong danh bạ, ngón tay còn chưa nhấn nút bồng chần chờ. Cậu làm việc ở văn phòng đã gần ba năm, không phải chưa từng tham gia các case lớn, nhưng vẫn luôn có chút thua kém, chính cậu cũng không biết nguyên nhân là gì. Phía trên đều là những người có trình độ năng lực cao, phía dưới người mới ừn ừn, hơn nữa vài năm nay văn phòng làm việc cũng khá tốt, tuy tiền lương của cậu không cao, nhưng vẫn có thể sống tạm, chỉ là tiền đồ thì...Thật đúng là không có khả năng phát triển.

Khi học đại học Thần Ca vẫn luôn nghiên cứu lĩnh vực văn học, khoa của bọn họ có chút hỗn loạn, trên cơ bản không có mấy ai thực sự muốn trở thành nhà văn, hay là biên tập các loại. Lúc ấy cậu đang cùng bạn đi học ôn thi lấy giấy chứng nhận Tâm lý giáo dục học, học được nửa kì thì học thêm Giáo dục học, đến năm ba cậu tham gia làm trợ lý cho một sân khấu kịch, xử lý biên kịch kịch bản coi như không tệ, sau lại được biên kịch thuê thêm mấy lần, thường xuyên qua lại, cũng quen càng nhiều người trong nghề, rất cuộc cừ thể mà tiến vào giới này.

Kiểm tra tiền gửi trong ngân hàng, Thần Ca càng nghĩ càng thấy vô nghĩa, cậu vốn không có thiên phú viết kịch bản, nếu không cũng chẳng mất mấy năm trời vẫn chẳng viết ra được thứ gì hay ho. Đầu cậu trống rỗng, ngơ ngác nhìn màn hình... Hay là, bỏ luôn công việc này đi?

Thần Ca mở máy tính ra tra, quả nhiên đúng như cậu nhớ, thi đạt giấy chứng nhận Tâm lý giáo dục học và Giáo dục học là có thể thi lấy chứng minh Tư cách giáo sư, cậu công tác mấy năm nay vẫn còn để dành được một khoản tiền, chi tiêu tiết kiệm vẫn có thể chống đỡ được vài năm.

Cậu xoa đầu, cuối cùng vẫn quyết định nghỉ làm.

....

Ôn Uyển Nhu nghe lén nửa ngày mà không nghe được gì, cứ tưởng Thần Ca đã ngủ liền định quay về sofa nằm, chân còn chưa kịp bước, tai đã nghe giọng Thần Ca truyền đến, “Trợ lý đó sao? Tôi là Thần Ca.”

“Hửm?” Ôn Uyển Nhu dán tít tai vào cửa, hần còn chưa nghĩ ra vì sao Thần Ca gọi điện cho văn phòng, Thần Ca đã nói tiếp, “Tôi muốn nghỉ làm ở chỗ tác giả Ôn, không...Không phải nguyên nhân vì tác giả Ôn,

cũng không phải vì chuyện công tác, là nguyên nhân cá nhân của tôi...Đúng vậy, rất xin lỗi.”

...

Tiểu thư trợ lý rất tức giận, Thần Ca thở dài, nếu là bình thường, bất luận có khó khăn thể nào cậu nhất định vẫn sẽ ở lại, nhưng bây giờ thứ nhất là cậu không thể nào ở cạnh Ôn Uyển Nhu, thứ hai văn phòng nói hoãn liền hoãn tiểu phẩm mà cậu đã viết hơn một tháng, thực sự quá khinh thường cậu.

Tượng đất cũng có ba phần tính, Thần Ca bình thường rất ôn hoà, nhưng nếu đã muốn tính toán vậy cậu liền tính, bình tĩnh nói rõ điều khoản làm việc ở văn phòng cùng với bao nhiêu bất công cậu phải nhận suốt ba năm qua với trợ lý, nói đến mức trợ lý nghẹn lời không dám nói gì, mới nói, “Những việc tôi nói này chỉ đơn thuần là lời chuyện cũ ra thôi, hôm nay cảm phiền cô nói với sếp giúp tôi một câu, đơn từ chức tôi sẽ gửi qua bưu điện đến văn phòng, cảm ơn vì mấy năm nay.”

VV trốn ở cửa hàng thú cưng của mình mấy hôm, rốt cuộc đến hôm nay nhịn không nổi nữa, đeo khẩu trang như tên trộm dáo dác chui vào toà nhà Thần Ca ở.

Y và Thần Ca là bạn bè lâu năm, trước kia Thần Ca bận công tác, cho nên chủ yếu đều là y trông Long vàng bự, nói thật, sự quan tâm của y dành cho milu còn nhiều hơn cho Thần Ca, vài ngày không gặp đã thấy nhớ, lo lắng không biết Thần Ca có mang Long vàng bự xuống dưới lầu nhờ trông hộ không, không biết nó có được ăn đủ dinh dưỡng không, thức ăn cho chó có đủ tám muỗng một bữa không, đủ các loại lo lắng.

Vừa đứng ở cửa, VV còn chưa kịp gõ, cửa đã ‘crack’ một tiếng, mở ra.

Ôn Uyển Nhu mặc áo sơ mi không tay màu đen, tóc hơi rối, khuôn mặt tuần tú không vui nhìn VV, không hề có ý định tránh đường.

VV thấy Ôn Uyển Nhu ở nhà Thần Ca thì có chút nghi hoặc, ngửa đầu nhìn lại số nhà, xác định đây là nhà Thần Ca mới hỏi, “Anh, anh sao lại ở đây?”

Thực ra là do mắt Ôn Uyển Nhu sưng đỏ vừa thấy ánh sáng liền khó chịu, không thể không nhíu mày giảm bớt nhức mỏi cho nên mới có vẻ không hài lòng. Trước kia hắn rất ít khi khóc, tâm tình thiếu nữ cũng giấu thật kĩ, chỉ là mỗi khi gặp Thần Ca, hắn đều không còn là hắn nữa.

“Vào đi.” Ôn Uyển Nhu hơi nghiêng người, dụi dụi mắt.

VV hiển nhiên không được bình thường, não bộ trời sinh có cấu tạo khác hẳn người khác, vừa vào phòng ôm hôn thương yêu với Long vàng bự xong, liền hưng phấn quay đầu lại, hai mắt loé sáng, hỏi, “Anh tóm được bạn thân của tôi rồi à?”

Ôn Uyển Nhu hơi nheo mắt, ngồi ở sofa, đột nhiên cảm thấy tên này cũng không đáng ghét như mình tưởng, liền hơi gật đầu, chống khuỷu tay ở vành sofa bên cạnh, lười nhác chống đầu.

Lúc hắn làm tư thế này, áo sơ mi đen rộng thùng thình làm lộ ra xương quai xanh gợi cảm khiến người ta vô cùng muốn xông lên cắn một miếng. VV thầm cảm khái trong lòng, quả là ba mẹ sinh con khéo ghê, đẹp giai làm gì trông cũng đẹp giai khiếp.

28. Chương 28

Thần Ca ở trong phòng bị xuân thương thu nửa ngày, vất vả lắm mới tạm gạt đi lo lắng trong lòng, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy cái vòng hoa màu đỏ đặt chính ỳnh giữa phòng khách.

Cậu hiển nhiên không phát hiện vừa nãy Ôn Uyển Nhu dán tai lên cửa nghe lén, lúc ôm vòng hoa lên còn cố ý nhẹ chân không quấy rầy đến giấc ngủ của hắn, kết quả đến khi ra tới sofa lại thấy hai cái đầu đang khe khẽ thì thầm cái gì.

Thần Ca ra đến nơi, hai người cộng thêm một milu bên đó lập tức quay đầu dõi theo cậu, tầm mắt VV từ người Thần Ca chuyển đến cái vòng hoa buồn cười trong tay cậu, cực kì không phúc hậu cười hô hô, “Ha ha ha! Đầu năm nay ấy thế mà còn có người xài hoa hồng kết thành vòng hoa, đại gia ghê!”

Y nhe răng cười cả buổi mới nhận ra hai người kia không ai cười theo mình, hơn nữa sắc mặt của người đang ôm vòng hoa cực kì tệ, liền lập tức ngậm miệng lại, ngồi nghiêm chỉnh.

Thần Ca lúc này không còn sức đi để ý y, cậu liếc mắt một cái, hỏi, “Cậu tới đây làm gì?”

“Thăm nó.” VV nâng móng vuốt của Long vàng bự lên kiểm tra một hồi, hỏi, “Mấy hôm nay cậu không đưa nó xuống lầu đúng không? Chó cần được chạy nhảy, nếu nhốt trong nhà một thời gian dài nó sẽ không được khoẻ, dù là tâm lý hay thể chất.”

Thần Ca có tí chột dạ, mấy hôm nay quả thực cậu vì đủ loại nguyên nhân mà bỏ quên Long vàng bự, bỗng nhiên nhớ ra mình đã từ chức, trong khoảng thời gian tiếp theo phải ôn tập lại các kiến thức đã mất, chắc chắn sẽ thường xuyên ở thư viện, càng không có thời gian chăm sóc nó, liền bảo, “Tiệm thú cưng của cậu có bận không?”

“Tạm tạm, đều là người trong khu cả, không có gì bận hay không.” VV đáp.

“Vậy để nó ở chỗ cậu một thời gian được không?” Thần Ca khom người xoa đầu Long vàng bự.

“Hả?” VV đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lia mắt qua lại giữa Thần Ca và Ôn Uyển Nhu, cười gian trá, “Mình hiểu rồi! Hai người muốn đi tuần trăng mật phớ hôn? Tốt quá! Yên tâm đi, giao Long vàng bự cho mình, hai người cứ thoải mái tận hưởng thể giới riêng đi!”

Thần Ca xấu hổ không biết nói gì, cậu không muốn nói cho VV biết chuyện không hay giữa mình và Ôn Uyển Nhu, trước kia cậu còn định mai mối hẳn cho VV nữa mà, giờ kiểu gì cũng thấy mất mặt, thế nhưng Ôn Uyển Nhu thì mặt dày lắm, hần gật đầu hỏi, “Cậu nói không tôi, đi tuần trăng mật ở đâu thì tốt?”

“Đương nhiên là Maldives rồi!” VV nghe Ôn Uyển Nhu nói vậy, lập tức biết mình đã đoán đúng, vô cùng trách nhiệm đề xuất ý kiến cho bọn họ, “Thực ra mình nghĩ du lịch trong nước cũng tuyệt lắm, muốn đi chỗ nào thì đi thôi, giờ là đầu mùa đông, đi Vân Nam Đại Lý cũng ổn đó!”

Ôn Uyển Nhu nhìn Thần Ca, “Thần Thần, em nói nên đi đâu?”

Thần Ca trừng Ôn Uyển Nhu một cái, nhưng cũng biết chẳng có ích gì, đều là do cậu tự chuốc lấy, nếu lúc trước không đồng ý giúp VV theo đuổi Ôn Uyển Nhu thì đã không xảy ra chuyện này. Cậu ngậm ngậm lại cảm thấy không đúng, đành ra ngay từ đầu mình không nên nhận công việc ở chỗ Ôn Uyển Nhu mới phải.

“Đi đâu cũng được.” Thần Ca ngồi xuống cạnh VV, nói có lệ.

Ôn Uyển Nhu nhìn VV, hất cằm với y, VV lập tức thức thời đứng dậy, ngồi xuống ghế đơn bên cạnh, sau đó Ôn Uyển Nhu vô cùng tự nhiên... trực tiếp ngồi cạnh Thần Ca, còn khoát tay lên eo cậu.

Thần Ca quay đầu tức giận trừng hần, “Rút tay về.”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, nhẹ giọng hỏi, “Thần Thần em còn chưa thể tha thứ cho anh sao?”

“Đây không phải là chuyện tha thứ hay không... Bỏ tay ra.” Thần Ca nhin không được nói dịu đi.

“Khụ khụ khụ!” VV đột nhiên ho liên hồi, bắt lấy tay Thần Ca, chớp mắt vài cái với Ôn Uyển Nhu, “Thần Ca cổ họng mình đau quá, cậu vào phòng tìm thuốc với mình đi.”

Đồ ngốc cũng biết VV đang cố tình tách hai người ra, Thần Ca đi theo y vào phòng, cửa vừa mới đóng, VV đã lập tức hét ho, “Cậu thấy chưa! Cậu thấy chưa! Mình đã nói gì hử, Ôn Uyển Nhu chắc chắn là thích cậu! Lúc ấy cậu còn không tin, mình đã nói gì hử?!”

Thần Ca từ hôm qua đã bắt đầu buồn bực, giờ nghe VV nói, cậu liền lườm y, “Lúc cậu nói câu này sao cậu không thử tự vấn lương tâm của mình đi, nó có còn nằm trong ngực cậu không?”

VV làm bộ lấy thứ gì từ trong ngực ra, sau đó nuốt ực vào cổ họng, “Lương tâm của mình đã bị mình ăn mất tiêu rồi.”

“Mình thấy nào cậu cũng bị ăn luôn rồi.” Thần Ca ngồi phịch xuống ghế, “Vấn đề căn bản là mình đâu có thích đàn ông.”

“Đừng đùa mà bạn hiền.” VV không tin.

Thần Ca thiết tình hoài nghi có phải mặt mình trông giống gay quá không, “Thật, mình không có tí cảm xúc nào với đàn ông cả.”

“Không phải chứ? Không phải cậu chưa có bạn gái bao giờ sao?” Sắc mặt VV có vẻ xấu, “Vậy Ôn Uyển Nhu sao lại ở trong nhà cậu?”

“Anh ta tới từ hôm qua, vòng hoa ngoài kia chính là do anh ta tặng.” Thần Ca đáp.

Nháy mắt trong đầu VV hiện lên đủ loại hình ảnh thiếu lành mạnh, “Vậy...Cậu với Ôn Uyển Nhu đã tới mức nào rồi? Xếp hình chưa?” (không phải mình bịa từ xếp hình đâu mà ảnh xài từ na ná thế thật đó)

Thần Ca bình tĩnh gạt đầu, “Nhưng lúc ấy chắc hẳn mình đã uống phải thứ gì đó, não bộ không được tỉnh táo, chỉ có thể nhớ được vài đoạn ngắn thôi.”

“Còn chơi thuốc nữa? Các cậu điên cuồng với...” VV vừa cảm khái vừa hăm mộ thốt lên một câu, hỏi tiếp, “Vậy cậu định sau này thế nào?”

“Mình thôi việc rồi.” Thần Ca trả lời, giờ cậu cũng chỉ có thể nghĩ ra cách giải quyết coi như dứt khoát thẳng thắn thôi.

VV kinh ngạc, “Bạn hiền à, cậu muốn cắt sạch hả? Nói thật, trong giới gay loạn lắm, cậu muốn làm gì mình sẽ không can thiệp, nhưng thực sự người tốt như Ôn Uyển Nhu sao cậu lại không cần, có nhiều người muốn anh ta lắm đấy, hai người đã đến nước này rồi, ở bên nhau không phải tốt hơn à.”

Thần Ca vẫn như cũ không bỏ được điểm mấu chốt trong lòng, quyết định, “Nhưng mình thực sự không thích đàn ông.”

“Vậy cậu đã thích người phụ nữ nào chưa?” VV hỏi.

Thần Ca nghĩ thầm, cậu ngày ngày không đi làm thì cũng ru rú trong nhà, biết tìm đâu người phụ nữ mình thích cơ chứ, liền lắc đầu.

VV khuyên nhủ, “Vậy cậu thử với anh ta một lần xem sao, đừng từ chối nhanh vậy, mình thấy anh ta cũng rất đáng thương, hơn nữa cậu...” Nói đến đây, y bỗng ngậm miệng, không nói nữa.

Thần Ca nhìn y, “Hơn nữa cái gì?”

“Quên đi mình không nói đâu.”

“Có gì nói thẳng đi.”

VV áp a áp ứng, “Hơn nữa... Mình cảm giác là cậu không thích phụ nữ, bình thường cậu có nảy sinh dục vọng với phụ nữ không?”

Thần Ca lập tức giật mình.

29. Chương 29

VV mang Long vàng bụi rời đi. Lúc tiễn VV ra cửa, Thần Ca liếc mắt để ý thấy Ôn Uyển Nhu vẫn chăm chú nhìn cậu, nhìn đến cả người cậu không thoải mái, cậu nhin lại nhin, rốt cuộc cũng không nói gì.

Ôn Uyển Nhu đi theo sau Thần Ca vào phòng bếp, thấy cậu muốn uống nước, hẳn liền nhanh chóng rót một ly nước, cầm đến bên tay cậu.

Tới tận bây giờ chưa có ai đối tốt với Thần Ca như vậy, hai ông bà trong nhà suốt ngày âm ỉ đòi ly hôn kia thì không nói rồi, từ khi học cấp hai cậu đã trọ ở trường, sớm học được tính độc lập. Ly nước ở ngay bên cạnh, cậu lại vì động tác của Ôn Uyển Nhu mà chậm chậm không dám cầm lấy.

Ôn Uyển Nhu cầm ly nước một lúc, chậm rãi hạ mắt, không nói gì, chỉ đặt nó xuống mặt bàn bóng loáng.

Thần Ca trong lòng áy náy đến khó chịu, nhưng có một việc cậu cần phải nói rõ ràng, lưỡng lự một hồi, cậu nói, “Anh có nhớ hôm chúng ta cùng đi ăn cơm, tôi nhắc đến VV không?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu.

Thần Ca tiếp, “Tôi còn nói VV là gay, thực ra... Hôm ấy tôi muốn tác hợp cho hai người ở bên nhau.”

Ôn Uyển Nhu mở to mắt nhìn Thần Ca, “Vì sao anh phải ở bên cậu ta? Người anh thích là em.”

“Nhưng mà...Lúc ấy tôi đâu có biết.” Thần Ca xấu hổ, cậu luôn cảm thấy ánh mắt Ôn Uyển Nhu nhìn mình nóng rực.

Ôn Uyển Nhu đột nhiên vươn cánh tay dài vòng quanh eo Thần Ca, ôm thật chặt, nói, “Anh không tin em không có cảm giác gì với anh, anh thực sự rất thích em, anh thậm chí còn không dám tưởng tượng cảnh em ở bên gã đàn ông khác, để gã ôm ấp em, tiến vào nơi bí ẩn chỉ có anh được hưởng thụ, nghĩ đến đó sẽ làm anh nổi điên, đừng buông tay được không?”

Thần Ca bị hấn nói đến mơ hồ, từ sau ngày ấy Ôn Uyển Nhu như mở ra chiếc hộp Pandora, bên trong tràn ngập hắc ám, hấn không thềm che giấu biểu đạt khát vọng với thân thể cậu. Thực ra khi nói chuyện với VV, Thần Ca cũng thấy có lẽ Ôn Uyển Nhu không tệ lắm, nhưng khi tiếp xúc với hấn, cậu luôn vô thức cảnh giác, loại cảm giác này rất khó hình dung, chỉ là Thần Ca có trực giác, nếu cậu gật đầu, Ôn Uyển Nhu nhất định sẽ xông lên xé quần áo cậu, sau đó nhốt chặt cậu lại, dù là thân thể hay tinh thần.

“Ừm...Anh buông tay ra đã.” Thần Ca có chút sợ hãi, ở khoảng cách gần cậu có thể nhìn rõ tơ máu đỏ ngầu trong mắt hấn, “Anh có thể để tôi suy nghĩ thật kĩ được không? Hãy cho tôi vài ngày.”

“Được, anh cho em ba ngày, lúc đó em hấn là biết anh muốn câu trả lời thế nào.” Ôn Uyển Nhu cúi đầu ngậm lấy môi Thần Ca, hai bàn tay nóng rực đặt trên lưng cậu dán sát vào lớp áo ngủ hơi mỏng, làm tim Thần Ca đập thình thịch.

Thần Ca muốn đẩy hấn ra, song khi nhìn thấy khoé mắt sưng đỏ của Ôn Uyển Nhu, nghĩ đến chuyện đối phương đã vì mình mà khóc suốt một đêm, cậu bỗng có chút không đành lòng.

Ôn Uyển Nhu bước một bước quay đầu lại ba lần đi xuống lầu, Thần Ca đứng trước cửa sổ cười vẫy tay với hấn, nhìn thấy người rút cuộc lên xe máy rời đi mới thở phào một hơi. Cậu lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác như chuyện mấy ngày nay chỉ là một giấc mộng.

Phát sinh quan hệ với đàn ông, giờ còn có nguy cơ bị hấn làm cho phải chuyển nhà.

Thực ra căn hộ này còn lại nửa tháng tiền thuê, trước kia Thần Ca luôn cảm thấy mai sau không chừng cậu sẽ chuyển đi nơi khác làm việc, mỗi lần chỉ trả trước tiền thuê của ba tháng, giờ nghĩ lại, lựa chọn trước kia quả là sáng suốt.

Cậu có rất ít tài sản, dù sao ba mẹ đều sống ở thành phố H cạnh thành phố B, đa số hành lý đều xếp đống ở nhà, bởi vì thân thích họ hàng của hai ông bà quá ảo diệu, nếu cậu thu dọn phòng mình ở nhà quá sạch sẽ, nhất định về sau sẽ chẳng có chỗ mà về ở.

Lại nói tiếp thời thơ ấu của Thần Ca quả thực khiến người ta phải thốn thức.

Ba Thần là một con nghiện cờ bạc, suốt ngày trong quán chơi bài, từ khi Thần Ca có kí ức chưa từng thấy ba mình đi làm, dù chỉ một ngày cũng không, thắng tiền thì ông mua vài thứ về nhà, thua thì đập đồ, quyết moi móc tất cả tiền bạc giấu trong nhà mới chịu thôi, mỗi khi nghe được tiếng mở cửa ban đêm, da đầu Thần Ca đều run lên, chỉ đến khi rời khỏi nhà cậu mới bỏ được thói quen này.

Cực mười thua chín, nhà Thần Ca chưa bao giờ có cửa ăn của để, tiền học phí mỗi tháng của cậu đều là do mẹ Thần đi vay.

Mẹ Thần khổ cực nuôi lớn Thần Ca, trong lòng có lẽ đã sớm quyết định ly hôn ba Thần, Thần Ca vừa tốt nghiệp đại học, mẹ Thần đã đưa đơn ly hôn đến trước mặt ba Thần.

Mấy năm nay ba Thần đều ra ngoài chơi bời, đã quen trong nhà có một người phụ nữ vất vả chịu khó, lúc nhìn thấy đơn ly hôn ông liền tròn tròn mắt, liên tục gọi điện bảo Thần Ca khuyên nhủ mẹ mình. Khi ấy Thần Ca mới đi làm, hơn nữa cậu đã sớm khuyên mẹ mình ly hôn, nghe được tin ấy, cậu lập tức gọi điện cho mẹ, nghe hết sự tình xong, liền quyết định không can thiệp vào chuyện này.

Cũng không biết ba Thần dùng cách gì mà cuối cùng hai người không ly hôn nữa, nhưng bắt đầu cứ được dăm ba bữa lại cãi nhau, mỗi lần cãi nhau mẹ Thần lại đòi ly hôn, ba Thần lại gọi điện âm ỉ với Thần Ca, khiến trong tiềm thức Thần Ca trở nên e ngại hôn nhân, dần dần không dám chọn lựa một người phụ nữ hợp với mình.

Sau khi rời khỏi nhà Thần Ca, Ôn Uyển Nhu phát ngốc.

Ba mươi giây đèn đỏ trôi qua, xe đằng sau ấn còi liên hồi, hấn lại như không nghe thấy, cứ đứng chờ tại chỗ.

Cảnh sát giao thông nhìn không nổi nữa, thối còi nhắc nhở hấn.

Ôn Uyển Nhu chậm rãi đối mặt với anh, nói, “Anh đâm tôi một cái đi.”

Cảnh sát giao thông tròn to mắt, nhìn hấn từ trên xuống dưới, hô lên, “Anh có bệnh à! Anh đang gây cản trở giao thông đấy!”

Ôn Uyển Nhu còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, tự mình nói tự mình nghe, “Tôi thích một người đã rất nhiều rất nhiều năm rồi, mấy hôm trước cậu ấy ở bên tôi, chúng tôi lên giường, nhưng bỗng nhiên cậu ấy nói đó chỉ là một hiểu lầm, muốn bỏ tôi, rồi giờ lại nói ba ngày sau sẽ ở bên tôi, giờ tôi cảm thấy mọi thứ đều không phải là thật, anh đâm tôi một cái đi, để tôi xem xem mình đang mơ hay đây là sự thật.”

“Ai! Đi mau đi!” Tiếng xe cộ quá lớn, cảnh sát giao thông không nghe ra hấn đang lẩm bẩm cái gì, giữ chặt tay hấn muốn hấn tránh đường, đột nhiên Ôn Uyển Nhu nắm chặt tay nện vào mũi anh một cái, hoàn toàn khiến người ta không thể dự đoán được.

Máu mũi chảy điên cuồng, cảnh sát giao thông sợ rút về sau vài bước, người bên cạnh cũng phát hiện có ẩu đả, vội vàng tiến đến khống chế Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu bị bẻ ngoặt hai tay ra sau, bị đưa đến chỗ xe cảnh sát, lúc đi ngang qua anh cảnh sát giao thông đáng thương, đột nhiên hấn hỏi, “Đau không?”

Cảnh sát giao thông bị hấn dọa sợ, máu khó khăn lắm mới ngừng lại chảy ra, lầu bầu, “Đau.”

“Cảm ơn.” Ôn Uyển Nhu nghiêm túc suy nghĩ, rồi vô cùng kính cẩn nói, “Xin lỗi vì đã gây thương tích cho anh, tôi sẽ bồi thường.”

Cảnh sát giao thông bịt mũi nhìn tên thần kinh kia lên xe cảnh sát, mãi mới ngộ ra mình bị đánh, chính là vì khi ấy không hung hăng đâm hấn một chưởng, đúng là tai bay vạ gió mà.

30. Chương 30

Lúc trợ lý của ba Ôn đến đồn cảnh sát đón Ôn Uyển Nhu, mấy người đứng ngoài cửa bắt đầu tỏ vẻ vui mừng khôn xiết.

Ôn Uyển Nhu ngồi xổm bên trong, vẻ mặt si mê nhìn tấm ảnh nhỏ dài chừng hai inch trong ví tiền, cảnh sát và phạm nhân đều cách hấn một khoảng xa xa, dạt sang hai bên như hai bờ eo biển.

Ôn Uyển Nhu được người kẹp trước kẹp sau đưa về nhà Ôn, ba Ôn đang ở phòng khách xử lý văn kiện, thấy con về cũng chỉ đẩy kính mắt, tiếp tục làm việc.

Tầm mắt Ôn Uyển Nhu đảo qua người ba Ôn, phát hiện mẹ Ôn không có nhà mới sán lại gần ông, đứng sừng sững trước mặt ông, hệt như một ôn thần.

Ba Ôn nghi hoặc buông tách cà phê, hỏi, “Mi làm gì thế?”

Hai người mắt nhỏ trừng mắt nhỏ một hồi, đột nhiên Ôn Uyển Nhu nói, “Ba, hồi trước ba theo đuổi mẹ thế nào?”

Mặt ba Ôn xoẹt cái sầm xuống, mím môi nửa buổi không nói gì, sau đó tự dưng vỗ bàn cái ‘bộp’, quát, “Gi mà ta theo đuổi bà ấy? Lúc trước rõ ràng là bà ấy theo đuổi ta!”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, người sáng suốt đều có thể nhận ra mặt hắc rõ là không tin ba mình, hắc hỏi tiếp, “Vậy mẹ theo đuổi ba thế nào?”

“Hừ, mẹ bà ấy theo đuổi được.” Ba Ôn hừ lạnh, “Mỗi ngày đều lượn qua lượn lại trước mặt ta, không phải thích ta thì còn là gì?”

Ôn Uyển Nhu mở to hai mắt, “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Thế mi còn muốn khó khăn thế nào nữa?” Ba Ôn nói xong, sờ sờ mũi, thực ra khi trước từ lúc ba Ôn biết mẹ Ôn cho đến khi bắt đầu ở bên nhau đã phải trải qua một loạt khó khăn trắc trở, hơn nữa cái tính biệt nữ của ba Ôn từ trẻ còn kinh khủng hơn bây giờ, mẹ Ôn còn tưởng ông muốn gây sự với mình, ngày nào thấy ông cũng đi đường vòng, cố tình ba Ôn lại cứ như ôn thần, ngày nào cũng trưng ra cái mặt đờ như khúc gỗ xuất hiện trước mặt mẹ Ôn, không thốt một lời mặt nhăn mày nhú theo đuôi bà. Khoảng hai tuần sau, mẹ Ôn thực sự bị ông dọa sợ cho không biết làm thế nào. Thử nghĩ coi, giờ bạn đi ăn cơm, đánh răng, đến cả lúc đi vệ sinh cũng có một tên đàn ông đứng chồm hồm sau lưng bạn xem cảm giác nó thế nào?

Mẹ Ôn liền thừa dịp bốn phía không có người đột nhiên quay đầu, túm được ba Ôn.

Sau đó, khuôn mặt lãnh khốc cực kì của ba Ôn đỏ lên, đưa cho mẹ Ôn một phong thư đỏ rực.

Mẹ Ôn nơm nớp lo sợ nhận lấy, còn tưởng là chiến thư thách đấu gì gì đó, đã chuẩn bị tốt tâm lý kháng chiến trường kì rồi, lại thấy bên trong viết một dòng:

Nể tình trông cô giống hệt bà xã tương lai của tôi, tôi chấp nhận hẹn hò với cô.

Ấy thế là hai người ở bên nhau.

Lúc nghe được tiếng gõ cửa, Thần Ca đã sắp xếp xong hành lý, chỉ thiếu chưa nhét nốt cái TV vào vali, cậu hô một câu, “Đến đây, ai vậy?”

Ngoài cửa là tiếng đàn ông trầm thấp, “Thần Thần, mở cửa.”

Thần Ca nhũn cả chân, thiếu chút ngã sấp xuống đất.

Cậu nheo mắt nhìn qua mắt mèo, thấy người đến trăm phần trăm là Ôn Uyển Nhu liền kích động kêu, “Anh, anh sao quay lại nhanh thế?”

Ôn Uyển Nhu thấy mắt mèo tối đi, biết đối phương đang nhìn mình, dán tới ‘Moa’ một cái, mặt không đổi sắc đáp, “Anh nhớ em, tới đây để gặp em.”

Thần Ca đang dòm mắt mèo đột nhiên thấy môi Ôn Uyển Nhu sấn tới, không tự chủ được lùi vội ra sau, đến khi thấy trước mặt mình là cánh cửa, mới nhận ra vừa rồi mình phản ứng quá khích.

Cậu cố tìm cơ lừa đối phương bỏ đi, “Anh chỉ mới đi khỏi đây hai tiếng trước.”

Độ dày của da mặt Ôn Uyển Nhu Thần Ca tuyệt đối không theo kịp, đối phương đã ám chỉ rõ ràng như vậy, hắc còn sang sảng đọc đoạn văn mình đã học thuộc lòng lên:

“Người yêu yêu dấu của anh.

Thời gian đốt cháy trái tim vội vã này.

Một phút đồng hồ không được nhìn thấy em,

Anh đã bắt đầu nhớ em rồi.

Hãy tin vào tình yêu,

Em cũng cảm nhận được tình cảm anh dành cho em mà,

Có thể mở rộng cánh cửa cho anh chẳng?

Hãy để anh được thấy khuôn mặt thời thời khắc khắc xuất hiện trong giấc mơ của mình.”

Thần Ca bị hấn nói đến cả người khó chịu, mặt thoát đỏ thoát trắng, “Anh... cái gì mà khuôn mặt trong giấc mơ hả, tôi không mở cửa cho anh đâu! Anh đi đi!”

Ôn Uyển Nhu nghiêng đầu đánh giá độ dày của cánh cửa, nói, “Thật sự không mở cửa sao?”

Thần Ca xoay người dùng lưng chặn cánh cửa, “Không mở! Ai đến tôi cũng không mở! Tôi đã kiểm tra kĩ rồi, lần này không có người chuyển phát nhanh!”

“Được rồi.” Ôn Uyển Nhu gật đầu, sắp vô ‘Moa’ mắt mèo cái nữa, sau đó đi lên lầu.

Thần Ca dán tai vào mắt mèo, kiểm tra xem đối phương đã đi chưa, lòng đầy hoài nghi nhìn ngó một lúc mới chắc chắn hấn đã đi thật rồi.

Quái lạ, Thần Ca còn tưởng Ôn Uyển Nhu sẽ ngồi ì bên ngoài chứ, sao lần này nhanh vậy?

Thần Ca đoán đúng rồi, Ôn Uyển Nhu đâu có định đi, hấn thấy Thần Ca không chịu mở cửa cho mình bèn trực tiếp lên căn hộ mình thuê ở tầng trên.

Thần Ca nhào lên cửa nghe ngóng cả buổi, còn giữ chặt tay nắm cửa, không biết sao lòng cứ thấy là lạ.

Ôn Uyển Nhu cũng cho cậu cảm giác như thế, cậu nghĩ hấn thích mình, nhưng lại thấy hấn như gần như xa, có đôi khi cậu vừa chạm tới chân tình của đối phương, giang tay ra lại thấy, hoá ra chỉ là đá tảng.

Cậu quay đầu nhìn căn phòng hỗn độn, bỗng cảm thấy bản thân nhàm chán, sợ đối phương đến đây đưa liên tính toán chuyển đi, trong khi còn chưa chọn được nơi ở tiếp theo, hơn nữa, Ôn Uyển Nhu cũng đâu có ý định dây dưa cậu đâu.

“Cách cách...”

Từ phòng vệ sinh truyền đến tiếng có gì rơi xuống, Thần Ca quay người định xem thử, tay vừa đặt lên tay nắm cửa, cửa đã mở ra —

Ôn Uyển Nhu phúi phúi lớp bụi trên đầu, cong khoe miệng cười tà khí (?) với Thần Ca.

Thần Ca trợn mắt há hốc mồm.

“Anh...Anh từ đây, đi ra?” Thần Ca sợ tới mức không nói được rõ ràng.

Ôn Uyển Nhu đá đá cánh quạt bên chân, “Huỷ nó đi, anh liền vào được.”

Thần Ca ngửa đầu nhìn chỗ trống hình vuông của quạt thông gió, lại nhìn dáng người Ôn Uyển Nhu, phút chốc cảm thấy tế bào não của mình không đủ xài, hơn nữa ngày mới tìm lại được ngôn ngữ, “...Như vậy rất nguy hiểm.”

Không đúng! Rõ ràng là cậu muốn nói ‘Anh đây là xâm nhập bất hợp pháp’, Thần Ca nhìn hai mắt Ôn Uyển Nhu sáng bừng lên, thật sâu nhận thức được mình đúng là tự bưng đá đập chân mình.

“Thần Thần em đối với anh thật tốt.” Ôn Uyển Nhu thình lình vụt tới, chụt một cái lên môi Thần Ca.

Thần Ca bị hấn đánh lén thành quen, xoa xoa miệng, nói, “Anh tìm tôi làm gì?”

“Anh mơ thấy em...” Ôn Uyển Nhu nói đến một nửa, nhìn thấy ánh mắt muốn nổi da gà khắp người của Thần Ca, đành cứng rắn ép mình sửa về sau ‘cho nên anh biết trái tim mình lúc nào cũng vì em mà nảy lên những nhịp đập tình yêu’ thành, “Nhìn em vẫn yên bình, anh an lòng rồi.”

Không biết vì có gì, Thần Ca như cảm ứng được lời suy nghĩ của Ôn Uyển Nhu, cậu dự về sau hấn sẽ kiểu như ‘cho nên anh biết tình cảm của anh dành cho em thâm sâu cỡ nào, em đã làm tan chảy trái tim anh’ gì gì đó.

31. Chương 31

Hai người ra khỏi nhà vệ sinh, Ôn Uyển Nhu nhìn vali đặt trong phòng khách, lại quay đầu nhìn Thần Ca đang lo sợ bất an, hần nhủu mày, không có vẻ gì là bất ngờ, cứ như chưa thấy gì lấy cái ly trong vali ra, vào phòng bếp rót nước uống, sau đó thoải mái tự tại ngồi xuống sofa.

Thần Ca đứng giữa phòng khách nửa ngày, cũng không thể mặt dày đi cất dọn đồ vật trước mặt đối phương. Người thông minh đều biết cậu đang làm gì, cậu xấu hổ không biết phải làm thế nào.

Ôn Uyển Nhu vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, “Ra đây ngồi.”

Thần Ca lắc đầu.

Ôn Uyển Nhu nghiêng đầu nhìn chằm chằm Thần Ca, “Anh cảm thấy em là một người đàn ông có trách nhiệm.”

Thần Ca không dám đáp lời, bởi vì cậu linh cảm lời này của Ôn Uyển Nhu nhất định là một cái bẫy.

Ôn Uyển Nhu đợi một lúc, quả nhiên nói y như Thần Ca dự đoán, “Đêm đó là lần đầu tiên của anh, anh có ghi hình lại rồi, lúc ấy là em lao tới lột quần áo anh, cho nên em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Thông tin này thực sự quá bất ngờ quá khủng khiếp, Thần Ca bị đập cho không nghe được hần đang nói cái gì. Tuy cậu thường xuyên cảm thấy Ôn Uyển Nhu đầu óc không được bình thường lắm, nhưng thực sự không ngờ nó lại không bình thường đến nhường này, mức độ quả thực đã phá trời xuyên thẳng ra vũ trụ rồi, cậu hỏi, “Anh vậy mà còn quay lại?”

Ôn Uyển Nhu khễ khàng ‘ừm’ một tiếng, tầm mắt liếc nhanh đến Thần Ca, hai má nhoáng cái đỏ bừng, y giải thích, “Đây là lần đầu tiên của hai đứa mình, rất có ý nghĩa kỉ niệm.”

Thần Ca bị hần làm cho mất hết cảm giác, giận cũng giận rồi, bực cũng bực rồi, hơn nữa nếu tính toán kĩ, cậu cũng không tránh khỏi trách nhiệm, ai bảo lúc trước nói linh tinh, để đối phương tưởng lầm họ là người yêu.

“Anh thật đúng là...” Thần Ca nhìn Ôn Uyển Nhu, thở dài, “Hiện giờ anh đang theo đuổi tôi sao?”

Ôn Uyển Nhu ngại ngùng gật gật, “Anh còn viết cho em rất nhiều thư tình, về sau sẽ cho em xem.”

Thư tình?

Thần Ca nghi hoặc, “Anh từ khi nào bắt đầu...Khụ, thích tôi?”

“Từ lâu lắm rồi.” Ôn Uyển Nhu vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt Thần Ca, hai mắt đầy yêu thương dịu dàng, “Từ khi em còn chưa biết, anh đã sớm yêu em.”

Lại bắt đầu.

Thần Ca thầm niệm câu này trong lòng. Cậu thường xuyên có cảm giác nhất cử nhất động của mình đều bị cặp mắt của hần quan sát, nhưng chính tình cảm khiến người ta không thể nào lơ đi này lại làm Thần Ca cảnh giác. Cậu không tin một người mới quen cậu mấy tháng có thể thích cậu như thế, ba mẹ cậu không phải là ví dụ sao? Ở bên nhau đã sắp ba mươi năm, vậy mà ngày nào cũng đòi ly hôn.

Làm gì có ai không có người kia là không thể sống chứ, từng hành động của Ôn Uyển Nhu có thể là thật lòng, nhưng qua mấy tháng, có lẽ rồi cũng phai nhạt thôi...

Thần Ca đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được tiếng di động vang, cậu ngẩng đầu lên thấy Ôn Uyển Nhu rút điện thoại, nhấn bùm bùm vài cái, sau đó mỉm cười cất điện thoại đi, nói, “Em có đói bụng không? Mình đi ăn gì đi.”

Thần Ca vẫn cứ rối rắm vẫn đề nên đối mặt với Ôn Uyển Nhu thế nào, lúc đầu cậu cảm thấy bị một tên đàn ông thượng rất ghê tởm, thế mà lần qua lộn lại cũng quên mất, hơn nữa khi Ôn Uyển Nhu còn nói là thật lòng thích cậu, cậu có chút... không cứng rắn được. Mấy năm nay chính cậu cũng biết mình có chút bất

thường, nào có tên con trai nào suốt ngày ru rú trong nhà, dù có nhu cầu cũng tự mình giải quyết, không hề nghĩ đến chuyện tìm một cô gái? Hơn nữa đêm đó Ôn Uyển Nhu làm cậu rất thoải mái, lẽ nào... Cậu thực sự như VV nói, cũng là một tên đi cửa sau?

“Không thể nào..”

Thần Ca một mực đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không phát hiện mình đã thốt ra khỏi miệng lời mình đang nghĩ.

“Gì vậy?” Ôn Uyển Nhu nhìn về mặt ngốc ngốc của Thần Ca, lòng ngứa ngáy muốn chết.

Thần Ca không muốn phản ứng Ôn Uyển Nhu, bởi vì vừa nhìn đối phương liền thấy hần giống loại người tình đến nhanh mà đi cũng nhanh, cậu chỉ muốn có một tình yêu bền vững lâu dài, hai người ở bên nhau, dù cho trắc trở khó khăn vẫn sẽ ở bên nhau trọn đời, cậu không muốn giẫm lên vết xe đổ của ba mẹ mình.

“Không có gì.” Thần Ca đáp, “Không phải anh nói muốn đi ăn sao? Tôi đi lấy ví tiền, đi thôi.”

Ôn Uyển Nhu đứng ở cửa nhìn Thần Ca vào phòng, nhớ tới mình mấy hôm trước còn định mua nhẫn kim cương chuẩn bị kết hôn, mũi bỗng thấy cay cay, hần cố bình ổn tâm tình, thì thầm, “Phải nghĩ lạc quan lên, lúc trước cậu ấy còn không đối mặt nổi, giờ đã tốt hơn rồi, cứ từ từ sẽ tốt thôi...”

Hai người bọn họ tùy tiện chọn một quán lẩu trên đường, Ôn Uyển Nhu cởi áo khoác, cầm di động bước ra ngoài, Thần Ca cầm menu, thuận miệng hỏi một câu, “Làm gì thế?”

Ôn Uyển Nhu lấy hộp thuốc trong túi ra lắc lắc.

Thần Ca chưa thấy hần hút thuốc bao giờ, hỏi, “Anh hút thuốc à?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Ừ.”

Thần Ca nhìn thấy mấy bàn bên cạnh đều có người hút thuốc, nói, “Hình như chỗ này không cấm hút thuốc đâu.”

Ôn Uyển Nhu, “Hít phải khói thuốc sẽ không tốt, anh vẫn là nên ra ngoài thì hơn.”

Thần Ca hơi hơi xúc động, song không nói gì, tùy tiện chọn vài món. Cậu nhìn qua cửa kính thấy Ôn Uyển Nhu bước ra ngoài, hần mặc áo len cao cổ màu đen, trông vừa gọn gàng lại vừa thoải mái.

Hần đưa lưng về phía Thần Ca, ngồi trên miếng đá viên ở bệ cửa, lưng thẳng tắp, Thần Ca thấy điện thoại trong tay hần vẫn loé sáng không ngừng, bị hần để luôn bên cạnh.

Không biết có phải tầm mắt của Thần Ca quá chuyên chú hay không, Ôn Uyển Nhu vừa châm thuốc, hít vài hơi xong liền quay đầu lại. Thần Ca chưa kịp dời mắt, thành ra mặt đối mặt với hần. Có lẽ chính Ôn Uyển Nhu cũng không ngờ mình tùy tiện chọn một chỗ lại ngay gần chỗ của Thần Ca, hần xoay người gõ gõ cửa kính, mặc dù đang cười, lại có cảm giác tĩnh lặng lạnh lùng.

Thần Ca cũng bắt chước gõ gõ cửa, thấy nhân viên phục vụ bên cạnh nhìn mình chằm chằm, cậu mở thực đơn, chìa ra cho Ôn Uyển Nhu xem.

Ôn Uyển Nhu hé miệng, phát hiện đối phương hình như không nghe thấy mình nói gì, hần liền phất tay, ý bảo thế nào cũng được.

Thần Ca chọn món xong lại ngẩng đầu nhìn Ôn Uyển Nhu đang ngồi ở bên kia lớp cửa kính, hần hơi nghiêng người, lộ ra nửa bên mặt, nhưng tầm mắt không hướng về phía này, chỉ nhàn nhã hút thuốc dưới ánh mặt trời đầu đông, môi hơi hé ra, có cảm giác vừa thông dong lại vừa biếng nhác.

Cậu không biết vì sao lại thấy, khung cảnh này thật khiến lòng người rung động.

A Tả và A Hữu là người bảo vệ cho Ôn Uyển Nhu từ năm hần mười bốn tuổi, trên cơ bản đã chứng kiến tuổi thanh xuân thê thảm của hần, cho nên khi bọn họ nhận được tin nhắn Ôn thiếu gia gửi đến, lập tức leo lên xe tải lao đi.

Hành lý của Thần Ca không có nhiều lắm, chỉ có mười thùng, A Tả chỉ đạo đàn em bê thùng vào xe, A Hữu xem lại địa chỉ ghi trong điện thoại, nói, “Khi nào thì thiếu gia sống ở đó?”

“Không biết.” A Tả nhún vai, “Muốn thì qua ở thôi, em để tâm nhiều làm chi.”

“Đương nhiên em không để tâm rồi.” A Hữu nói, “Cơ mà nếu tình cảm của thiếu gia và người kia ổn định, có phải em sẽ không phải kiểm duyệt hơn bốn trăm tin nhắn mỗi ngày của bọn họ không? Nói thật, em thấy thiếu gia mà đi viết ngôn tình chắc hợp lắm, cậu ấy sến muốn chết.”

“Cái này hẳn là nên thảo luận với biên tập của trang web kia.” A Tả nghĩ nghĩ, “Thôi quên đi, đợi đến khi thiếu gia viết xong tác phẩm kia thì huỷ nick luôn đi.”

Cuối cùng Thần Ca chọn cho Ôn Uyển Nhu một nồi lẩu uyên ương, cậu nghiêng đầu nhìn đối phương hút thuốc, chuyện vốn nghĩ đã rất chắc chắn, bỗng thấy dường như chẳng kiên định đến vậy.

Ngoài cửa sổ.

Ôn Uyển Nhu không dám nhúc nhích.

Điều thuốc trên tay hắn đã sắp cháy tới ngón tay, áo len mỏng không chắn được cơn gió lạnh thấu xương, tảng đá hắn ngồi vừa cứng vừa chông chênh, móng hắn tê rần, nhưng hắn biết Thần Ca đang nhìn mình, nhất định phải giữ vững phong độ. (=.=)

“Chú ơi.” Một giọng nói trẻ con non nớt vang lên bên cạnh hắn.

Ôn Uyển Nhu cứng ngắc quay đầu, hỏi, “Có...Chuyện...Gì?”

Cô bé có hai bím tóc cột nơ màu hồng chỉ vào tay Ôn Uyển Nhu, nói, “Khói.”

Ôn Uyển Nhu bảo, “Đây là thuốc lá, cho nên có khói.”

“Không,” Cô bé tiếp tục chỉ vào tay Ôn Uyển Nhu, “Tay chú, khói.”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu nhìn, khói đang toả ra từ đầu thuốc lá, nhưng ngón trỏ và ngón giữa đã bong một mảng da, nhìn có chút ghê người.

Thực ra tay hắn đã lạnh đến mất cảm giác, không thấy đau, hắn vứt đầu thuốc lá, thấy cô bé còn đang nhìn mình, khuôn mặt vì ngại mà đỏ bừng lên, bối rối đứng dậy bước vào quán.

Cô bé mở to mắt, cũng đi vào.

Ôn Uyển Nhu vừa vào Thần Ca liền cảm giác được lạnh lẽo bao quanh hắn, “Sao anh hút thuốc lâu thế? Không thấy lạnh à?”

Ôn Uyển Nhu bắt đầu tuôn nước mũi ào ạt, cầm giấy che đi, nói, “Bình thường, hôm nay ẩm lắm.”

Đồ ăn đã được dọn lên, Thần Ca thả vài món vào nồi lẩu của Ôn Uyển Nhu, cảm xúc trào dâng, nói, “Tôi không biết mai sau sẽ ra sao, nhưng chắc chắn tôi là người rất thủy chung, nhất quyết một lòng không thay đổi, nếu anh thực sự muốn theo đuổi tôi, tôi sẽ không để anh tiếp tục ra ngoài tìm người khác, anh có thể chịu được không?Nếu không làm được thì sau khi ăn bữa ăn này anh đừng đến trêu chọc tôi nữa.”

Ôn Uyển Nhu còn đang bận xì mũi, chợt nghe câu ‘Tôi không biết mai sau sẽ ra sao’ với ‘Đừng đến trêu chọc tôi nữa’, lập tức thốt lên, “Không thể được!”

Thần Ca hỏi, “Vậy anh có làm được không? Anh hãy nghe cho kĩ, nếu về sau tôi phát hiện anh ra ngoài làm loạn, tôi sẽ không giống người khác chỉ đánh anh vài cái rồi chia tay, mà là cứ phát hiện một lần sẽ đánh một lần, đánh đến khi nào anh ngoan ngoãn an phận ở bên tôi thì thôi, cứ mãi sống như vậy đây.”

Những lời này của Thần Ca đều là thật lòng, thực ra tính cậu rất giống mẹ mình, cố chấp muốn chết, dù có đụng phải tường nam cũng không dễ gì quay đầu lại, trước kia mẹ cậu đã vuốt tóc cậu cảnh cáo rằng nhất định phải tìm một cô gái thật thích hợp với mình, cho nên cậu hiểu rõ hơn ai hết mình là một người rất khó lựa chọn đối tượng. Nếu Ôn Uyển Nhu cứ quẩn quýt lấy cậu, chẳng thà cậu nói hết khuyết điểm của bản thân ra cho hắn biết, hắn nếu vẫn còn có thể giống bây giờ, vậy hai người thử một lần cũng được.

Ôn Uyển Nhu như đang chìm trong mộng, hắn nhìn chằm chằm khăn giấy vừa xài để xì mũi trong tay, lại nhìn nhìn Thần Ca, khe khẽ hỏi, “Em nói...Sống? Hỏi anh muốn sống như vậy không ư?”

Thần Ca gật đầu, cậu nhìn vẻ mặt của Ôn Uyển Nhu, hy vọng vừa nhen nhóm phút chốc tan biến, coi bộ Ôn Uyển Nhu chỉ muốn chơi đùa thôi, không có ý định bên nhau lâu dài. Cậu cầm đũa, nói, “Quên đi, không nói nữa, ăn thôi.”

Có trách thì trách cấu tạo khuôn mặt Ôn Uyển Nhu, khoé mi đuôi mắt đều lộ vẻ bạc tình, có đôi khi hẳn muốn biểu đạt niềm vui sướng của mình, vào mắt người khác lại thành cười lạnh, cho nên biểu tình không dám tin của Ôn Uyển Nhu lúc này, trong mắt Thần Ca lại hoá thành —

Cậu muốn sống như thế hả? Quá nực cười!

“Khoan đã! Đừng ăn vội!” Ôn Uyển Nhu giữ tay Thần Ca, xác nhận lại, “Ý em là...Chúng ta bỏ qua luôn bước hẹn hò với kết hôn, trực tiếp sống chung luôn, đúng không?”

Thần Ca đã sớm được VV khai sáng, biết rõ các cặp gay hầu như đều sống chung với nhau, tuy rằng cảm thấy câu hỏi của Ôn Uyển Nhu có hơi kì quái, nhưng hình như cũng không có gì không ổn, bèn trả lời, “Ừ, mai sau anh có thể chỉ ở bên mình tôi không?”

“Anh, anh...” Ôn Uyển Nhu kinh ngạc nhìn Thần Ca, bỗng nhiên nghẹn ngào, hai tay nắm chặt tay đối phương không buông, nước mắt xoẹt một tiếng tuôn rơi, chảy hết vào nồi lẩu.

Thần Ca sợ nhất là thấy Ôn Uyển Nhu khóc, vội vàng đứng dậy, dùng bàn tay không bị nắm rút giấy lau nước mắt cho hắn, trong lòng không biết là cái tư vị gì, “Anh đừng khóc, được rồi đừng khóc, cho dù không thể ở bên nhau cũng đừng khổ sở như vậy, mai sau chúng ta vẫn có thể làm bạn, được không?”

“Không,” Ôn Uyển Nhu thút thít, thỉnh thoảng còn nấc một cái, “Anh có thể! Hức hức... Anh không nằm mơ chứ? Em thực sự đồng ý rồi ư? Đừng để đến ngày mai anh tỉnh giấc, em lại nói là anh hiểu lầm...”

Thần Ca đi đến chỗ hắn, ngồi xuống, vỗ lưng hắn, nói, “Ừ, là thật, đừng khóc, mọi người đang nhìn anh đó.”

Ôn Uyển Nhu mềm yếu ngã vào ngực Thần Ca, chỗ da bị bỏng vì dùng quá nhiều sức mà chảy máu cũng không biết, vui sướng đến mức cả đầu đều trống rỗng.

Vì tiết mục chen giữa này, đợi đến khi Ôn Uyển Nhu ổn định cảm xúc, nồi lẩu của hai người đã đun cạn đáy.

Nhân viên phục vụ mời hai người lên phòng riêng trên lầu dùng bữa, Thần Ca cũng hiểu nguyên nhân, đỡ Ôn Uyển Nhu tay chân nhũn như bún lên lầu, tự dưng có ảo giác mình đang dắt con Lông vàng bự ở nhà đi, bảo đi đâu là chạy đến ngay chỗ đó.

Đây là phòng dành cho mười người, hai người ngồi dưới điều hoà, nhìn kiểu gì cũng thấy quanh quẽ.

Thần Ca bảo nhân viên phục vụ mang hai khăn mặt ấm đến, một cái để lau hai mắt đỏ hồng của Ôn Uyển Nhu, một cái lau vết máu đã khô trên tay hắn.

Lúc lên lầu Thần Ca mới thấy vết thương trên tay Ôn Uyển Nhu, vết thương tuy mới nứt không lâu nhưng cũng đã chuyển màu sẫm, cậu sát lại gần hỏi, “Có đau không?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, giọng còn mang âm mũi, “Không đau, em nắm tay anh anh sẽ không đau nữa.”

Thần Ca thực sự không ngờ, cậu cho hắn cơ hội lại khiến hắn khóc đến như thế, vốn cậu hoài nghi phân vân mình đã quá vội vàng khi quyết định ở bên một người đàn ông, liền được trận khóc này của hắn sưởi ấm cõi lòng, cậu hỏi, “Anh từ khi nào...Từ khi nào thì thích tôi? Sao tôi không phát hiện ra?”

Ôn Uyển Nhu giữ cái khăn trên mặt, cúi người ngử ngử môi Thần Ca, “Đã từ lâu lắm, anh cũng sắp quên mất rồi.”

“Hai chúng ta mới quen nhau được bao lâu chứ.” Thần Ca bật cười, “Trí nhớ sao mà kém vậy, để bao giờ tôi mua cho anh mấy hộp Não Bạch Kim (một loại thuốc bổ não cho người già nổi tiếng ở Tàu).”

Ôn Uyển Nhu nói, “Lúc anh biết em em còn chưa biết anh, lúc ấy anh vô tình thấy một sân khấu kịch trên trang web của một trường đại học, trong đó có giới thiệu em.”

“Sân khấu kịch?” Thần Ca nghĩ nghĩ, hình như hồi mình mới đi học có theo đàn anh đi trang trí một sân khấu kịch, lúc ấy cậu còn chưa theo nghề, liền hỏi, “Anh thấy sân khấu kịch kia đẹp quá, cho nên mới nhớ đến tôi à?”

“Không,” Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Anh xem đoạn video ghi lại sân khấu kịch ấy rồi, nát bét.”

Thần Ca bị hấn nói đến nghẹn lời, nửa ngày mới hỏi tiếp, “Anh cũng là sinh viên trường bọn tôi à? Sao tôi chưa gặp anh bao giờ?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Anh không học ở trường của em, lúc ấy anh mới tốt nghiệp sơ trung (cấp 2), chỉ tình cờ lên mạng nhìn thấy ảnh chụp của em, cho nên mới bảo người đến tìm hiểu trường của các em.”

Thần Ca mở to hai mắt, “Khi đó anh mới tốt nghiệp sơ trung?! Anh... Giờ bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba.” Ôn Uyển Nhu trả lời.

“Nhỏ hơn tôi bốn tuổi á?” Thần Ca không dám tin, “Anh ăn gì mà lớn vậy?”

Ôn Uyển Nhu đỏ mặt, “Nơi đó vốn lớn vậy mà... Kích thích của anh đêm đó em có vừa lòng không?”

Thần Ca không biết nói gì, “Không, tôi không nói về kích thích chỗ đó của anh... Quên đi không nói nữa, ăn đi.”

32. Chương 32

Lúc hai người ra khỏi quán trời đã tối, bởi vì tay Ôn Uyển Nhu bị thương, Thần Ca không cho hấn lái xe mô tô, khoả kỹ xe lại rồi hai người gọi taxi về nhà.

Thần Ca mở cửa, trong nhà tối thui, cậu đã quen khi về nhà có một con milu bụi chẳng lao đến liếm tới liếm lui cậu, cậu cúi người giúp Ôn Uyển Nhu thay giày xong, đứng dậy bật đèn, cả nhà chỉ có bốn bức tường, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Thần Ca, “...”

Ôn Uyển Nhu kéo Thần Ca ngồi xuống giữa phòng khách, vô cùng bình thản nói, “Nhìn xem còn sót lại cái gì không.”

Thần Ca bình tĩnh, nháy mắt có phản ứng, vốn cậu còn nghĩ nhà mình bị ăn trộm, nhưng đâu có tên trộm nào lợi hại vậy chứ, bình thường không tới, chờ đúng lúc cậu dọn dẹp hết hành lý mới tới khoắng sạch, liền hỏi, “Có phải anh chuyển đi rồi không?” Nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, Ôn Uyển Nhu luôn ở bên cạnh mình, sao chuyển đồ đi được? Nhưng cũng không phải là VV, ban ngày cậu ấy phải mở cửa tiệm thú cưng, còn bận chăm sóc Con giai cún giùm cậu, làm sao nhàn rồi chuyển hộ được...

“Mình gặp trộm rồi sao?” Thần Ca thì thào tự hỏi, mở cửa phòng ngủ, bên trong trống không, đến giường cũng bị khuôn đi.

Ôn Uyển Nhu lượn một vòng, công nhận A Tả và A Hữu làm rất tốt, những đồ trong nhà cầm đi được đều cầm đi hết, chỉ thiếu chưa lột giấy dán tường xuống bùng đi thôi, nói, “Đêm nay tới chỗ anh đi.”

Thần Ca lắc đầu, “Không, tôi phải báo cảnh sát, đồ đạc giờ nếu không nằm trong bãi rác thì chắc chắn là ở chỗ bọn trộm, chắc là sẽ tìm lại được.”

Ôn Uyển Nhu nhú mày, “Em cho là trộm làm?”

“Không phải à?” Thần Ca hỏi, ngoài trộm ra, còn ai có thể cạy khoá, khuôn hết đồ đi đây?

“Anh bảo người chuyển đi đấy.” Ôn Uyển Nhu không hề có ý giấu diếm, thoải mái thừa nhận.

“Quả đúng là anh làm.” Thần Ca day day thái dương, đầu cậu lại bắt đầu đau rồi.

Ôn Uyển Nhu kéo cậu ngồi xuống đất, nói, “Đằng nào em cũng muốn chuyển nhà, không bằng anh trực tiếp giúp em chuyển luôn một lượt, đến nhà anh sống đi.”

“Nhưng anh cũng không thể không nói tiếng nào với tôi được.” Thần Ca không khỏi buồn cười.

“Không phải giờ anh đang nói với em sao?” Ôn Uyển Nhu vẫn nói đến đúng lý hợp tình.

Thần Ca ngồi lạnh cả mông, trên đường về cậu có mua cho Ôn Uyển Nhu mấy cái băng urgo, cậu đứng dậy lấy băng để trong túi áo đưa cho hắn, nói, “Vậy giờ anh đưa tôi đến nhà anh đi, tôi chuyển đồ về... Tôi không chuyển nhà nữa.”

Ôn Uyển Nhu nhận băng urgo, chìa hai tay về phía Thần Ca, “Sớm muộn gì em cũng chuyển nhà, không lẽ em không muốn sống chung với anh sao?”

Thần Ca cân nhắc một hồi, cảm thấy không chắc chắn lắm, “Hai người sống chung sẽ có rất nhiều xung đột, không bằng cứ tiếp xúc một thời gian đã.”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Anh sẽ hoàn toàn thuận theo thói quen của em, về sau em còn muốn thuê căn hộ này không? Không thuê để anh báo trả phòng cho chủ nhà.”

Thần Ca dở khóc dở cười, “Hôm nay hai chúng ta mới xác nhận quan hệ, anh đã muốn tôi chuyển tới nhà anh? Sao tôi cứ thấy anh quá nóng vội vậy? Nói đi, anh đang tính toán cái gì?”

Ôn Uyển Nhu mím môi, “Chẳng lẽ em không muốn sống chung với anh?”

“Nhưng mà không cần nhanh như vậy.” Thần Ca gãi đầu, nghĩ mình là đàn ông, có qua đêm ở nhà hắn một đêm cũng không sao, muộn thế này rồi mình không thể chuyển hết đồ về lại được, liền nói, “Tôi theo anh qua đó, nhưng mai tôi muốn chuyển đồ về nhà.”

“Ok.” Ôn Uyển Nhu đẩy cửa, làm tư thế mời.

Xe dừng trước hoa viên dưới lầu.

Thần Ca làm việc ở đây một thời gian, đã sớm quen với cách bài trí vật dụng trong nhà, thấy tầng một không có thùng đồ của mình, hỏi, “Đồ của tôi đều để trên lầu à?”

Trong nhà ấm hơn bên ngoài rất nhiều, Ôn Uyển Nhu vừa đi vừa cởi quần áo, trả lời, “Chắc là để trong phòng anh.”

Thần Ca mở cửa phòng, đồng hồ báo thức của cậu để ở cạnh gối đầu, quần áo treo trong tủ, đến cả bàn chải đánh răng cũng để trong cốc cùng với bàn chải của Ôn Uyển Nhu.

“Này...” Thần Ca không biết nói gì, một thân hình nóng rực dán sau lưng cậu, không cần quay đầu cậu cũng biết là ai, hỏi, “Anh bảo ai chuyển đồ tới vậy? Làm chu đáo thật, sắp xếp cẩn thận hết đồ cho tôi.”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu hôn lên gáy Thần Ca, nghiêng người bước vào phòng, mở tủ quần áo, chỉ vào nửa cánh tủ bên trái nói, “Bên này để quần áo ở nhà, áo khoác của em để ở phòng thay đồ dưới lầu.”

Thần Ca đi qua tùy tay cầm một bộ áo ngủ tơ tằm, cái quần còn được cố ý xẻ hai bên trái phải, vừa nhìn đã biết là sẽ lộ đùi, cậu nhớ rõ sở thích mắc ói của Ôn Uyển Nhu, lại lấy ra một bộ quần áo ngủ màu đen trông rất bình thường, đặt lên giường, hỏi, “Đêm nay tôi ngủ ở đâu?”

“Ở đây.” Từ trước đến giờ Ôn Uyển Nhu vẫn luôn thoải mái cởi mở trước mặt Thần Ca, đến quần lót cũng không thềm mặc, cầm bộ áo ngủ tơ tằm Thần Ca mới khinh bỉ ban nãy định đi tắm.

Thần Ca nhìn dáng vẻ thần thanh khí爽 của Ôn Uyển Nhu liền nảy sinh cảnh giác, hỏi, “Giường của tôi đâu?”

“Chuyển đến chỗ khác rồi.” Ôn Uyển Nhu soi gương hoa chân múa tay cào cào tóc mấy phát, hắn là kiểu cởi quần áo thì cường tráng, mặc quần áo lại có vẻ cao cao gầy gầy, cho nên khi Thần Ca nghe hắn nói câu này, cộng thêm nhìn cánh tay rắn chắc lộ bên ngoài áo ngủ, cậu trực tiếp rụt về sau, nói, “Hôm nay tôi ra sofa ngủ.”

Ôn Uyển Nhu quay đầu lại, hai tai ửng đỏ, “Em là nói... Đêm nay làm ở sofa ư?”

Thần Ca còn chưa ngây thơ đến độ hỏi mấy câu ngu xuẩn như ‘làm cái gì’, nếu cậu và Ôn Uyển Nhu đáng người không chèn nhau nhiều, hoặc là cậu cao hơn Ôn Uyển Nhu một chút, cậu sẽ cố gắng đồng ý với Ôn Uyển Nhu, nhưng nhìn tư thế của Ôn Uyển Nhu là biết hẳn là muốn thương cậu lần nữa, Thần Ca cực kì cực kì phản đối, dựa vào cái gì chỉ có mình Ôn Uyển Nhu được luyện súng, còn cậu thì bị luyện chỗ kia?

“Đêm nay anh đến nghỉ cũng đừng mong được nghỉ.” Thần Ca nói, “Trừ phi anh để tôi thương.”

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Em biết làm sao?”

Thần Ca đảo mắt xem thương, “Thừa lời, không ăn thịt heo chả nhẽ không thấy heo chạy bao giờ? Hơn nữa tôi cũng có kinh nghiệm rồi được không?”

Ôn Uyển Nhu nheo mắt, “Với ai?”

“Lòng dạ hẹp hòi...” Thần Ca đáp, “Với anh.”

Ôn Uyển Nhu tự hỏi một hồi, nói, “Vậy nếu em muốn thì em tới đi, anh đi tắm đã.”

Thần Ca không ngờ đối phương lại dễ dàng đồng ý như vậy, “Anh không ngại?”

“Không ngại,” Ôn Uyển Nhu dán băng urgo lên vết thương trên tay, nói, “Chỉ cần là em là được, ai thương cũng như nhau cả.”

Ôn Uyển Nhu nói xong, tiêu sái đi vào phòng tắm, Thần Ca ngồi trên giường tự hỏi một lúc, đột nhiên cảm thấy người này không giống những gì cậu dự đoán một chút nào, cậu vốn dựa theo hành vi cử chỉ của Ôn Uyển Nhu mà nghĩ rằng đối phương là tình nhân đại chúng (tức ai ảnh cũng coi là tình nhân hết), nào ngờ Ôn Uyển Nhu cầm video ghi lại nói đây là lần đầu tiên của hắn, cả lần này cũng vậy, đối phương luôn nằm ngoài dự đoán của cậu.

Buổi tối hôm đó Ôn Uyển Nhu và Thần Ca không làm gì cả.

Bởi vì bọn họ đã bỏ quên một chuyện —

Chạy bản thảo.

Tám giờ tối, khi cả hai đã chuẩn bị tốt nóng lòng muốn thử, điện thoại của Ôn Uyển Nhu bắt đầu kêu inh ỏi, hết cuộc gọi này đến cuộc gọi khác, Thần Ca cầm lên xem, “Trên màn hình ghi là ‘Đòi nợ’, ai vậy?”

“Biên tập.” Ôn Uyển Nhu đáp.

Thần Ca lập tức giác ngộ, “Mấy hôm nay tôi không tới, anh có viết chương mới không?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Nói chính xác thì, từ ngày hai chúng ta ra ngoài chơi đã không viết tiếp rồi.”

“Nghe không?” Thần Ca có thể đoán được, giờ nhận máy, sẽ nghe được đối phương nói cái gì.

Ôn Uyển Nhu cầm điện thoại, dứt thoát tháo pin, “Giải quyết xong.”

Thần Ca, “Tôi dường như đã nhìn thấy ngày mai chúng ta sẽ phải nhận ‘lửa giận của biên tập viên’ rồi.”

Nói thật, câu đùa này của Thần Ca không buồn cười tí nào.

Bởi vì hai người vừa nói xong, điện thoại của cậu bắt đầu kêu.

Ôn Uyển Nhu, “...”

Thần Ca, “...”

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Anh rút pin ra nhá?”

Thần Ca đưa điện thoại cho hắn, đúng lúc điện thoại thay đổi tiếng chuông, Ôn Uyển Nhu cúi đầu xem, chuyển lại điện thoại cho cậu, nói, “Không thì giờ hai chúng ta ngồi viết đi.”

“Sao thế?” Thần Ca cũng xem, thấy trên di động hiện lên một hàng chữ.

‘Biên tập:

Giờ tôi đang trên tàu hoả, ba rưỡi sáng mai sẽ đến chỗ tác giả Ôn, cảm phiền trợ lý Thần thông báo cho cậu ta hộ tôi một tiếng.”

Biên tập cuối cùng không đến, tuy hắn đã mua vé tàu, nhưng dưới sự cam đoan mười hai giờ sáng mai nhất định sẽ ra chương mới của Ôn Uyển Nhu, hắn quyết định sẽ thử tin tưởng thanh niên từ khi viết văn đã mở ra con đường giông tố này một lần nữa.

Trong đầu Ôn Uyển Nhu từ trước tới giờ chỉ có Thần Ca, nói thật nhân vật chính của hắn nguyên gốc cũng chỉ là Thần Ca số một, Thần Ca số hai, còn cả Thần Ca số ba, số bốn năm sáu bảy mà thôi, không hề che giấu yêu thích của tác giả dành cho Thần Ca, cũng chính vì nguyên nhân này, bất cứ nhân vật nữ nào xuất hiện trong tác phẩm mà có gì mờ ám với nhân vật nam chính, hết thảy đều phải chết, không chừa một cô.

Hai người thức đêm chạy bản thảo, Ôn Uyển Nhu ngồi múa bút thành văn, Thần Ca ngồi bên cạnh chỉnh sửa, nhìn nhận xét bên dưới, bỗng phát hiện trong chương mới sửa xuất hiện một nhân vật nữ... Sao cứ có cảm giác giông giống Ôn Uyển Nhu nhỉ?

Thần Ca quay đầu hỏi, “Nội dung về sau thế nào?”

Suy nghĩ của Ôn Uyển Nhu như bị ngắt đoạn, hắn nghĩ một lúc mới nhớ ra nội dung diễn biến sau này của tác phẩm, “Nàng sẽ cùng nam chính tham gia tuyển cử, nhưng có một gã đàn ông khác cũng thích nàng, sau đó nam chính cứu nàng, rồi nàng yêu nam chính, hai người vĩnh viễn ở bên nhau.”

Thần Ca hỏi, “Lần này không cho chết nữa?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Không chết, chỉ có mình nàng là nhân vật nữ chính, về sau anh sẽ chỉ dùng nhân vật này.”

Thần Ca giật giật khoé miệng, “Nhưng anh không lo lắng cảm thụ của độc giả à? Anh có thể tưởng tượng nổi một mỹ nữ tóc dài cao mét chín không? Nam chính cũng chỉ hơn mét tám thôi.”

“Nhưng mà em cao một mét tám hai, anh cao một mét chín.” Ôn Uyển Nhu nghiêm túc đáp.

“Xin anh, đó là vì anh là đàn ông.” Thần Ca nghĩ thầm, viết hết sự thật ra, cũng không thèm che giấu gì hết, nói, “Không thì anh sửa lại đi, một mét bảy lăm cũng được.”

“Không cần.” Ôn Uyển Nhu nói, “Nếu sửa lại, vậy không còn là anh nữa, anh sẽ không nhận được mà viết chết nàng, hay là anh đổi luôn nàng thành đàn ông nhé, để dàng lưu loát hơn nhiều.”

Thần Ca không nói gì quay đầu đi, không muốn phản ứng hắn nữa.

Thế là.

Trong chương mới nhất của Ôn Uyển Nhu, xuất hiện một tuyệt thế mỹ nữ (ngụy nương (giai giả gái)?) thân cao mét chín.

VV tên thật là Ngụy Dương, là bạn thân nhiều năm của Thần Ca.

Cơ mà nói thực, sau khi y quen Thần Ca, y mới phát hiện ra mình thích đàn ông, hơn nữa người đầu tiên mà y thích chính là Thần Ca.

Chỉ tiếc hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, VV chắc chắn Thần Ca là gay, đây chính là cảm ứng giữa các gay với nhau, bình thường chỉ cần thoáng hỏi vài câu, dù cho đối phương không nói, cũng có thể nhận ra được tính hướng của đối phương.

Thế nhưng va đến va đi, Thần Ca vẫn cứ một bộ anh em tốt, VV cũng dần quên đi tình cảm kia, có đôi khi nhìn Thần Ca cùng con miu gốc nhà cậu ta làm mấy trò ngu xuẩn, y còn tự thấy mình hồi trước đúng là mắt chó mới thấy cái tên này đẹp giai.

Sau đó ba y bị tai nạn giao thông, nằm trên giường bệnh nắm tay y muốn y tìm một người bạn gái. Để ông yên tâm ra đi, VV tìm đến bác sĩ tâm lý, bác sĩ nghe y nói lúc đầu y thích phụ nữ sau đó mới chuyển sang thích đàn ông, không nói hai lời liền nói cho y một đồng tư liệu một loạt thuật ngữ, nói đến khi y đầu vầng mắt hoa mới rút ra một kết luận: y là song tính, trong tiềm thức cảm thấy mình thích đàn ông, thực ra là thích phụ nữ.

Nguy Dương bị ông nói đến não nổ to, cũng nghĩ mình hẳn là thích phụ nữ, Thần Ca chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi. Lần đầu tiên đi gặp mặt lại tình cờ gặp bạn học đại học, đối phương cũng đang lo đi tìm bạn trai, hai người ăn nhip với nhau, nhanh như chớp xác định quan hệ, hôm sau y liền kéo cô đến bệnh viện.

Ba y vui mừng nhìn hai người, căn dặn khuyên bảo một hồi, sau đó —

Đến đêm liền tắt thở.

Mẹ y bị kích thích cả ngày đều sầu não u buồn, VV ban ngày xử lý chuyện tang lễ của ba, tối cùng bạn gái ngất sao, về nhà còn phải an ủi mẹ, một tháng sụt mất mười cân (=5kg), cuộc sống vất vả xiết bao, thế rồi, bạn gái bắt đầu bảo y đưa tiền cho cô giữ hộ.

VV là dân công sở, lúc ba y ở bệnh viện y còn phải vay tiền đồng nghiệp, làm gì có tiền dư, vừa vất vả trần an bên này, lại đến phiền mẹ y, đang yên đang lành bà lại cho rằng chính vì VV mang bạn gái đến gặp cho nên ba VV mới chết.

Trong lòng ba VV có một mối bận tâm, ấy thế mà VV lại hoá giải bận tâm ấy cho ông, ông hết lo, thế là liền an lòng đi luôn.

VV bị mẹ nói đến chỉ muốn đập đầu tự tử, ban ngày bị đồng nghiệp đòi nợ, trưa bị bạn gái gọi điện đòi đi mua sắm, tối về bị mẹ già dùng ánh mắt như nhìn kẻ thù nhìn chăm chăm, nửa đêm ngủ không dám để cửa mở, khoá cửa kín mít, chỉ sợ mẹ mình nghĩ quẩn mà cầm dao xông vào xọc cho một nhát.

Lúc ấy, Thần Ca còn đang ở nhà bù đầu viết bản thảo.

Nhịn hơn nửa năm, VV trả hết nợ cho đồng nghiệp, mẹ y cũng đỡ hơn nhiều, ngày ngày ra quán chơi mạt chược, không tới nửa đêm quyết không về nhà, không có tiền thì đến yêu cầu VV rút ví, có tiền lại tiếp tục chơi.

Y nghĩ, cuối cùng khoảng thời gian cực khổ nhất đã qua rồi, về sau y phải gắng làm việc, mua một cái nhà, chỉ tiếc, ngay ở bước đầu của kế hoạch đã xảy ra chuyện.

Hôm đó y vừa ăn cơm chiều ở nhà Thần Ca xong, nhàn nhã đi bộ về, vừa đến dưới lầu liền thấy mẹ mình bị mấy người đàn ông chặn trước cửa, run rẩy không biết đang nói gì, y vội vàng chạy tới, kết quả mẹ vừa thấy y đến, hai mắt sáng bà sáng lên, chỉ vào y hô, “Đó là con tôi! Nó có tiền! Các người đến đòi tiền nó đi!”

Nguy Dương chạy tới thấy mẹ không sao, vừa định hỏi đang có chuyện gì xảy ra, đã có người mở miệng hỏi, “Cậu là con bà ta?”

VV gật đầu.

Người kia rút ra một bản sao giấy vay tiền, nói, “Mẹ cậu nợ chúng tôi bảy vạn, đã quá nửa tháng rồi, cậu xem giải quyết thế nào đây?”

VV nhìn thấy chữ kí của mẹ rõ ràng trên giấy, không thể tin hỏi, “Mẹ...tiêu tiền đi đâu rồi?”

Bà dùng vẻ mặt xa cách nói với VV, “Mày quản tao nhiều làm gì? Chỉ cần tao còn là được, tao vẫn còn bộ bài kia mà.”

Từ khắc ấy, Nguy Dung mới nhận ra, mẹ đã không còn là mẹ trong trí nhớ của y nữa.

Người mẹ đi bốn trạm xe trong gió lạnh mang đồ ăn đến cho y, người mẹ chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn đón y đi học đại học về, đã đi theo ba y mất rồi.

33. Chương 33

Người ta có câu: Người đang sống, lại không sống cho tốt.

Nguy Dương kéo mẹ về, dứt khoát khoá cửa phòng lại, mặc kệ bà có gõ cửa thế nào cũng không mở, phiền muộn ngã xuống sofa suy nghĩ, nghĩ nghĩ rồi ngủ thiếp đi mất.

Đến nửa đêm y tỉnh lại, bị điện thoại đặt bên cạnh đánh thức, cửa phòng đã sớm im lặng, thực ra những cặp vợ chồng sống bên nhau lâu năm đều như vậy, nếu một người trong hai đi rồi, người kia không đi theo thì tính tình chắc chắn sẽ thay đổi hoàn toàn, Thần Ca đã khuyên nhủ VV, nói qua một thời gian nữa sẽ ổn, nhưng thực hiển nhiên, mẹ y không những không ổn, còn trở nên nghiện cờ bạc.

VV không ngủ được nữa, rón rén mở hé cửa ra nhìn, quả nhiên bà đã ngủ, đắp chăn ngáy rung trời, y thở dài, đóng cửa lại, gọi điện cho bạn gái.

Kỳ thực không cần hỏi hấn cũng biết đối phương định nói gì, mấy tuần nay hai người đã đi xem rất nhiều căn hộ, cuối cùng chọn được một căn hơn ba mươi sáu mét vuông, giá mười một vạn, VV tính lấy giấy tờ nhà đất vay ngân hàng mười vạn, hơn nữa dạo này còn tích cóp được mấy ngàn, cũng đủ để mua, nhưng ba mẹ nhà gái có vẻ không ưng ý với cách bày trí của căn hộ, VV nghĩ tới, chỉ có thể cười khổ.

Lấy đâu ra tiền đây?

“Alo, Nguy Dương à, haiz... Đến bây giờ em vẫn chưa ngủ được, em nói với anh nhé, nhất định chúng ta phải mua nhà, em đã hai mươi bảy tuổi rồi, qua thêm vài năm nữa là thành bà cô có tuổi, anh cũng biết hoàn cảnh nhà em rồi đây... Em không ép anh, không thì chúng ta trước cứ thuê nhà ở, sau đó cùng nhau tích cóp tiền sửa sang lại nhà, anh thấy được không?”

Điện thoại vừa được kết nối, bên kia đã nói một tràng.

Nguy Dương lẳng lặng nghe, chờ cô nói xong, mới nói, “Chuyện kết hôn này em để cho anh một thời gian được không? Bên anh...Xảy ra chút phiền toái, hơn nữa dù chúng ta thuê nhà cũng không tiết kiệm được tiền sửa nhà, lấy đâu ra tiền thuê nhà đây? Làm lễ cưới cũng cần tiền, không cái gì là không cần tiền cả.”

Bên kia trầm mặc một lúc lâu, hỏi, “Anh có phiền toái gì?”

Phút chốc khoé mắt VV cay cay, ba y mất, y tuy buồn khổ nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, hành động của mẹ y hôm nay đã hoàn toàn làm tổn thương y, không ngờ cuối cùng bạn gái y lại đau lòng thương y nhất, VV lau mắt, đột nhiên cảm thấy dù giờ mình khó khăn khổ sở, nhưng chỉ cần có người ở bên y, không có gì là không vượt qua được.

“Mẹ anh...Dạo này mê bài bạc, nợ ít tiền, anh tính trả tiền nợ trước, sau đó chuẩn bị chuyện kết hôn của chúng ta, anh hứa với em, muộn nhất là nửa năm sau, anh sẽ cưới em.”

“Nợ bao nhiêu?”

“Bảy vạn.” Nguy Dương sợ bạn gái nghĩ nhiều, lập tức bổ sung, “Tiền này anh có thể trả, em không cần lo cho anh đâu, anh cũng biết nhà em không khá giả gì.”

“Nguy Dương, tôi thấy hai chúng ta là bạn học cũ, cho nên mới chấp nhận hẹn hò với anh...” Bên kia nói rất thấp, cũng rất chậm, Nguy Dương biết cô đang giận, tim căng lên, nhỏ giọng tiếp lời, “Anh biết, cho nên khi em đồng ý đến bệnh viện với anh, anh đã rất cảm động.”

Bạn gái cắt lời y, nói một câu, “Nhưng qua nửa năm rồi, lại thêm nửa năm nữa, tôi còn có bao nhiêu nửa năm để chờ anh đây?”

“Anh không phải...” Nguy Dương bị cô nói mặt lúc đỏ lúc trắng, ấp úng nửa này, ‘cụp’ một tiếng, bên kia cúp máy.

Thần Ca nghiêm túc nghe VV như học sinh trả bài kể lại toàn bộ câu chuyện cho mình, vài lần suýt nữa định cầm ly nước trong tay đập vào đầu y, nói, “Cậu không biết nói với mình à? Mình có thể vay tiền cho cậu mà!”

“Đây căn bản không phải là chuyện tiền nong.” VV vừa meo máo vừa nói.

Ôn Uyển Nhu bưng một đĩa hoa quả tía hình động vật đáng yêu đặt lên bàn, gật đầu, “Anh thấy cậu ta nói đúng, đây không phải là chuyện tiền, nếu lúc ấy mẹ cậu ta không nợ tiền, nhất định cậu ta sẽ không thấy rõ bộ mặt thật của bạn gái cậu ta.”

“Đúng đúng! Chính xác!” VV cộng nắm tay với Ôn Uyển Nhu, nghĩ nghĩ lại thở dài, “Nhưng tôi không trách cô ấy, nếu là tôi, tôi cũng không chắc có thể tin tưởng —”

“Ngừng ngừng.” Thần Ca không chịu nổi nhất là mấy cái câu ngu xuẩn mà VV đột nhiên thốt ra thế này, cậu hỏi, “Vậy rất cuộc giờ cậu muốn trốn ai? Đang êm đẹp muốn đi thuê căn hộ hồi trước mình thuê làm gì?”

VV vẻ mặt buồn bực nhai cam trên đĩa, một lúc sau mới nói, “Sau khi mình chia tay cô ấy... Mình bị một tên đàn ông thương.”

Ông chủ quán mạt chược của khu nhà bạn họ là bạn của mẹ Ngụy Dương, sau khi biết chuyện lập tức nói cho VV biết, trước kia ông không cho bà vào quán nữa, bà liền ngồi chồm hổm không chịu đi, thật sự không có cách nào mới cho bà vào, bà chơi bài với hết người này tới người khác, thua lại chửi người ta, như vậy không được, sớm muộn cũng gây ra chuyện.

Ngụy Dương không liên lạc được với bạn gái, tiền ngân hàng cho vay còn chưa cầm vào tay, vay nặng lãi mỗi ngày đều tăng gấp đôi, y bận rộn không có thời gian trông nom bà cụ, liền nghe theo lời đối phương, đưa bà vào viện dưỡng lão mấy hôm, tính để một thời gian sau lại đón bà về.

Chuyện sau đó VV không nói Thần Ca cũng biết.

Tiền nợ phải trả gấp, VV không thể chấp nhà nữa mà bán đi luôn, dùng số tiền còn lại đi thuê một cửa tiệm thú cưng như bây giờ, ngày ngày giao tiếp với động vật.

Điện thoại bạn gái y không liên lạc được, mẹ y ở trong viện dưỡng lão tán gẫu với mấy ông bà bằng tuổi, ở đó không thiết về nhà.

Tối đó đi làm về, VV nằm trên sofa, nghĩ đến một đồng chuyện rắc rối ập đến sau khi ba y mất, đột nhiên thấu rõ hồng trần.

Hết như đã ngộ ‘đạo’.

Y cảm thấy mình lúc ấy thực sự đã quá nóng vội, chuyện của y lẫn không phải chuyện của y y đều phải gánh, đã vậy còn một lòng một dạ tính toán sống cùng một người phụ nữ!

Dựa vào cái gì chứ!

Y gọi điện cho Thần Ca, muốn nói cho cậu biết mình đã thay đổi.

Thần Ca không nghe máy, điện thoại kêu ba lần liền đổi thành trả lời tự động.

Y biết giờ Thần Ca đang bận viết kịch bản gì đó, không có thời gian trả lời mình, vì vậy liền mặc quần áo đi đến quán bar.

Y bố không có, mẹ không thêm, có gì mà phải sợ!

Y nổi giận dùng dùng chạy đến làng chơi khu tây, không chút suy nghĩ chỉ vào quán bar đồng tính tên ‘Bóng đêm’ mà hồi trước y lượn lờ bao nhiêu lần không dám vào.

Tối đó có rất nhiều khách, mấy tên gay đội tóc giả đứng trên sân khấu uốn éo, VV vào chưa được bao lâu liền bắt đầu sợ hãi, lùi đến một góc quầy ly rượu cocktail đi, uống nước soda của mình, suy nghĩ lát tùy tiện tìm một người đàn ông hay là lái xe về nhà luôn cho rồi.

VV ngồi ở góc sofa tròn dài, đầu sofa tối thui bên kia cũng có người ngồi, VV không nhìn rõ hần, hần lại nhìn thấy VV, đưa mắt nhìn cocktail được đẩy tới, nghiêng đầu nhìn y, đột nhiên mở miệng nói, “Bao nhiêu tiền?”

Trong bóng tối tự nhiên lòi ra một người, VV sợ suýt bắn tim ra ngoài, thấy người nọ đeo kính đen, thân hình cao gầy nhả sạch sẽ, trái tim mới tụt lại xuống ngực.

Người nọ mắt kiên nhẫn nhìn VV, hỏi lại, “Bao nhiêu tiền?”

VV bị hần hỏi ngẩn ra, “Tiền gì cơ?”

Người đàn ông ưa nhìn kia trực tiếp đứng dậy, khí thế toàn thân lập tức bùng phát, hấn cúi đầu nhìn VV như phượng hoàng nhìn gà con, nói, “Cho anh ba giây, đứng lên đi theo tôi, hoặc là tôi lôi anh đi.”

Lúc VV nói đến đây, Thần Ca và Ôn Uyển Nhu đều im lặng.

Thần Ca nói, “Người này... Khí thế mạnh thật.”

VV rơi lệ, “Không không, nào chỉ khí thế mạnh, cậu ta cái gì cũng mạnh hết, cậu biết không, lần đầu tiên của mình bị giày vò suýt nữa phải vô viện, một mình cậu ta dùng hết một nửa số bao bán trong cửa tiệm! Cậu nói xem cậu ta có phải biến thái không?!”

Thần Ca liếc xéo Ôn Uyển Nhu, miệng an ủi VV, “Không, biến thái không như thế đâu, cậu yên tâm.”

“Quên đi, không nói nữa.” VV hít hít mũi, “Dù sao giờ mình đang trốn cậu ta, nhà mình không ở được nữa, cậu xem giờ cậu cũng đang sống ở đây rồi, chẳng thà mình bảo chủ thuê nhà chuyển phòng đó cho mình, đỡ mất công mình tìm chỗ.”

“Đương nhiên được rồi, vừa khéo mình còn dư nửa tháng,” Thần Ca nói xong, chợt thấy có gì không đúng, cậu nói sẽ sống ở đây khi nào? Không phải nói hôm nay sẽ chuyển đồ về sao? Thần Ca vội vàng nói, “VV —”

Ôn Uyển Nhu ở bên cạnh nhảy vào, “Tốt lắm, lát nữa tôi bảo người chuyển đồ giúp cậu, người kia bây giờ còn theo cậu à?”

“Tạm thời là thế.” VV nhún vai, “Nhưng tôi đoán chắc cũng chỉ hứng khởi vài hôm thôi, một thời gian nữa sẽ ổn.”

Thần Ca nửa buổi không chen vào được, hô, “Đợi đã! Hai người không ai được nói nữa! Ôn Uyển Nhu, tôi bảo sống chung với anh khi nào?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Nhưng mà giờ em đang ở trong nhà của anh, còn VV thì không có chỗ ở.”

VV không hiểu gì nhìn hai người, sáng nay y nhận được ảnh Ôn Uyển Nhu gửi qua điện thoại, trong ảnh là cảnh hai người bọn họ ngủ chung trên giường, dưới đó viết ‘Chúng tôi ở chung rồi’, y nghĩ mình đang cần chỗ nghỉ tạm nên mới chạy tới đây ăn ké.

“Hai người...Còn chưa sống chung?” VV hỏi.

“Đúng.”

“Không phải!”

Hai người đồng thời trả lời, nhưng ý tứ nói ra lại hoàn toàn khác nhau.

Ôn Uyển Nhu kéo tay Thần Ca, trầm mặc không nói lời nào, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn cậu.

Thần Ca bắt đầu dĩ nhiên nhìn hấn, “Anh nhất định phải sống chung với tôi sao?”

Ôn Uyển Nhu dùng khuôn mặt thâm tình chân thành mà kì thực là cứng đờ không biểu cảm nói, “Sống chung một tháng là chúng ta có thể kết hôn rồi, em nói nên đi dân, hay đi du lịch để đăng kí kết hôn đây?”

Thần Ca xấu hổ, “Ai chỉ cho anh cái lý luận này?”

“Trong Sổ tay tình yêu với Một trăm chiêu dạy bạn yêu và cả Nhật ký của ba Ôn (?) nữa.” Ôn Uyển Nhu thành thật nói.

Thần Ca, “Về sau đừng xem mấy thứ vớ vẩn ấy nữa, hai người dù đã xác định yêu nhau, cũng không nhất thiết phải sống chung, mỗi người đều cần một khoảng không gian riêng, đúng không?”

Ôn Uyển Nhu không biết nghĩ tới cái gì, tự dưng tai đỏ hồng lên, “Anh chỉ là muốn, về sau mỗi sáng mai tỉnh dậy có thể nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của em.”

Thần Ca biểu, “Tôi có thể gửi cho anh ảnh chụp tôi lúc mới tỉnh ngủ.”

“Được rồi,” Ôn Uyển Nhu đáp, “Anh cho rằng mai sau khi anh sống cùng em, mỗi ngày đều có thể bíp – , cùng với bíp – , em biết không, anh là một người rất chú trọng bíp – , xác định quan hệ chỉ là một phần thôi, quan trọng nhất vẫn là bíp – ...”

Thần Ca, “...”

VV, “...”

34. Chương 34

Cuối cùng VV không ở lại ăn cơm, chắc là bị câu kia của Ôn Uyển Nhu dọa rồi, lúc đi cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Bên ngoài trời mưa rất to, lạnh lẽo âm u, Thần Ca thấy VV không mang theo ô, liền nói với Ôn Uyển Nhu một câu, rồi cầm ô chạy theo tiền y một đoạn.

Hai người đứng ở ngã tư dưới lầu, VV trêu chọc, “Sao lúc trước cậu bảo mình chắc chắn không phải gay, thế nào lại đột nhiên đổi tính vậy?”

Thần Ca ngẫm nghĩ, ngay cả cậu còn không rõ lúc trước rốt cuộc là mình nghĩ gì, nhưng cậu đã ra quyết định, giờ có thấy không ổn cũng tuyệt không hối hận, “Dù sao mình cũng không có người yêu, chẳng qua hai người chỉ thử một lần, không sao cả.”

“Cậu chỉ muốn thử?” VV nhún mày hỏi.

Thần Ca nhún vai, “Mình nói mình chưa từng thích ai cả, cậu có tin không?”

“Được rồi.” VV nói, “Cái này thì mình tin, nếu không cậu cũng sẽ không cảm thấy là mình thích phụ nữ, nhưng mình nghĩ rằng, cậu đã quyết định hẹn hò với anh ta, lại không thực sự nghiêm túc sẽ làm tổn thương người ta.”

Thần Ca ngẩn ra, “Rõ ràng như vậy sao?”

VV nhún vai, “Mình người ngoài còn phát hiện được, cậu nghĩ Ôn Uyển Nhu không biết, song chẳng qua là anh ta không nói mà thôi.”

Thần Ca đang nghĩ, chợt một chiếc taxi đi tới, VV vẫy tay gọi, rồi vẫy tay chào Thần Ca chui vào xe, hô, “Mình tự chuyển đồ được rồi, cũng không có gì nhiều, không cần phiền hai người đâu.”

Bánh xe chạy nhanh qua vũng nước, bắn nước tứ tung, Thần Ca chưa kịp phản ứng, ống quần ướt đẫm, thấm cả vào quần len bên trong, Thần Ca tâm trạng sa sút, cúi người lắc lắc mấy cái liền lên lầu.

Ánh đèn ấm áp toả sáng khắp nhà, điều hoà mở vừa vặn, đến cả dép trong nhà cũng được đặt sẵn ở cửa, Thần Ca thay dép, che đi cảm giác áy náy trong lòng, đi đến phòng khách không thấy đối phương đâu, hô, “Ôn Uyển Nhu, anh ở đâu?”

“Phòng bếp.” Tiếng Ôn Uyển Nhu vang lên.

Thần Ca quét mắt nhìn đồng hồ, đã sắp đến giữa trưa. Cậu mở cửa, đang định hỏi “Anh đang làm gì thế?”, liền nhìn thấy Ôn Uyển Nhu cầm một quyển sách trong tay, tay kia dùng một cái cân tinh xảo cân từng nguyên liệu của món ăn.

“Anh đây là...” Thần Ca hết chỗ nói, cậu chưa thấy ai nấu cơm như vậy cả.

“Trưa em muốn ăn món gì? Sườn xào chua ngọt được không?” Ôn Uyển Nhu nói, mắt lại không rời cân nhỏ, hẳn đang dùng nhíp kẹp một hạt mì chính, xem cái cân có cân bằng hay không.

Thần Ca không nói gì, hai tay ôm ngực nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ôn Uyển Nhu, thấy hắn cúi đầu cảm cái nhíp còn không to bằng một ngón tay hắn, đột nhiên cảm thấy có lẽ người này thực lòng thích cậu, hỏi, “Các bữa sáng trước kia anh nấu...Đều làm như vậy sao?”

Ôn Uyển Nhu cắn môi, thẹn thùng đáp, “Ừ, nhưng anh nấu không giỏi lắm, mai sau anh nấu thành thạo rồi, ngày nào cũng nấu món ngon cho em ăn.”

Thần Ca không muốn nghĩ tới chuyện này, cậu cân nhắc, hỏi, “Giờ anh bắt đầu nấu, vậy khi nào chúng ta có thể ăn cơm?”

Ôn Uyển Nhu đặt mì chính lên đĩa, trả lời, “Một tiếng sau, lâu là lâu ở đoạn tính toán nguyên liệu thôi.”

“Vậy hồi trước anh bắt đầu nấu bữa sáng lúc mấy giờ?” Thần Ca hỏi.

“Bốn giờ sáng.” Ôn Uyển Nhu nói, “Anh chỉ cần nghĩ đến một lát nữa sẽ có thể nhìn thấy em là lại không ngủ nổi, chẳng thà dậy sớm một chút, làm bữa sáng cho em ăn.” Hắn nói đến đương nhiên, Thần Ca nghe được lại thấy cảm xúc hỗn tạp.

Cậu gõ lưng Ôn Uyển Nhu, nói, “Đã hơn mười một giờ rồi, đợi lúc nữa thì tôi chết đói mất, tránh ra đi, tôi nấu cái gì cho hai chúng ta lấp đầy bụng đã.”

Ôn Uyển Nhu hai mắt sáng ngời, “Em nấu?”

“Không lẽ anh nghĩ rằng tôi không biết nấu gì?” Thần Ca cười, “Tôi vẫn làm được mấy món đơn giản, nhưng mà hương vị cũng thường thôi, không sánh được với tay nghề của anh đâu.”

Ôn Uyển Nhu xấp tới ôm eo Thần Ca, khẽ hôn lên môi cậu, “Chỉ cần làm theo sách dạy, hương vị cũng không kém quá nhiều.”

Khi mặt hắn đột nhiên tiến sát, tim Thần Ca như muốn căng ra, song cậu vẫn nhịn xuống, chờ đến khi môi hắn rời khỏi môi mình mới khẽ thở ra. Có lẽ bây giờ cậu còn chưa thể chấp nhận, nhưng chỉ cần một thời gian nữa sẽ quen, thẳng thắn thừa nhận mình là người yêu của anh ta, có lẽ cũng không khó đến vậy.

Ôn Uyển Nhu ôm Thần Ca không chịu buông tay, từ lúc thái đồ ăn đến khi đun sôi, cánh tay cứ như bị bám dính mãi không đi, Thần Ca ngại hắn người to chật chỗ, nâng chân đá hậu.

Chiều này vậy mà có tác dụng, Ôn Uyển Nhu không nói gì buông cậu ra, đi khỏi phòng bếp.

Thần Ca chỉ nấu hai món vô cùng đơn giản, trong tủ lạnh cũng không có nhiều nguyên liệu cho cậu chọn, một đĩa tôm nõn xào hạt điều, canh cà chua trứng, độ hơn mười phút đã nấu xong, cậu bung đồ ăn lên, ra ngoài nhìn, không thấy Ôn Uyển Nhu đâu.

“Ôn Uyển Nhu, tôi nấu xong rồi.” Thần Ca gọi xong, không nghe thấy tiếng trả lời, chợt nghĩ liệu có phải một đá kia của cậu đã làm tổn thương tự tôn của hắn, khiến hắn giận rồi không? Thần Ca bắt đầu bất an, hô, “Anh ở đâu rồi? Ăn cơm thôi.”

“Đến đây.” Ôn Uyển Nhu từ lầu hai xuống, trên tay còn vắt một chiếc quần ngủ, bước nhanh đến trước mặt Thần Ca, “Ổng quần em ướt rồi, thay cái khác đi.”

Thần Ca cúi đầu, giờ mới nhớ ra khi nãy mình tiến VV bị nước bắn vào quần, nói, “Anh xối cơm đi, tôi đi thay quần áo.”

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu vươn tay, hình như muốn vuốt tóc Thần Ca, nhưng tay vừa nâng đến một nửa đã thu về.

Lúc Thần Ca nhìn thấy Ôn Uyển Nhu cầm quần xuống cũng không nghĩ nhiều, đến khi đóng cửa mới có phản ứng, có lẽ lúc cậu đá hắn thì hắn phát hiện quần cậu bị ướt.

Khoẻ miệng cậu vô thức cong lên, bất an trong lòng ban nãy bất tri bất giác biến mất.

Ôn Uyển Nhu thấy một món mặn một món canh Thần Ca nấu, ngắm nghía nửa ngày không động đũa.

Thần Ca bị hắn làm cho ngưng ngừng, nói, “Tôi nấu ăn không ngon đâu, anh đừng nhìn nữa, đồ ăn sẽ ngúi mắt.”

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu cẩn thận gắp một hạt điều, bỏ vào miệng nhấm nuốt, Thần Ca thấy nhìn chằm chằm người khác ăn cơm là chuyện rất bất lịch sự, liền cầm thìa định múc cho mình một muôi, lại thấy khoé mắt Ôn Uyển Nhu ươn ướt, mũi cũng đỏ lên.

Thần Ca còn chưa kịp bỏ điều vào miệng, bắt đắc dĩ hỏi, “Tôi lại làm gì chọc anh khóc rồi? Ngoan, đừng khóc được không?”

Ôn Uyển Nhu sụt sịt, “Tôi tận bây giờ anh vẫn không ngờ đến có một ngày có thể được ăn đồ em nấu... Anh xúc động quá.”

Thần Ca bị cái tính nói khóc là khóc của Ôn Uyển Nhu chọc cười, có đôi khi cậu cảm thấy hần rất đáng yêu, “Được rồi, đừng khóc, nếu anh không khóc, mai sau tôi lại nấu cho anh ăn.”

“Không cần đâu.” Ôn Uyển Nhu buông thìa, cầm tay Thần Ca, “Về sau em sống cùng anh, em không cần làm gì cả, mỗi ngày đều đã có người giúp việc tới dọn dẹp, anh sẽ học nấu cơm, anh không cần em kiếm tiền, không cần em ra ngoài dốc sức làm việc, anh sẽ nuôi em mập mập, giờ em gầy quá.”

Lần này Thần Ca bật cười thật, “...Mập mập cái gì chứ, anh đang nuôi thú cưng đó à?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Anh muốn nuôi em cả đời, mãi mãi ở bên em như vậy.”

35. Chương 35

Hai người cả đêm qua đều ngủ không ngon, ăn xong cơm Ôn Uyển Nhu vào phòng bếp rửa bát, Thần Ca ngồi trong phòng khách xem TV, dần dần mí mắt díp lại, tiếng quảng cáo ‘Phương pháp chữa trị tuyến tiền liệt vô cùng phức tạp’ cũng trở nên liên miên lẫn nhai như thầy giáo dạy văn cấp ba, hoá thành một khúc hát ru tuyệt diệu.

Trong phòng bếp, vòi nước chảy ào ào.

Ôn Uyển Nhu thực ra không biết làm việc nhà, hai ngón tay cái cầm bát quay quay, cuối cùng dội nước một lượt, không thềm cọ rửa nhét luôn vào ngăn tủ.

Hắn ra cửa quét mắt nhìn, lúc đầu không thấy Thần Ca đâu, vẻ bình tĩnh trên mặt khó nén được nôn nóng hấp tấp, bỗng khoé mắt thoáng thấy trên sofa có gì đó nổi lên, quay đầu nhìn lại, thì ra là màu áo của Thần Ca trùng với màu đệm nên nhìn không rõ, cậu đang tựa trên sofa ngủ.

Ôn Uyển Nhu khẽ thở ra, nhẹ chân nhẹ tay đi tới, cúi lưng, chuyên chú nhìn khuôn mặt say ngủ của Thần Ca.

Lông mi cậu không dài, nhưng rất đậm màu, mắt cũng không quá đẹp, mũi có hơi tẹt...

Tầm mắt Ôn Uyển Nhu lướt từng chút từng chút trên khuôn mặt Thần Ca, ánh mắt ngày càng ngập ứ ôn nhu dịu dàng, lúc đầu khi tính toán tiếp cận Thần Ca, thực sự hắn chưa từng tưởng tượng mình có thể hoàn toàn có được người này như vậy, hoặc là nói, hắn không dám tưởng tượng, sau khi có được người này rồi, hắn còn lý do gì để tiếp tục tồn tại.

Trước kia hắn đã dự đoán rằng, hắn chắc hẳn sẽ mau chóng chán ghét Thần Ca, hoặc là hắn sẽ cảm thấy thất vọng với người mình từng yêu thích đến phát cuồng này, dù sao tự hắn cũng hiểu tính cách của mình xấu xa tới tột độ thế nào, cũng chẳng mấy ai có thể chịu được tính hắn.

Nhưng hắn không ngờ rằng.

Lúc này tâm tình của hắn đang vô cùng bình tĩnh.

Mặt trời sau trưa nhất mực ấm áp.

Thần Ca cảm giác cả người mình mềm nhũn, nhắm mắt rụt rụt người lại, tự hỏi, nhà mình hàng năm đến đông đều lạnh lẽo khó chịu khắp người, sao hôm nay lại ấm vậy...

Đồng hồ báo thức kêu títt títt.

Không biết qua bao lâu, cậu dần tỉnh táo, nhớ ra mình còn đang ở nhà Ôn Uyển Nhu, liền mở to hai mắt, một phần xương quai xanh xuất hiện trước mắt, nhìn tiếp lên trên, là một cái cảm cương nghị.

Ôn Uyển Nhu ôm Thần Ca nằm trên sofa, may mà sofa lớn, hai người ngủ vẫn đủ thoải mái, Thần Ca còn chưa quen bị người khác ôm, vừa nhúc nhích Ôn Uyển Nhu đã tỉnh lại. Hắn mở to mắt, trán áp trán cậu cọ cọ, nhẹ giọng hỏi, “Tỉnh khi nào vậy?”

Thần Ca bị hành động này của hắn làm mất tự nhiên, cố nén cảm giác không thoải mái, nói, “Vừa tỉnh, anh ngủ thêm một lúc đi.”

“Không cần.” Ôn Uyển Nhu mơ màng ngồi dậy, xốc chăn, sờ sờ đôi chân bị đùi mình kẹp lại của Thần Ca, “May quá, không bị lạnh.”

Thần Ca có một tật, chính là mỗi khi trời lạnh chân tay cũng lạnh ngắt, người khác tối ngủ càng ngủ càng ấm, cậu thì càng ngủ càng lạnh, buổi tối lạnh không ngủ nổi cậu đều ôm bốn cái túi sưởi, thế nhưng vẫn thường xuyên bị lạnh phải tỉnh giấc giữa đêm.

“Anh...” Thần Ca rụt chân, nói tiếp, “Về sau không cần phải làm thế đâu.”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu chỉ chân Thần Ca, “Em như vậy hẳn là do thể chất có vấn đề, có muốn uống vài thang thuốc nam thử xem sao không?”

“Đã thử rồi,” Thần Ca nói, “Vô dụng thôi, uống đến chảy máu mũi mà vẫn không có tác dụng.”

“Để anh bảo bác sĩ nhà anh xem thử cho em.” Ôn Uyển Nhu cúi đầu hôn lên mắt cá chân Thần Ca, một tay cầm hai chân cậu cúi người lấy dép.

Thần Ca bị hắn cầm chân ngại muốn chết, nhưng cũng rất cảm động, nhìn hắn làm vậy thì xấu hổ không biết nói gì, đến khi thấy hắn định đi dép cho mình, cậu vội vàng hô, “Tôi...Tôi nhớ anh còn một chương chưa chỉnh sửa, để tôi xem lại cho anh.”

“Không cần vội làm việc.” Ôn Uyển Nhu dụi mắt, cũng đứng dậy, “Hình như tối qua anh đã làm hết phần việc của hôm nay rồi, em cứ nghỉ ngơi đi.”

“Không sao.” Tầm mắt Thần Ca đảo đến người hắn, lại bối rối không biết để mắt ở đâu, “Anh trước đi mặc quần áo vào đã, tôi lên mạng kiểm tra một chút.”

Ôn Uyển Nhu không quen mặc quần áo khi ngủ, xoay người tìm nửa ngày mới thấy áo sơ mi và quần dài của mình để đằng sau sofa. Di động đột nhiên vang lên, là bên Beacher gọi tới.

Hắn nghe điện, nhưng không nói gì, Triệu Minh Nguyệt ở đầu bên kia ‘Alo’ nửa buổi, nói với người bên cạnh, “Không nghe thấy gì cả.”

Điện thoại được chuyển cho người khác, từ loa truyền đến giọng nam trầm thấp nhu hoà, “Edward hả, đến đây đi.”

Ôn Uyển Nhu không hiểu, hỏi, “Giờ này sao? Có phải sớm quá không?”

“Là em trai cậu.” Bạch tiên sinh vừa nói xong, điện thoại liền chuyển về tay Triệu Minh Nguyệt, chắc dạo này bọn họ đang chán, giọng nói lộ rõ vẻ vui sướng khi người gặp hoạ.

Ôn Uyển Nhu nghĩ cũng biết chỉ có tên này gây hoạ, dứt khoát nói, “Nếu lần sau nó còn đến, trực tiếp đánh gãy chân quăng ra đi, yên tâm, không ai ngăn cản các anh đâu.”

Triệu Minh Nguyệt bị hắn nói nghẹn lời, “Cậu ta là em trai cậu...Có người anh nào như cậu không.”

“Tôi không rảnh rồi trông nom nó.” Ôn Uyển Nhu vừa nói vừa cài thắt lưng, “Nếu các anh lương tâm trời đất, vậy thì khuôn về nhà tôi đi, đừng cởi dây thừng.”

“Này này, chẳng lẽ cậu không muốn đến nhìn một chút sao? Hơn nữa chúng ta đã lâu không tụ tập rồi, dạo này cậu bận gì thế? Không nhìn thấy bóng dáng đâu cả.” Triệu Minh Nguyệt bất mãn nói, trong nhóm cũng chỉ có hắn có thể nói đến không chừa mặt mũi cho Ôn Uyển Nhu.

“Mấy hôm trước vừa mới gặp còn gì?” Ôn Uyển Nhu hạ khoe miệng, “Giờ tôi không có thời gian, bao giờ rảnh nói sau.”

“Cạch.” Cửa phòng mở ra, Thần Ca thấy Ôn Uyển Nhu đang nghe điện thoại, làm động tác ‘Tôi không lên tiếng’, chỉ chỉ vào phòng thay đồ.

Ôn Uyển Nhu đáp, “Không có gì, không phải cuộc gọi quan trọng, em muốn ra ngoài à?”

Thần Ca thấy màn hình điện thoại của hắn vẫn sáng, biết còn chưa ngắt cuộc gọi, chỉ nói ngắn gọn, “Qua bên văn phòng lấy đồ, thuận tiện đến tiệm thú cưng của VV dẫn Long vàng bụi về.”

“Văn phòng...Hiện tại sao?”

Thần Ca gật đầu, “Ừ, nếu không qua một thời gian nữa đồ của tôi sẽ bị ném ra ngoài mất, tôi vẫn là nên đi dọn về.”

Ôn Uyển Nhu nhớ văn phòng của Thần Ca ở ngay trung tâm thành phố, hình như cũng gần Beacher, hỏi, “Hết bao lâu?”

“Khoảng hơn hai mươi phút.” Thần Ca đáp, “Trong vòng nửa giờ nhất định tôi sẽ về.”

Ôn Uyển Nhu nói với đầu bên kia “Lát tôi qua”, sau đó lấy một chuỗi chìa khoá trong ngăn kéo, “Đúng lúc anh cũng phải qua bên đó một chuyến, để anh đưa em đi.”

“Vây vừa khéo.”

Đưa Thần Ca đến văn phòng xong, Ôn Uyển Nhu chỉnh ghế ngồi, thấy di động báo có tin nhắn, là A Tả báo hắn đã đến Beacher, thiếu gia Ôn Vĩ không có việc gì.

Ôn Uyển Nhu nhếch môi khinh thường, hắn vô cùng coi rẻ người em họ này, nghiện cờ bạc không ngừng nổi, bị chặt ngón tay rồi vẫn không đổi tính, đời này của nó thế là xong.

Đến Beacher, Ôn Uyển Nhu vào liền thấy Hà Minh nhàm chán tựa vào thang lầu phủ khói, đi qua dẫm một quyền vào vai hắn.

Hà Minh không tránh, hạ mắt, “Sao đến muộn thế?”

“Còn phải đưa đón người ta, ở một lát rồi tôi đi.” Ôn Uyển Nhu trước sau như một trả lời vô cùng ngắn gọn.

“Uây,” Hà Minh hai mắt sáng ngời, “Dụ dỗ đến tay rồi?”

Ôn Uyển Nhu khinh bỉ, “Trong đầu anh chỉ có mấy thứ này thôi à,” Sau đó nghiêm túc trả lời, “Ừ, thuốc Triệu Minh Nguyệt đưa cho xài tốt lắm.”

“Lợi hại lợi hại,” Hà Minh cười cười dụi tắt điếu thuốc, ôm cổ Ôn Uyển Nhu, “Mau lại đây, chờ cậu nửa ngày rồi đó.”

Hôm nay người trong phòng có hơi nhiều, phần lớn đều là khách quen, Ôn Uyển Nhu gật đầu chào hỏi vài người, trực tiếp đi tới sofa.

Bạch tiên sinh và Triệu Minh Nguyệt ngồi cùng nhau, người bị trói nằm bò dưới đất chính là Ôn Vĩ.

Lần này quả không phụ công suy đoán của Ôn Uyển Nhu, gã quả thực bị trói, hơn nữa hướng gấp khúc của chân cũng rất bất thường, phỏng chừng lại phải vào viện một chuyến.

Hắn đi qua đá đá, thấy người nằm dưới đất không phản ứng, nhướn mày hỏi, “Chết chưa?”

“Đàn em của tôi đều là người có chừng mực.” Triệu Minh Nguyệt bắt mồm, “Ai nha cậu còn muốn đứng đây chờ bao lâu? Rõng mạnh không áp được rắn nhà à? Coi chỗ tôi là nhà trông trẻ chắc?”

“Đừng nói chuyện này với tôi,” Ôn Uyển Nhu ngồi trên chiếc ghế được A Tả nâng tới, vắt chéo chân, sắc mặt âm u như màu áo đen của hắn, “Tôi đã sớm nói rồi, ai biết nhà nó nghĩ gì, có lẽ là không chịu nổi nữa, muốn tôi quản nó.”

“Please, giờ cần bản là tôi đang quản cậu ta được không?” Triệu Minh Nguyệt xắn tay áo, chỉ vào vết cắn trên cánh tay, “Cậu xem đi, xem đi, còn ra thể thống gì nữa, tôi chịu đủ rồi, nuôi chó chắc?”

“Coi như nuôi kĩ nữ đi”, Ôn Uyển Nhu không hề có ý nói đỡ cho người nhà, cười lạnh, “Gãy chân rồi, đứng không?”

Triệu Minh Nguyệt không coi ra gì, “Làm người cần công bằng, không phải sao?”

“Tôi không có ý trách anh.” Ôn Uyển Nhu nhấn mũi giày da lên cằm Ôn Vĩ đang nằm dưới đất, thấy gã mí mắt run rẩy, có lẽ là đang giả bộ hôn mê, nói, “Cậu thấy bao lâu có thể xuất viện?”

Vừa nghe là biết hắn đang hỏi Ôn Vĩ, người bên cạnh còn chưa trả lời, mí mắt Ôn Vĩ đã run bần bật, gã mở to mắt, một bên mắt bị đánh ứ máu, vô cùng thảm thương.

Ôn Vĩ cẩn thận nói, “Anh họ, em không dám nữa.”

Ôn Uyển Nhu vỗ vỗ đầu gã, hỏi, “Anh họ hỏi cậu, chân này bao lâu thì lành.”

Cả người Ôn Vĩ đều phát run, một lúc lâu sau gã mới dám nói, “Nửa...Nửa năm.”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, thu chân, ánh mắt vẫn không liếc về phía Ôn Vĩ, miệng lại nói với gã, “Anh họ có tốt với cậu không?”

“Tốt...Tốt lắm.” Ôn Vĩ nhỏ giọng trả lời.

“Có phải là quá tốt rồi không?” Ôn Uyển Nhu vẫn mang dáng vẻ người anh tốt.

Ôn Vĩ không lên tiếng, chôn mặt xuống đất, run rẩy không ngừng được.

Ôn Uyển Nhu buông tay Ôn Vĩ ra, nói với Triệu Minh Nguyệt, “Giúp tôi một việc, tìm vài người trông chừng nó, trong nửa năm này đừng cho nó ra khỏi bệnh viện, không cho phép nó động vào một lá bài, động một lần chặt một ngón tay.”

Ôn Vĩ nằm bên chân hắn nghe vậy không kìm được co rụt người lại.

“Chặt như thế không có vấn đề gì chứ?” Triệu Minh Nguyệt lười biếng hỏi.

Ôn Uyển Nhu đáp, “Bác trai sẽ không so đo chút việc nhỏ ấy, được rồi, tôi đi trước đây.”

36. Chương 36

Ôn Uyển Nhu bấm đốt tay tính giờ, lái xe đến văn phòng Thần Ca đúng lúc cậu ôm một thùng giấy từ cầu thang bước xuống.

Thần Ca nhìn thấy Ôn Uyển Nhu liền ngẩn ra, hỏi, “Sao anh...Còn ở đây?”

“Đưa anh.” Ôn Uyển Nhu cầm cái thùng của Thần Ca, nói, “Anh xong việc rồi, cho nên đến đón em.”

Thần Ca không biết đối phương nói thật hay giả, nhưng đoạn đường này rất khó bắt xe, Ôn Uyển Nhu đã giải quyết vấn đề lớn cho cậu, cậu ngồi vào xe, hỏi, “Giờ về nhà luôn?”

Ôn Uyển Nhu cất thùng vào cốp xe, mở cửa ghế lái, cong môi hỏi một câu chẳng liên quan, “Nhìn thấy anh có kinh ngạc vui mừng không?”

“Rất kinh ngạc.” Thần Ca nói, “Thực ra tự tôi bắt xe cũng được.”

“Vậy thưởng cho anh đi.” Ôn Uyển Nhu nhắm mắt lại, chu môi.

Cơ mặt Thần Ca không kìm được giật giật, làm đủ kiến thiết tâm lý vẫn không vượt tới hôn mê hắn được, đành phải chuyển sang hôn má, “Tôi còn đến chỗ VV nữa, lái xe đi.”

Ôn Uyển Nhu bắt mắt cái hôn tùy tiện này lắm, hắn rút chìa khoá, uý khuất nhìn chằm chằm Thần Ca.

Thần Ca bị hắn làm cho không biết làm sao, “Được rồi, nhắm mắt lại.”

“Phải hôn môi anh đó.” Ôn Uyển Nhu nhắc nhở.

Mặt Thần Ca đỏ bừng lên, “Tôi biết rồi, nhắm mắt vào!”

Ôn Uyển Nhu nhắm hai mắt, nhỏ giọng, “Thần Thần đang then thùng...Úm.”

Cánh môi mềm mại dán lên môi Ôn Uyển Nhu, cặp mày nhíu chặt của Ôn Uyển Nhu buông lỏng, hé miệng, môi lưỡi quần quýt.

Đầu lưỡi dây dưa, xẹt qua khoang miệng.

Hai người càng hôn càng kịch liệt, tay Ôn Uyển Nhu đặt trên lưng Thần Ca vuốt ve, hạ thấp ghế ngồi, động tác vội vàng khó nén!

“...Học học, ngừng.” Thần Ca đẩy Ôn Uyển Nhu đang đè trên người mình ra, điểm lên trán đối phương, cười nói, “Lát nữa còn phải đến chỗ VV, anh quên rồi sao?”

Ôn Uyển Nhu hạ cửa kính cho không khí lạnh ulla vào, lại nhìn chằm chằm Thần Ca một lúc, hai tay che khuôn mặt đỏ bừng, nằm úp lên vô lăng.

Thần Ca bị hấn làm cho tê hết cả người, vỗ vỗ lên tóc hấn, nói, “Được rồi, cắm chìa khoá xe vào lái đi đi.”

Trên đường đi hai người không nói gì.

Thần Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ kiểu gì cũng thấy khó tin, vừa rồi cậu mới làm gì? Tuy rằng đã nghỉ việc, nhưng...sao có thể kích động ở giữa cổng lớn người đến người đi, ngồi trong xe hôn một người đàn ông không tách ra nổi?

“VV chuyển đến chỗ em rồi à?” Ôn Uyển Nhu hỏi.

Thần Ca giật mình, gật đầu, “Ừ, chắc vậy, mấy ngày nay tôi không liên lạc với cậu ấy, nhưng giờ hấn là cậu ấy đang ở tiệm thú cưng, đến đường Thanh Hoa đi, ngoặt ở chỗ kia là thấy rồi.”

Ôn Uyển Nhu tiếp, “Cậu ta mở tiệm thú cưng sao.”

Thần Ca trả lời, “Mở tiệm thú cưng phải có chứng nhận, trước kia đồ ăn của Long vàng bị đều là do cậu ấy chuẩn bị, thực ra cậu ấy còn cẩn thận hơn tôi nữa.”

“Úm.” Tay phải của Ôn Uyển Nhu bỏ khỏi vô lăng, vô cùng tự nhiên đặt lên đùi Thần Ca.

Thần Ca đảo mắt xem thường, “Bỏ cái móng heo của anh ra.”

“Không bỏ.” Ôn Uyển Nhu bắt mãi chu môi.

“Đừng làm nũng với tôi, tập trung lái xe đi.” Thần Ca không chút động lòng.

“Thần Thần không dịu dàng với anh gì cả.” Ôn Uyển Nhu lẩm bẩm.

“Vậy để tôi dịu dàng với anh,” Thần Ca hắng giọng, “Bỏ cái móng heo của anh ra, được không? Nhu cách cách?”

Ôn Uyển Nhu, “Anh không thích em gọi anh là Nhu cách cách đâu.”

“Vậy gọi anh là gì?” Thần Ca hỏi, “Ôn thiếu nữ?”

“Em cứ gọi anh như con gái thế.” Ôn Uyển Nhu nói thầm, “Ông xã hoặc anh yêu, em chọn một cái đi.”

“Sao anh không đề cử bà xã?”

“Ở trên giường rõ ràng là anh...” Ôn Uyển Nhu nói một nửa, thấy mặt Thần Ca đen sì, không dám nói tiếp, sửa lại, “Được rồi, thế em gọi anh là bà xã đi, anh gọi em là ông xã.”

Thần Ca nổi da gà, “Quên đi, hai cách gọi này đều quá buồn nôn, tốt hơn hết là cứ giữ nguyên như hiện tại đi.”

“Nhưng cách gọi của em không thể hiện quan hệ của hai chúng ta!”

“Xin anh, chỉ là cách gọi thôi mà.” Thần Ca đỡ trán, “Quan trọng lắm à?”

“Vô cùng quan trọng!” Ôn Uyển Nhu nói xong, thấy phía trước là đèn đỏ, quay đầu nhìn cậu, nghiêm túc tuyên bố, “Nếu em không đồng ý, anh sẽ thêu tên anh lên tất cả quần áo của em, để cho mọi người biết em là của ai!”

“Anh nói thật?” Thần Ca không tin nổi.

Ôn Uyển Nhu nhướn mày, “Em nói xem? Nếu em không đồng ý với anh, về sau đừng mong một mình ra khỏi nhà nữa.”

Thần Ca tự nhủ, sao lúc trước mình không nhận ra anh ta bụng dạ nhỏ nhen như vậy, chợt nhớ tới lúc trước cậu nhốt hẳn ngoài cửa, đối phương đã nhảy từ ống thông gió xuống, giờ mới ngộ ra, sao mình lại đồng ý hẹn hò với người thế này cơ chứ!

“Anh...” Thần Ca nghẹn giọng, trăm câu ngàn chữ đúc kết thành ba từ, “Quá biến thái!”

Đến khi dừng xe trước cửa tiệm thú cưng, Ôn Uyển Nhu vẫn còn bất mãn việc Thần Ca gọi hắn không đủ thân thiết, Thần Ca không có cách nào với hắn, đành dỗ, “Đừng giận, bà xã qua đây.”

Bà xã Ôn đặc chí cun cút chạy tới, ôm cánh tay Thần Ca, ngọt ngào gọi, “Ông xã ”

Thần Ca lại bắt đầu nổi da gà.

Tiệm thú cưng là một căn nhà một tầng cải tạo lại, bên ngoài để đồ ăn cho chó mèo vãn vãn, bên trong có thêm một phòng, dùng để trông những thú cưng được gửi nhờ.

Thần Ca mở cửa không thấy VV đâu, nghĩ đối phương đang ở phòng trong, vừa mở miệng định gọi, chợt nghe thấy tiếng la của VV, “Đừng qua đây! Cậu đứng lại! Đứng ở đó! Đừng lại!”

Hai người mới vào đều giật mình, Ôn Uyển Nhu nhìn nhìn bốn phía, “Không phải nói chúng ta, tiếng từ bên trong truyền tới.”

Thần Ca có thể chắc chắn VV đang ở phòng trong, đẩy cửa phòng hỏi, “Cậu làm gì thế? Cứ như tụng tam tự kinh...”

Trong phòng, có một chàng trai cao gầy đang đứng tay chống nạnh, từ tầm mắt của Thần Ca có thể nhìn thấy nửa bên mặt hệt như lai tây cùng với cặp kính đen của đối phương, cơ mà...Sao còn mặc đồng phục học sinh? Sau lưng còn in “Trường trung học thực nghiệm XX” kìa.

Thần Ca nghiêng đầu, nhìn VV như đoá hoa cúc run rẩy trong mưa gió, quần áo xô lệch, hỏi, “Có khách à?”

VV trừng chàng trai cao gầy, hô to, “Có nào tàn!! Mau báo cảnh sát!”

Người nọ quay đầu, gật đầu với Thần Ca và Ôn Uyển Nhu, cặp mắt sâu thẳm và hàng lông mi dài nhấp nháy, hỏi, “Hai người là đồng nghiệp của anh ấy?”

“À, không phải, là bạn.” Thần Ca không biết cậu ta làm gì chọc VV nổi giận, đang định đi tới kéo y qua, nào ngờ cậu ta nhanh hơn cậu một bước, bắt lấy cánh tay VV kéo đến sofa, sau đó giữ chặt y ngồi trên đùi mình không cho nhúc nhích, bình tĩnh nói, “Nói! Tối qua anh đi đâu? Tôi đến quán bar tìm anh sao không thấy?!”

VV bình thường giương nanh múa vuốt, nay gặp người kia liền như mầm non run rẩy, “Cái kia, cậu đừng nổi giận, nhất định tối nay tôi sẽ đến.”

Thần Ca nghe mà như lọt trong sương mù, “Ừm...VV là bạn cậu sao? Không phải khách hàng?”

“Tôi là khách hàng của anh ấy.” Chàng trai tuấn mỹ quay đầu lại, đứng lên khỏi sofa, vươn tay nói, “Xin chào, tôi là Sa Loạn.”

Thần Ca bắt tay với cậu ta, nghĩ thầm, khách hàng sao lại có thái độ thế này với chủ tiệm? Ngoài miệng thì nói, “Tôi là Thần Ca, đây là Ôn Uyển Nhu.”

Sa Loạn, “Tôi và anh ấy có chút chuyện, hai người muốn...”

VV thấy Sa Loạn đang nói chuyện với hai người, đứng lên muốn dấn vô chân tường chạy trốn, Sa Loạn như có mắt sau đầu, quay phắt lại trừng VV, “Đứng lại! Anh muốn đi đâu?”

VV nhất thời không dám nhúc nhích, “Ừm...Tôi không đi đâu hết, chỉ là...Hoạt động chân tay một tí thôi.”

Sa Loạn cười lạnh, “Hoạt động chân tay? Tôi cho anh hoạt động, đêm nay tôi phải tóm được anh, dám rời khỏi tôi năm mét, tôi sẽ cho anh biết mặt!”

Thần Ca thấy VV đổ mồ hôi hột, chỉ thấy càng xem càng hồ đồ, kéo VV đến chỗ mình, thấp giọng hỏi, “Ai mà hung dữ với cậu thế?”

VV mặt như khóc tang, “Mình nói với cậu rồi mà, dạo này mình đang trốn cậu ta...”

Thần Ca mở to hai mắt, nhìn nhìn VV lại nhìn nhìn Sa Loạn, hỏi, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Sa Loạn nhướn mày, “Mười bảy.”

Thần Ca lẳng lặng ôm ngực, kéo Ôn Uyển Nhu ra ngoài, “Hai chúng ta đi nhanh thôi, tôi không quen cái tên biến thái luyến đồng này...”

VV tay nhanh mắt lẹ giữ tay Thần Ca, “Cậu đừng đi! Muốn đi cũng phải mang mình đi theo!”

Giọng nói lạnh lạnh của Sa loạn vang lên, “Bỏ tay ra.”

VV lập tức buông tay Thần Ca, lo sợ bất an nhìn Sa loạn.

Thần Ca nhìn hai người bọn họ, cảm thán, “Quả thực là... Giải dạy vợ hiền.”

Rời khỏi quán bar xong Sa Loạn lập tức lôi VV vào khách sạn.

VV chưa thử cái one night này bao giờ, giấu diếm ngượng ngùng và hưng phấn đi tắm rửa, sau đó ngồi trên giường lau tóc, lại sau đó, chờ hai tiếng đồng hồ...

Ngày hôm đó hai bọn họ quả thực cực kì cực kì bị thảm.

Sa loạn là một tên theo chủ nghĩa hoàn mỹ, là tổ thể dung hợp hoàn hảo của cung Xử Nữ cộng với chứng ám ảnh rối loạn cưỡng chế, bao nhiêu thiện cảm nhờ khuôn mặt đẹp của đối phương đều bị cái tính xoi mói của cậu ta quét sạch.

Cái gì mà ‘Kiểu tóc của anh thật khó coi, mặt tròn xoe rõ ràng là không nên để kiểu này’, hay là ‘Cánh tay ngắn cùn, lần đầu tiên nhìn thấy anh tôi đã nghĩ ngay tới thú mỏ vịt’, lại còn ‘Mắt mũi miệng của anh nhìn đẹp lắm, nhưng kì lạ là ghép lên cái mặt anh lại xấu muốn chết’.

VV bị cậu ta đả kích tới nỗi chỉ muốn mặc quần áo đạp cửa chạy lấy người.

Sa Loạn rút cuộc nói đủ, hất hất tóc, hỏi, “Một đêm của anh giá bao nhiêu?”

Lần này VV giận thật rồi đó!

Cụ nội nhà cậu thế mà dám nghĩ tôi đi bán!

VV tức giận bật khỏi giường, hô lên, “Đắt lắm, cậu mua không nổi đâu!”

Sa Loạn rút chi phiếu trong ví tiền, nói, “Ghi vào đi.”

VV vẽ mặt khinh bỉ viết lên năm số chín, quăng lên giường, “Đây là giá của tôi!”

Sa Loạn đến mắt cũng chẳng buồn nâng lên, nhấc chân, trực tiếp đè VV lên giường, miệng dán miệng hôn tới tấp.

37. Chương 37

Lông vàng bị VV thả ở phòng trong, Thần Ca và Ôn Uyển Nhu không muốn vào dính vào việc của VV, thấy hôm nay không dẫn nó về được liền rời đi.

VV tội nghiệp lôi kéo Thần Ca không cho cậu đi, quan hệ của VV và Ôn Uyển Nhu cũng rất tốt, không tiện nói gì, cuối cùng Thần Ca bắt đầu nói, “Đã chiều tối rồi, hai người đi ăn không? Cùng nhau đi.”

VV gật đầu không ngừng, Sa Loạn cau mày nhìn hai bọn họ, song không nói gì.

Thần Ca ăn cơm trưa xong liền ngủ tù tù, giờ không đói chút nào, đến giờ cậu vẫn chưa rõ rốt cuộc quan hệ của VV và người tên Sa Loạn này là gì, cậu nghĩ, nếu không muốn tiếp tục tiếp xúc với cậu ta, vậy cứ nói thẳng là được, trốn trốn tránh tránh còn ra thể thống gì.

Bốn người đi đến một tiệm bánh ngọt gần đó, Sa Loạn xách cổ áo VV vào trước, Thần Ca và Ôn Uyển Nhu theo sau.

Ôn Uyển Nhu nhìn hai người kia gọi món, tìm chỗ ngồi hỏi, “Sa Loạn và VV có quan hệ gì?”

Thần Ca bắt đầu nói, “Tôi cũng không biết hơn anh được bao nhiêu, VV chưa kịp nói gì với tôi.”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan, “Em thích ăn gì? Kem hay là bánh ngọt.”

“Ừm...” Thần Ca biết đối phương không muốn hỏi vấn đề kia nữa, liền trả lời, “Bánh ngọt đi, chọn loại nào không ngọt quá ấy.”

“Không ngọt không ngon đâu.”

Thần Ca chột gáy hần, “Ăn nhiều đường không tốt cho sức khỏe, tôi đã sớm bảo anh rồi, ngày nào cũng ăn nửa lọ mật, có muốn giữ lại hàm răng nữa không?”

Ôn Uyển Nhu cầm tay Thần Ca áp lên mặt mình, “Nhưng anh chỉ thích ăn mấy thứ ấy thôi, em không thể đến chút ham thích cuối cùng của anh cũng không cho phép chứ?”

“Nhưng anh cũng biết phải ăn vừa phải thôi, đúng không?” Có đôi khi cậu cảm thấy khi ở cạnh Ôn Uyển Nhu cậu dài dòng đến lạ, nói lý lẽ với hần nói mãi không thông, cậu không nói lý thì hần sẽ càng vô lại hơn cậu, đành phải giảng giải từng chút một, may mà cậu tốt tính đấy.

Ôn Uyển Nhu hôn lên tay Thần Ca, nói, “Vậy được rồi, anh đi chọn bánh ngọt.”

Hần vừa đi, VV và Sa Loạn đã về.

Sa Loạn cầm một ly cà phê, còn VV, trên khay là đủ các loại bánh quy bánh ngọt, cộng thêm một ly nước chanh.

“Ừa? Uyển Nhu đi đâu thế?” VV đặt khay lên bàn, hỏi.

“Chọn bánh ngọt.” Thần Ca giúp VV đặt khay xuống, cậu tinh ý hơn VV, vừa thấy thứ Sa Loạn cầm liền biết cậu ta có chuyện muốn nói, hỏi, “Chào Sa Loạn, thực ra lúc trước VV đã nói về cậu với tôi rồi, nhưng cậu ấy còn chưa nói rõ lắm, rốt cuộc hai người là...?”

“Chủ nợ.”

“Kim chủ.” (Tức đại gia bao dưỡng, mà không nhớ tiếng việt dùng từ nào ngắn gọn nên mình để tạm vậy)

Hai người đồng thời mở miệng, lời nói lại hoàn toàn khác nhau.

VV nói xong, nhìn Sa Loạn, bắt đầu dĩ phải bức tức đáp, “Được rồi, cậu ta nói cậu ta là kim chủ, thực tế cũng gần như thế.”

“Ok ok.” Thần Ca càng nghe càng hồ đồ, đỡ trán hỏi, “VV cậu nói xem, ‘chủ nợ’ là từ đâu ra.”

“Đem đầu tiên của bọn mình ấy,” VV bức bối nằm bò trên bàn, “Chi phiếu mình bắt cậu ta đưa cho mình biến mất rồi...”

Sa Loạn nhướn mày, “Là thế này, buổi tối hôm đó bọn tôi không làm gì cả, cho nên bình thường mà nói giao dịch không thành, anh ta hẳn là phải trả chi phiếu lại cho tôi, nhưng hôm sau khi chúng tôi tỉnh dậy, không thấy tám chi phiếu nữa, cho nên tôi và anh ta thiết lập quan hệ bao dưỡng, mỗi tháng tôi chuyển cho anh ta một khoản tiền, liên tục trong vòng ba tháng, ba tháng sau huỷ bỏ món nợ.”

Thần Ca hỏi, “Chi phiếu? Bao nhiêu?”

Sa Loạn lạnh lạnh đáp, “Mười vạn.”

VV trợn mắt, “Thôi đi, rõ ràng là chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín nhé?”

“Nếu anh đã muốn tính,” Sa Loạn dùng thìa khuấy cà phê, nói, “Phí lên giường tối đó là chín trăm rưỡi, ba mươi đồng giá bao cao su, còn cả khi tôi tỉnh lại thấy anh chạy trốn, đuổi theo anh hết mười đồng tiền xe, tính ra là mười vạn lẻ chín trăm tám mươi chín.”

Một chuỗi số được kể ra không chỉ khiến VV mù mờ, đến Thần Ca cũng không hiểu gì hết trơn.

“Không...Số tiền đó...” VV ngập ngừng nửa ngày, “Không nên tính lên đầu tôi.”

Sa Loạn, “Không tính lên đầu anh thì tính lên đầu ai? Chẳng lẽ tối đó nằm bên cạnh tôi là không khí à? Ha.” Cậu ta cười lạnh, “Anh bán cho ai mà không phải là bán? Tôi thấy mình đã rất hào phóng rồi.”

“Dù cậu có hào phóng thế nào, tôi cũng không thể...Không thể...” VV rối rắm, “Cậu mới mười bảy...”

“Sắp mười tám rồi.” Sa Loạn nói.

“Thế cũng là mười bảy.” VV phản bác.

Thần Ca không xem nổi nữa, hai người kia ngồi tính toán sổ sách lung tung, theo lý mà nói cậu hẳn là nên vay tiền đưa cho VV, cơ mà Sa Loạn giờ đang ngồi đây, hơn nữa một thằng nhóc tùy tiện tìm một người lên giường cũng có thể chỉ mười vạn, phỏng chừng không phải chỉ cần tiền đã xử lý xong chuyện.

Thần Ca nói, “Hai người cứ ăn đi, tôi và Ôn Uyển Nhu có chút việc, đi trước đây.”

Lúc Ôn Uyển Nhu đang chọn bánh, ở quầy bên kia có một thiếu niên đội mũ lưỡi trai cũng chọn món.

Cậu ta xuyên qua kính thủy tinh nhìn chằm chằm sườn mặt Ôn Uyển Nhu, đợi đến khi hắn chuyển mắt nhìn đến bánh ngọt chocolate hình vuông cỡ nhỏ, cậu ta mới thanh giọng, nói, “Anh cũng là khách quen ở đây sao? Kem bơ ở đây ăn rất ngon.”

Ôn Uyển Nhu nâng mắt liếc cậu ta một cái, thấy không quen, lại tiếp tục nhìn bánh ngọt.

Đối phương cũng không vì hắn không quan tâm mà nổi giận, cười tủm tỉm nói tiếp, “Vừa rồi tôi đứng ngay bên cạnh mấy anh, nhìn thấy anh vào cùng người kia, hai người là một đôi sao?”

Cậu ta nói xong, lẳng lặng nhìn Ôn Uyển Nhu đi về phía mình, bàn tay hữu lực vươn tới, cầm lấy bánh ngọt chocolate bên cạnh, mặt không đổi sắc tiếp tục không để ý đến cậu ta, đi qua quầy khác.

Thần Ca cầm áo khoác của mình và Ôn Uyển Nhu đi đến liền nhìn thấy đoạn đối thoại của Ôn Uyển Nhu và thiếu niên kia.

Cậu neho mắt, không biết vì có gì bỗng cảm thấy không vui.

“Uyển Nhu, gọi lại đi, chúng ta không ăn ở đây.” Thần Ca đi qua vỗ vai Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu quay đầu lại, vẻ mặt thân thiết, gật đầu hỏi, “Anh chọn bánh chocolate cho em, em có thích không?”

“Tất cả các loại bánh ngọt tôi đều không thích.” Thần Ca nói xong, mắt còn liếc về phía thiếu niên đang mỉm cười kia, nói tiếp, “Nhưng vì là anh chọn cho tôi, nên tôi nghĩ hương vị sẽ không tệ lắm.”

Ôn Uyển Nhu cong môi cười, tay đặt lên lưng Thần Ca.

Kì thực hẳn có thể nhìn ra thiếu niên kia có ý định gì, nhưng tầm mắt hắn trước giờ chỉ đặt trên người Thần Ca, sở dĩ đến giờ hắn mới tiếp cận Thần Ca, bởi vì hắn nghĩ rằng nếu như mình lại gần cậu, có lẽ hẳn sẽ không còn vấn vương không thể quên như lúc này nữa.

Cuộc sống cứ mãi yêu mãi mong mỗi một người làm Ôn Uyển Nhu chán ngán, khi quen Thần Ca, hắn vừa hi vọng đối phương có thể làm hắn mê muội say đắm như hắn tưởng tượng, lại cũng chờ mong hai người rốt cuộc sẽ chia lìa, để hắn có thể thoải mái yên tâm đi yêu người khác.

Thần Ca ra khỏi tiệm bánh, bị gió lạnh thổi, đầu lại bắt đầu đau.

Cậu cảm thấy chứng đau nửa đầu của mình ngày càng nghiêm trọng, có đôi khi sáng tỉnh dậy cả người đều khó chịu, chắc là do gần đây lắm chuyện phiền lòng, cậu nghĩ việc xong quyết định chuẩn bị làm giáo viên của nhân dân, cho nên áp lực có hơi lớn.

Ôn Uyển Nhu cầm túi đồ đã được gói tốt đứng bên cạnh Thần Ca, Thần Ca bật cười, “Anh đang chán gió cho tôi đó à?”

“Bên ngoài lạnh.” Ôn Uyển Nhu đưa ly trà sữa còn nóng cho Thần Ca, nhận thấy tay cậu lạnh toát, hắn không vui nhũu mày, vươn tay nắm lấy tay Thần Ca, ủ ấm cho cậu.

Thần Ca ngửa đầu nhìn đối phương bị gió thổi lạnh sục sục cả mũi, vậy mà còn lo tay cậu bị lạnh, trong lòng vừa cảm động lại vừa bất đắc dĩ. Tay nắm tay đi đến trước chỗ dừng xe, Ôn Uyển Nhu kéo Thần Ca ngồi vào xe xong mới để túi đồ vào, ngón áp út của hắn bị cà phê nóng làm bỏng đỏ bừng, hơn nữa chỗ đó cũng mới bị bỏng không lâu, giờ bị gió lạnh thổi nửa ngày vẫn không giảm đau rát.

“Tay anh sao thế?” Thần Ca phát hiện có gì không ổn, hỏi.

“Không có gì.” Ôn Uyển Nhu tỉnh rụi đặt tay lên vô lăng, “Lát nữa chúng ta làm gì đây? Đi xem phim không?”

Thần Ca nhìn tay hắn, không thấy miệng vết thương, nói, “Dạo này anh có muốn xem phim gì không?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Anh không thích xem phim lắm.”

“Vậy anh thấy tôi giống người thích xem phim sao?” Thần Ca cười hỏi.

Ôn Uyển Nhu có chút rầu rĩ, suy nghĩ một hồi đáp, “Không đi cũng được, nhưng mà anh không biết đi đâu, hôm nay trời hơi lạnh, anh thấy em mặc ít quá.”

Thần Ca rất muốn nói với hắn, dù có mặc nhiều thì đến mùa đông chân tay cậu vẫn lạnh lẽo như thế thôi, nhưng cảm giác có người quan tâm đến mình thực sự rất tốt, đã lâu rồi không có ai săn sóc cậu như Ôn Uyển Nhu, cậu không muốn quấy nhiễu nhiều khoảnh khắc yên ả này, “Vậy chúng ta về nhà đi, tôi vừa lúc muốn lên mạng mua sách.”

“Đến hiệu sách?” Ôn Uyển Nhu hỏi.

“Không cần phiền vậy đâu.” Từ khi tốt nghiệp học đại học cậu đã không còn thích đến hiệu sách nữa rồi.

Ôn Uyển Nhu bỗng nhớ ra cái gì, hỏi, “Giờ em nghỉ việc ở văn phòng rồi, vậy còn làm trợ lý cho anh nữa không?”

Thần Ca lắc đầu, “Giờ tôi vẫn sẽ chỉnh văn cho anh, nhưng sẽ không làm trợ lý toàn phần. Tôi không muốn tiếp tục làm biên kịch viên nữa, có lẽ đến một thời gian nữa sẽ đi thi lấy giấy chứng nhận.”

“Chứng nhận gì?” Ôn Uyển Nhu lập tức khản trương.

“Chứng nhận giáo viên, tôi muốn làm giáo viên, mấy năm nay tích cóp được chút tiền, tạm thời không có việc làm cũng không phải lo.” Thần Ca cảm thấy tương lai của mình vẫn ngời sáng lắm.

Mặt Ôn Uyển Nhu trầm xuống, hắn không vui nói thầm, “Sao em không nói chuyện này với anh?”

Thần Ca ngẩn ra, giờ mới nhớ lúc cậu quyết định chuyện này cậu còn chưa hẹn hò với Ôn Uyển Nhu, nghĩ lại cũng mới qua có vài ngày thôi, vậy mà từ khi hẹn hò với Ôn Uyển Nhu, mỗi ngày đều trở nên rất dài, rất phong phú.

“Không phải giờ tôi đang nói với anh sao,” Thần Ca xoa đầu Ôn Uyển Nhu, “Đừng giận.”

“Em có làm thầy giáo thì anh cũng muốn được ở cùng em.”

“Anh làm cái gì?” Thần Ca cười hỏi.

“Ừm...Thầy giáo thể dục?”

Trong đầu Thần Ca hiện lên hình ảnh Ôn Uyển Nhu thân cao mét chín mặc quần áo thể dục đi hành hạ một đám mầm non mét sáu, cậu không dám nói gì.

Ôn Uyển Nhu tự thấy ý tưởng này rất tuyệt, nói tiếp, “Em ở trong lớp dạy học, anh liền ngồi xổm trước cửa phòng học chờ em, vậy là chúng ta có thể tiếp tục ở cạnh nhau.”

Thần Ca, “...”

38. Chương 38

Thần Ca không nói cho Ôn Uyển Nhu biết cậu đối việc làm khiến hắn có chút khấn trương.

Lúc đầu hắn thay đổi thân phận để tiếp cận Thần Ca là bởi hắn lo những kẻ khác sẽ lợi dụng cậu để kiểm chế mình, vốn hắn cũng đã nói với ba Ôn là, sau khi cởi bỏ khúc mắc của bản thân hắn sẽ quay trở về làm việc, nhưng thực hiện nhiên, hiện tại Ôn Uyển Nhu không muốn rời khỏi Thần Ca, dù chỉ một phút đồng hồ cũng không muốn.

Xe chậm rãi chạy, Ôn Uyển Nhu nhìn ngã tư đường ngoài cửa sổ, bỗng thấy hoài nghi tương lai của chính mình.

Hắn là con trai độc nhất của ba Ôn, chủ nhà họ Ôn bên kia vẫn như hổ rình mồi, hận không thể một ngày hai bốn giờ phải người nhìn chòng chọc hắn, từ khi sinh ra hắn đã không thể tự quyết định cuộc sống của mình như những người bình thường khác, bởi vì con đường của hắn đã có người chuẩn bị sẵn, không cho phép có một chút sai lệch.

Nếu mai này hắn thực sự ở bên Thần Ca...

Ôn Uyển Nhu không cách nào tưởng tượng, hắn phải dụng tâm để ý đến cỡ nào, mới có thể bảo vệ cậu được bình an, mà sau khi hắn quyết định ở bên cậu, lại càng sợ hãi sẽ mất đi cậu, không biết nếu mất đi cậu hắn sẽ bị ai đau khổ đến độ nào.

Hắn nhìn bàn tay nắm chặt vô lăng của mình, đột nhiên sợ hãi.

Cảm giác tựa như trong thân thể cất chứa hai linh hồn, một linh hồn đầy lý trí nói cho hắn biết, đáng nhẽ ngay từ đầu hắn không nên tiếp cận Thần Ca, mà linh hồn còn lại lại cam nguyện cả đời vĩnh viễn dùng phương thức ôn nhu nhất, sẵn sàng nhất của mình để yêu thương Thần Ca trọn đời.

Nếu không...Giờ liền chia tay đi?

Ôn Uyển Nhu bị ý tưởng ‘trộn đời’ của mình dọa sợ, nhưng hắn cũng giật mình nhận ra, suy nghĩ này chẳng phải là lần đầu tiên, hắn quả thực muốn vĩnh viễn ở bên Thần Ca, cho dù chết cũng không nguyện buông tay cậu.

Không thể làm vậy được, Ôn Uyển Nhu dừng xe trước cổng nhà trọ, đột nhiên thanh tỉnh.

Ánh chiều tà dần phủ khắp chân trời.

Thỉnh thoảng lại có đôi người tan tầm xách túi về nhà đi qua xe.

Ôn Uyển Nhu quay lại nhìn Thần Ca, phát hiện cậu đã nhắm mắt từ bao giờ, trên người khoác áo khoác đen của hắn, sắc mặt cậu nhìn không ổn lắm, khuôn mày thanh tú cau lại, mái tóc mềm mại phủ trên trán, cậu chìm sâu vào giấc ngủ, hắn nào xe đã dừng một lúc rồi vẫn không nghe cậu nói xuống xe.

Hắn nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu, kim lòng không đành dán môi lên má cậu, không dám dùng sức, sợ sẽ đánh thức cậu.

Chờ một thời gian nữa đi.

Hắn tự nói với mình, cho dù về sau thực sự không thể ở bên nhau, cũng nhất định phải nhìn cậu tìm được người mới đã.

Người mới phải thương cậu nhiều hơn hắn, yêu chiều cậu nhiều hơn hắn, mỗi sáng phải dậy sớm làm bữa sáng cho cậu, còn phải biết làm việc nhà, không để cậu chịu uỷ khuất dù chỉ là một chút.

Ôn Uyển Nhu nghĩ nghĩ, hai mắt đỏ lên.

Nếu Thần Ca tìm được người như vậy, không còn cần hắn nữa, hắn biết làm thế nào đây.

Đến chính hắn cũng không rõ rốt cuộc mình muốn vĩnh viễn ở bên cậu, hay là nhất quyết chia tay nữa.

Lúc Thần Ca tỉnh dậy trời đã trở tối.

Cậu thấy đầu mình mờ mịt trống rỗng như bị mang mất não đi, chỉ chừa lại hộp sọ.

“Tôi lại ngủ à?” Thần Ca xoa xoa thái dương, bình thường cậu đâu có ham ngủ như vậy.

Ôn Uyển Nhu chỉnh lại áo khoác đắp cho cậu, nói, “Có phải dạo này em ngủ không ngon không? Hôm trước với đêm qua đều ở chạy đi chạy lại với anh.”

Thần Ca nghĩ, cảm thấy cũng đúng, từ hôm Ôn Uyển Nhu nửa đêm tặng vòng hoa cho cậu cậu đã bắt đầu ngủ không ngon, cứ nghĩ chuyện này chuyện kia.

“Lần sau anh cứ gọi tôi dậy là được, chờ lâu chưa?” Thần Ca dụi dụi mắt.

Ôn Uyển Nhu hai tay nâng mặt Thần Ca lên, cẩn thận lấy khăn lau mặt cho cậu, nhìn khuôn mặt mơ màng của cậu, không nỡ trong lòng càng trào lên, hắn cọ cọ mũi cậu, “Lên lầu đi, bên ngoài vẫn lạnh lắm.”

Thần Ca ngáp một cái, “Anh để hành lý của tôi ở đâu rồi? Trong túi tôi có để thuốc, lát phải uống, gần đây tôi đau đầu lắm.”

“Đau đầu?” Ôn Uyển Nhu nhíu mày, “Có thường xuyên không. Đi bệnh viện kiểm tra.”

“Không sao đâu, đau nửa đầu thôi, bệnh cũ, uống thuốc là ổn rồi.” Thần Ca xoa đầu Ôn Uyển Nhu, nói, “Không sao.”

Hai người trở về nhà, Ôn Uyển Nhu mở cửa, cúi người muốn thay dép cho Thần Ca.

Thần Ca bị hành động của hắn dọa sợ, “Anh làm gì vậy?”

Ôn Uyển Nhu mím môi, thực ra hắn cũng không biết đến tốt cùng mình muốn làm gì, nhưng chỉ nghĩ đến mai sau có thể sẽ phải rời khỏi Thần Ca, hắn liền cảm thấy mình có làm gì cũng không đủ, hận không thể hiện thực hoá tất cả những suy nghĩ mong mỗi khi ở cùng cậu trong đầu mình, toàn tâm toàn ý đối tốt với cậu.

Hắn đè nén hoảng hốt trong lòng mình, chỉ hi vọng nếu mai này thực sự không còn ở bên nhau, Thần Ca có thể nhớ đến hắn, đừng quên đi tất cả kí ức thuộc về hắn.

Trầm mặc cởi giày giúp Thần Ca, Ôn Uyển Nhu hỏi, “Đầu em còn đau không?”

“Lúc mới dậy đầu hơi đau thôi, giờ thì ổn rồi.” Thần Ca ngượng ngùng đáp, nhìn Ôn Uyển Nhu nắm chân mình xỏ vào dép trong nhà, mặt cậu đỏ bừng lên, định cúi xuống thay giày hộ hắn, nào ngờ Ôn Uyển Nhu đạp hai chân một cái, trực tiếp đá bay giày.

“Tay chân em lạnh cả rồi.” Tay Ôn Uyển Nhu vô tình đụng phải mắt cá chân Thần Ca, hắn cởi tất cậu, nắm bàn chân cậu vào tay, đã lạnh hết cả rồi.

“Không có gì, tôi quen rồi.” Thần Ca vừa nói xong, bỗng thấy thân mình nhẹ bẫng, Ôn Uyển Nhu bế phốc cậu lên!

“Anh...” Thần Ca giật mình nhìn hắn, lại nhìn tư thế của hai người, đột nhiên cảm thấy suy nghĩ hai người nắm tay nhau ngủ chung giường lúc đồng ý hẹn hò với Ôn Uyển Nhu của mình thực quá ngây thơ!

Giờ mới được mấy ngày chứ!

Đã bế công chúa rồi!

Điều khiến Thần Ca vừa lòng duy nhất ở chỗ Ôn Uyển Nhu chính là trong phòng ngủ có máy chiếu phim gia đình, màn chiếu đủ rộng xem phim rất thoải mái.

Chiếc giá bên cạnh có xếp một chồng phim tài liệu, Thần Ca không biết là sau khi cậu đến Ôn Uyển Nhu mới cố ý mua về, hay là trước đó hắn đã xếp nó ở đây. Cậu tựa vào giường chọn một bộ phim tài liệu về động vật mà mình thích. Cửa mở ra, Ôn Uyển Nhu cầm một đĩa bánh ngọt trong tay, lại gần Thần Ca, đưa thuốc cho cậu, hỏi, “Có phải hai viên không?”

Thần Ca nhận thấy hình như đối phương cũng không biết hành lý của cậu để ở đâu, nhận thuốc, nuốt vào, nói, “Ừ, giờ tôi hơi đói, có gì ăn không?”

“Em muốn ăn gì?” Ôn Uyển Nhu đặt bánh ngọt lên bàn, nắm tay Thần Ca, không hiểu vì sao mà tâm tình đã tốt lên nhiều.

“Không cần phiền vậy đâu.” Thần Ca cười cười, càng ở chung với Ôn Uyển Nhu, cậu càng cảm thấy hắn là một người yêu tốt, đặc biệt là ánh mắt của hắn, luôn vô tình lộ ra tình yêu của hắn dành cho cậu, đôi khi vô thức nhìn vào mắt hắn, cậu luôn bị đắm chìm trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm ấy.

39. Chương 39

Ôn Uyển Nhu ôm Thần Ca từ phía sau, hai người lẳng lặng xem phim tài liệu trên màn chiếu.

Thần Ca bỗng nhớ tới một chuyện, bật cười khúc khích.

Ôn Uyển Nhu dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu cậu, thấp giọng hỏi, “Em cười gì vậy?”

Thần Ca chậm rãi nói, “Tôi nhớ hồi bé có một thời gian tôi còn muốn làm nhà động vật học, các bạn khác tan học thì chơi ở sân thể dục, tôi lại chạy đến khu rừng nhỏ sau trường bắt sâu, không có bình thủy tinh tôi bèn lấy tạm cốc thủy tinh, hồi đó tôi tan học về, mẹ tôi chẳng bao giờ dám chạm vào cặp sách của tôi cả.”

Ôn Uyển Nhu nghe đến sâu liền thấy cả người ngứa ngáy, trước kia hắn bị coi là con gái mà nuôi, chỉ học chơi đàn piano violon gì đó, có lẽ vốn dĩ hắn không sợ sâu, nhưng do bị người giúp việc nói quá, khiến cho tiềm thức hắn luôn có chút sợ hãi loài động vật có lông này.

“À..” Hắn tự thấy đề tài này mình theo không nổi, liền đổi chủ đề, “Lúc đó em bao nhiêu tuổi?”

“Mới được mấy tuổi thôi...” Thần Ca nghĩ nghĩ, hình như còn chưa đến mười tuổi, vẫn đang học tiểu học, sau có lần nửa đêm ba cậu về nhà kiểm tra bài tập của cậu, vừa mở cặp sách đã thấy một cái cốc thủy tinh toàn sâu là sâu, tức quá đập bể luôn cái cốc, còn dằn cậu một trận, đánh đến sáng hôm sau cậu không đi học nổi, từ đó về sau cậu không dám đi bắt sâu nữa, ước mơ làm nhà động vật học cũng gác lại, lâu dần, cậu cũng quên đi giấc mộng năm ấy.

“Một thời gian thật dài trước kia anh đều bị nuôi như con gái.” Ôn Uyển Nhu ôm sát thắt lưng Thần Ca, ghé vào tai cậu chậm rãi nói, hắn vẫn luôn không muốn nói quá khứ ấy cho người khác biết, nhưng khi ở bên cạnh Thần Ca, không biết vì cớ gì hắn lại muốn cậu có thể biết trọn vẹn về mình.

“Không phải chứ?” Thần Ca kinh ngạc nhìn hắn, không dám tin, “Nuôi giống con gái mà anh đã thế này? Nếu nuôi anh như con trai, không biết anh còn dữ dội ghê gớm cỡ nào?”

Ôn Uyển Nhu nở nụ cười, không tức giận chút nào, “Anh ở trong mắt em là như thế nào...” Hắn ngừng lại, tiếp tục nói, “Anh không gạt em, thật đó, thực ra lúc ấy anh cũng không hiểu vì sao mọi người lại nuôi anh như con gái, mơ mơ hồ hồ một khoảng thời gian, cuối cùng cũng hiểu, nhưng chẳng thể thay đổi được gì.”

Thần Ca không nghe được oán hận nhàn nhạt trong lời nói của Ôn Uyển Nhu, tưởng tượng đối phương khi còn bốn tuổi bị nuôi như con gái, buộc tóc hai bên mặc váy hoa, an ủi, “Thế đã là gì? Nghĩ thoáng ra, mẹ tôi năm đó sinh tôi ra cũng muốn có một đứa con gái, không cảm thấy tên tôi rất giống tên con gái sao?”

Ôn Uyển Nhu ngẩn ra, hỏi, “Em...cũng bị...Nuôi như vậy?”

Thần Ca đáp, “Cũng gần như thế, nhưng tôi không được mấy tuổi thì ba tôi đã suốt ngày không ở nhà, mẹ tôi nuôi nấng tôi quá gian nan vất vả, liền cảm thấy sinh con trai cũng không có vấn đề gì, ít nhất mai này còn có nơi nương tựa.”

Ôn Uyển Nhu lại vô thức dùng cằm cọ cọ tóc Thần Ca, trong lòng cảm thấy là lạ, không thể nói rõ là cảm xúc gì, nhưng lại rất nhẹ nhõm, như thể đang cất giấu một bí mật nặng trĩu, đã bao năm trôi qua không thể tiêu tan, bỗng nhiên có một người nói cho bạn biết, bí mật của bạn thực ra cũng chẳng phải là bí mật. Hắn nói, “Anh còn tưởng chỉ có mình anh như vậy chứ...”

Thần Ca, “Có nhiều người giống vậy lắm... Tôi nhớ hình như nó là một phong tục thì phải? Nếu bé trai thường hay sinh bệnh, người nhà của bé sẽ hoá trang cho bé thành bé gái, nghe nói như vậy bé sẽ không sinh bệnh nữa.”

“...Ừm.” Ôn Uyển Nhu không nói gì nữa, hôn lên trán Thần Ca.

Có lẽ do ban ngày đã ngủ nhiều, cho nên đến khuya Thần Ca vẫn không thấy buồn ngủ.

Tuy chân Ôn Uyển Nhu đã tê rần vì cậu ngồi lên lâu, nhưng hắn vẫn không chịu buông tay ra, sợ cậu lạnh, kéo gần túm lấy chân đắp cho hai người, cứ một câu lại một câu đáp lại những câu Thần Ca nói.

Đã xem vài bộ phim tài liệu, Thần Ca thấy hơi chán, nhìn chồng đĩa phim bên cạnh máy chiếu, hỏi, “Ngoài phim tài liệu ra anh còn phim gì khác không?”

Mấy chồng phim tài liệu kia là do Ôn Uyển Nhu bảo đi giúp việc đi mua vài hôm trước, cố ý đặt ở trong phòng, hắn chính là nghĩ nếu Thần Ca kiên trì không chịu ở cùng phòng với hắn, vậy mỗi tối hắn đều lôi kéo cậu tới xem phim tài liệu với mình, hắn nghĩ nghĩ, đáp, “Em tìm xem đi, anh cũng không nhớ lắm.”

“Ừm...” Thần Ca xem xem, hai mắt bỗng sáng ngời, rút ra một đĩa phim có bìa in hình bia mộ, “Anh xem tôi phát hiện ra cái gì này? Phim ma!”

Ôn Uyển Nhu nheo mắt nhìn, mơ hồ cảm thấy cái bìa phim này quen quen, nhưng lại không nhớ ra nội dung phim thể nào, “Em không sợ ma à?”

“Không sợ, không phải có anh xem cùng sao.” Thần Ca hưng phấn, đã lâu cậu không xem phim ma rồi, sau khi tốt nghiệp đại học thỉnh thoảng cậu nổi hứng muốn xem, nhưng lại thấy nhà mình chỉ có mỗi mình và một con milu, quá đáng sợ, vất vả lắm mới có thêm Ôn Uyển Nhu bên cạnh, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Ôn Uyển Nhu bị Thần Ca nói đến ngọt cả lòng, hắn thực thích Thần Ca vô thức ỷ lại mình như vậy, nói, “Vậy được rồi, anh cũng quên nội dung, coi như xem phim mới.”

Thần Ca hưng trí bưng bưng bỏ đĩa phim vào, lật mặt sau vỏ đĩa xem nội dung tóm tắt, bên tai vang lên tiếng nhạc phim tươi sáng, cậu đang nghĩ phim ma có thể loại nhạc này có phải hơi kì rồi không, vừa ngừng đầu lên, liền thấy một anh đẹp trai nước ngoài xuất hiện trên màn hình.

Cậu giật mình, Ôn Uyển Nhu cũng thấy kì lạ, hỏi, “Đây là phim ma à?”

“Không biết nữa.” Thần Ca ngơ ngác trả lời, ngồi về giường, Ôn Uyển Nhu tự nhiên vươn tay ôm cậu vào lòng, sợ một lát nữa sẽ đột nhiên xuất hiện cảnh tượng gì đáng sợ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ xem hết phần giới thiệu, rốt cuộc cũng bắt đầu vào phim.

Trên màn hình đầu tiên xuất hiện một căn phòng đóng chặt, một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn ngồi trên giường, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, sau đó cửa mở ra, một chàng trai cũng vô cùng đẹp trai khác bước vào, cậu ta nói mấy câu, tiếp đến dùng một tay nâng cằm chàng trai kia lên...

Thần Ca và Ôn Uyển Nhu đều trầm mặc.

Hai diễn viên ở trong phòng nhỏ nhanh chóng cởi quần áo, bắt đầu vật lộn, Thần Ca xấu hổ nhìn Ôn Uyển Nhu phía sau, “Bọn họ...Rốt cuộc là phim gì đây?”

Ôn Uyển Nhu còn mờ mịt hơn Thần Ca, mấy đĩa phim này đều là di giúp việc mua cho hắn, “GV? Chắc là...Không cần thận bị lẫn vào...”

Thần Ca mím môi, nghĩ thầm, ở đâu ra đĩa phim thể loại này lẫn vào chứ, nhưng cậu không nói ra, bảo, “Quên đi, tôi lấy đĩa phim này ra, xem phim khác.”

Ôn Uyển Nhu nhìn chằm chằm màn hình, lại nhìn sườn mặt Thần Ca, nuốt nước miếng, “Không vội.”

Thần Ca nghe tiếng nuốt của Ôn Uyển Nhu, tim run lên, có chút sợ hãi cũng có chút...chờ mong, đầu óc dần trở nên hồ đồ, “VẬY...Anh muốn xem tiếp à?”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, chen vào hõm vai Thần Ca cọ cọ, “Đêm nay có được không?”

Thần Ca giả bộ không hiểu hắn nói gì, “Anh nói cái gì được không cơ?”

Ôn Uyển Nhu hé miệng, mặt xoẹt cái đỏ bừng, đối với chuyện này, da mặt của hắn so với Thần Ca còn mỏng hơn nhiều, nếu không đã không thích thăm bao nhiêu năm mà vẫn không dám hành động, cũng không chờ đến khi rèn luyện từ một anh mập gần hai trăm cân (100 kg) thành một anh đẹp trai cơ bắp chắc nịch mới dám xuất hiện trước mặt cậu, càng không luôn suy nghĩ tự ti ngại ngùng như thế.

Thần Ca nghiêng đầu nhìn Ôn Uyển Nhu chăm chú, đột nhiên bật cười, cậu thấy Ôn Uyển Nhu thực sự rất thú vị, lần đầu tiên gặp đã dám cởi quần áo trước mặt cậu, giờ lại thẹn thùng như vậy. Thần Ca sờ sờ vành tai đỏ hồng của hắn, ngửa đầu hôn lên sườn mặt hắn, “Có thể, nhưng để tôi làm được không?”

“Em làm được không?” Ôn Uyển Nhu không hề cảm thấy chán ghét, hắn nghĩ dù thế nào vẫn là hắn có được Thần Ca, vẫn là Thần Ca có được hắn, chỉ cần bọn họ có nhau, thì dùng phương thức gì cũng được, chẳng qua kí ức thuở nhỏ làm hắn chán ghét người khác đối xử với hắn như con gái, cho nên đêm đầu tiên dù phải cho Thần Ca uống thuốc hắn cũng không muốn bị cậu thượng mà thôi.

Nhưng cũng chỉ là giới hạn lần đầu tiên.

Thần Ca nhìn màn hình, kí ức về đêm ấy không rõ ràng lắm, chỉ nhớ rất thoải mái, giờ trong lòng cậu cũng có chút không chắc chắn, đến kinh nghiệm nam nữ cậu còn không có, nói gì đến nam nam.

Trầm tư một lát, cậu thở dài, “Nếu không thì anh lại làm đi...Tôi sợ làm anh bị thương, chờ tôi tra cụ thể các bước rồi tính sau.”

Trong mắt Ôn Uyển Nhu hiện lên vẻ vui sướng, hắn vốn nghĩ đêm nay mình không tránh khỏi kiếp này chứ, nhỏ giọng lặp lại, “...Em sợ làm anh bị thương?”

Hai người dựa vào rất gần, cho dù Ôn Uyển Nhu có nói nhỏ hơn nữa Thần Ca cũng vẫn nghe được, cậu ho khẽ một tiếng, “Loại chuyện này có thể tránh được thì vẫn tốt hơn, anh có làm không? Không thì tôi ngủ.”

Ôn Uyển Nhu nghiêng đầu nhìn Thần Ca, cười khúc khích, hai mắt cong cong, tầm mắt luyến tiếc dời khỏi cậu.

Thần Ca cũng nhìn Ôn Uyển Nhu, tim bỗng rung động, dường như đây là lần đầu tiên cậu thấy Ôn Uyển Nhu cười vui vẻ đến vậy, bình thường hắn luôn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt đậm mạc không cảm xúc, ngay cả cậu cũng mãi đến khi lên giường với hắn mới biết hắn thích mình, trước đó thì hoàn toàn không cảm giác được.

Cậu cầm bàn tay đặt trên giường của Ôn Uyển Nhu, không ngờ một câu quan tâm của mình lại có thể làm con người đơn thuần này cười hạnh phúc như thế, đột nhiên cậu cảm thấy — Mình đã nợ anh ấy quá nhiều.

Mưa đọng trên tấm cửa thủy tinh, ngoài trời mưa rả rích không ngừng.

Hai mắt Ôn Uyển Nhu có vết thâm quầng rõ ràng, hắn nhẹ nhàng vỗ về Thần Ca, luyến tiếc đi vào giấc ngủ.

Đôi khi hắn nhịn không được nghĩ, giá như thời gian vĩnh viễn ngừng lại thì tốt biết bao, hắn có thể mãi nhìn khuôn mặt say ngủ của Thần Ca, có thể ử tay chân của cậu vào lòng mình khi trời lạnh, có thể gọi

điện cho cậu khi công việc bận bịu bận rộn, cho dù chỉ vài câu hỏi han đơn giản cũng đủ khiến hắn cao hứng thật lâu.

Khi tiếp xúc với Thần Ca hắn đã chuẩn bị cho một kết thúc, thế nhưng đến giờ phút này, hắn lại cảm thấy quyết định trước kia của mình thực sự là một sai lầm.

Thần Ca với hắn không thể nghi ngờ là một loại ma tủy, không cách nào dứt bỏ, cũng không cách nào giải thoát.

Cách một khoảng không, hắn nhẹ nhàng khắc hoạ đường nét khuôn mặt cậu, cẩn thận ghi tạc từng nét từng nét vào đầu.

Còn rất nhiều thời gian, hắn tự nói với bản thân.

Trước khi ba Ôn quyết định chuyển giao quyền hạn cho hắn, hắn vẫn có thể ở bên Thần Ca, đừng nghĩ đến chuyện này nữa, chia cách Thần Ca quả thực quá thống khổ với hắn.

Ước mơ hắn đã thiết tha mong mỏi lâu đến thế, thật vất vả mới có được.

Hắn không có dũng khí lớn như vậy, không đủ dũng khí để buông tay.

40. Chương 40

Lúc Thần Ca tỉnh dậy đột nhiên đau đầu khủng khiếp, đau đến tỉnh cả người, một lúc sau cơn đau mới dịu xuống, cậu mở to mắt, bên kia giường còn mang hơi ấm, Ôn Uyển Nhu không có trong phòng.

“Nhu cách cách...” Cậu gọi, cũng không biết mình gọi hắn làm gì, chỉ là trong lòng có chút hoảng hốt.

“Cách.”

Ôn Uyển Nhu đẩy cửa phòng, trên người vẫn còn đeo tạp dề màu hồng phấn, đi tới dùng ngón tay dính nước chấm lên chóp mũi Thần Ca, “Dậy rồi? Ngủ có ngon không?”

Thần Ca ghét bỏ nhìn giọt nước dính trên mũi, “Đừng lấy nước nghịch mũi em, khó chịu muốn chết.”

Ôn Uyển Nhu dùng mu bàn tay sạch sẽ lau hết nước trên mũi cậu, nói, “Được rồi, đi đánh răng rửa mặt đi, sáng em muốn uống sữa tươi hay sữa đậu nành?”

“Sữa đậu nành đi.” Thời điểm mới tốt nghiệp Thần Ca thường xuyên phải chạy bạn thảo, có đôi khi bận quá đến mức coi sữa làm món chính, giờ vừa nhìn thấy các chất lỏng màu trắng ngà đã thấy ghê tởm. (Ồi cái não bộ đen tối của tôi OTL)

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu cúi người hôn lên sườn mặt cậu.

Thần Ca xoa xoa thắt lưng, nhớ tới chuyện đêm qua hai người làm, bỗng cảm thấy trong lòng mãi nguyện hoàn thiện như muốn tràn ra, cũng cười hân hoan lên má hắn.

Thân phận của Ôn Uyển Nhu kì thực rất bí ẩn, trên cơ bản thì, ngoại trừ có tên giống với tên đại thiếu gia nhà họ Ôn ra, ngay cả chứng minh thư của hắn cũng không điều tra được.

Đương nhiên, hắn chỉ lấy thân phận là một tác giả trên internet.

Hắn không có khả năng để Thần Ca rời khỏi tầm mắt mình, nếu Thần Ca muốn làm thầy giáo, tất nhiên hắn cũng lựa chọn một thân phận chui vào trường học. Ngón tay trên bàn phím vô thức gõ vài cái, chợt trên màn hình loé lên, mở ra xem, là tin nhắn biên tập viên gửi đến.

Tiểu thuyết đã đến đoạn nam nhân vật chính mang theo một muội tử đích thực và một nguy nương tiến vào kết giới hư không, độc giả đều tỏ vẻ yêu thích muội tử yếu điệu yếu ớt kia, cho nên Ôn Uyển Nhu thực tự nhiên đưa muội tử này vào danh sách tử vong.

Biên tập viên tỏ vẻ vô cùng lo lắng với sống chết của muội tử này, sau khi nhận được đáp án liền trầm mặc một hồi, mãi mới viết: Tiểu thuyết đã được gần ba trăm vạn chữ, đã nghĩ phát triển tình tiết mai sau thế nào chưa?

Ôn Uyển Nhu suy nghĩ một lúc, đánh: Chuẩn bị kết thúc.

Biên tập viên nửa ngày không đáp lời, Ôn Uyển Nhu đóng khung trò chuyện, bắt đầu nghĩ nên viết muội tử kia chết thế nào, để cho ngụy nương có thể cùng nam chính ân ái ái ái, hẳn trước giờ đều nghĩ đến đâu viết đến đó, dù sao phía dưới còn có bốn năm người viết hộ, không sợ không viết xong được.

“Cốc cốc.”

Ôn Uyển Nhu quay đầu lại, thấy Thần Ca khoác áo đứng trước cửa, “Em phải ra ngoài, lát sẽ về, anh có cần em mua gì cho không?”

“Em định đi đâu?” Ôn Uyển Nhu hỏi.

“Đi ra hiệu thuốc mua thuốc, gần đây đau đầu, hôm qua uống thuốc xong cũng không đỡ lắm... Còn phải đi dất Long vàng bự về nữa, thuận tiện xem VV thế nào, không biết hôm qua sau khi hai chúng ta rời đi thì bọn họ sao rồi.” Thần Ca đáp.

Ôn Uyển Nhu đứng dậy, “Anh đi cùng em.”

“Không cần đâu,” Thần Ca nói, “Em qua phố đối diện mua thuốc, anh ở nhà làm việc đi, bao giờ về em sửa lại cho.”

Ôn Uyển Nhu kéo tay Thần Ca không buông, Thần Ca cười vỗ vỗ, chỉ ghé dựa, “Làm việc đi, có cần em mua gì về cho anh ăn không?”

“Không cần đâu,” Ôn Uyển Nhu bảo, “Đồ ăn bên ngoài không tốt cho sức khỏe, để anh ở nhà nấu.”

“Vậy em đi mua nguyên liệu, cần mua gì anh liệt kê ra đi.” Tuy hai người đang ở chung, nhưng tất cả hành lý của Thần Ca đều bị Ôn Uyển Nhu đóng kín, đến cả tiền trong ví cũng là lấy trong ví Ôn Uyển Nhu, làm cho cậu cứ cảm thấy như mình ăn không uống không của hắn.

Ôn Uyển Nhu nói, “Chỗ mua nguyên liệu xa lắm, anh với em cùng đi mua.”

Thần Ca vuốt tóc Ôn Uyển Nhu, “Có xa đâu? Chỉ mất hơn mười phút.”

“Phải đi đi về về cơ mà?” Ôn Uyển Nhu khẳng khái, “Anh vẫn là đi cùng em thôi.”

“Được rồi được rồi.” Thần Ca cũng biết Ôn Uyển Nhu muốn đi theo mình, cậu chỉ là không muốn làm tình làm tội Ôn Uyển Nhu thôi, “Hôm nay lạnh lắm, anh đừng đi theo em cho khổ, em không đi chợ nữa được chưa? Đợi đến khi ăn hết sạch đồ trong tủ lạnh rồi chúng ta đi mua sau.”

“Vậy đi sớm về sớm đó.” Ôn Uyển Nhu đi theo sau bóng Thần Ca, nhìn cậu cúi người thay giày, bước vào thang máy.

Thần Ca vừa ra cửa đã lạnh run người, tuy nhà Ôn Uyển Nhu lớn, nhưng phòng nào cũng bật điều hoà ỏn định ở mức hai mươi độ, thực sự là quá chênh lệch với ngoài trời.

“Shhh, lạnh quá...” Cậu đứng trên đường nhìn trái nhìn phải, nhớ rõ đi một đoạn đường nữa sẽ thấy hiệu thuốc ở ngã rẽ, cậu đi một lúc, liền thấy bảng hiệu màu xanh lá, đẩy cửa vào.

Trong phòng có một bác gái trung niên mặc áo blouse trắng, thấy Thần Ca vào, hỏi, “Cậu muốn mua thuốc gì?”

Thần Ca nghĩ nghĩ, nói, “Gần đây tôi hay đau đầu, uống thuốc không có tác dụng, bác có thể chỉ cho tôi vài loại thuốc hiệu quả được không?”

“Đau thế nào?”

“Rất đau, nhất là buổi sáng mới tỉnh dậy, nhưng để một lát sẽ hết, có phải do gần đây quá áp lực không?” Thần Ca vừa nói vừa nhìn thuốc trong quầy.

“Có nôn không? Hay là hoa mắt chóng mặt gì đó?” Bác gái hỏi.

Thần Ca nhớ buổi tối Ôn Uyển Nhu đến cậu có hoa mắt, đáp, “Vài ngày trước thì có, mắt không nhìn rõ đồ vật, sau đó cũng nôn, nhưng thời gian gần đây thì hết rồi.”

Bác gái trung niên trầm tư một lúc, bỗng nói, “Đau đầu không phải là bệnh vặt, tôi thấy cậu nên đến bệnh viện kiểm tra, tạm thời tôi sẽ không kê thuốc cho cậu, tôi nghĩ bệnh của cậu không phải là đau nửa đầu đâu.”

Thần Ca vừa nghe, cảm giác bất an trào lên, trước kia cậu cũng đau đầu, nhưng chưa từng thường xuyên thế này.

Ra khỏi hiệu thuốc, cậu bắt một xe taxi, ngồi vào xe, bảo với tài xế chở đến bệnh viện. Cậu lấy di động định gọi báo cho Ôn Uyển Nhu một tiếng, lại nghĩ nếu mình kiểm tra mà không có vấn đề gì, Ôn Uyển Nhu sẽ phải lo lắng không đâu, liền cất di động đi, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ôn Uyển Nhu một mực đứng ở cửa sổ phòng bếp nhìn Thần Ca rời đi, mãi đến khi không thấy bóng cậu nữa mới thu hồi tầm mắt.

“Đừng nghĩ nhiều...” Ôn Uyển Nhu vừa lẩm bẩm vừa mở tủ lạnh, lấy rau củ và thịt ra.

Hắn đã sớm bảo người chuẩn bị nguyên liệu thức ăn theo khẩu vị của Thần Ca, trước khi rời khỏi nhà hắn còn nhờ đầu bếp ghi ra cách làm vài món ngon, hắn luôn có rất nhiều kiên nhẫn dành cho Thần Ca, chỉ cần có thể khiến Thần Ca vui, hắn luôn luôn không ngại thử nghiệm.

Thần Ca cũng không ăn nhiều, cùng lắm là bốn bát cơm, thêm nữa liền ăn không vô.

Hắn lau bát sạch sẽ, thả rau vào bồn nước, rửa sạch xong thì cắt thành khúc nhỏ, chợt nhớ cũng đến lúc Thần Ca về rồi, quay đầu nhìn, đầu phố bên kia người đến người đi, nhưng vẫn không thấy cậu đâu.

“Sao còn chưa về vậy? Thời gian trôi qua chậm thật đấy.” Ôn Uyển Nhu nói thầm, bắt đầu hối hận, đáng ra hắn nên đi cùng Thần Ca, đỡ phải ở nhà nhàm chán như thế.

Tại tầng hai bệnh viện.

Thần Ca cầm kết quả CT não bộ của mình, nhìn miệng bác sĩ mở ra đóng lại, hai tai mơ hồ, căn bản không nghe rõ bác sĩ rốt cuộc đang nói gì.

“Bác sĩ...” Thần Ca suy yếu thốt lên hai chữ, ho khan vài tiếng mới tìm được giọng nói của chính mình, “Trong não của tôi có...U?”

Bác sĩ nhìn bộ dạng của Thần Ca, trên mặt lộ chút vẻ thương hại, “Chỉ là bước đầu xác định trong não có bóng mờ, người nhà cậu không đến cùng cậu sao? Lát nữa đi chụp cộng hưởng từ sẽ có thể kết luận rõ ràng, cậu đừng căng thẳng, u não cũng chia thành u ác tính và u lành tính, phải giữ tư tưởng thoải mái, cuối tuần đi lấy kết quả.”

Thần Ca chưa cầm kết quả xét nghiệm đã đứng dậy, hai mắt trống rỗng bước ra ngoài, bác sĩ vội vàng gọi cậu lại, Thần Ca nhìn một hồi mới nhớ ra mình còn phải xuống dưới lầu kiểm tra. Cậu lê bước đến cầu thang, tựa lên tường, nâng tay xoa mặt.

“Đừng sợ...” Cậu đập lên tường vài cái, nhét hai tay run rẩy vào túi áo, thì thào tự nói.

Trong hai mươi năm ngắn ngủi sống trên đời này của Thần Ca, cậu chưa bao giờ nghĩ đến cái chết.

Cậu luôn cảm thấy tương lai của mình còn rất dài, cậu vừa quyết định thay đổi việc làm, có một người yêu mới sống chung vài hôm, cảm giác không tệ đang tính toán sẽ mãi sống bên anh ấy, ba mẹ cậu còn đang âm ỉ đòi ly hôn, sách ôn thi cậu chỉ vừa mua trên mạng về.

Cậu tin rằng cuộc sống của mình sẽ ngày càng tươi đẹp, nhưng đột nhiên —

Cuộc sống của cậu phải kết thúc.

Ôn Uyển Nhu đợi thật lâu vẫn không thấy Thần Ca về.

Hắn cầm di động vài lần muốn gọi cho đối phương, lại sợ Thần Ca cảm thấy hắn bám dính nên đành thôi.

Đồ ăn trên bàn đã nguội ngắt, hần ngồi nhìn về phía Thần Ca rồi đi.

Cửa mở ra.

Ôn Uyển Nhu quay mạnh đầu lại, liền thấy Thần Ca người đầy hơi lạnh đang cúi đầu cởi giày, hần vội vàng đi qua, hít một hơi kìm nén nôn nóng xao động, hỏi, “Sao em đi lâu vậy?”

Thần Ca xoa xoa khuôn mặt hơi đông cứng, miễn cưỡng cười nói, “Hiệu thuốc kia hôm nay không mở cửa, em phải qua hiệu khác, thế mà đi mãi không tìm được hiệu thuốc nào, cho nên về hơi muộn.”

Ôn Uyển Nhu nhíu chặt mày, trực giác nói cho hần biết Thần Ca nhất định đang giấu hần điều gì đó, nhưng từ trước đến nay hần không bao giờ làm chuyện mà Thần Ca không thích, cho nên nhin xuống không hỏi, đi tới nhận áo khoác của cậu, tăng nhiệt độ điều hoà, nói, “Bên ngoài nhiều vi khuẩn, trước em vào rửa mặt đi, đồ ăn nguội rồi, để anh nấu lại.”

“Không cần, hâm nóng lên là được.” Thần Ca nói xong liền bước vào phòng vệ sinh.

Ôn Uyển Nhu ngử ngử áo khoác, thấy có mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt, hần thở phào, có lẽ do Thần Ca không mua được thuốc cho nên mới mất hứng. Hần thầm cân nhắc tối nay đưa chìa khoá vali của cậu cho cậu, chuyển đồ vào phòng thay đồ.

Thực ra Thần Ca ngồi ở bồn hoa dưới lầu hơn nửa tiếng, một mực tra thông tin về u não, bác sĩ nói đúng, quả thực có u lành tính và ác tính, nhưng u lành tính cũng có thể biến thành u ác tính, hơn nữa khả năng tái phát rất cao.

Tay chân cậu lạnh run lên, cậu tắt di động, bắt đầu tự hỏi, nếu thực sự là u ác, cậu biết phải làm gì bây giờ.

Mẹ cậu có tiền tiết kiệm, vài năm nữa là bà có thể nhận lương hưu, hơn nữa bà còn có nhà ở, nhất định sẽ không phải lo chuyện ăn mặc, ba thì có chút vấn đề, trực tiếp đưa tiền cho ông thì không được, nhất định trong vòng một tuần ông sẽ thua sạch số tiền Thần Ca cho trên bàn bài, có lẽ cậu nên lấy danh nghĩa của ba làm một tài khoản trong ngân hàng, định kì hàng tháng chuyển cho ông một số tiền...

Cậu tính tính số tiền mình gửi trong ngân hàng, cậu không mua nhà không mua xe, lúc trước cậu thấy không cần thiết phải mua, tính chất công việc khiến cậu không biết khi nào thì phải chuyển đến thành phố khác, giờ thoải mái hơn nhiều, ít nhất đã giảm đi không ít chuyện phiền lòng.

Đúng rồi, còn có Long vàng bự, VV nhất định có thể nuôi giúp cậu...Thần Ca nghĩ tới nghĩ lui, nhin không được ngẩng đầu, nhìn về phía nhà Ôn Uyển Nhu, cố gắng tránh suy nghĩ về hần.

Ôn Uyển Nhu.

Hai người bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu.

Cậu khát vọng mỗi khi trở về muộn, đều có người bật đèn chờ cậu về nhà, có người lo cậu bị lạnh, u ấm tay chân cho cậu.

Ôn Uyển Nhu đã thực hiện hết thấy mong ước của cậu. Cậu chỉ mới quyết định hết năm sẽ nghĩ đến chuyện tương lai của hai người, mới học được thực lòng đối tốt với hần, mới bỏ được cảm giác không quen khi có người yêu là đàn ông.

Nếu kết quả xét nghiệm thông báo cậu thực sự bị u não, vậy thì...Mai này cậu và Ôn Uyển Nhu biết làm sao đây?

41. Chương 41

Buổi chiều Ôn Uyển Nhu không phải làm việc, hần ôm Thần Ca vào ngực, hai người cùng nhau lật dở cuốn sách du lịch trong tay.

Bởi vì lý do gia đình, cho nên Thần Ca chưa từng đi đến thành phố khác, sau khi tốt nghiệp trung học cậu đã hẹn bạn học đến nhà cậu ấy chơi, nào ngờ ba cậu trộm tiền để dành cho cậu học đại học, lúc tìm được số tiền chỉ còn một nửa, mẹ cậu lo lắng đến độ ôm cậu khóc, đó cũng là lần đầu tiên mẹ hỏi cậu nếu ba mẹ ly hôn thì cậu sẽ nghĩ thế nào.

Nhớ tới chuyện không vui này, Thần Ca day day huyết thái dương, bỗng trong đầu cậu nảy lên một ý tưởng, cậu vội vàng thu tay, đặt tay lên vai Ôn Uyển Nhu, đổi tư thế.

Ôn Uyển Nhu thấy Thần Ca đột nhiên trở nên dính người, trở tay nắm lấy tay cậu, hỏi, “Em có muốn đi đâu không?”

“Thì cũng có...” Thần Ca nghĩ trong khoảng thời gian ngắn mình có thể đi đâu chơi, địa điểm xa chắc chắn là không được rồi, tốt nhất nên tìm một nơi gần gần, có nhiều thứ chơi mà giá cả hợp lý, vốn cậu không có ý định này, nhưng sau khi nhìn hình ảnh trong sách, cậu chợt nhận ra mình đã bỏ lỡ rất nhiều, suy nghĩ một hồi, cậu hỏi, “Gần đây công việc của anh có bận lắm không? Có thể dành ra vài ngày được không?”

“Được.” Ôn Uyển Nhu tất nhiên là đặt Thần Ca lên vị trí hàng đầu, dù sao cái thân phận tác giả kia cũng đâu phải là thật.

Thần Ca muốn hỏi đến tác phẩm còn dang dở của hần, nghe hần nói vậy, cậu nghĩ hần đã chuẩn bị trước mấy chương tiếp theo, liền an lòng nói, “Em muốn ra ngoài chơi vài hôm, khoảng ba bốn hôm gì đó, anh thấy đi đâu chơi thì hợp?”

“Muốn đi thì đi lâu một chút, giờ không phải em không cần đi làm nữa sao?” Tầm mắt Ôn Uyển Nhu vẫn đặt trên người Thần Ca, từ khi ở bên Thần Ca, hần cứ luôn lo được lo mất, chỉ sợ sáng mai tỉnh dậy, Thần Ca sẽ rời bỏ hần, nhưng sự thật lại nói cho hần biết, hần không thể mãi mãi ở bên cậu.

Thần Ca thực sự quá tốt, chẳng khác chi con người trong giấc mộng xa vời của Ôn Uyển Nhu, hần nhìn khuôn mặt cậu, tay cậu, da cậu, nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

“Không cần đi lâu đâu.” Cuối tuần Thần Ca còn phải đi lấy kết quả, “Em muốn tìm một nơi thoải mái để xả hơi, anh hay ra ngoài chơi đúng không? Có chỗ nào vui không?”

“Nếu em không muốn đi xa, vậy đến thành phố Y đi.” Ôn Uyển Nhu đáp, “Thời tiết ở đó ấm áp hơn chỗ mình, phong cảnh cũng rất đẹp.”

Thành phố Y quả thực là một nơi vô cùng xinh đẹp, Thần Ca lật sách du lịch đến trang giới thiệu về thành phố Y, chỉ vào hàng chữ trên đó, cười nói, “Anh xem, thành phố ‘dễ dàng gặp gỡ tình yêu nhất!’”

Ôn Uyển Nhu nhướn mày, mắt húng nói, “Thôi, vẫn là đừng đi thì hơn, nhớ đến đó em liền vứt bỏ anh, tự mình đi tìm tình yêu thì sao? Đổi chỗ khác đi.” Giọng nói nghe sao mà chua lèm.

Thần Ca tưởng hần nói đùa, ngón tay xẹt qua ảnh chụp ruộng bậc thang ngập ánh chiều tà, thở ra một hơi, đóng sách tuyên bố, “Đi! Chúng ta tới thành phố Y, mai đi luôn.”

“Nhanh vậy?” Ôn Uyển Nhu kinh ngạc, “Vội lát anh đi mua vé.”

“Mình không đi theo đoàn sao?” Thần Ca mở máy tính trên bàn ra, tìm tòi thông tin du lịch.

“Không cần.” Ôn Uyển Nhu đã đến đó vài lần, hần còn có một căn hộ ở thành phố Y, ở ngay phố buôn bán, nhưng hần ngại âm ỉ, chỉ ở một thời gian đã rời đi, hình như giờ thành quán bar rồi thì phải?

Hần không nhớ rõ lắm, nhưng ở tầng hai hần là vẫn còn phòng trống, đến lúc đó có thể đến ở tạm.

**

Thần Ca vào WC trốn Ôn Uyển Nhu tra về u não, có đủ loại thông tin trên trời dưới biển, đại đa số đều là lời khuyên chăm sóc sức khỏe, còn có thông tin nói uống thuốc Đông y là có thể chữa khỏi, Thần Ca nhìn hoa cả mắt mà vẫn không biết nguyên nhân bệnh là từ đâu.

Cậu xả nước bước ra ngoài. Ôn Uyển Nhu đang ngồi trên giường, bên cạnh là hai vali to oạch, Thần Ca gần ra, hỏi, “Anh thu xếp hành lý rồi?”

Ôn Uyển Nhu gạt đầu, “Tám rưỡi sáng mai máy bay sẽ cất cánh, không chuẩn bị luôn sẽ không kịp.”

Thần Ca còn chưa đi máy bay bao giờ, gãi đầu hỏi, “Em chưa thu xếp hành lý đi chơi bao giờ, cần chuẩn bị những gì?”

Ôn Uyển Nhu gấp quần áo bỏ vào vali, nói, “Không cần đâu, để anh chuẩn bị cho em.”

Thần Ca ngó vào xem, quần áo trong vali nhìn rất lạ, chắc Ôn Uyển Nhu chuẩn bị cho cậu từ trước, vẫn đặt ở trong phòng thay đồ. Cậu hỏi, “Vây để em thu xếp hành lý cho anh, muốn lấy đồ gì? Em đi lấy.”

Ôn Uyển Nhu rất nhanh xếp thêm một bộ quần áo khác vào vali, nói, “Không cần đâu, vali này là của anh, bên kia cái gì cũng có, không cần mang theo nhiều, chúng ta chủ yếu là đi chơi.”

Thần Ca ngồi trên giường, tựa lên vai hấn, gác chân lên vali, “Nhu cách cách, anh thật hiền tuệ.”

“Lại lấy anh làm trò cười,” Ôn Uyển Nhu thu xếp xong vali của mình, hai tay ôm má Thần Ca hôn chụt một cái lên chóp mũi cậu, lại cọ cọ mấy cái, “Sáng mai phải đi sớm rồi, ngủ đi.”

Thần Ca vươn tay ôm cổ Ôn Uyển Nhu, hôn lên hai má hấn, “Ừ, anh cởi quần áo cho em đi.”

Ôn Uyển Nhu kinh ngạc mở to hai mắt, không thốt nên lời.

Thần Ca nhin một hồi, cuối cùng vẫn bật cười, cậu chỉ là cảm thấy hoảng hốt, sợ hãi cuộc sống bình yên này sẽ không kéo dài, cho nên muốn chủ động hơn một chút mà thôi, không ngờ Ôn Uyển Nhu lại có phản ứng như vậy. Cậu túm hai má đối phương kéo sang hai bên, nhìn khuôn mặt anh tuần bị biến hình, cười nói, “Hoá ngọc rồi?”

Khuôn mặt Ôn Uyển Nhu dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà đỏ bừng lên, hấn hai tay bụm mặt không dám đối diện Thần Ca.

Thần Ca ngồi xuống, cười cởi quần áo hấn, “Ngại cái gì? Đã làm hai lần rồi, anh không cởi cho em thì em sẽ cởi cho anh.”

“Thần Thần...” Ôn Uyển Nhu né trái né phải động tác của Thần Ca, cổ áo sơ mi màu đen bị mở rộng, hấn vẻ mặt quần bách, ngưỡng ngùng túm chặt chiếc áo trần ngập nguy cơ của mình.

Tươi cười trên môi Thần Ca dần nhạt đi, cậu ôm vai Ôn Uyển Nhu, chôn mặt vào hõm vai hấn.

Ôn Uyển Nhu giật mình, vuốt tóc Thần Ca, cũng ôm chặt cậu vào ngực mình, không rõ vì có gì cảm xúc của cậu lại thay đổi nhanh như thế.

“Em sao vậy?” Ôn Uyển Nhu thấp giọng hỏi, trong giọng nói ngập ứ yêu thương mà chính hấn cũng không nhận ra.

“Không có gì...” Thần Ca rầu rĩ đáp, cậu khẽ xoa mắt, chen chân ngồi khoá lên người Ôn Uyển Nhu, cười hỏi, “Có làm không? Không thì đêm nay sẽ không có cơ hội đâu đó.”

Hai tay Ôn Uyển Nhu đặt lên hông Thần Ca, đưng quần bò cứng lên, hấn hạ mắt, nhẹ nhàng đặt Thần Ca nằm xuống giường.

**

Giường rất mềm.

Thần Ca nắm chặt ga giường, cậu bị đè lên tường, nửa thân trước áp vào mặt tường lạnh lẽo.

Cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của Ôn Uyển Nhu gây ra phía đằng sau mình, Thần Ca nhắm hai mắt, hốc mắt khô khốc khó chịu.

Tình cảm mãnh liệt mau chóng kết thúc.

Ôn Uyển Nhu còn nhớ mai phải đi chơi, cũng không đòi hỏi nhiều. Hấn xoay người Thần Ca lại muốn hôn môi cậu, chợt nhìn thấy hai mắt cậu sưng đỏ, tức thì hoảng hốt, vội vàng bế cậu lên, hỏi, “Sao vậy?”

Thần Ca còn chưa kịp phản ứng, mở to hai mắt, cười đáp, “Không có gì...A.”

Ôn Uyển Nhu vẫn bất an lắm, êm đẹp thì sao Thần Ca phải khóc, hấn hỏi dò, “Có phải kỹ thuật của anh quá kém, cho nên em không vui không? Hay là lần này vốn em muốn nằm trên?”

“Em không sao, đừng lo.” Thần Ca vỗ vỗ đầu Ôn Uyển Nhu, có đôi lúc hấn thực sự rất giống một chú cún bị, lúc nào cũng chăm chú quan sát cậu, chỉ cần cậu thoáng lộ ra một chút không ổn, hấn liền có thể chuẩn xác nhận ra.

“Vậy sao em lại khóc?”

Thần Ca nắm lấy tóc Ôn Uyển Nhu, “Anh quá lợi hại, dùng sức rất mạnh, em kích động khóc không được sao?”

Ôn Uyển Nhu ngượng ngùng dán mặt lên ngực Thần Ca, hỏi, “Vậy em cảm thấy vừa lòng không?”

Thần Ca mặc hấn ôm, gật đầu.

Ôn Uyển Nhu nhỏ giọng nói tiếp, “Thực ra anh cũng rất vừa lòng với Thần Thần...” Hấn nghĩ nghĩ, cảm thấy về sau vẫn là nên gọi thân mật hơn nữa đi, liền hô, “Ông xã em là tuyệt nhất ~”

“Phụt...Ha ha.” Thần Ca cười đến run cả vai.

**

Sáng hôm sau, thiếu chút nữa Thần Ca không dậy nổi.

May mà Ôn Uyển Nhu đã quen dậy từ lúc bốn giờ sáng, từ lúc ở bên Thần Ca hấn bỏ quên luyện tập, dùng một giờ thừa ra để ngắm khuôn mặt khi ngủ của Thần Ca, nếu không vì lo mình chụp ảnh sẽ quá nhiều cậu, Ôn Uyển Nhu hận không thể một ngày hai tư giờ đều ôm máy ảnh chụp cậu.

Hấn vào phòng bếp làm bữa sáng, đến khi sandwich trong lò nướng đã sẵn sàng, mặt trời cũng vừa ló dạng.

“Ông xã dậy đi nào...” Hấn nhấc chân ngồi lên giường, ghé vào tai Thần Ca nhỏ giọng nói.

Thần Ca nhắm mắt giật giật, vẫn như cũ chìm sâu trong giấc ngủ.

Ôn Uyển Nhu cong khoé môi, ngón tay xẹt trên mặt Thần Ca, “Nếu em không tỉnh, Nhu Nhu sẽ hôn em đó ~”

Thần Ca bị ngón tay trêu chọc ngứa ngứa, phẩy tay hất đi, vô thức hé miệng, không dậy.

Ôn Uyển Nhu thấy cậu hé môi, hỏi, “Em thế này là ý bảo anh hôn em sao?”

Thần Ca ngủ say vù vù, không trả lời.

“....Ủm...Không muốn...”

Chăn bị xốc lên, Thần Ca rốt cuộc bị hấn đánh thức, cậu mở mắt nhìn Ôn Uyển Nhu nâng mặt mình, đầu lưỡi cậu lên đoạn chỉ bạc nổi giữa môi hai người.

Thần Ca đẩy nhẹ hấn ra, “Mới sáng sớm anh đã có tinh thần vậy rồi? Đừng dè em, đứng dậy.”

“Anh dậy lâu lắm rồi,” Ôn Uyển Nhu cọ cọ Thần Ca, “Anh làm sandwich.”

“Kiểu Tây?” Thần Ca hỏi.

Ôn Uyển Nhu gật đầu, “Chỉ là loại đơn giản nhất thôi, rời giường đi nào.” Hấn cúi người bế Thần Ca lên, lại dùng khăn mặt mát lạnh lau mặt cho cậu, xỏ dép cho cậu, nói, “Được rồi, đã tỉnh hơn chưa?”

Thần Ca gật đầu, khổ sở nói, “Khăn mặt lạnh quá đi.”

“Như vậy dễ tỉnh hơn.” Ôn Uyển Nhu nói xong, lại lau tay cho Thần Ca, “Anh vào phòng bếp trước, em mau vào nhé.”

“Ừ,” Thần Ca gật đầu cười, nhìn Ôn Uyển Nhu rời đi.

Cậu có thể cảm nhận được, từ tối qua sau khi cậu thể hiện tình cảm của mình dành cho Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu lại dùng một tình yêu lớn hơn nữa để đối đãi cậu, ít nhất thì, trước kia Ôn Uyển Nhu không tri kỷ đến độ dùng khăn mặt lạnh giúp cậu tỉnh táo đâu.

Nếu cậu gặp được hấn sớm hơn một chút...Thần Ca cúi đầu.

Quên đi, cho dù cậu có sớm gặp được hần cũng không thể tránh khỏi chuyện này, chỉ hy vọng sau khi lấy kết quả, cậu có thể có một câu trả lời tốt nhất.

Nếu cậu bình an vượt qua cửa này...

Thần Ca không nghĩ nổi nữa.

42. Chương 42

Bệnh án của Thần Ca ngày tối đó đã được gửi vào hòm thư của Ôn Uyển Nhu.

Cơ mà lúc ấy người này còn đang bận ôn tồn với Thần Ca trên giường, ngày hôm sau hai người xách hành lý hấp tấp chạy ra sân bay, máy tính cũng chưa chạm vào, nói gì đến bệnh án lẫn trong một đồng mail.

Người đến đón hai người chính là A Tả và A Hữu, Thần Ca chưa gặp A Hữu bao giờ, mới đầu còn tưởng hần là bạn hay người thân của Ôn Uyển Nhu, cười gật đầu với họ, tự mình xách hành lý để vào cốp xe. Ôn Uyển Nhu từ lầu xuống vừa thấy liền đen mặt, bước nhanh đến đỡ vali của cậu bỏ vào cốp.

A Tả theo sau Ôn Uyển Nhu vừa thấy Ôn Uyển Nhu thế kia liền chân chó như hần không thể làm đệm người cho Thần Ca giẫm lên, lại thấy A Hữu đứng trước xe chơi điện thoại, hung hăng đá cửa xe, khiến cho xe kêu ‘Tích tích...’ không ngừng. A Hữu hoảng sợ, thấy là A Tả làm, tức giận hỏi, “Anh đá xe làm gì? Nó chọc giận anh à?”

A Tả cướp điện thoại trong tay A Hữu, chỉ chỉ phía sau, A Hữu quay đầu lại thấy khuôn mặt đen như đít nồi của Ôn Uyển Nhu, mờ mịt không biết mình đã làm sai chuyện gì, hỏi, “Mọi người xuống hết rồi à? Vậy tôi lái xe, còn bỏ quên cái gì không?”

Ôn Uyển Nhu lạnh lùng nói, “Bị cậu nói như vậy, tôi thực sự muốn bỏ lại một thứ.”

A Hữu cười gượng, không dám tiếp lời, A Tả đoán được Ôn Uyển Nhu muốn nói gì, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Thần Ca cảm thấy để hai người bọn họ đến đón quá là phiền toái, tìm tìm hộp thuốc từ trong túi xách, đưa đến chỗ bọn họ, cười nói, “Đã làm phiền hai người rồi, mời.”

A Tả liếc trộm Ôn Uyển Nhu, không dám nhận.

Thần Ca cũng phát hiện hai người này cứ một mực nhìn Ôn Uyển Nhu, cậu đẩy đẩy hần, Ôn Uyển Nhu mới nói, “Nhận đi.”

A Hữu vừa định mở miệng đã bị A Tả trừng, ngậm miệng không dám nói nữa, khởi động ô tô, lái đến sân bay.

Dọc đường đi Ôn Uyển Nhu chưa từng bày vẻ hoà nhã với A Tả A Hữu.

Tới sân bay, Ôn Uyển Nhu xuống xe trước, cúi người đeo găng tay cho Thần Ca, sau đó nói với A Hữu, “Chuyển số hành lý trong cốp đến sân bay.”

A Hữu giờ mới hiểu mình đã đắc tội tổ tông này lúc nào, bắt đắc dĩ vác hai vali to oạch lên vai, trên tay xách thêm mấy cái túi, đi theo vào sân bay.

Thần Ca nhìn thấy không đành lòng, muốn tự mình xách hành lý, Ôn Uyển Nhu nắm chặt tay cậu, nói, “Anh ta đáng tội.”

A Hữu thở hồng hộc, “Đúng vậy, tôi đáng đời.”

Thần Ca lườm Ôn Uyển Nhu một cái, muốn lấy vali xuống, A Hữu sợ tới mức vội vàng né tránh, hô, “Đừng đừng! Một mình tôi xách được rồi, ngài không cần để ý đâu, thật đó.”

Thần Ca không rõ đôi song sinh này có quan hệ gì với Ôn Uyển Nhu, nhìn không giống người thân, ngay cả bạn bè cũng không giống.

A Hữu một mình ngồi ở phòng chờ, Ôn Uyển Nhu kéo Thần Ca đi đến cửa hàng miễn thuế trong sân bay, hai người cũng không định mua gì, Thần Ca bưng cốc trà nóng nhìn Ôn Uyển Nhu chọn túi, nhin không được hỏi, “Hai người kia là ai?”

“A Tả và A Hữu.” Ôn Uyển Nhu nhìn trúng một chiếc túi, tuy nhiên phần xách tay có vẻ hơi nhỏ, hần giờ túi lên hỏi, “Cái này thế nào?”

Thần Ca vừa thấy năm chữ số trên giá liền cảm thấy không ổn, song vẫn nói, “Đẹp lắm.”

Ôn Uyển Nhu cong môi, Thần Ca biết hần đang cao hứng, “Nếu anh thích thì mua đi, em về phòng chờ trước, chắc A Hữu đã chờ lâu lắm rồi.”

“Em để ý đến anh ta làm gì.” Ôn Uyển Nhu lãnh đạm nói, tính mua cho Thần Ca cái túi này, còn mình thì chọn cái khác.

Thần Ca quả thực được chứng kiến một mặt khác của Ôn Uyển Nhu, kìm không được hỏi, “Đi với em anh không vui à?”

Ôn Uyển Nhu kinh ngạc, “Sao thế được?”

“Vậy anh...” Thần Ca suy nghĩ một hồi, quả thật Ôn Uyển Nhu vẫn đối xử với cậu như bình thường, lúc ngồi trên xe còn tựa vào vai cậu ngủ, chỉ là, “Về mặt của anh với A Tả và A Hữu tệ lắm.”

Ôn Uyển Nhu ngồi xuống cạnh Thần Ca, “Vì sao anh phải tỏ ra ôn hoà với họ?”

Nếu không phải thái độ của Ôn Uyển Nhu với hai người kia quá rõ ràng, Thần Ca trì độn như vậy ắt hẳn sẽ không nhận ra, cậu nói, “Bình thường anh vẫn vậy à?”

Ôn Uyển Nhu gật đầu, thuận tay nắm lấy tay cậu ủ ấm, “Anh chỉ cần đối tốt với em là đủ rồi.”

Khoảng thời gian này VV bị Sa Loạn gây phiền, ba ngày không mở tiệm.

Thực ra chính y cũng hơi chột dạ, bởi vì lúc ấy y nhớ rõ đã bỏ chi phiếu Sa Loạn đưa cho vào ví rồi, sau đó bởi vì Sa Loạn ghê y chưa súc ruột cho nên không làm, y tức đến trống rỗng đầu óc, mặc quần áo dài đi, mãi sau mới nhớ tới tấm chi phiếu kia, vốn định trả lại cho cậu ta, nhưng vừa đi xuống lầu cho bọn thú cưng trong tiệm ăn xong, đi lên đã không thấy chi phiếu đâu.

Nhà y chỉ có mình y và mẹ, mẹ y giờ đang trong viện dưỡng lão, lẽ nào tấm chi phiếu mọc chân tự chạy mất?

VV lục tung cả nhà lên tìm, nghĩ thầm, chắc là mình để quên ở đâu đó, buổi tối lại đến quán bar lần nữa, nói cho Sa Loạn chuyện mình đánh mất chi phiếu là được, dù sao y cũng không rút tiền, khoản tiền kia chắc chắn vẫn còn nguyên ở đó.

Nhưng không được bao lâu, buổi chiều có người gọi tới cho y, câu đầu tiên y nghe được chính là, “Anh rút tiền rồi?”

Kì quái là VV vừa nghe xong đã nhận ra người gọi chính là thanh niên đeo kính đen tối qua, hoang mang nói, “Tôi đâu có.”

Bên kia trầm mặc một lúc, cúp máy, sau đó gửi đến một tin nhắn, ghi tên một quán chuyên về món cay Tứ Xuyên và thời gian gặp mặt.

VV nằm di động suy nghĩ nửa ngày, đóng cửa tiệm lên lầu tìm lại một lần vẫn không thấy chi phiếu đâu, bắt đầu dĩ thay quần áo chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Y đến quán ăn trước thời gian hẹn gặp khoảng năm phút, tìm một chỗ ngồi, nhìn menu chọn vài món, dù sao kiểu gặp mặt thế này chắc là hai người chia aa (50 – 50), y đói bụng một ngày rồi, không cần thiết phải nghiêm khắc kiểm chế bản thân.

Đợi đợi một lúc, cửa phòng mở ra, VV vừa ngẩng đầu liền xem mù mắt cầu, trước cửa là một thanh niên cao cao mặc đồng phục trung học, không, hẳn nên gọi là thiếu niên, đối phương dùng bàn tay trắng nõn thon dài của mình đẩy kính đen, mày nhướn lên, cánh môi mỏng mở ra, “Anh mặc thế này đi gặp tôi? Ha ha, thực là thú vị.”

VV chỉ vào đối phương nửa ngày không có phản ứng, đợi đến khi cậu ta ngồi xuống mới khép lại cái miệng vì khiếp sợ mà mở toang hoác của mình, nhìn cậu ta ngồi cạnh mình, vội vàng lùi qua bên kia, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Sa Loạn rõ ràng không vui, ôm ngực hỏi, “Anh trốn cái gì? Trên người tôi có vi khuẩn à?”

VV trộm nhìn phù hiệu trên đồng phục của Sa Loạn, “Không, là trên người tôi có vi khuẩn, không thể dính lên thân thể cao quý của ngài được.”

Sa Loạn cười lạnh, lúc này đồ ăn được bưng lên, cậu ta gọi nhân viên mang thêm hai bát cơm, nói với VV, “Tôi vừa tan học, đói muốn chết, có chuyện chờ tôi ăn xong rồi nói, không được quấy rầy tôi.”

VV trong lòng lẩm bẩm cậu là ai mà tôi không được quấy rầy, nhìn tô bò hầm, cầm đũa lên vớt toàn bộ thịt bò vào bát mình, còn giá với dưa chuột, mấy loại ăn kèm thì chừa lại cho cậu ta.

Sa Loạn nhìn một đồng giá trong tô, lại nhìn VV, VV hất mũi hừ hừ, oán thăm đủ loại, cúi đầu và cơm.

Sa Loạn gấp rau ăn kèm lên, thản nhiên nói, “Tôi thấy tối qua anh kém như vậy, trên đường đi còn suy nghĩ có lẽ không cần gấp lại anh, không ngờ anh cũng không quá tệ, biết tôi thích ăn gì.”

“Phụt...Khụ khụ.” VV bị mình dọa sặc, vị cay xộc thẳng lên mũi, nước mắt trào ra. Sa Loạn ghét bỏ đưa khăn cho y, “Bẩn muốn chết.”

Mất một lúc VV mới hết khó chịu, chỉ vào tô thịt bò trên bàn hỏi, “Cậu không thích ăn thịt bò?”

Sa Loạn gật đầu, vẻ mặt cao cao tại thượng, “Tôi còn tưởng anh biết, thì ra là trùng hợp.”

VV hết nói với cậu ta, gẩy gẩy bát cơm, ăn sạch đồ ăn mình thích trên bàn, buông đũa bát chờ Sa Loạn ăn xong.

Sa Loạn ăn cơm vô cùng chậm rãi, đũa gấp giá luôn nghiêng đứng một góc, mỗi miếng ăn vào miệng đều tinh xảo như ăn điểm tâm, VV nhìn mà đau cả răng.

Hai bát cơm cậu ta ăn ước chừng hết hơn nửa tiếng, VV chơi đấu địa chủ đến khi sung sướng thua sạch mới nghe thấy cậu ta hạ đũa, lau miệng thông báo, “Tôi ăn xong rồi.”

VV, “À, suýt nữa quên mất, tầm chi phiếu của cậu...”

Sa Loạn không đợi y nói hết, “Khoảng bốn giờ chiều, tiền trong chi phiếu bị người ta lấy đi, người lấy là một người đàn ông trung niên, đi cùng là một bà cụ.”

VV ghen lời, cầm di động vội vàng gọi cho viện dưỡng lão, dì chăm sóc mẹ y nói quả thực tầm trưa bà cụ có rời đi, nói về nhà ăn cơm, mới rồi đã tự mình quay về, bà có quá nhiều người cần chăm sóc, cho nên đã quên không báo cho VV.

Y nhờ dì gọi bà cụ lại nghe điện, dì gọi nửa ngày mà bà cụ không tới, bà đi qua đưa điện thoại cho bà cụ, bà cụ cũng không nghe, VV ở bên kia nghe thấy tiếng bà cụ khóc, nói mình không nghe máy, tiền của con trai không phải bà lấy, ai mà biết tờ giấy nhỏ như thế lại lấy ra tiền chứ...

VV không cần gọi điện cho quán mạt chược trong khu đã biết xảy ra chuyện gì, tức giận nắm chặt điện thoại nửa ngày không thốt nên một câu, nghĩ mãi vẫn không nhớ sao y không thấy bà cụ lên lầu chứ? Hay là bà cố ý trốn mình, lén lút về nhà tính lấy tiền chơi bài?

Sa Loạn đợi y mãi, lấy điện thoại ra làm bộ lên mạng, thực ra là chụp VV vài tấm.

VV ngẩng đầu hỏi, “Lấy ra bao nhiêu?”

Sa Loạn rút cuộc có cơ hội chụp toàn mặt, ấn nút chụp một cái, thoát khỏi phần mềm chụp ảnh, mặt không đỏ thỏ không gáp nói, “Lấy toàn bộ.”

Tự cậu ta cũng biết mình độc miệng, tối qua mới chỉ oán giận một câu, không ngờ VV lại giận đỏ bừng mặt, đẩy cậu ta ra mặc quần áo bỏ đi, cậu ta ngại mất mặt ngồi đờ trên giường nhìn y đập cửa rồi đi, đợi nửa ngày mà không thấy đối phương biết sai, quay về tìm mình.

Ngân hàng gọi điện tới, báo cho cậu ta biết số tiền trong chi phiếu đã bị lấy ra toàn bộ, lòng đủ loại vòng vo, không suy nghĩ liền gọi cho y.

VV xoa mặt, giải thích, “Chắc là mẹ tôi lấy tiền, tôi còn chưa chắc chắn, nhưng nhất định sẽ trả lại tiền cho cậu, để cho tôi vài ngày được không?”

Sa Loạn nghe vậy, ôm ngực cười lạnh nhìn VV.

VV giờ vô cùng hối hận, đang êm đẹp tự đứng đòi viết 99999 làm cái gì!

“Khụ... Là mẹ tôi trộm lấy tiền ra, tôi không biết bà đã tiêu hết bao nhiêu, nếu cậu lo lắng, tôi thế chấp đồ gì đó cho cậu.” VV thở dài, với đức hạnh của mẹ y, phỏng chừng đã tiêu hết sạch tiền rồi, trước kia y nhìn đức hạnh của ba Thần Ca, còn cảm thấy mẹ cậu ấy quá yếu đuối, nếu giấu hết tiền đi, ba cậu ấy không có tiền chẳng phải sẽ không bài bạc được nữa sao, thế nhưng đến phiên y y mới hiểu, thế nào là phòng ngày phòng đêm khó phòng người trong nhà.

Sa Loạn đáp, “A, trên người anh có cái gì trị giá hơn mười vạn? Hơn nữa tôi không có thời gian dây dưa với anh, số tiền này với tôi mà nói không là gì, nhưng đã giao dịch thì cần phải công bằng đúng chứ?”

Tim VV thịch một cái, “Cậu thiếu cái gì?”

Ngón tay Sa Loạn trượt trên cánh tay VV, dừng ở mu bàn tay y, thản nhiên nói, “Tôi không thiếu gì, chỉ thiếu một người ngủ cùng...”

VV khiếp sợ nhìn Sa Loạn, đầu lắc như trống bỏi.

Sa Loạn hỏi, “Về mặt của anh là sao?”

VV nói, “Thiếu niên, lông của cậu đã mọc dài chưa?”

Sa Loạn, “12 tuổi đã dài rồi, anh có muốn xem không?”

VV, “...”

43. Chương 43

Lúc mới quen Thần Ca nghĩ Ôn Uyển Nhu là một anh đẹp trai lãnh khốc, sau mới nhận ra hắn có tâm hồn thiếu nữ, giờ nhìn hắn xử sự với hai anh em A Tả và A Hữu, Thần Ca bỗng thấy phát hiện hồi đó của mình hình như sai rồi.

Ôn Uyển Nhu đối xử với người khác rất lạnh lẽo đậm mạc, chỉ có trước mặt cậu mới ngốc nghếch thế thôi.

Nghĩ như vậy, Thần Ca bỗng thấy lòng mình ngọt ngào vô cớ.

Lên máy bay, Ôn Uyển Nhu đưa cho Thần Ca một cái kẹo cao su vị dưa hấu, Thần Ca nhai nhai một lúc, nhìn đám mây bồng bềnh ngoài cửa sổ liền buồn ngủ, tựa vào ghế nặng nề ngủ.

“Thần Thần?” Một lúc lâu sau không nghe Thần Ca nói gì với mình, Ôn Uyển Nhu buông tạp chí nghiêng đầu nhìn cậu, thấy đối phương đang ngủ, hắn bắt đầu ngẩn người nhìn cậu, mặt tự động đỏ lên, ngó trái ngó phải thấy không ai để ý, bèn nhích nhích bả vai cứng đờ về phía Thần Ca, vươn tay túm áo Thần Ca một cái, Thần Ca liền nghiêng đầu tựa vào vai hắn.

Ôn Uyển Nhu đỡ đầu Thần Ca, sau đó rút tay về, giả bộ như không có việc gì tiếp tục xem báo.

Tiếp viên hàng không vô tình nhìn thấy cảnh này, nhin cười đi tới nhẹ giọng hỏi, “Có cần chăn mỏng không?”

Ôn Uyển Nhu ửng hồng hai tai, gật gật.

Thành phố H đã cách bọn họ khá xa, tạp chí trong tay Ôn Uyển Nhu lại chưa lật được mấy trang.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn là hắn cần bản xem không vào, hai mắt cứ tự tiện nhìn chăm chăm đầu Thần Ca, cảm thấy mấy lọn tóc vểnh vểnh của cậu sao mà đáng yêu thế, nhìn kiểu gì cũng thuận mắt chết đi được.

Ôn Uyển Nhu không mang nhiều đồ, cho nên hai vali đều rất nhẹ. Hắn thấy Thần Ca buồn ngủ mắt híp thành sợi chỉ, tự giác đi qua xách đồ, Thần Ca hí hửng ngồi trên ghế nhìn hắn bận trước bận sau, chờ hắn về liền trêu, “Sao tốt với em thế, vừa này không phải anh còn sai người kia xách hai vali sao?”

Ôn Uyển Nhu thân cao mét chín, dùng một tay là có thể kẹp được cái vali rồi, hắn đi tới, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ với sự trêu chọc của Thần Ca, nhéo nhéo mặt cậu, nói, “Không phải vì khi ấy anh thấy em một mình xách hành lý lên xe sao, em thế mà còn đi bệnh người ngoài.”

Thần Ca không ngờ Ôn Uyển Nhu sẽ tức giận chỉ vì việc cón con này, ấp úng nói, “Chẳng qua em thấy người ta tới đón mình nên ngại thôi mà...Đúng rồi, anh có quan hệ gì với họ vậy?”

Ôn Uyển Nhu không trả lời, một tay xách vali, tay kia lấy di động trong túi đưa cho Thần Ca, “Bên ngoài chắc đã có người tới đón chúng ta, em xem bao giờ có người gọi tới, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi trước.”

Thần Ca cũng không vội, đi tới muốn tự xách vali của mình, cơ mà Ôn Uyển Nhu không cho, cậu bèn nói, “Em là đàn ông đàn ang, chẳng lẽ còn không xách được cái vali này? Anh không cần xách cho em đâu.”

Ôn Uyển Nhu nhú mày, “Cái này thì liên quan gì đến việc em xách được hay không?” Từ khi hắn bắt đầu biết nhớ, ba hắn Ôn Đình Như chỉ cần ở nhà liên không cho mẹ hắn làm việc nhà, đã sắp sáu mươi tới nơi rồi, thế mà bàn tay bà được chăm sóc không có một vết chai nào, bình thường Ôn Uyển Nhu không nói làm gì, thế nhưng điểm này thì nhất quyết noi gương ba mình.

Thần Ca không cãi lại được hắn, liền kéo hắn vào quán cà phê trong sân bay ngồi chờ người lái xe tới đón, thực ra cậu còn chưa nghĩ xem đến thành phố Y rồi thì đi đâu chơi, dù sao lần du lịch này là nhất thời nghĩ ra, hỏi Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu cũng đáp chẳng ra sao.

Ngón tay vô thức vuốt ve cái tách ấm áp trong lòng bàn tay, Thần Ca nhìn một cô bé đi lướt qua, bím tóc nhỏ nhỏ của cô bé cũng đang đưa lên xuống theo nhịp bước.

Thần Ca thuận miệng hỏi, “Anh nói xem về sau hai ta có nên nhận nuôi một đứa nhỏ không?” Nói xong cậu liền nín thinh, có chút chột dạ, ngay tiếp đó lại cảm thấy không có gì, sau một ngày bình tĩnh lại cậu vẫn mơ mơ hồ hồ không tin nổi lời chẩn đoán của bác sĩ. Vẫn chưa có kết quả chụp ct não, cậu còn trẻ như vậy, sao có thể mắc cái bệnh này được...Nếu còn sống, hẳn là phải chuẩn bị cho tương lai chút chứ.

Ôn Uyển Nhu ngẩn ra, cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ chuyện nhận nuôi một đứa, “Anh thấy nuôi con gái không ổn, chúng ta đều là đàn ông, con trai cũng không ổn, nhỏ tẹo tí teo, nhờ bị đụng ngã thì sao bây giờ?”

Thần Ca cười, “Vậy theo anh nói, có phải nuôi bé trai hay bé gái đều không được không?”

Ôn Uyển Nhu nhăn mũi, cầm tay Thần Ca, “Anh không thích có người quấy rầy thế giới riêng của hai chúng ta.”

“Nhưng mà...” Thần Ca chỉ vô thức nói ra ý kiến vừa này thôi, nếu thực sự muốn nhận nuôi một đứa nhỏ, chắc chắn cần phải suy nghĩ cẩn thận hơn.

Ôn Uyển Nhu nhìn sườn mặt tự hỏi của cậu, sau đó lướt qua ngón áp út vẫn trống không của hai người, trong lòng mơ hồ nảy lên một chủ ý.

Có bốn người mặc âu phục đen đến đón hai người, nếu không phải bọn họ không đeo kính đen, trên môi nở nụ cười, Thần Ca còn tưởng họ từ phim điện ảnh nhảy ra ngoài chứ.

Thần Ca chìa bao thuốc về phía họ mời, nhưng không ai nhận cả. (Thời nào rồi mà cứ chìa thuốc lá đi mời người ta vậy –)

“Lại đây.” Ôn Uyển Nhu hết như lão gia tùy tiện ngồi ở ghế sau, vẫy vẫy tay với Thần Ca.

Thần Ca không nói gì nhìn động tác của hắn, hết như cô vợ nhỏ cúi người ngồi vào vị trí, Ôn Uyển Nhu nâng tay muốn đặt lên lưng cậu, bị cậu chụp tay bỏ ra.

“Không cho anh ôm thì anh sẽ hôn đó.” Ôn Uyển Nhu không chịu nhượng bộ.

Thần Ca nhỏ giọng, “Chỗ này đang có người nhìn mà...”

“Không vấn đề gì.” Ôn Uyển Nhu chồm qua, Thần Ca bị cánh tay hắn ép dán sát vào cửa kính, đùi cậu bỗng nặng nề, cúi đầu liền thấy Ôn Uyển Nhu đang đặt tay lên đùi mình, vuốt ve qua lớp vải quần, bên tai truyền đến tiếng thở dốc nặng nề của Ôn Uyển Nhu. Cậu nhướn cổ muốn nhìn tài xế đằng trước, lại bị Ôn Uyển Nhu kéo đầu về phía hắn, đôi môi đầy đặn vừa phải dán lên môi cậu, vươn lưỡi xâm nhập.

Đầu Thần Ca lập tức ‘Uỳnh’ một tiếng.

“Anh...” Thần Ca cố gắng chống người dậy, mông vừa nhấc khỏi ghế, tay Ôn Uyển Nhu đã len vào đùi trong nhéo một cái, khiến eo cậu nhũn hết cả, không giữ vững được trọng tâm ngã ngồi lên chân Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu một tay ôm chặt thắt lưng Thần Ca. Sau lưng cậu nóng lên, dán chặt vào bờ ngực dày rộng của hắn, Thần Ca nghe tiếng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai, hận không thể bầm người đang làm trò đằng sau ra.

Ôn Uyển Nhu thở hổn hển liếm vành tai Thần Ca, nói, “Đừng nhúc nhích, để cho anh cọ một lúc thôi, mở chân ra...Đúng rồi.”

Thần Ca run rẩy mở hai chân, khuôn mặt đỏ rực như máu, chưa từ bỏ ý định ngăn cản, “Anh...đừng làm gì ở đây.”

“Yên tâm đi...” Ôn Uyển Nhu gặm cắn cổ Thần Ca, lời nói mập mờ nước đôi, “Anh không tiến vào đâu.”

Hai tay hắn giữ chặt khớp bộ Thần Ca, chậm rãi nhẹ nhàng ma sát trái phải.

Thần Ca nhịn không được hít một hơi thật mạnh, nín thở không dám hô hấp, nghe như đang thút thít khóc.

“Hhhhh...Úm...”

Lái xe hạ kính chắn giữa ghế trước và ghế sau, đeo tai nghe lên.

Thành phố Y rất phát triển, đường phố rộng mở thông thoáng, lúc mới ra khỏi sân bay bọn họ còn cảm thấy nơi này không khác thành phố H là mấy, đợi đến khoảng nửa giờ sau, khung cảnh bốn phía đột nhiên thay đổi, từng ruộng bậc thang lấp ló xa xa, đường đi cũng không được bằng phẳng như trước, lái xe mở miệng nói, “Hôm nay lúc chúng tôi tới còn phải nghỉ một lúc, ngại hẳn là nên báo trước cho chúng tôi, để chúng tôi chuẩn bị phòng chu đáo.”

Thần Ca biết lời này là nói với Ôn Uyển Nhu, nhìn hắn bày vẻ xa cách, cậu nhéo đùi hắn một cái.

Ôn Uyển Nhu ăn đau, hít sâu một hơi, tầm mắt chuyển từ ngoài cửa sổ đến khuôn mặt Thần Ca, há mồm cắn cậu một cái, “Không cần, bọn tôi ở bên kia được rồi, vài ngày nữa sẽ đi, các người không cần đi theo.”

Thần Ca bị hành động lớn mật này của hắn dọa nhảy dựng, thấy người phía trước không quay đầu lại, hình như là không thấy gì mới thở phào, lườm hắn một cái, ngồi dịch sang bên cạnh.

Ôn Uyển Nhu nhướn mày, cũng dịch theo.

Thần Ca chỉ vào hắn, làm khẩu hình miệng: Anh qua bên kia ngồi đi.

Ôn Uyển Nhu nâng cằm hôn lên ngón trỏ chỉ vào hắn của Thần Ca, Thần Ca vội vàng rút ngón tay đang lọt vào khoang miệng hắn, nháy mắt đỏ mặt hồng tai.

Xe dừng ở đầu con phố đậm chất dân tộc, Ôn Uyển Nhu xuống xe, hỏi Thần Ca, “Giờ mình đi dạo trấn cổ trước hay là qua chỗ anh nghỉ một lát trước? Anh thấy em dạo này ngủ nhiều lắm, có phải em mệt không?”

Thần Ca tức giận đáp, “Em nói với anh thì anh có không lẫn qua lẫn lại em nữa không? Giờ nói đến là dễ nghe.”

Ôn Uyển Nhu nói, “Em nói với anh là em muốn mà.”

Thần Ca nghĩ thầm, cậu nói thế khi nào? Lại sợ hai người nói thêm nữa, người bên cạnh sẽ nghe hiểu, ngừng câu chuyện lại, “Rồi rồi, đều là lỗi của em được chưa? Trước mang hành lý vào đã.”

Ôn Uyển Nhu ngẩng đầu nhìn anh áo đen lái xe cho bọn họ, người kia liền gật đầu, nở nụ cười mỉm thân thiết, “Việc này cứ để bọn tôi làm là được, ngài và thiếu (gia)... Ôn Uyển Nhu vào thay quần áo trước đi.”

Thần Ca biết đối phương chắc chắn đã nhìn thấy việc hai người làm ở ghế sau rồi, vô thức nhìn về phía Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu cái tên chết tiệt không biết xấu hổ này lại thần nhiên vô ngần, gật đầu với người kia, nói, “Trước kia tôi cũng thỉnh thoảng tiện tay dọn dẹp phòng một chút, song đã lâu tôi không về đây, có lẽ sẽ có chút bụi, mấy vali hành lý kia đã được phân loại rồi, đừng làm lẫn.”

Thần Ca ngại muốn chết, thấy Ôn Uyển Nhu đã đi nhờ vả mà còn bày vẻ cao cao tại thượng, chen vào, “Đã làm phiền mọi người rồi.”

“Không phiền không phiền,” Người nọ cười thả chìa khoá vào tay Thần Ca, “Đây là chìa khoá phòng, chúc ngài chơi vui vẻ.”

Ôn Uyển Nhu mặt sạch kiên nhẫn, một tay ôm vai Thần Ca, hất cằm với người kia, mấy người đứng sau đều hiểu ý, ngoại trừ người lái xe cho hai người họ, tất cả những người còn lại đều lên một chiếc xe khác, lái về hướng trái ngược.

44. Chương 44

Trên đường đi Thần Ca hết nhìn đông lại ngó tây, Ôn Uyển Nhu dắt cậu đi thẳng vào ngõ nhỏ, rẽ trái rẽ phải liền tới một quán bar, ngay từ lần đầu tiên Thần Ca đã nhận ra căn nhà lầu nhỏ đây về cổ kính dân tộc này là quán bar, nguyên nhân chính là do hai từ ‘QUÁN BAR’ màu phấn hồng, còn có ý dùng lối ghép vần cho nổi bật kia.

Thật sự là... Tục khí thô bỉ muốn chết.

Cửa không khoá, đẩy một cái liền mở ra.

Trong quán rất tối, chỉ có một bồi bàn đứng ở quầy bar đang cúi đầu lau ly thủy tinh dưới ánh đèn màu tím. Người nọ thấy bọn họ tiến vào cũng không giật mình, lễ độ gật đầu với Ôn Uyển Nhu, chỉ cầu thang bên trái, nói, “Năm giờ chiều sẽ mở cửa, giờ ngài có muốn uống chút gì không?”

“Không cần.” Ôn Uyển Nhu nhìn lướt qua, nói với Thần Ca, “Hồi trước anh từng ở đây, trên lầu là phòng của anh.”

Thần Ca nhớ mang máng hẳn đã từng nói với mình chuyện này, bỗng nghĩ đến một chuyện, trêu tức nhìn quần Ôn Uyển Nhu, hỏi, “Trên lầu còn có quần áo của anh không?”

Ôn Uyển Nhu nhìn về phía bồi bàn, đối phương lắc đầu nói, “Đều do người giúp việc thu dọn, tôi không rõ lắm.”

Thần Ca vừa nghe, nói, “Hành lý của chúng ta để hết trên xe rồi, em bảo lấy hành lý xuống thì anh không cho, giờ làm sao đây?”

Ôn Uyển Nhu còn chưa hiểu gì, nghi hoặc nhìn Thần Ca.

Thần Ca nhướn môi về phía đống quần Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu luôn mỏng da mặt ở những tình huống hết sức không bình thường, cổ hắc đỏ bừng lên, dùng sức nhéo thắt lưng Thần Ca, ghé vào tai cậu cậu mạnh, “Lo gì, cùng lắm thì lột trần.”

Thần Ca vừa đau vừa ngứa ngứa, ngẩng đầu thấy hai mắt Ôn Uyển Nhu đầy ý cười nhìn mình chăm chú, cậu cố ý nói, “Thế anh cứ đứng bên ngoài đợi đi, em không chờ anh đâu.”

Ôn Uyển Nhu hơi nhếch môi, như cười như không liếc Thần Ca, khi cánh tay rời khỏi lưng Thần Ca, trên ngón tay hắn liền xuất hiện một chùm chìa khoá, chính là chìa khoá lái xe đã đưa cho cậu, hắn nói, “Nghĩ đến đặc chí, em chỉ có thể chờ ở bên cạnh anh thôi.”

“Mịa!” Thần Ca giật mình, sờ soạng túi quần, quả nhiên không thấy chìa khoá đâu, “Anh từng luyện trò này rồi à? Em không có cảm giác gì hết.”

Ôn Uyển Nhu làm bộ làm tịch, “Nếu lần sau em còn chọc anh giận anh sẽ lấy ví tiền của em, để em không thể không đi theo anh.”

Thần Ca chán nản, không ngờ tên này lại tính toán chi li đến thế, cậu không làm gì được, đành phải nói, “Được rồi được rồi, lên lầu thay quần áo đi, còn lễ mễ nữa thì đến giờ ăn cơm tối rồi.”

Tầng hai của quán cũng rất lớn, cửa sổ sát đất chiếu ánh sáng ấm áp lên giường trong phòng ngủ, Ôn Uyển Nhu vừa vào phòng đã bắt đầu cởi quần áo, quần hắn không bẩn, chỉ là quần lót có dính chút gì gì đó. Thần Ca phi qua nhìn cặp mông rắn chắc cùng đường lưng khoẻ mạnh màu mật ong của hắn, nói, “Không thì tiện thể anh đi tắm luôn đi, đi đường cũng dính nhiều bụi bặm rồi.”

Trong mắt Ôn Uyển Nhu hiện vẻ nghi hoặc, mấy ngày gần đây Thần Ca rất khác thường, thậm chí khi hắn làm hành vi quá phận như vậy cũng không thấy cậu chống đối quá lớn...

“Em tắm cùng anh?” Hắn cười vòng tay màu đen xuống, hỏi.

Thần Ca nghiêm túc suy nghĩ một lúc, đứng dậy khỏi giường, “Cũng được, nhưng trong phòng tắm có đồ tắm rửa chưa?”

Ôn Uyển Nhu càng thêm nghi hoặc, vươn tay nắm cằm Thần Ca, nhú mày nhìn cậu.

Thần Ca bị vẻ mặt ngưng trọng của hắn làm giật mình, hỏi, “Sao nhìn em thế? Mặt em dính bẩn à?”

“Ừ, dính lông đuôi chó...” Ôn Uyển Nhu thản nhiên nói, buông lỏng tay, “Mấy ngày nay đã làm em mệt rồi, anh tắm xong thì em hăng vào.”

Thần Ca đứng bên ngoài dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm, mình bị ghét bỏ rồi sao? Lúc trước cậu không thèm để ý hắn thì bị hắn cột lên giường, giờ cậu nhiệt tình, hắn lại tỏ vẻ xa cách.

Nghĩ vậy, Thần Ca bỗng không vui, ngón chân kẹp một miếng thịt ở sườn chân Ôn Uyển Nhu, “Thực sự không muốn em vào cùng anh à? Lần sau em sẽ không cho anh cơ hội nữa đâu.”

Ôn Uyển Nhu xoay người tiến lại gần, xoa xoa mái tóc mềm mại của Thần Ca, “Đừng làm rộn, nếu không tối anh không cho em ngủ đâu đó ” Dứt lời còn không nặng không nhẹ néo néo thứ đồ giữa hai chân Thần Ca, thuận tay huých huých mấy cái.

Thân thể Thần Ca xoẹt cái cứng đờ, hết như nhìn thấy mãnh thú, ôm cục thịt nặng hai lạng kia lao về giường.

Ôn Uyển Nhu thấy Thần Ca ngoan ngoãn, nắm tay lại, hồi tưởng cảm giác mềm mại mới nãy, rốt cuộc vẫn quyết không ra tay, đi vào phòng tắm rửa.

Chỉ lát sau, bên kia cánh cửa kính mờ vang lên tiếng nước chảy ào ào, Thần Ca nhàn rồi không có việc gì làm, dùng màn hình điện thoại tối đen làm gương soi, chiếu chiếu đầu mình, cậu nhìn sắp lòi con mắt mà vẫn không rõ, trong hộp sọ bị bao bởi một đám tóc đen thui lúi này rốt cuộc chứa thứ gì không bình thường.

Nói cũng kì, cậu từ bệnh viện về xong liền giảm hẳn đau đầu, chỉ là không muốn ăn uống, dạ dày cứ quặn lên.

Miệng quạ đen của Thần Ca đã được chứng thật một lần nữa.

Tóc Ôn Uyển Nhu vẫn còn ướt nước, hong quần khăn tắm màu hồng nhạt tùy tiện bước ra, thấy Thần Ca soi màn hình cào cào tóc, cái cổ kia xoay như sắp rút gân, hắn thu tầm mắt, mở cửa tủ, ngăn ngăn cả người

Bên trong tủ có hai đôi tất, cộng thêm một hộp thầy giáo Đố. (aka Durex – mọi người đều biết Durex rồi chứ)

Thần Ca thả di động xuống, thấy Ôn Uyển Nhu cúi người sờ tới sờ lui cái tủ trống rỗng, không ngờ bản thân lại đoán chuẩn thế, ngồi dậy hỏi, “Thật sự không có quần áo?”

Ôn Uyển Nhu bắt đầu dĩ gập đầu, còn hợp thời thở dài một tiếng.

Thần Ca ghen một lúc, rốt cuộc nhịn không được cười ha ha hô hô, chỉ vào cái quần lót tứ giác của Ôn Uyển Nhu nói, “Quần áo đều bắt hết rồi...Hừ! Ai bảo anh trên xe không ngoan ngoãn, giờ hối hận chưa? Cứ cởi truồng trong phòng chờ giặt xong quần áo đi, lát em ra ngoài chơi đây.”

Ôn Uyển Nhu cởi bỏ khăn tắm quàng trên hông, tùy tiện lau nước còn vương trên người, sau đó vứt khăn xuống đất, chân dài trực tiếp đề lên mắt cá chân Thần Ca, nhướn mày hỏi, “Em muốn bỏ anh lại mà đi? Dưới lầu là quán bar, muốn tìm cô nào sao?”

“Ôi chao sao phòng này lại có mùi chua chua,” Thần Ca khua khoắng chân một lúc mà không hất chân hất ra được, hừ hừ nói, “Nhu cách cách anh còn có thể ấu trĩ hơn chút nữa được không? Gì mà nhỏ mọn thế không biết...”

Ôn Uyển Nhu nói đến đúng lý hợp tình, “Anh chính là lòng dạ hẹp hòi thế đấy, về sau ra ngoài em mà dám đặt tầm mắt lên người người khác...”

Thần Ca không sợ chết xen vào, “Anh sẽ móc mắt em ra?”

Ôn Uyển Nhu nheo mắt, khuôn mặt hằn giờ có lực sát thương rất mạnh, Thần Ca tức thì co rúm như con tôm khô, “Khụ...Em không nhìn là được chứ gì, nhưng mà em vẫn phải nhìn đường phải không? Anh không thể bịt kín mắt em được, đúng chứ?”

“Nếu em dám thích người khác ngoài anh, hậu quả em tuyệt đối sẽ không muốn tưởng tượng đâu.” Ôn Uyển Nhu nói vô cùng chân thành chân thật, nói xong lại thấy mình sớm muộn gì cũng phải rời khỏi Thần Ca, nếu về sau Thần Ca thực sự chỉ thích mình hần, lại phải ở bên một người mình không thích...Bỏ đi không nghĩ nữa, Thần Ca nhất định chỉ được thích mình hần thôi.

Thần Ca chột chột cơ bụng hần, “Nhu cách cách là đồ nhỏ mọn.”

“Nhỏ mọn thì nhỏ mọn, trái tim của em, không ai có thể cướp khỏi anh.” Ôn Uyển Nhu nhào người đề lên người Thần Ca.

Thần Ca đang nghe đến sáng khoái, bỗng thấy một cục người to như tảng đá đề lên người mình, nhất thời khí vào thì ít mà khí ra thì nhiều, cậu hét lên, “Nặng muốn chết, đứng dậy ngay! A a a nội tạng của em sắp bị anh đè phọt ra ngoài rồi! Đứng dậy đứng dậy! Không đứng dậy em sẽ ối đó, không phải anh muốn tìm em sao? Còn đề nữa tim em sẽ phọt ra thật đó!”

Ôn Uyển Nhu nghiêng người ôm lấy cậu, để Thần Ca dựa lên người mình, hôn chụt một cái lên đỉnh đầu cậu, “Cục cưng của anh.” Nói xong chính hần cũng ngơ ra, buồn nôn đến mức nổi da gà khắp người.

Thần Ca nhìn bộ dạng đó của hần, xấu xa tiếp tục lén lút vui vẻ khoái chí.

45. Chương 45

Ôn Uyển Nhu đương nhiên không thể trần như nhộng lắc lư trong phòng rồi, phòng ở chính giữa khu phố náo nhiệt, lại còn có một cái cửa sổ sát đất to bự chẳng kia kìa. Thần Ca dùng một ngón tay xách quần lót của hần vào phòng tắm, hỏi, “Có giặt quần áo không? Anh giặt xong lấy máy sấy một lúc là khô.”

Ôn Uyển Nhu hệt như u hồn theo đuôi Thần Ca, “Vừa nãy anh tìm rồi, chỉ có mỗi một chai dầu gội và một chai sữa tắm thôi.”

Thần Ca mở ngăn tủ, nhận ra quả thật như Ôn Uyển Nhu nói, bên trong chỉ có vài đồ dùng thiết yếu.

“Vậy làm sao giờ?” Thần Ca bất đắc dĩ, chẳng lẽ cậu phải để Ôn Uyển Nhu không mảnh vải che thân theo cậu ra ngoài tản bộ? Ngẫm đến hình ảnh kia, Thần Ca vội ho một tiếng, cảm thấy để Ôn Uyển Nhu ra ngoài như thế cũng không ghê gớm lắm đâu.

“Cởi trường.” Ôn Uyển Nhu nghĩ giống hệt Thần Ca, nhấc quần áo dưới đất lên, mày nhăn lại, “...Ướt hết rồi.”

Không biết quần áo từ khi nào đã ướt đẫm, nước chảy xuống tong tồng. Thần Ca đặt quần áo và quần lót lên bàn, định lát ra ngoài với hần, bảo, “Gọi điện cho bọn họ đi, hỏi khi nào thì mang quần áo đến, cũng lâu phết rồi đúng không? Chúng ta đi ngay trước bọn họ mà, sao giờ họ còn chưa tới?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Anh không lưu số của bọn họ.”

“Hả?” Thần Ca hỏi, “Vậy sao lúc ở sân bay anh biết bọn họ tới đón mình?”

“Trên xe có...” Ôn Uyển Nhu phát hiện nói thêm nữa sẽ lộ, sửa lại, “Người anh quen, anh nhìn thấy anh ta liền biết là họ tới đón chúng ta.”

“Thế thì tốt rồi, anh gọi điện cho người kia đi.” Thần Ca thấy một thân nút đờ này của Ôn Uyển Nhu quả thực rất chướng mắt, rèn luyện cơ thể đẹp như vậy để làm chi? Thật muốn lao lên cắn miếng mài răng quá.

Ôn Uyển Nhu nhún vai, “Không có số.”

Thần Ca hết cách, đến giờ mà anh ấy vẫn không chút hoang mang như vậy thì đúng là thiên tài, “Anh không sợ thì cứ để thế đi, trùm thêm cái chặn lên là xong, vất vả lắm mới đến thành phố Y, thế mà cả hai chúng ta đều không ra được cửa phòng...Haiz.” Cậu lật người, vùi vào chăn.

Ôn Uyển Nhu thấy Thần Ca đưa lưng về phía mình, bò qua nằm đè lên hỏi, “Em giận à?”

Thần Ca đảo mắt xem thường, “Em nào dám.”

“Thần Thần yêu nè, đừng giận mà.” Ôn Uyển Nhu nói vào tai Thần Ca.

Thần Ca bật cười, quay đầu hôn cằm hần, “Có gì mà giận, em chỉ lo bọn họ không đến đón chúng ta thôi, nhờ họ lấy sạch đồ trong hành lý của chúng ta thì làm thế nào bây giờ?”

“Không đâu.” Ôn Uyển Nhu đáp. Ở thành phố Y, không có ai dám trêu chọc nhà họ Ôn bọn họ, cho dù hần chỉ là con trai nhánh bên. (Cùng họ như chỉ là nhánh phụ.)

Thần Ca nằm chơi điện thoại một lúc, nghe tiếng hít thở của Ôn Uyển Nhu đang tựa trên vai mình, tự dưng thấy chơi một mình không vui, liền đặt điện thoại vào giữa hai người, nói, “Anh muốn xem gì không? Trong điện thoại của em có lưu mấy bộ phim đấy.”

Ôn Uyển Nhu đặt cánh tay xuống dưới đầu Thần Ca để cậu gối lên, không để tâm hỏi, “Không phải em là biên kịch sao? Có phim nào em làm không, anh còn chưa được xem bộ nào.”

Thần Ca cứng đờ, hơi hơi xấu hổ, “Ừm...Có cơ hội thì em sẽ cho anh xem, trong điện thoại em không có.”

Thực ra trước kia Ôn Uyển Nhu đã sai người điều tra, nhưng không biết có phải vì những người kia cảm thấy chuyện này không quan trọng hay không, mà hai lần kiểm tra đều không đem về tin tức mà Ôn Uyển Nhu muốn biết, hần cũng không bảo người ta điều tra nữa. Lúc này hỏi lại thấy Thần Ca không muốn trả lời, hần thầm nhớ trong lòng, quyết định bao giờ quay về thành phố H sẽ điều tra cẩn thận hơn, “Ừ, vậy tùy tiện chọn một phim đi, anh không xem nhiều phim, không biết chọn bộ nào.”

Thần Ca thở phào, chọn ra một bộ phim hài.

Không phải cậu không muốn cho Ôn Uyển Nhu xem phim của mình, mà là tới tận bây giờ cậu vẫn chưa nhận được một bộ phim điện ảnh hay phim truyền hình nào, thỉnh thoảng có cơ hội thì cũng là làm cùng vài biên kịch khác, nhiệt huyết sôi trào viết vài tập gửi cho văn phòng, đợi hơn nửa năm ra kịch bản, cậu cầm trong tay xem, mấy thứ cậu viết hoàn toàn bị đập nát rồi hoà vào phim, ngay chính cậu cũng không thấy kịch bản này có liên quan gì đến mình.

Không nghĩ thì thôi, nghĩ đến liền thấy tê tái cõi lòng.

Mấy người kia đến tận khi mặt trời xuống núi mới xuất hiện.

Hai người nằm trên giường phơi nắng, nhũn hết cả người, nhất là Thần Ca, dạo này cậu ham ngủ, híp mắt nằm trong ***g ngực dày rộng vững chãi của Ôn Uyển Nhu, có người mở cửa, thế nhưng mãi cậu vẫn không nhận ra.

Có ba người lạ mặt mặc áo đen đi lên, bọn họ lưu loát mở vali hành lý, mau chóng sắp xếp vật dụng của hai người, sau đó lấy đồ dùng cá nhân trong hành lý họ mới mang vào cùng vài đồ khác của Ôn Uyển Nhu ra, vài phút đã sắp xếp xong xuôi, cuối cùng trước khi rời đi người nọ còn đặt một thẻ bạch kim lên mặt tủ đầu giường, hơi cúi người, lui ra ngoài.

Thần Ca trợn to mắt, dù dọc đường đi cậu cũng đoán được Ôn Uyển Nhu hẳn là người có tiền có thế, song không ngờ lại đến mức này. Cậu ngây ngốc nhìn chằm chằm trần nhà một lúc, sau đó đẩy đẩy Ôn Uyển Nhu, bảo, “Quần áo đưa đến rồi, mặc vào đi, lát chúng ta đi dạo chợ đêm.”

Quên đi, anh ấy không nói thì thôi, Thần Ca thầm nghĩ trong lòng.

Ôn Uyển Nhu nằm ôm Thần Ca thêm một lúc, mãi mới không tình nguyện xuống giường, thuận tay cầm thẻ bạch kim bỏ vào túi áo khoác da. Hắn chọn một cái áo sơ mi không tay màu đen lộ ra cánh tay rắn chắc, trên cổ đeo vòng bạc mặt chữ thập, đôi chân dài thẳng tắp được quần bò vừa vặn bao lấy, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp giai ***g lộn.

Thần Ca hơi đói, không biết lấy đâu ra một viên kẹo ngậm bỏ vào miệng, thấy Ôn Uyển Nhu mặc quần áo, cả người đều toả khí chất anh đẹp trai, máu đùa nổi lên, cậu nhún nhảy cất giọng ca oanh vàng, “Anh đẹp giai đối diện nhìn qua đây nè Nhìn qua đây nè qua đây nè, anh cho cưng ăn kẹo...”

Đang hát đến đoạn cao trào, Ôn Uyển Nhu đã bất thành linh hạ thất lạng, cắn lên môi Thần Ca, thừa dịp Thần Ca giật mình cong đầu lưỡi, cướp lấy viên kẹo trong miệng Thần Ca, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi trên của cậu, mang đến cảm giác tê dại.

Đến lúc Thần Ca vội vàng ngậm miệng lại, Ôn Uyển Nhu đã buông môi cậu ra, hai đôi môi tách nhau vang lên một tiếng ‘Chụt’ thật to.

Ôn Uyển Nhu cảm nhận nước bọt của Thần Ca còn lưu trong miệng mình, là mùi cam, phát biểu một câu, “Vị không tồi.”

“Đại sắc ma, lưu manh!” Thần Ca khó chịu, “Lần nào cũng đột nhiên tập kích em! Lần sau có thể báo trước cho em một tiếng không?”

Ôn Uyển Nhu soi gương cào cào tóc, phun keo xịt tóc lên đầu, nói, “À, ý của em là lần sau lúc anh muốn làm em, phải nói trước ‘Thần Thần yêu dấu cởi quần áo ra đi, anh muốn nè ’... Hả?”

Càng nói càng không có giới hạn.

Thần Ca lao đến néo thịt trên lưng Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu vô tội không hiểu gì hết trơn, nửa buổi sau, Thần Ca mới buông tay ra, nói, “không có gì, em chỉ nghiên cứu một chút, xem da của anh khi nào dày, khi nào mỏng.”

46. Chương 46

Tối khi bọn họ bước xuống lầu, trời đã trở tối.

Quán bar đã chuẩn bị mở cửa, Thần Ca hỏi, “Anh đói không? Tính ra hôm nay mình chỉ ăn mỗi bữa sáng.”

“Hơi hơi.” Ôn Uyển Nhu xoa bụng, hỏi, “Em muốn ăn gì?”

Thần Ca ngó ngó, ngó này ban ngày nhìn thì vắng vẻ ảm đạm, tối lại vô cùng náo nhiệt, hai bên phố đầy các hàng quán, người tới người lui, ồn ào huyền ảo. Cậu sợ bị lạc khỏi Ôn Uyển Nhu, nắm cánh tay đối phương, “Anh quen chỗ này còn gì, tìm một quán đơn giản là được.”

Ôn Uyển Nhu nghĩ nghĩ, “Thế thì đi ăn lẩu đi.”

“Lẩu à...” Thần Ca không ngờ, cậu còn tưởng Ôn Uyển Nhu sẽ đưa cậu đi ăn gì đặc sắc chứ, nhưng cậu không quá so đo chuyện ăn uống, gật đầu nói, “Ừ, lẩu thì lẩu, đi thôi.”

Một phố này mở toàn quán bar, thỉnh thoảng lại có người nước ngoài đi cùng dân bản xứ nói câu được câu không đi ngang qua, Thần Ca thấy mới mẻ, chỉ vào một quán treo hồ lô trước cửa, hỏi, “Chỗ đó bán gì thế?”

Ôn Uyển Nhu quét mắt qua, đáp, “Cũng là quán bar.”

“Hả? Còn có người treo hồ lô lên cửa quán bar à? Em tưởng trong quán bar chỉ bán mấy đồ quà tặng linh tinh chứ.”

“Nếu em muốn thì mua cũng được.” Ôn Uyển Nhu nói xong liền đi về phía quán treo hồ lô kia, Thần Ca vội vàng kéo hần lại, dở khóc dở cười, “Em chỉ thuận miệng nói thôi, lát nữa mình còn đi ăn, sao cầm hồ lô đi theo được?”

“Anh cầm.” Ôn Uyển Nhu bĩu môi, có chút mất hứng, “Không phiền.”

“Không phiền em cũng không muốn mua, thôi, đi ăn nào, Nhu Nhu ngoan.” Thần Ca dỗ.

“Vậy được rồi.” Ôn Uyển Nhu nghiêng đầu chọt một cái lên má Thần Ca, sải bước tiếp tục đi tìm quán lẩu, không hề nhận ra Thần Ca đi đằng sau mặt đã đỏ như sắp cháy.

**

Ôn Uyển Nhu đi khoảng ba con phố mới tìm được quán lẩu ưng ý, trong quán không có nhiều khách, hai bọn họ chiếm cả một cái bàn lớn. Thần Ca tìm nửa buổi không thấy thực đơn đâu, vừa định gọi nhân viên phục vụ mang đến, đã thấy Ôn Uyển Nhu quen thuộc hỏi em gái phục vụ xem trong quán có món gì.

Em gái nói tiếng phổ thông không được tốt lắm, lắp bắp nói không nên lời, vẫn là Thần Ca tinh mắt, nhìn thấy vài chữ ‘lẩu sườn xụn khô’ trong thực đơn của cô cầm, chỉ chỉ hỏi, “Món này được không?”

Em gái vội vàng gật đầu, lại bùm bùm phun ra một đồng tên đồ ăn khó nghe, Thần Ca cái hiểu cái không, nhìn mấy chữ in trên thực đơn, cậu liền gọi thêm vài món làm đồ ăn kèm, chưa đến một phút đã xử lý xong. Thần Ca quay sang nhìn Ôn Uyển Nhu còn đang mờ mịt, chột chột gáy hần, “Anh là người bản xứ cơ mà, sao còn kém hơn cả người ngoài như em thế?”

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Em hiểu cô ta nói gì à?”

Thần Ca lắc đầu, “Xì xà xì xồ, em chỉ hiểu được dấu chấm câu thôi.”

“Ha ha...” Ôn Uyển Nhu bị cách nói này của Thần Ca chọc cười, cười khê nghe như cười lạnh mấy tiếng, sau đó tiếp tục mờ mịt. Thần Ca thấy phản ứng này của Ôn Uyển Nhu vui lắm, âm thầm cười ngốc nửa ngày.

**

Lẩu ăn rất ngon, khác hẳn với kiểu lẩu cay xè cho đầy hạt tiêu mà Thần Ca hay ăn, món lẩu này gần như là một loại canh hầm xương, trong nồi hầm bảy tám miếng sườn to đùng, em gái còn bưng đến hai đĩa rau trộn, cô khoa chân múa tay một hồi Thần Ca mới hiểu được đây là món của hàng tặng thêm cho hai người.

Ôn Uyển Nhu thả đồ ăn vào, nói, “Bánh ở đây cũng ngon lắm, nhưng mà anh chỉ ăn toàn đồ ăn vặt thôi, em có thích đồ ngọt không?”

Thần Ca lắc đầu.

Ôn Uyển Nhu như phát bệnh thần kinh thốt ra một câu, “Anh thích ăn ngọt, về sau em nhất định vẫn phải thích anh, nếu không em sẽ mắc bệnh tiểu đường.”

Thần Ca, “...”

Thần Ca im bật, lời người yêu cậu thốt ra chẳng những không có tí ngọt ngào nào, trái lại nghe còn đậm mùi chết chóc, cứ như lời nguyền rủa ác độc ấy.

Hai người thở phì phò nửa buổi, một nồi lẩu nho nhỏ ăn suốt hai giờ, lúc ra khỏi quán, Thần Ca ngỡ như mình sắp lặn được rồi.

Ôn Uyển Nhu ăn lắm, được cái tiêu hoá nhanh, vô cùng ngây thơ nắm tay kéo Thần Ca ra đường, phố này là phố buôn bán, chỗ nào cũng ẩm ấp người, hắn liền đi đến bờ sông, trên sông thỉnh thoảng có vài người chèo thuyền qua, Thần Ca có thể cảm giác giày mình đã hơi ẩm ướt.

Ôn Uyển Nhu bảo, “Trước kia khi ở đây anh rất hay đi qua chỗ này, khi đó người ta còn thả đèn hoa đăng ở bờ sông, đẹp lắm, anh nhìn từng đôi tình nhân cùng thả đèn, trong lòng thâm nghĩ, đến bao giờ anh cũng có thể cùng một người thả đèn như vậy.”

Thần Ca còn chưa kịp cảm động, chợt nhớ đến chuyện Ôn Uyển Nhu nhỏ hơn mình hai tuổi, hắn cũng đã lâu mới quay về thành phố này, hỏi, “Khi đó anh bao nhiêu tuổi?”

Ôn Uyển Nhu nhắm nhăm, “Khoảng mười hai mười ba tuổi.”

“Úi chà, còn nhỏ như vậy đã biết tìm bạn gái rồi?” Thần Ca không buồn nghĩ đã trêu, nói xong lại thấy câu này nghe hơi chua, ho khan nói tiếp, “Thật là một thiếu niên có chí.”

Ôn Uyển Nhu bình tĩnh đáp, “Ừ, anh cũng biết anh là người có mệnh phong lưu lãng tử, chỉ tiếc lại gặp em.”

Thần Ca dùng tay còn lại nắm hắn một cái, không vui hỏi, “Sao? Theo em anh còn uỷ khuất à?”

“Anh nào dám...” Ôn Uyển Nhu tùy ý để Thần Ca đánh mình, nâng hai bàn tay đang nắm chặt kia lên, hôn mu bàn tay Thần Ca, “Nhưng anh vẫn không tin nổi, ấy vậy mà lại có thể thật sự ở bên em.”

Tim Thần Ca như đập nhanh nửa nhịp, cậu không dám nhìn hắn, tùy tiện tìm một bậc thang ngồi xuống, cởi giày ngâm chân vào nước, muốn để mình bình tĩnh hơn chút. Buổi tối ở thành phố Y nhiệt độ chỉ hơn hai mươi độ, ngâm chân một lúc cũng không thấy lạnh.

“Ào...”

Ôn Uyển Nhu cũng bắt chước Thần Ca cởi giày cởi tất, đáng tiếc chân hắn dài, phải tốn nhiều sức mới xắn quần lên đủ, ngón chân chìm dưới nước kẹp bàn chân Thần Ca.

“Gì vậy?” Thần Ca hoảng sợ, cúi đầu nhìn nước đen như mực một hồi, Ôn Uyển Nhu giả bộ bình tĩnh lại đuổi chân muốn kẹp chân Thần Ca, sóng nước rẽ ra bị ánh đèn neon chiếu rõ ràng, cuối cùng bị Thần Ca bắt quả tang.

“Ồ, anh đang giữ chức hải quái (quái vật biển) đó à?” Thần Ca nhướn mày, hai chân cùng kìm chặt chân Ôn Uyển Nhu, còn đùa dai túm vài cái lông chân của hắn, nhìn đối phương đau đến nhú tịt mày.

“Ui ui...Đau, Thần Thần buông ra đi.” Ôn Uyển Nhu thấy Thần Ca không buông chân, mắt bắt đầu hồng lên.

Thần Ca sợ tới mức vội vàng thả chân ra, còn thò tay vào nước xoa xoa bàn chân Ôn Uyển Nhu, “Đau lắm sao? Lông của anh yếu quá rồi đó, có rách da không, để em xem xem.”

“Thần Thần anh thích em!” Ôn Uyển Nhu đột nhiên hô lên, âm cuối còn rung rung chẳng khác gì thiếu nữ phát xuân, ngọt như mía lùi. Hắn dang rộng hai tay, trực tiếp ôm chặt Thần Ca vào lòng. May mà bờ sông hơi tối, người qua đường không thấy rõ họ là nam hay nữ, tưởng chỉ là một đôi tình nhân bình thường đang đùa giỡn, nếu không hành động vô lại của Ôn Uyển Nhu đã bị người ta quay hình rồi.

“Về sau em không gọi anh là Nhu cách cách nữa, phải gọi anh là Nhu ảnh đế! Diễn quá giỏi!” Trái tim vất vả lắm mới bình tĩnh của Thần Ca bị hắn hô cho đập như điên, cậu nhéo khuôn mặt tuần tú của hắn, hỗn hển nói, “Làm em sợ vui lắm hả?”

Thần Ca không dùng lực, Ôn Uyển Nhu càng không kiêng nể gì, thuận thế ngửa đầu, tựa cằm lên ngực Thần Ca, “Đến moa một cái nào.”

“Cút qua một bên đi.” Thần Ca quay mặt đi.

Ôn Uyển Nhu ôm Thần Ca không động, cũng nghiêng đầu theo cậu, nói, “Anh muốn moa.”

“Phụt...” Khoé miệng Thần Ca giật giật, không nén được bật cười. Cậu chụt một cái lên môi Ôn Uyển Nhu, thầm nói, “Sao lại thích làm nũng thế không biết.”

Đến bây giờ Thần Ca vẫn không hiểu tại sao Ôn Uyển Nhu thích mình, trước kia Thần Ca có hỏi vài lần, hần đều nói lái sang chuyện khác. Lúc này khi đang ở một thành phố cổ xưa, chân ngâm trong nước sông mát lạnh, Thần Ca bỗng lo lắng nếu giờ mình không hỏi, có lẽ mai sau sẽ không còn cơ hội nữa.

“Ừm...” Thần Ca sắp xếp ngôn từ, hỏi, “Uyển Nhu, trước kia anh nói là lên mạng nhìn thấy ảnh em...Vậy rốt cuộc anh thích em từ khi nào?”

Ôn Uyển Nhu không đáp, hỏi lại, “Vậy em thích anh từ khi nào?”

“Đừng nói chen vào.” Thần Ca nói, “Anh nói cho em thì em sẽ nói cho anh.”

Ôn Uyển Nhu có vẻ rất rầu, trầm mặc một lúc mới nói, “Anh nói, em cũng sẽ không nói cho anh...”

“Không đâu không đâu, em cam đoan sẽ nói cho anh, có cái gì đâu chứ.” Thần Ca ngoài miệng cam đoan, trong lòng lại thầm nghĩ, chẳng lẽ sau khi lừa cậu lên giường Ôn Uyển Nhu mới thích cậu? Thế thì trình tự không đúng, hồi trước lúc cậu muốn giới thiệu VV cho Ôn Uyển Nhu, không phải Ôn Uyển Nhu đã thích cậu rồi sao?

“Sao khi nhìn thấy ảnh của em...Anh liền nhớ kĩ em.” Ôn Uyển Nhu nói rất chậm, nói xong câu đó liền ngừng một lúc thật lâu, Thần Ca cảm giác hần còn chưa nói xong, im lặng chờ đợi, quả nhiên vài phút sau Ôn Uyển Nhu liền tiếp tục, “Ảnh chụp của em được post trên trang mạng của trường học, trên đó có tên em, đáng tiếc chỉ có mỗi một bức ảnh, lúc ấy anh bị bệnh, suốt ngày ru rú trong nhà. Thực ra anh cũng không nói rõ em dễ nhìn chỗ nào, chỉ biết là thấy vô cùng thuận mắt. Anh lưu ảnh về, rảnh rỗi thì lấy ra xem, thế rồi cứ vô thức nhớ đến em. Về sau hết bệnh, anh còn tới trường gặp em, nhưng em không phát hiện anh, chỉ cầm đồ chạy vội vào kí túc xá. Khi về nhà anh liền phát sốt, anh thấy có lẽ là do anh quá xấu, không xứng với em, cho nên em mới không phát hiện ra anh...”

Thần Ca nghe mà tim như xoắn lại, cậu không hề biết, thì ra trên thế giới này lại có một người đàn ông ngốc nghếch đến nỗi chỉ vì một bức ảnh mà có thể làm đến vậy... Thế nhưng, cậu cũng thấy rất ngọt ngào, thấp giọng nói, “Anh đến trường bao giờ? Sao em không có chút ấn tượng nào về anh?”

Ôn Uyển Nhu nhún vai, “Đương nhiên, bởi vì hồi ấy anh rất xấu.” Hần nhéo nhéo cái bụng đầy mỡ của mình, nói, “Lúc ấy anh nặng gần hai trăm cân (=100kg), cả người toàn thịt với mỡ, anh lặn lội trong phòng tập gym hơn một năm mới có thể biến mỡ thành cơ.” Hần lại chỉ chỉ cái mũi của mình, “Mũi của anh cũng đã phẫu thuật rồi, nâng lên khoảng 4mm.”

Thần Ca trợn mắt há hốc mồm, “Anh...Thật hay giả?”

Ôn Uyển Nhu vén lọn tóc bị gió thổi phất lên mặt của Thần Ca, nói, “Không phải là rất hiệu quả sao? Ít nhất giờ em đã nhớ kĩ anh, còn lên giường với anh nữa.”

“Xin anh đấy.” Thần Ca vô lực, “Em nhớ kĩ anh vì anh là chủ thuê của em, chứ có phải vì anh đẹp trai đâu, còn sửa mũi nữa chứ! Sao anh lại cực đoan như thế...Thôi quên đi, giảm bớt mỡ coi như là chuyện tốt, nhưng mai sau anh đừng thế nữa.”

Ôn Uyển Nhu vô thức khuấy chân trong nước, cúi đầu nhìn Thần Ca vẽ mặt đau lòng nhìn mình, không khỏi cười.

Vì em, tất cả những chuyện này anh đều vui vẻ chịu đựng.

Ôi, anh còn dao kéo để được lọt vào mắt xanh của em ư? Rìa lý? Rìa lý? Sao mà ngôn tình dữ vậy trời!!!

Nhà người ta thụ phẫu thuật để cứu công, nhà này công đi phẫu thuật cứu thụ, tui đọc mà xúc động quá đi à

47. Chương 47

Lúc đầu bọn họ tính sau bữa tối sẽ đi dạo một vòng quanh phố cổ, kết quả ăn xong lại ngồi ở bậc tam cấp bên bờ sông, gió thổi hiu hiu, hai người ngồi nhìn người tới người lui nơi ngã tư đường, vô thức nói chuyện đến khi trời đầy sao.

Tới khi con đường nhỏ đã chật ních người, Ôn Uyển Nhu mới dắt Thần Ca vòng qua đường lớn đi vào lối sau cửa quán.

Quán nhỏ dựng bằng gỗ, không biết cấu tạo bên trong thế nào, rõ ràng dưới lầu đang ồn ào âm ỉ, cách cánh cửa lại yên tĩnh không một tiếng động.

Thần Ca tìm mãi không thấy chốt cửa, tay mò mẫm trên tường, đầu ngón tay vô tình chạm đến da thịt ấm áp của Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu chống hai tay lên tường, trán kề sát trán Thần Ca, hơi thở phả lên mặt cậu.

Thần Ca ngửa đầu, rõ ràng trước mắt tối đen, nhưng cậu vẫn mơ hồ mừng tượng được hình dáng Ôn Uyển Nhu, hần giống như con quái vật đói khát đang ẩn núp nhìn chằm chằm con mồi, chỉ cần một động tác là có thể nuốt Thần Ca vào bụng.

Tim Thần Ca bộp một tiếng, cậu không biết mình đã làm gì khiến Ôn Uyển Nhu trở nên khác thường như vậy, nhưng thực hiển nhiên, hần khiến Thần Ca cảm thấy nguy hiểm.

“Anh...” Thần Ca nghiêng mặt đi, “Gần em vậy làm chi?”

“A...” Ôn Uyển Nhu cười khê, ***g ngực dán sát của hai người truyền đến rung động, giọng nói hần trầm thấp, mang theo si mê không thể lý giải, “Vừa rồi anh đã muốn làm vậy, em có biết không, khi em lẳng lẳng ngồi bên cạnh anh, em thực sự rất đẹp...”

Thần Ca nổi da gà, “Ai lại nói một tên đàn ông là đẹp, anh có bệnh đúng không?”

Ôn Uyển Nhu không để ý Thần Ca khiêu khích, hần cúi đầu, mơn trớn men theo đường gáy tinh xảo của Thần Ca, trong không khí đầy ấp hơi thở ấm muối, Thần Ca nhắm mắt lại, lông mi khê run, cậu có ảo giác như người đàn ông này có thể sẽ cắn vào cổ cậu bất cứ lúc nào, sau đó hút máu cậu.

“Buông ra đi, muốn làm cũng không được đè em lên cửa.” Thần Ca đẩy nhẹ hần ra, dùng chút lý trí cuối cùng kháng cự hành động ngày càng vội vàng của hần.

Ôn Uyển Nhu vuốt ve dọc sống lưng Thần Ca, hần xoè tay, túm chặt mông Thần Ca dùng sức nhấc lên một cái, Thần Ca lão đảo, đành phải chống mũi chân, hần liền nhấc cơ hội chen vào giữa hai chân cậu, chậm chậm ma sát.

Thần Ca cắn chặt môi, cậu sợ chỉ cần hơi hé miệng là sẽ bật thốt lên từng tiếng rên rỉ đáng thẹn, cánh tay cậu bám lên vai Ôn Uyển Nhu, trong lòng thầm lo nếu hần buông tay, cậu sẽ ngã luôn xuống đất.

“Em thơm quá...Ôm thật thoải mái.” Mũi Ôn Uyển Nhu len vào mái tóc Thần Ca dùng sức hít hà, dường như càng ngửi càng nghiện, còn há miệng cắn lên đầu Thần Ca, cảm giác răng nanh cọ sát da đầu thực quá kinh khủng!

“Mợ! Anh làm gì thế hả!?” Thần Ca bị hần dọa cho nhũn cả chân, đá hần một cái để hần buông mình ra.

“Thần Ca không được hư.” Ôn Uyển Nhu nghiêng đầu hôn lên nơi mình vừa cắn, Thần Ca sẽ không vì hành động này của hần mà mềm lòng, cậu hô lên, “Cút qua một bên đi, hôm nay không làm nữa, chúng ta ngủ riêng!”

“Thần Thần.” Trong bóng đêm, giọng điệu của Ôn Uyển Nhu đầy vẻ mặt kiên nhẫn, hấn dùng sức cọ cọ vài cái, để Thần Ca có thể cảm nhận được bức bối của hấn.

“Cút đi.” Thần Ca ác ý cách lớp áo nhéo hấn một cái, “Giờ mới biết dỗ dành à? Dám cắn đầu em, anh là động vật chắc?!”

Có lẽ là sợ Thần Ca thấy phiền, Ôn Uyển Nhu buông cậu ra, rút thắt lưng túm mạnh Thần Ca tới. Thần Ca còn chưa kịp kinh hô đã bị đè lên cánh cửa, hai tay bị thắt lưng cuốn vài vòng buộc chặt vào nhau, sau đó bị người ta bế lên.

“Thần Thần phải ngoan ngoãn nha, nếu không Nhu Nhu sẽ không tìm được làm gì em đó.” Ôn Uyển Nhu nói đầy hưng phấn, dường như trời sinh hấn đã có hứng thú với hành động mang tính cưỡng chế bắt ép thế này.

Bình thường Thần Ca vẫn hay dễ dàng tha thứ mấy việc hấn làm khi lên giường, chủ yếu là do lần đó cậu muốn nằm trên được hấn đồng ý quá dễ dàng thoải mái, khiến cậu thấy vô cùng cảm động, nhưng mà đêm nay...Có phải đã hơi quá đáng rồi không?

Cậu có chút sợ hãi, song khi bỗng nhớ tới đơn chuẩn đoán bệnh kia.

Vẫn là.

Dung túng thêm một lần nữa đi.

Đêm nay Thần Ca ngủ không được ngon.

Cậu mơ hồ nghe được hình như có ai vẫn luôn nói chuyện với mình, cậu mờ mịt mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy Ôn Uyển Nhu vẻ mặt dịu dàng vuốt ve sườn mặt cậu, liền an tâm cọ cọ vào lòng hấn ngủ tiếp.

Cửa sổ rộng mở đón gió mát ủa vào phòng, tấm rèm lụa màu trắng hơi lay động, Thần Ca thoải mái mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt đang say ngủ của Ôn Uyển Nhu, hấn nằm nghiêng về phía cậu, tay đặt lên lưng cậu, như thể dù có ngủ cũng muốn ôm chặt cậu vào lòng.

Thần Ca không động dậy, lẳng lặng nhìn Ôn Uyển Nhu, cậu rất ít khi được thấy dáng vẻ hấn nhắm mắt ngủ nằm bên cạnh mình như vậy. Mỗi sáng tỉnh dậy, bên giường đã cẩn thận đặt dép lê của cậu, người đàn ông này luôn cố ý dậy sớm làm bữa sáng trước khi cậu thức giấc, bôi sẵn kem lên bàn chải đánh răng, biết cậu ngủ hay đạp chân, hấn còn luôn chỉnh cho điều hoà trong nhà ổn định ở mức 26 độ.

Từng hành động của Ôn Uyển Nhu khiến sự bất an, không chắc chắn vì đã tùy tiện quyết định ở bên một người đàn ông cả đời của Thần Ca chậm chậm tan biến.

Chờ lần này trở về thành phố H, Thần Ca nghĩ mình vẫn là nên cùng Ôn Uyển Nhu đến bệnh viện, cho dù kết quả có không như mong muốn, ít ra cậu vẫn có một người mình có thể dựa vào bên cạnh.

“Ong ong...”

Điện thoại rung rung, Thần Ca nhẹ tay nâng cánh tay Ôn Uyển Nhu đặt trên người mình ra, cầm di động ra khỏi phòng, sợ đánh thức Ôn Uyển Nhu, cậu còn cố ý đi đến chỗ ngoặt mới nghe điện.

Màn hình hiện số lạ, Thần Ca hỏi, “Xin chào, ai ở đầu dây bên kia vậy?”

“Xin hỏi đó có phải là Thần tiên sinh không?” Bên kia truyền đến tiếng phụ nữ trẻ tuổi, “Xin chào, tôi là người của bệnh viện Thị Nhị, đã có kết quả chụp CT của ngài, xin hỏi khi nào ngài có thể đến lấy kết quả?”

Thần Ca nghi hoặc hỏi, “Không phải đã nói cuối tuần mới có kết quả sao?”

“À, có thể ngài nghe lầm, trong vòng một tuần là đã có kết quả rồi.” Cô nói.

Thần Ca có chút buồn rầu, hôm qua cậu và Ôn Uyển Nhu mới đến đây, hôm nay đã về luôn sao? Cậu hỏi, “Có thể để kết quả CT lại vài hôm nữa được không? Tôi đang đi du lịch.”

Bên kia ngừng một lát mới nói, “Thực ra thông báo luôn qua điện thoại cũng được, chúng tôi dự đoán ngài mắc bệnh u màng não nội sọ, trên cơ bản đã xác định bệnh, tốt hơn hết ngài nên mau chóng đến bệnh viện điều trị, tránh cho bệnh tình chuyển biến xấu.”

Thần Ca nghe cô nói, vội vàng hỏi, “U màng não nội sọ là bệnh gì? Có phải là u ác tính không?”

“Còn chưa xác định cụ thể.” Cô đáp, “Chúng tôi chỉ có thể dựa theo kết quả chụp CT để chẩn đoán, vị trí chính xác của khối u phải chờ đến khi ngài đến bệnh viện mới kiểm tra được, bác sĩ sẽ trực tiếp nói chuyện với ngài.”

Thần Ca cúp máy, giờ mới nhớ ra mình vẫn còn mặc áo ngủ, tay chân đã lạnh ngắt từ khi nào.

.....

Làm sao bây giờ.

.....Thực sự.....Là u não.

48. Chương 48

Ôn Uyển Nhu nhắm mắt sờ soạng nửa ngày mà không sờ thấy Thần Ca, hẩn gian nan mở mắt, chớp chớp mấy cái mới phát hiện Thần Ca thực sự không có ở đây. Hẩn sưng sốt, bật dậy nhảy xuống giường, dép cũng chưa kịp đi đã lao ra cửa, tay vừa chạm đến nắm cửa, còn chưa xoay, cửa đã tự mở ra.

Thần Ca bị bóng người thù lù đứng trước cửa dọa nhảy dựng, hé miệng không nói gì.

Ôn Uyển Nhu nhìn cậu từ đầu đến chân vài lần, hỏi, “Em đi đâu vậy?”

“Em ra ngoài nghe điện thoại...” Thần Ca vốn định nói cho hẩn biết bệnh của mình, suy nghĩ một lúc, cuối cùng nhắm mắt lại, nói, “Anh dậy sớm thật.”

Ôn Uyển Nhu nắm tay Thần Ca, nhéo nhéo, không vui nâng mắt liếc cậu một cái, “Lạnh băng cả rồi.”

Khoé mắt Thần Ca bỗng đỏ ửng, cậu cũng không rõ tại sao chỉ vì một câu nói bình thường của Ôn Uyển Nhu lại làm cậu kích động thế này, cậu gắng nhịn nghẹn ngào, nói, “Nói chuyện điện thoại hơi lâu, vào phòng thôi.”

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu nhẹ nhàng xoa hai tay lạnh lẽo của Thần Ca, để cậu ngồi xuống giường, cúi người cởi dép cho cậu, xoa xoa một lúc, quả nhiên hai chân cũng lạnh toát, hẩn dùng hai tay ủ ấm chân cho Thần Ca, lẩm bẩm, “Tay chân em lúc nào cũng lạnh, anh nhớ bác sĩ đông y bảo là bị ‘dương hư’, đã chuẩn bị kê thuốc điều trị cho em rồi, đợi bao giờ về anh sẽ đưa em đi.”

Thần Ca kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, đột nhiên cậu cảm thấy không thể cứ như vậy nữa, Ôn Uyển Nhu thực sự quá tốt, cậu không thể tiếp tục hại hẩn được, tranh thủ hai bọn họ mới vừa quen nhau...

Tranh thủ bọn họ....

Tình cảm còn chưa đủ sâu.

Nước mắt cứ quẩn quanh nơi khoé mắt, cậu ngẩng đầu, hít sâu một hơi, nói, “Hôm nay chúng ta trở về đi.”

Ôn Uyển Nhu khó hiểu hỏi, “Nhanh vậy? Chỗ này chơi không vui sao? Vậy mình đi nơi khác là được, vất vả lắm mới ra ngoài chơi.”

“Không phải.” Thần Ca lắc đầu, cậu bỗng thấy mình thật quá tàn nhẫn, lúc trước vì có gì lại đến gần Ôn Uyển Nhu, vì có gì lại đồng ý ở bên hẩn, vì có gì...

—— Cậu lại có một khối u trong não?

“Uyển Nhu, anh cảm thấy em thế nào?” Cậu hỏi.

Khoé miệng Ôn Uyển Nhu cong lên, hẩn hôn khẽ lên môi Thần Ca, “Rất rất tốt, anh thích em nhất.”

Người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời cười đến thoả mãn hạnh phúc, Thần Ca vậy mà bỗng thấy trái tim trống không rỗng tuếch, cả người đều tái nhợt.

Thực ra nếu cẩn thận suy tính, cậu có một tuổi thơ bất hạnh, lên đại học học hành chẳng ra sao, đi làm thì như tên vô tích sự, tiền trong ngân hàng cũng chưa gửi được bao nhiêu, không có gì là may mắn cả, nhưng ông trời vẫn nường tình mở cho cậu một cánh cửa, ở điểm cuối của sinh mệnh, đã để cậu gặp được người đàn ông này.

Em cũng thích anh nhất.

Cậu thầm nhủ trong lòng, miệng lại nói, “Chúng ta chia tay đi.”

“Hả?” Tươi cười trên mặt Ôn Uyển Nhu dần chuyển thành kinh ngạc hoài nghi, hấn ngoáy lỗ tai, không tin nổi hỏi, “Em, em nói gì?”

Thần Ca không dám đối mặt với Ôn Uyển Nhu, cái chết quá thống khổ, để một mình cậu gánh là đủ rồi, nếu tình cảm Ôn Uyển Nhu dành cho cậu chỉ là thoáng trên đầu môi, có lẽ Thần Ca còn có thể mặt dày năn nỉ hấn ở bên cạnh mình những giây cuối đời, nhưng giờ, cậu không đành lòng, cậu không biết khi nhìn thấy bệnh án của mình, hấn sẽ thương tâm đến mức nào.

Thần Ca khẽ đẩy Ôn Uyển Nhu, đứng dậy, nói, “Em về trước, anh....Về sau đừng đến tìm em nữa.”

Cậu không mang gì nhiều, chỉ có một ví tiền, một bộ quần áo, hành lý Ôn Uyển Nhu chuẩn bị cho cậu đa số đều là từ khi cậu chuyển đến nhà Ôn Uyển Nhu được hấn mua cho, lúc trước cậu chưa dùng, sau này cũng không còn cơ hội dùng nữa.

Khi đóng cửa, cậu rút cuộc không được quay đầu muốn nói gì đó với Ôn Uyển Nhu, lại thấy Ôn Uyển Nhu vẫn nghiêng người ngồi trên giường, đầu cúi thấp, nhìn không thấy vẻ mặt.

“...Tạm biệt.”

Cậu nhẹ giọng nói, đóng cửa lại.

Đầu óc Ôn Uyển Nhu rối loạn.

Hấn chần chẫn mình không mắc bất cứ bệnh tâm thần nào, nhưng giờ hấn bắt đầu nghi ngờ, đầu mình có phải có vấn đề gì không.

Hay là...Giờ hấn vẫn ở trong mơ?

Hấn nghe được tiếng đóng cửa lúc Thần Ca rời đi, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng rao hàng rong trong ngõ nhỏ, tối qua trước khi nhìn Thần Ca chìm vào giấc ngủ, hấn còn nghĩ xem sáng nay nên mua gì làm bữa sáng cho cậu, bánh ở thành phố Y rất ngon, cách đây mấy trăm mét có một con phố bán đầy đồ ăn vặt, hấn định chờ đến khi Thần Ca thức dậy sẽ đưa cậu đến phố ăn vặt, muốn ăn món gì thì ăn món đó.

Hấn muốn đối tốt với cậu cả đời.

Hấn thích Thần Ca đã gần mười năm.

Hấn vẫn luôn cho rằng, thật lâu thật lâu sau hai người mới chia tay.

Hấn chưa bao giờ ngờ đến, Thần Ca lại là người buông tay trước.

Về sau.

Hấn lại phải tiếp tục nhìn bức ảnh Thần Ca để trong ngăn kéo.

Khi bình tĩnh giữa đêm, bên giường sẽ không còn người có thể khiến hấn nhìn ngắm cả đêm.

Thực đơn bữa sáng vất vả lắm hấn mới nhớ kỹ còn chưa thực hiện xong, còn rất nhiều món ngon hấn muốn nấu cho Thần Ca nếm thử.

Đuổi theo hay không? Đuổi theo thế nào đây?

Ôn Uyển Nhu chậm rãi ngã xuống giường, hai tay chắp trước ngực thành chữ thập, thì thào, “Nhất định là mơ...Nhất định là mơ thôi.”

Lắm nhảm gần mười phút, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, một người đàn ông nói, “Ôn thiếu gia, người đi cùng cậu đã lên taxi đi rồi.”

Không phải mơ.

Ôn Uyển Nhu mở mắt, phòng vẫn chỉ có mình hần, trong góc đặt một vali mở toang, quần áo bên trong rối tung, đó là những đồ hần chuẩn bị cho Thần Ca.

Cậu ấy đi rồi.

Vậy mà,

Lại dám rời khỏi hần!

Ôn Uyển Nhu rút cuộc cũng chấp nhận sự thật, đầu óc tỉnh táo lại. Hần nhìn cái vali kia, sắc mặt âm trầm, hai mắt dần toát lên vẻ tàn bạo hung ác, nói. “Đây là thành phố Y, quay về thành phố H rồi nói, đi theo cậu ấy.”

Hai mắt Thần Ca vừa hồng vừa sưng, cậu biết sau khi trở về thành phố H, việc đầu tiên mình cần làm chính là về nhà, thu xếp cho mẹ ổn thoả, bệnh của cậu có thể trì hoãn không đến bệnh viện, nhưng mẹ đã vất vả nuôi lớn cậu, cậu sợ sau này mình đi rồi, mẹ sẽ xảy ra chuyện không may, tiếp đến là ba...Càng nghĩ càng thấy nhiều chuyện cần xử lý, Thần Ca vô thức nghĩ đến Ôn Uyển Nhu, cậu khóc không được, nhưng tim cứ ngậm ngẫm khó chịu, nhức nhối như bị ai bóp nghẹt.

Cậu bỗng thấy bội phục những người tự sát, thế giới này còn nhiều việc cần đến họ như vậy, bọn họ làm cách nào để có thể yên tâm rời đi?

Sau khi tốt nghiệp đại học mẹ liền không cho Thần Ca về nhà, tuy ở cùng một thành phố, nhưng ngoại trừ tết lễ ra, cậu chỉ thỉnh thoảng gọi điện về. Ra khỏi sân bay, cậu suy nghĩ hồi lâu mới nhớ được địa chỉ nhà, lấy di động ra định gọi cho mẹ, nhưng bấm mãi mà điện thoại vẫn tối đen, không biết là hết pin hay bị hỏng rồi, song giờ cậu cũng không còn tâm trạng để lo chuyện này nữa.

49. Chương 49

Đứng trên bậc cầu thang cũ kĩ, Thần Ca nhìn cầu đối diện hai bên cửa đã phai màu từ lâu, cổ lấy dũng khí, gõ cửa.

“Ai vậy?” Bên trong truyền đến giọng một người phụ nữ.

Thần Ca đáp, “Mẹ, là con, Thần Ca.”

Cửa mở, mẹ nheo mắt nhìn Thần Ca hồi lâu, sau đó mới nghi hoặc tránh ra, nói, “Đúng là Thần Ca rồi, sao con về vậy?”

Thần Ca đặt túi hoa quả mua ở dưới lầu xuống, nói, “Tật lão thị của mẹ ngày càng nặng rồi.”

Mẹ Thần không buồn để tâm nói, “Không sao, năm nay đơn vị có xem qua rồi, không vấn đề gì, bác sĩ cho mẹ một ít thuốc, nói uống vào là ổn.”

“Vậy thuốc đâu?” Thần Ca hỏi.

Mẹ Thần ấp a ấp úng, “Ừm...Uống rồi, mới uống hết, còn chưa kịp mua đợt mới.”

Thần Ca thở dài, nhin không được khuyên nhủ, “Mẹ, đừng để ý vài đồng lẻ ấy, sức khoẻ là quan trọng nhất.”

“Ai nha, mẹ biết mà.” Mẹ Thần vui vẻ đáp, “Mẹ đây không phải là để dành tiền cho con lấy vợ sao, con đã lớn đến từng này rồi, mẹ lại chẳng có gì cho con, nhưng không thể để mai sau con không lấy về được một cô vợ đúng không?”

Thần Ca còn muốn khuyên, mẹ lại nói, “Đương nhiên Thần Ca nhà ta nhất định là không lo không lấy được vợ rồi, nhưng không thể để vợ con chịu khổ với con có phải không? Yên tâm, mẹ đều đã có tính toán trong lòng.”

“Nhưng không thể lờ là bệnh tật được.” Thần Ca đi vào phòng khách, phòng khách vẫn y như trong kí ức của cậu, không lớn không nhỏ, dù đã có chút cũ kĩ nhưng vẫn sạch sẽ như trước, chỉ là mấy năm nay tật lão thị của bà ngày càng nghiêm trọng, không dọn sạch được bụi bặm trong góc trần.

Thần Ca không định nói thẳng cho mẹ mình biết tin mình bị bệnh, chuyện này quá tàn nhẫn. Cậu ngồi trên sofa, thanh giọng hỏi, “Mẹ, ba con đâu rồi?”

“Ông ấy à.” Khuôn mặt mẹ Thần Ca thoáng vẻ bất đắc dĩ, “Chắc lại ngồi trong quán trà nào rồi, mẹ giữ gìn hết tiền, trong ví ông nào có mấy đồng, ông liền đứng bên cạnh coi người khác chơi bài, thật đúng là... Bao năm như vậy vẫn không thay đổi được cái tật này.”

Thần Ca trầm tư một lát, hỏi, “Mẹ, đến bây giờ mẹ vẫn sống cùng ba, có phải là vì con không?”

Mẹ Thần ngẩn ra, “Đang yên đang lành hỏi cái này làm chi?”

“Mẹ, con thấy...Ba con sẽ chẳng bỏ được bài bạc đâu, cho nên, ý con là...Mẹ không cần bán khoản con, nếu không chịu nổi ba nữa thì ly hôn đi, chuyện này đã lỗi thời kéo dài bao lâu rồi.” Thần Ca khó khăn nói.

Mẹ Thần nghe xong, trong lòng như hạ được một tảng đá lớn, “Xem ra Thần Ca đã thực sự hiểu chuyện rồi...Con yên tâm, mẹ và ba con vẫn sống cùng nhau không phải vì con, con xem con lớn vậy rồi, mẹ cũng đã già, ba con dù có không tốt, nhưng làm vợ làm vợ chồng đã nhiều năm như vậy, không phải vẫn là người bầu bạn của nhau sao? Mẹ không cầu gì khác, chỉ mong sau này con kết hôn, sinh cho mẹ một thằng cu béo mập, phi, là vợ con sinh cho mẹ một thằng cu béo mập, vài năm nữa mẹ nghỉ hưu rồi, có thể trông con cho con.”

Thần Ca không nói thêm được gì, chợt nhớ đến mục đích quan trọng nhất của lần về nhà này, cậu rút sổ tiết kiệm trong túi ra, đưa cho mẹ Thần, nói, “Mẹ, đây là số tiền con tích góp được mấy năm nay, tuy không nhiều lắm, nhưng vẫn có khoảng mười vạn, mẹ cầm đi.”

“Mẹ không cần, tiền của con đưa mẹ làm gì? Tự con cầm rồi tiêu đi.” Mẹ Thần nói.

Thần Ca cười khổ, tuy tiện bịa một lý do, “Dạo này con đang bận chuyển nhà, sợ làm mất sổ tiết kiệm, con để tạm ở chỗ mẹ, có mẹ cầm hộ thì con mới yên tâm được, mẹ cũng đừng tiết kiệm quá, con giai mẹ có tiền mà, muốn mua gì thì mua, đừng quá khắt khe với chính mình.”

Mẹ Thần cười đến cong cong đôi mắt, “Có con giai là tốt vậy đấy, có chuyện gì cũng nhớ đến mẹ, ai nha sắp trưa rồi phải không? Muốn ăn gì? Để mẹ nấu cho, bao lâu con không được thưởng thức tay nghề của mẹ rồi nhỉ?”

“Mẹ đừng vội, lát con phải đi rồi.” Thần Ca đứng dậy, cậu sợ nếu còn ở thêm một lúc nữa mình sẽ nhịn không được mà kể hết cho mẹ.

“Đi nhanh vậy sao?” Mẹ Thần có chút luyến tiếc, “Vây lần sau bao giờ con về?”

Thần Ca đến giày cũng chưa đi xong đã vội vàng mở cửa, “Vài ngày nữa ạ, mấy ngày nay con không bận, về chơi với mẹ.”

“Ài, về thì nhớ gọi điện báo cho mẹ trước, để mẹ nấu cho con ăn.” Mẹ Thần cười nói, hiển nhiên vì được gặp con trai đã lâu không về mà vui vẻ cao hứng.

“Dạ.” Thần Ca không dám quay đầu lại, chật vật rời khỏi tầm mắt mẹ, sau khi bước xuống mấy bậc cầu thang, nghe được tiếng đóng cửa, trái tim căng chặt của cậu mới chậm rãi nơi lỏng, cậu ngồi phịch xuống cầu thang.

“Cộc cộc...”

Một đôi giày da màu đen từ đằng sau bước xuống, Thần Ca tưởng là dân sống ở tầng trên, mãi đến khi gáy cậu bị thứ gì lạnh lạnh kề lên, cậu quay đầu lại, khoé mắt vô tình nhìn thấy khẩu súng màu đen loé qua.

Mí mắt cậu run rẩy vài cái, tròng mắt hoạt động, nhìn thấy hai gã mặc tây trang đen đeo kính râm đứng sau mình, đối phương mỉm cười, “Xin hỏi cậu có phải là Thần tiên sinh không?”

Thần Ca không biết mình làm gì mà chọc đến mấy người này, tuy nhiên khản trương căng thẳng một lúc, cậu liền bình thường trở lại, dù sao sớm muộn gì cậu chẳng chết, khản trương cũng vô dụng, đáp, “Vâng.”

Đối phương khá vừa lòng với sự trấn tĩnh của Thần Ca, “Cậu yên tâm, chúng tôi không có ác ý với cậu, chẳng qua là có người tìm cậu, mời cậu theo chúng tôi một chuyến.”

Thần Ca đứng lên, chần chờ nửa ngày, vốn cậu đang định nói đừng tổn thương mẹ cậu đang ở trên lầu, lại sợ ngộ nhờ đối phương không biết cậu vừa ra khỏi nhà mẹ, nói ra không phải là tự chui đầu vào rọ sao, trầm ngâm một lúc, cậu nói, “Được, tôi đi cùng các anh.”

Đi ra khỏi toà nhà, bên cạnh cửa có một chiếc xe đen đã dừng sẵn, một người khác mở cửa xe, Thần Ca lặng lẽ nắm chặt tay, cúi người chuẩn bị ngồi vào.

“Thần Thần.”

Chất giọng khàn khàn quen thuộc lại có chút xa lạ như tiếng sấm nổ ầm ầm bên tai Thần Ca, cậu không tin nổi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Ôn Uyển Nhu phía bên kia, đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm cậu.

“Các người...” Thần Ca xoay mạnh người, tầm mắt Ôn Uyển Nhu chợt lạnh lùng, bảo tiêu đã theo Ôn Uyển Nhu một thời gian dài, tất nhiên biết giờ hắn là nên làm gì, tung quyền đâm thẳng vào bụng Thần Ca, thuận thế đẩy một cái, Thần Ca lập tức ôm bụng nằm xuống ghế.

Trong mắt Ôn Uyển Nhu thoáng hiện lên vẻ đau lòng, nhưng ngay sau đó đã bị lạnh băng thay thế, hắn nhẹ nhàng gảy lọn tóc loà xoà trên trán Thần Ca, nhìn khuôn mặt khiến hắn không thể quên kia, móng tay khẽ xẹt qua mí mắt cậu.

....Không muốn nhìn thấy ánh mắt oán hận của em.

....Có lẽ là không thể rồi.

Móc nó xuống?

Nghe có vẻ không tồi.

Ngón tay chậm rãi dùng sức, Thần Ca khó chịu quay đầu, làm cho cái tay kia vồ hụt, Ôn Uyển Nhu nhìn lòng bàn tay của mình, không nói gì.

Người kia hiển nhiên rất chuyên nghiệp, tuy lúc bị đánh rất đau, nhưng để một lúc đã ổn, Thần Ca ôm bụng ngồi tại chỗ, cảnh giác nhìn hai người đàn ông đang trước, cọ cọ Ôn Uyển Nhu, cầm tay hắn, nhỏ giọng hỏi, “Anh không sao chứ?”

Cậu nghĩ những người này đang bắt cóc cậu và Ôn Uyển Nhu, vừa rồi cậu có ý định chế ngự người đàn ông đang sau, để cho Ôn Uyển Nhu có cơ hội chạy trốn.

Ôn Uyển Nhu giật mình, không trả lời.

Thần Ca không dám nơi lỏng, gắt gao nhìn chằm chằm hai người kia, không dám hỏi Ôn Uyển Nhu những người kia rốt cuộc là ai, cậu sợ mình sẽ vì một câu này mà bị giết người diệt khẩu, chỉ có thể nắm chặt tay Ôn Uyển Nhu, an ủi hắn.

Lông mi Ôn Uyển Nhu khẽ run, hắn cũng nắm chặt lấy tay cậu.

Hắn bỗng thấy hận cậu.

Hận Thần Ca.

Vì sao sau khi để hắn có được tất cả lại lấy đi hết của hắn, hắn đã chịu đủ những ngày những đêm ngấm nhìn ảnh chụp của đối phương lại chẳng thể tiếp cận, điều hắn không thể chịu được nhất chính là, sau này phải rời khỏi Thần Ca.

Anh yêu em đến vậy.

Trái tim này, bất kể em có muốn hay không, anh vẫn phải đưa cho em.

Xe đã trải qua cải tạo đặc biệt, cửa kính thủy tinh không nhìn thấy bên ngoài, không biết bao lâu sau, xe bắt đầu xóc nảy, Thần Ca đoán có lẽ xe đang chạy ở tốc độ cao, hoặc là đi trên đường ngoại thành.

Xóc nảy một thời gian dài, đầu Thần Ca lại đau, trong xe bị bịt kín mọi góc, cộng với động đưa cường độ mạnh khiến cậu buồn nôn, cậu không biết là do mình say xe hay khối u trong não đang đè lên dây thần kinh nữa.

Kí ức cuối cùng của cậu chính là cậu tựa vào người Ôn Uyển Nhu, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, không nhìn được vẻ mặt của hắn.

Xe ngừng lại.

Bảo tiêu ngồi trước quay đầu hỏi, “Ngài có ổn không?”

Ôn Uyển Nhu không để tâm, hỏi, “Bác sĩ đâu?”

Một bác sĩ mặc áo blouse xách hòm thuốc từ xe khác vội vàng chạy tới, “Ở đây ở đây, cậu ấy đang ngủ sao?”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu, dịu dàng vuốt ve sườn mặt Thần Ca, “Ừ...Thuốc mê anh kê rất hiệu quả.”

“Vậy là tốt rồi.” Bác sĩ thở phào, cẩn thận quan sát sắc mặt Thần Ca, hắn nâng một cánh tay Thần Ca lên, bôi bông tẩm cồn y tế xoa xoa, sau đó cầm ống tiêm có chất lỏng màu xanh lam chậm rãi tiến đến gần da Thần Ca...

“Đợi đã.” Ôn Uyển Nhu thình lình mở miệng.

Kim tiêm trong tay bác sĩ suýt nữa đâm vào chính ngón tay mình, hắn hoảng hồn nhìn Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Anh chắc chắn thuốc này chỉ khiến cậu ấy không thể đi lại?”

Bác sĩ vội vàng đáp, “Ngài yên tâm, đây là thuốc gây lỏng cơ thịt, không có tác dụng phụ.”

Ôn Uyển Nhu cầm tay Thần Ca, si mê ôm chặt cơ thể này, đầu lưỡi chậm rãi liếm mát ngón tay cậu, thâm tình mà chuyên chú.

Bác sĩ cầm kim tiêm không dám tự quyết định.

Bảo tiêu đẩy hắn, “Bắt đầu đi.”

Chất lỏng màu lam chậm rãi truyền vào người Thần Ca.

Hắn là nên như vậy từ lâu rồi.

Ôn Uyển Nhu nói với chính mình.

Thần Ca không biết rốt cuộc mình đã tỉnh, hay vẫn đang ở trong giấc mộng.

Mắt cậu như bị cái gì che lại, lơ mơ nhìn thấy ánh sáng như có như không.

Toàn thân không chút khí lực, cậu cố gắng giãy dụa, nhưng ngay cả khi cậu cuống quýt đến ướt đầm mồ hôi, lại vẫn không thể di chuyển được dù chỉ là một ngón tay.

Cậu sao vậy?

Thần Ca luống cuống.

Cậu không sợ chết, nhưng cậu sợ cảm giác bất lực này, cứ như thân thể này không phải là của cậu, cứ như cậu bị nhốt trong thể xác này, mỗi giây mỗi phút đều bị kéo dài vô tận.

Sao lại thế này?

Vì cơ gì sinh mệnh của cậu đã ngăn ngủi, lại còn phải nhận sự thống khổ này?!

Đúng rồi! Uyển Nhu đâu? Ôn Uyển Nhu sao rồi, có phải chịu khổ như cậu không?

Đầu ngón tay lạnh lạnh chạm tới ngực cậu, Thần Ca bỗng cả kinh, lòng vừa yên tâm vừa sợ hãi, yên tâm vì mình vẫn còn cảm giác, sợ hãi vì không biết, người đang dùng phương thức ái muội vuốt ve cậu là ai.

Ngón tay Ôn Uyển Nhu nhẹ nhàng đè ngực Thần Ca xuống, hấn kéo khoá quần, lộ ra vật đã sưng tím không chịu nổi, tuy rằng mặt hấn vẫn không có biểu tình gì, nhưng hơn ai hết, hấn thấu rõ đáy lòng mình đang bị thương phần hận đến thế nào.

Biết Thần Ca không thể nghe thấy mình nói, hấn mở miệng, tiếng nói rất nhẹ, như thể nỉ non, “Anh đã đối tốt với em như vậy, hà cớ gì em vẫn muốn rời khỏi anh? Là em không biết phân biệt, hay em không muốn những thứ anh dành cho em...”

Thần Ca ngậm chặt môi.

Ôn Uyển Nhu bật cười, khoe miệng ngày càng cong lên, hấn chưa bao giờ cười vui vẻ đến vậy!

Đúng rồi!

Sao hấn lại có thể quên!

Thần Ca....

Cái người làm hấn yêu đến nỗi không cách nào chìm vào giấc ngủ kia, đang nằm trên giường của hấn, thân thể trơn bóng, chỉ có trực giác, lại không thể cử động, không thể nhìn, không thể nghe.

Cậu ấy là kẻ đê tiện nhất trên đời!

Cậu ấy dám lừa gạt tình cảm của hấn!

Dám...

Rời bỏ hấn.

Ngón tay Ôn Uyển Nhu đặt lên môi Thần Ca, một ý tưởng khiến hấn vô cùng sung sướng bỗng xuất hiện trong đầu hấn.

“Em nói xem...”

Hấn ôn nhu nói, “Anh chặt đứt tay chân của em, để em cả đời nằm trên giường của anh, được không?”

Tưởng tượng cảnh Thần Ca không có tay chân, chỉ có thể sống dựa vào mình, đột nhiên hấn phát hiện, mọi chuyện cũng không quá tuyệt vọng như hấn tưởng.

50. Chương 50

Thần Ca vô cùng lo lắng, bàn tay kia cứ lượn lờ trước ngực cậu mãi không đi, làm cậu sợ run dưng hết tóc gáy.

“Em đang suy nghĩ gì?”

Ôn Uyển Nhu thấy lông mi Thần Ca run nhẹ nhẹ, loại phản kháng vô ích này khiến hấn càng thêm yêu thương.

Thật đáng thương, mấy giờ trước em còn nói muốn chia tay, giờ lại yếu ớt nằm trên giường của tôi, không động đậy cũng không nghe được. Hấn cởi quần áo của mình, dán mặt xuống hạ thân Thần Ca, hít sâu một hơi, bắt đầu dụ dằng hôn từ bụng, một đường lên thẳng phía trước, ngừng lại ở yết hầu Thần Ca.

Hấn cắn khổi nhô lên kia, ngậm vào miệng, dùng sức cắn nát, còn vươn đầu lưỡi ra liếm láp!

“Ô ô...”

Thần Ca vô lực phản kháng phát ra tiếng rên rỉ, cậu bị hành động thô lỗ này ngăn cản hô hấp, đau đớn làm đầu óc mơ hồ của cậu thoáng tỉnh táo. Người đang nằm trên người cậu muốn giết cậu sao? Rốt cuộc bọn họ là ai? Chắc chắn cậu không có cơ hội chọc mấy người này, trước khi quen Ôn Uyển Nhu, cậu là một tên trạch nam chính cống, như vậy, bọn họ muốn nhằm vào Ôn Uyển Nhu sao?

Ôn Uyển Nhu hé miệng, phát ra tiếng cắn mút vang dội, hần nhìn vết đỏ hồng nổi bật trên cổ Thần Ca, vươn tay xuống, cảm thụ thân thể tuyệt vời mà Thần Ca không thể khống chế, bật thốt tiếng cười nhẹ tối nghĩa, “Thần Thần, phản ứng của em thật đáng yêu.” Hần chưa từng che giấu sở thích yêu mang chút tàn bạo và cưỡng ép, trước khi chia tay, chẳng phải lý do khiến bọn họ bên nhau cũng là vì thuốc đó sao.

Bộ phận của Thần Ca mà Ôn Uyển Nhu ưng ý nhất chính là đôi chân, bởi vì không thường xuyên vận động, cho nên chân cậu không quá rắn chắc, Ôn Uyển Nhu vuốt ve chân cậu, sau đó nắm chặt phần bắp thịt mềm mại, lực tay rất lớn, như thể sắp xuyên vào da thịt Thần Ca!

Thần Ca run lên vì đau, nhưng tác dụng của thuốc khiến cậu không động đậy được, Ôn Uyển Nhu đột nhiên như bưng bình tĩnh, vội vàng buông lỏng tay, không thể tin nhìn vết đỏ trầm trọng trên đùi Thần Ca, kích động cúi đầu hôn cậu, lẩm bẩm, “Xin lỗi...Xin lỗi Thần Thần, xin lỗi...”

Ôn Uyển Nhu quả thực không thể tin, hần khi này vậy mà có xúc động muốn trực tiếp vận chân Thần Ca xuống!

Trời ơi!

Rốt cuộc mày đang nghĩ cái gì vậy? Hần hò hét trong lòng, làm vậy mày sẽ mãi mãi mất cậu ấy! Không được làm vậy! Ôn Uyển Nhu mày bình thường một chút đi!

Hần biết kể từ khi Thần Ca nói lời chia tay hần có chút không bình thường, nhưng chỉ đến vừa rồi hần mới phát giác suy nghĩ của mình có bao nhiêu đáng sợ.

Môi chạm đến nơi trắng nõn mềm mại kia, kích động trong mắt Ôn Uyển Nhu phút chốc hoá si mê, chỗ kia của hần đã sưng đau không chịu nổi, song hần vẫn chậm rãi như trước, chẳng khác chi tự ngược. Đôi chân Thần Ca bị hần liếm đi liếm lại đến đỏ lên, cậu đau, nhưng mức độ này không thể tiêu tan đau đớn tích tụ trong lòng Ôn Uyển Nhu.

Hần không muốn thương tổn Thần Ca, nhưng hiển nhiên, vẫn cần phải có chút trừng phạt nho nhỏ.

Cởi vật che đậy duy nhất trên người Thần Ca, chỗ đó màu sắc rất nhạt, không biết là do trời sinh hay bởi cậu chưa có từng có quan hệ *** nào. Đầu lưỡi linh hoạt liếm nơi đấy chậu, tay cũng không thành thật xòe ra, nắm lấy hai cánh móng trắng mịn của Thần Ca, dùng sức tách ra, khép lại, lại tách ra, khép lại.

Tiểu huyết ngay trước mắt hần bị biến thành một đường mảnh, khi hai tay xoa bóp kéo cánh móng cậu hần không quay đầu đi, mà trái lại càng dán sát vào chỗ đó, như thể muốn dùng chóp mũi cảm nhận lỗ nhỏ mềm mại bị đè ép kia.

Thần Ca bị bịt kín mắt quả thực giận dữ xấu hổ muốn chết!

Cậu chỉ không thể cử động và mất đi vài giác quan thôi! Cậu vẫn còn cảm giác được mà! Sao người kia có thể...Có thể làm chuyện quá quắt như vậy?!

“Thật đáng yêu, hô...” Ôn Uyển Nhu thổi thổi vài sợi lông đen quăn quăn của Thần Ca, kéo một phát —

Cơ thể Thần Ca run mạnh lên.

Ôn Uyển Nhu hoảng sợ vội vàng buông ra, ảo não ân hận vì lại vô tình làm tổn thương cậu, hần cúi đầu lấy lòng ngậm lấy hạ thân Thần Ca, hít sâu một hơi, cố gắng mở to miệng, cưỡng ép chính mình nuốt vào.

Thực ra trình độ khẩu giao của Ôn Uyển Nhu vô cùng kém cỏi, chỉ biết ngậm lấy rồi dùng lực mút vào, dù sao bắt một người từ trước tới giờ trong đầu chỉ biết ý *** Thần Ca, chưa làm gì thực tiễn đột nhiên trở nên giỏi giang điêu luyện thì thực sự quá khó, cơ mà Thần Ca vẫn bị hành động không quá thoải mái, thậm chí còn mang theo chút đau đớn làm cho có phản ứng.

“Cưng à em nhạy cảm quá, Thần Thần không nên buông tay, nếu em buông tay rồi, về sau anh biết làm thế nào đây?” Ôn Uyển Nhu hơi nheo mắt, yết hầu hần đã bị rách ra, khoang miệng đầy mùi máu tươi, song vết thương nhỏ này chẳng hề nghiêm trọng bằng lời chia tay mà Thần Ca đã thốt ra khi ấy. Trong đầu Ôn Uyển Nhu có rất nhiều dự mưu cướp Thần Ca về, nhưng nếu tất cả đều thất bại, Ôn Uyển Nhu không biết liệu mình có đủ dũng khí nhìn Thần Ca rời đi hay không.

Kể cả nửa đời sau của Thần Ca đều chìm trong cô độc cũng không được, từ khi hắn tiếp cận Thần Ca, cậu đã không còn quyền được phép quyết định cuộc sống của mình nữa rồi.

Mới vài giờ ngắn ngủi, vậy mà Ôn Uyển Nhu ngỡ như mình vừa trải qua một hồi sinh tử khốc liệt. Hắn có thể buông bỏ tất cả, chỉ trừ Thần Ca, có chết hắn cũng muốn hoà tro cốt của mình và cậu làm một. Hắn hẳn nên sớm nhận ra, hắn đã yêu Thần Ca yêu đến mức, dù suy nghĩ chia tay chỉ thoáng hiện lên trong đầu, cũng đã khiến hắn đau đến không thở nổi.

Ngay từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy cậu, đã định cả đời này sẽ không để cậu rời khỏi tầm mắt của mình.

Hắn yêu cậu, đúng, chỉ yêu cậu.

“Ừm...Ồ...”

Miệng Thần Ca thốt ra vài tiếng nức nở nỉ non không rõ, cậu dùng sức giãy dụa, không muốn bản thân bị đối xử như thế!

Mau cút đi!

Thân thể cậu chỉ có thể để Ôn Uyển Nhu chiếm hữu, không ai được phép chạm vào cậu!

Ôn Uyển Nhu không nghe được gào thét trong lòng Thần Ca, tay hắn dính đầy chất bôi trơn ướt át. Hắn hé miệng ngậm một viên tiểu cầu, đầu ngón tay dùng sức, đâm vào nơi chật hẹp kia, ngón tay cong lên, cào cào nộn thịt, sau đó dần dần tiến sâu vào xoa ấn...

“A!”

Nội tâm Thần Ca phản kháng càng thêm mãnh liệt, nếu lúc này có thể cử động, nhất định cậu sẽ nổi điên, hung hăng đâm vào mặt tên ghê tởm biến thái này, sau đó đập mạnh vào hạ thân hắn! Để cho hắn mãi mãi không cử lên được nữa! Đoạn tử tuyệt tôn!

Càng nghĩ càng thống khoái, Thần Ca dồn hết lực chú ý vào cánh tay phải, cậu xem phim thấy bảo, con người có ý chí vô hạn, nếu bị thuốc cường chế, chỉ cần dồn lực toàn thân vào một động tác, thuốc sẽ mau chóng mất tác dụng.

Không cần biết có tác dụng hay không, chỉ cần biết giờ Thần Ca đã phần nộ sắp phun ra lửa rồi, thẳng gay chết tiệt kia cút ngay! Chỉ có Ôn Uyển Nhu mới có thể chạm vào tao thôi mà biết không! Khốn nạn!

Tiền hí dài dòng, đến khi Ôn Uyển Nhu đã hoàn toàn có được Thần Ca, trong đầu hắn đã bay sạch mọi suy nghĩ.

Hắn dùng sức ôm Thần Ca, cố gắng muốn cảm nhận ấm áp từ hành động thân mật chỉ có tình nhân mới làm này.

Nhưng tay phải Thần Ca vẫn nắm chặt lấy ga giường, cứng đờ như khúc gỗ.

Diệt sạch chút nhiệt tình còn sót lại của hắn.

Ôn Uyển Nhu rút ra, lòng ngập nỗi bi ai.

“Em yêu, anh vẫn thích đáng vẽ bình thường của em hơn...”

Ôn Uyển Nhu nhìn vào khoảng không vô định, thì thào.

Giây phút giọt lệ bên khoé mắt rơi xuống, hắn không nhận ra, bàn tay phải của Thần Ca, đã nắm chặt thành nắm

51. Chương 51

Ôn Uyển Nhu nghĩ mình sắp thương tâm chết rồi.

Hắn dành cả đời đi yêu một người, thế nhưng người ta lại chẳng cần tình yêu ấy, nhận ra điều này khiến bao nhiêu khí phách ngang ngược quyết làm một phát của hắn tan sạch.

Thần Ca nằm trên giường thì cảm giác được sức lực của mình đang dần quay trở lại, cậu cẩn thận đẩy tấm vải bị mất mình, vô tình quơ phải sợi dây vòng quay tai mình, kéo xuống xem, mợ! Là nút bị tai chống ồn!

Hắn nào cậu không nghe thấy gì!

Cậu nghe được tiếng vải cọ sát, biết người vừa đè lên người mình vẫn còn nằm trên giường, cậu âm thầm dồn lực, tính chờ đến khi người kia lại gần sẽ tung mạnh một đấm lên mặt hắn!

“Thần Thần, anh không muốn chia tay với em.”

Phút chốc nghe được một câu như thế, Thần Ca kinh ngạc, còn tưởng tai mình có vấn đề.

Ôn Uyển Nhu sụt sịt, hắn đưa lưng về phía Thần Ca, tưởng cậu không nghe thấy gì, một mình lẩm bẩm lâu bầu, “Anh thích em đến vậy cơ mà, có phải anh đã làm gì khiến em chán ghét không? Không thì anh lại phẫu thuật thẩm mỹ, trước để em đi, sau đó đổi một thân phận khác tiếp cận em. Em bảo muốn thi chứng nhận giáo viên, vậy anh cũng thi, về sau làm đồng nghiệp của em.... Không, đồng nghiệp không ổn, anh đến trường học luôn thì hơn, làm học sinh của em, để tầm mắt em mai sau đều dồn lên người anh, đúng, cứ quyết định vậy đi, mai anh phải đi phẫu thuật thẩm mỹ, đổi thành dáng vẻ em thích...”

Thần Ca, “...”

Cậu ngáp ngừng, chậm rãi quay đầu lại.

Rồi sau đó thấy được, bóng lưng đau khổ vật vã của Ôn Uyển Nhu.

Thần Ca nhức hết cả đầu, cậu cau mày tựa vào gối, Ôn Uyển Nhu bên cạnh nơm nớp lo sợ cầm tờ giấy quạt cho cậu.

“Thần Thần...” Ôn Uyển Nhu dè dặt mở miệng.

Thần Ca, “Anh câm miệng đi.”

Ôn Uyển Nhu vội vàng khép miệng lại.

Thần Ca hít sâu một hơi, “Giờ em rất giận, anh có biết vì sao không?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Là vì anh.”

“Vì anh làm sao?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Nguyên nhân quá nhiều, nói không hết.”

“Tự anh cũng biết hả!” Thần Ca nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn thấy hắn là lại nổi điên, “Tự đấm mình một quả đi.”

Ôn Uyển Nhu nghĩ nghĩ, thả giấy xuống, nắm tay hung hăng đấm mình một cái.

Thần Ca đang định bảo đấm không đủ mạnh, đấm lại quả khác mạnh hơn đi, liền nhìn thấy mũi Ôn Uyển Nhu chậm rãi chảy hai dòng máu tươi, ấy thế mà hắn vừa đấm xong liền ngoan ngoãn cầm giấy lên quạt cho cậu.

“Anh!” Thần Ca hét nói, chần chờ một lát, cuối cùng vẫn chịu không nổi đáng vẻ chẳng thềm để tâm của Ôn Uyển Nhu, rút giấy ăn ở tủ đưa cho hắn, hung dữ nói, “Tự lau đi!”

Hai mắt Ôn Uyển Nhu loé sáng, vẻ mặt chân thành thâm tình nói, “Không, anh không đau.”

Thần Ca không thềm quan tâm tới tên ngốc này, “Em không muốn nói chuyện với anh, cũng không muốn nhìn thấy anh, anh thấy anh như thế có hay không? Hả? Lừa em vui lắm đúng không? Còn dám giả vờ làm tội phạm?! Anh có biết vừa nãy em bị dọa thể nào không? Còn nữa, sao lúc em dậy không có tí sức nào? Anh làm cái gì rồi?!”

Ôn Uyển Nhu chột dạ đáp, “Anh cho em một ít thuốc...Không có tác dụng phụ với cơ thể đâu.”

“Anh giỏi lắm,” Thần Ca sắp bị hấn chọc điên rồi, chằm chọc nói, “Em đúng là đã xem nhẹ anh rồi, vừa nãy còn nói muốn phẫu thuật thẩm mỹ tiếp cận em? Anh đóng Vô gian đạo chắc? Có phải cho anh cái máy tính là anh có thể đánh cắp cơ mật quốc gia không? Em phục anh thật đấy!”

“Thần Thần em đừng giận mà...” Máu mũi Ôn Uyển Nhu sắp chảy xuống giường rồi.

Thần Ca rút giấy, vo vo thành một cục, ra lệnh, “Nâng mặt lên.”

Ôn Uyển Nhu nghe lời ngẩng đầu.

Thần Ca nhét giấy vào mũi hấn, “Ngửa đầu, không được nhúc nhích.”

Ôn Uyển Nhu ngửa một lúc, xong cái cúi đầu, nói, “Em yêu à, em không chia tay với anh nữa đúng không?”

Thần Ca bị dáng vẻ này của hấn làm cho lòng không thoải mái, “Về sau anh đừng tới tìm em nữa, chia tay chính là chia tay, thực ra hai ta hẹn hò còn chưa được hai tuần, ra đường tùy tiện với một người cũng sẽ tốt hơn em.”

“Thần Thần em đừng như vậy!” Ôn Uyển Nhu tự dưng gào lên, dọa Thần Ca giật nảy người.

Ôn Uyển Nhu bình tĩnh lại, từ tốn nói, “Đừng nói hai từ ‘chia tay’ được không! Em nói cho anh biết đi, anh đã làm gì khiến em không hài lòng? Em nói đi, anh sẽ sửa, em bảo gì anh sẽ sửa cái đấy! Về sau anh sẽ không kết hôn, chỉ cần em hứa không chia tay, cả đời này anh sẽ chỉ thích mình em thôi được không?”

Thần Ca bị hấn gào sợ chết khiếp, nghe được lời hấn nói, cậu kìm không được ôm lấy bả vai hấn, chôn mặt trước ngực hấn, “Không phải anh không tốt, là do em không tốt, em không xứng với anh, chia tay cũng là để tốt cho anh thôi.” (Câu chia tay kinh điển)

Ôn Uyển Nhu cũng ôm Thần Ca, hôn lên đỉnh đầu cậu, “Em yêu à, em là tốt nhất, em là người tốt nhất mà anh gặp trên đời, là anh không xứng với em mới phải, em đừng nói chia tay, anh nhất định sẽ không chia tay đâu.”

Thần Ca cọ cọ vai Ôn Uyển Nhu, bao nhiêu tình cảm yêu thương đều bị hấn dẫn ra, lòng đầy chua xót, thế nhưng cậu vẫn cố giả bộ thoải mái, “Chúng ta mới hẹn hò được bao lâu, anh có biết em là người thế nào đâu mà nói em tốt nhất, anh xem điều kiện phần cứng phần mềm của anh đều ổn, muốn tìm người yêu kiểu gì không có, tội gì phải ở bên em?”

Ôn Uyển Nhu rút cuộc cũng nhận ra giọng điệu Thần Ca không ổn, ngực hấn hơi nóng lên, hấn không biết liệu có phải là Thần Ca khóc không, hai tay ôm cậu không dám nơi lỏng, “Nhưng mà anh chỉ thích mình em, em có biết anh đã đặt mục tiêu cuộc đời lên người em bao nhiêu năm rồi không, về sau đừng dễ dàng nói chia tay như vậy, lần này anh đã nghĩ thông suốt rồi, về sau hai chúng ta sẽ mãi ở bên nhau, vài năm nữa thì nhận nuôi một đứa nhỏ, bên nhà anh không gây áp lực gì, ba mẹ anh đã biết em từ lâu, đều là do trước kia anh không suy nghĩ thấu đáo, về sau sẽ không như vậy nữa, không bao giờ nghĩ đến chuyện chia tay em nữa.”

“Trước kia anh muốn chia tay với em?” Thần Ca sục sục mũi, cậu có chút xấu hổ, lúc chia tay Ôn Uyển Nhu cậu không khóc, lúc nói chuyện với mẹ cũng không khóc, thế mà giờ lại khóc. Cậu đẩy Ôn Uyển Nhu ra, cúi đầu lau nước mắt, “Uyển Nhu, không phải em không muốn, mà là em không thể ở bên anh, anh đừng hỏi nguyên nhân cụ thể, để em đi đi, em không muốn liên lụy anh.”

Ôn Uyển Nhu không ngờ Thần Ca thế mà vẫn muốn chia tay, hấn bắt lấy bả vai Thần Ca, “Vì sao không thể ở bên anh? Không phải trước kia ta vẫn ở bên nhau sao? Có phải hôm nay em đến nhà mẹ em, mẹ em đã nói gì không?”

“Uyển Nhu, anh đừng phản ứng kích động như vậy.” Thần Ca thở dài, “Vốn em không định nói cho anh biết, nhưng nếu anh thực sự muốn biết, vậy em sẽ nói...Em bị bệnh.”

“Bệnh gì?” Ôn Uyển Nhu nhú chặt mày.

“...U nào.” Thần Ca quay mặt đi, không dám đối diện với Ôn Uyển Nhu.

Khi Thần Ca và Ôn Uyển Nhu đến bệnh viện, chỉ hai tiếng nữa là tới giờ bệnh viện nghỉ khám.

Từ lúc xuống xe đến khi vào thang máy lên lầu, Ôn Uyển Nhu ngã bốn lần, Thần Ca vốn định để hấn ngồi trong xe chờ mình, song nhìn thấy vẻ mắt hồn mất vía của hấn, cậu bỗng tham lam muốn hấn ở bên mình, liền ích kỉ không nói gì.

Thời điểm bác sĩ nhìn thấy hai người, suýt nữa thì ông tưởng Ôn Uyển Nhu là bệnh nhân, Thần Ca xấu hổ cười gượng, ngồi xuống ghế, “Tôi mới là Thần Ca.”

“À... Bệnh án của cậu đâu?” Bác sĩ vừa tìm kết quả ct não của Thần Ca vừa hỏi.

Bảo tiêu đứng sau Ôn Uyển Nhu lập tức hai tay đưa bệnh án cho bác sĩ.

Bác sĩ có chút kỳ quái liếc mắt nhìn người qua đường này, giữ lý trí không đuổi người ta đi, chỉ vào bóng mờ trong ct, “Chúng tôi nghi ngờ khu vực này là khối u, song vì vị trí này bị sọ não che, cho nên không thể nhìn thấy rõ ràng, tôi không biết hai người muốn hoá trị hay phẫu thuật cắt bỏ, nhưng căn bệnh này vẫn có khả năng chữa trị thành công, mong bệnh nhân và người nhà giữ thái độ bình tĩnh, vẫn còn hi vọng.”

Thần Ca thở phào, tuy giờ tâm tình cậu đương nhiên không được tốt, nhưng ít ra cũng không hậm hực uất ức như trước, không phải vẫn có cơ may hồi phục sao, cậu gật đầu, “Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ chần chờ nhìn Ôn Uyển Nhu, “Vậy còn vị tiên sinh này?”

Thần Ca quay đầu lại, chỉ thấy Ôn Uyển Nhu nắm chặt hai tay, gân xanh nổi đầy trên trán, cậu vội vàng nắm tay hấn, “Không thì anh ra ngoài trước đi.”

“Không.” Ôn Uyển Nhu hít sâu một hơi, “Em để anh ở bên cạnh em đi, anh sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Thần Ca không nói gì, mãi mới nói, “Em không sao, anh....đừng như vậy.”

Ôn Uyển Nhu dùng sức nện xuống bàn, đứng dậy ôm đầu Thần Ca, hôn lên mặt cậu một cái, rồi đá cửa bước ra ngoài.

Bác sĩ nhìn người đàn ông như tên điên này rời đi, ho khan một tiếng.

Thần Ca bị ông yêu thương bắn đầy mưa xuân lên mặt, dùng cổ tay áo xoa xoa, nói, “Không có gì, bác sĩ nói tiếp đi.”

Bác sĩ, “Thực ra bệnh u não này không đáng sợ như mọi người tưởng tượng, tỷ lệ chữa khỏi khá cao, hơn nữa nếu ta cắt bỏ khối u và trị liệu phụ trợ trước khi nó lan rộng, thì trên cơ bản cậu vẫn có thể sống thêm bốn năm mười năm, nhìn cậu trẻ như vậy, đừng quá căng thẳng.”

Thần Ca, “Ý bác sĩ là...Nếu giờ tôi phẫu thuật, dù là u ác thì vẫn có thể khỏi bệnh đúng không?”

Bác sĩ, “Khụ, trên lý thuyết là vậy, cậu có đi cùng người nhà không? Bảo họ vào đi.”

“À, vâng.” Thần Ca không giấu nổi vui sướng, cậu mở cửa, nhìn thấy Ôn Uyển Nhu đang ngồi xồm góc tường, hai bảo tiêu đứng một trái một phải bên cạnh hấn, cậu đi tới túm tay áo hấn, “Bác sĩ bảo anh vào.”

Ôn Uyển Nhu ngửa mặt, hai mắt xuất hiện tơ máu đỏ ngầu, Thần Ca nhìn mà đau lòng, xoa đầu hấn, “Bác sĩ nói em không sao.”

Ôn Uyển Nhu bật dậy, suýt nữa thì đứng không vững, may có bảo tiêu đỡ giúp hấn không ngã sấp xuống, hấn hỏi, “Bác sĩ nói gì?”

Thần Ca trả lời, “Tỷ lệ chữa khỏi bệnh này khá lớn, nói em không nên từ bỏ chữa trị, ông ấy không nói cụ thể với em, bảo người nhà vào, em trước đi xuống nộp tiền viện phí.”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Để bọn họ đi đi, em tìm một chỗ ngồi là được, lát anh đi tìm em.”

“Ừ.” Thần Ca ngó ngó, thấy không ai nhìn liền hôn lên má Ôn Uyển Nhu, “Anh thấy em nói chưa, em không sao mà.”

Ôn Uyển Nhu gượng cười, đẩy cửa vào phòng.

Bác sĩ thấy Ôn Uyển Nhu vào, xoay ct về phía hấn, để hấn nhìn rõ, hỏi, “Anh là gì của bệnh nhân.”

Ôn Uyển Nhu trả lời, “Tôi là người yêu của cậu ấy.”

Bác sĩ thở dài, trầm giọng nói, “Anh nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, chúng ta lập tức sắp xếp hội chẩn, cần mau chóng bắt đầu trị liệu, không thể tiếp tục trì hoãn nữa.”

Do bạn Thần Thần nội lực quá mạnh, rút nút tai cái phụt nên màn biến thái nó kết thúc hơi nhanh (và lằng xẹt) =)))

Nút tai chống ồn là cái này:

ear

JLL300

p056758784864-item-1845xf2x0600x0414-m

Có 1 loại có dây kéo 1 loại không có, loại không có nó mà tọt vào tai thì chết mợ mất, với cả do đầu óc không được trong sáng lắm nên lúc nhìn trên mạng mệnh thấy có mấy cái nhìn như ‘sẽ toi’ ấy (’) (o)

52. Chương 52

Từ khi Sa Loạn chuyển đến sống ở nhà trọ của VV, VV liền chìm trong trạng thái không đi tất không dám bước chân xuống sân nhà.

Đã thấy sàn nhà nào sáng loá đến mức có thể làm gương soi chưa? Cái tên mắc chứng hoang tưởng này tới sàn nhà cũng phải lau không dính một hạt bụi, trước khi gặp Sa Loạn VV tự thấy mình vô cùng sạch sẽ, ít nhất lúc tắt chắt đồng cũng biết đem đi giặt, nhưng so với Sa Loạn thì quả là một trời một vực, khác biệt phải nói là xa tít mù khơi.

Đang ôm Lông vàng bụi lướt Weibo trong phòng, VV chợt nhớ ra đã mấy hôm rồi mình chưa gọi điện cho Thần Ca, y vừa bấm điện thoại gọi, cửa đột nhiên mở ra, Sa Loạn xách một túi rau to ùng hơ lên, “Tôi về rồi.”

VV sợ quá dúm luôn đầu Lông vàng bụi vào ngực mình, “Sao hôm nay cậu về sớm thế?”

Sa Loạn đặt túi xuống quầy bar, nhíu mày nhìn VV rúc cả người trong ổ chó, không vui nói, “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, không được chui vào ổ chó, chẳng lẽ anh cũng là con sủa gâu gâu à?”

...Con sủa gâu gâu.

VV quyết không thừa nhận mình bị câu châm chọc của Sa Loạn chọc chết.

Y vẻ mặt đẫm máu ra sức tranh thủ giành giật chốn bông lai duy nhất trong cái nhà này. Bởi vì Lông vàng bụi rụng lông, cho nên Sa Loạn quây một góc trong phòng khách, bên trong phủ kín đệm mềm, quả thực không thể nào thoải mái hơn.

VV nói, “Ai bảo cậu không cho tôi nằm trên giường ban ngày... Còn không cho tôi nằm trên sofa nữa, không phải là vì tôi không có chỗ nào nằm sao?”

Sa Loạn ôm ngực đáp, “Giường là nơi dành cho buổi tối, hơn nữa, nếu muốn nghỉ ngơi, anh không thể ngồi trên sofa à? Không nên nằm, anh có biết trên đó dính bao nhiêu vi khuẩn không? Có cần tôi lấy kính hiển vi cho anh nhìn kỹ không?”

VV rụt cổ, nhớ đến quyển sách vô cùng đáng sợ đối với một người mắc chứng sợ mấy cái lỗ mà Sa Loạn đã cho y xem, sợ sệt nói, “Không cần...Tôi nằm trong ổ chó rất thoải mái.”

Sa Loạn, “Cho anh ba giây, đi ra cho tôi.”

VV sắp khóc tới nơi, “Có phải tôi đi ra cậu sẽ bắt tôi thay quần áo đúng không? Sau đó đi tắm? Lòng vàng bị sắp bị cậu tắm trụi lông rồi, Sa đại gia à, coi như tôi van cậu, có thể cho tôi một con đường sống được không?”

Cặp mày của Sa Loạn càng nhú chặt, “Anh có ra không?!” Nói xong hần liền đi về phía ổ chó.

“Khoan khoan khoan khoan!” VV ngã nhào ra khỏi ổ chó, tiếp tục duy trì khoảng cách ba bước với Sa Loạn.

Sa Loạn ra lệnh, “Qua đây.”

VV lắc đầu nguầy nguậy.

Sa Loạn hừ lạnh, “Có qua không?”

VV vẻ mặt rối rắm bước như hoa sen e ấp đi tới.

Sa Loạn vươn tay gầy gầy tóc VV, nói, “Ngốc.”

VV bị giọng nói mang chút cứng chiều này làm cho đỏ bừng mặt, lại thấy Sa Loạn vẻ mặt ghét bỏ buông tay ra, nhìn sợi lông chó hần lấy từ đầu mình xuống, nghe hần hất cầm yêu cầu, “Tắm rửa, thay quần áo đi!”

Hai bảo tiêu đi theo Ôn Uyển Nhu có hiệu suất làm việc rất cao, Ôn Uyển Nhu còn đang nghe bác sĩ lái nhải, giường bệnh đã được chuẩn bị chu toàn.

Tuy Thần Ca thấy các phòng bệnh hai bên hành lang đều đã kín chỗ, thực hoài nghi không biết bọn họ dùng cách gì lấy ra được một phòng, cơ mà nhìn tư thế hai người kia, cậu lý trí không hỏi ra miệng.

Đợi đến khi Ôn Uyển Nhu cầm bệnh án xuống lầu, Thần Ca đã thay xong quần áo bệnh nhân nằm trên giường bệnh, tay trái cầm kim truyền, ở góc tường có đặt một đồng thực phẩm dinh dưỡng và hoa quả.

“Về rồi à, bác sĩ nói thế nào?” Thần Ca hỏi.

Ôn Uyển Nhu ngồi bên giường, nắm lấy tay phải Thần Ca, “Không có gì quan trọng, ông ấy chỉ nói với anh một ít chuyện về bệnh tình của em thôi, cả phương pháp trị liệu nữa.”

“À.” Thần Ca nhìn khuôn mặt Ôn Uyển Nhu, hỏi, “Không có gì khác?”

“Không có.” Ôn Uyển Nhu đáp.

Thần Ca nhú mày, “Thế sao nhìn mặt anh nghiêm trọng vậy? Anh đừng giấu em, thân thể của em em biết.”

“Em nghĩ nhiều rồi.” Ôn Uyển Nhu miễn cưỡng cười, “Bác sĩ nói có hai phương pháp trị liệu, một là hoá trị hai là phẫu thuật, bởi vì khối u nằm ẩn bên trong, cho nên ông ấy khuyên nên dùng hoá trị.”

Thần Ca cảm giác Ôn Uyển Nhu vẫn giấu mình chuyện gì đó, cậu siết chặt tay phải đang nắm tay hần, “Thật sự chỉ có vậy?”

Ôn Uyển Nhu cúi đầu hôn lên tay cậu, “Ừ, chỉ có vậy, lát nữa anh gọi cho người nhà, xem xem có thể để em chuyển viện sau khi tiếp nhận bước đầu trị liệu ở đây không.”

“Có chuyện gì nhất định anh phải nói cho em biết đấy,” Thần Ca thở dài, “Em không ngại nói cho anh biết, ba em là dân cờ bạc, nhà vay rất nhiều khoản nợ mà em có vất vả cả đời cũng chưa chắc đã trả được, nếu thực sự không chữa được bệnh... Lại tốn nhiều tiền, vậy thì chúng ta về đi, lúc trước em cũng tra nhiều thông tin về bệnh u não này rồi, tuy bác sĩ nói bệnh có thể chữa khỏi, nhưng mà,” Cậu nhún vai, “Nếu em không sống được, tiền chữa bệnh anh trả cho em em sẽ không bù nổi.”

“Không sao mà, em đừng nghĩ nhiều.” Ôn Uyển Nhu đáp, “Sắp trưa rồi, em đói bụng rồi đúng không, y tá nói thế nào? Em có thể ăn gì?”

“Ăn những đồ thanh đạm.” Thần Ca lo lắng đáp.

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu xoa đầu Thần Ca, “Chờ anh quay về.”

Ôn Đình Như nhận được điện thoại của Ôn Uyển Nhu lúc đang họp.

Ông nâng tay tạm dừng cuộc họp, nhận điện, trầm giọng hỏi, “Cho mi ba giây, không có chuyện quan trọng ta sẽ cúp máy.”

Ôn Uyển Nhu đứng sát góc tường, đầu tựa vào tường đáp, “Ba, con có chuyện phải phiền ba rồi.”

Ôn Đình Như nổi da gà nói, “Ồ, không phải mi tự lập lắm à, hồi ấy mẹ mi không muốn mi đi, bảo mi đừng ra ngoài, giờ có chuyện lại muốn tìm ta? Sao không tự lập đi?”

Ôn Uyển Nhu sứt sứt mũi, “Giờ con không có tâm trạng cãi nhau với ba, nếu ba không giúp con, vậy con cúp máy.”

Ôn Đình Như hừ lạnh, “Còn học được thói uy hiếp ông đây à, có chuyện nói mau, giờ ta đang họp.”

Ôn Uyển Nhu cụng đầu vào tường, “Thần Ca vào viện rồi.”

“Hử?” Trong đầu Ôn Đình Như hiện lên hàng loạt giả thiết, nửa buổi sau, ông thở dài, “Đã bảo mi học thêm ít... Khụ,” Ông quét mắt nhìn đám nhân viên hai mắt loé sáng đang nhìn mình chăm chăm, nói tiếp, “Kiến thức...Về chuyện kia rồi, mi không xem, giờ hối hận chưa? Cậu ấy sao rồi? Có nghiêm trọng không?”

Ôn Uyển Nhu chỉ nghe lọt hai từ ‘nghiêm trọng’, lập tức trả lời, “Vô cùng nghiêm trọng, ba có thể liên hệ một bệnh viện tốt được không? Còn cần phẫu thuật nữa, con muốn đưa cậu ấy ra nước ngoài tiến hành.”

“Mi gắng sức đến thế á? Phải vô bệnh viện nữa?” Ôn Đình Như kinh sợ, hỏi, “Bị trĩ hay mất nước? Giờ ta sẽ gọi cho thư kí liên lạc với bệnh viện! Mi nhất định phải trấn an Thần Ca, không được để cậu ấy chia tay với mi!”

Lần đầu tiên trong đời Ôn Uyển Nhu cảm thấy bội phục ba mình, hắn còn chưa nói rõ ràng, thế mà ông đã đoán ra Thần Ca muốn chia tay hắn rồi. Ôn Uyển Nhu yên tâm hơn nhiều, nói, “Vâng, con đã dỗ cậu ấy quay lại rồi, chuyện kia liền giao cho ba, con phải về mua cơm trưa cho cậu ấy đây.”

“Được.” Ôn Đình Như đáp.

Không biết có phải chuyện Thần Ca đã đả kích tới hắn hay không, Ôn Uyển Nhu hiếm có lộ ra vẻ yếu ớt trước mặt ba mình, “Ba, con rất sợ, không biết Thần Ca có chữa khỏi được không...”

Ôn Đình Như nghe mà cũng có tí xúc động, “Thôi, đàn ông đàn ông đừng có khóc lóc tùm lum, nuốt nước mắt vào trong cho ta, bệnh này không là gì cả, lát nữa ta đến gặp hai đứa!” Ông cúp máy, khí thế qua đi nháy mắt ông có cảm giác mình đang sàu đến bạc đầu.

Nhất định là bởi ông quá thông minh, cho nên ông trời mới cho ông một thằng con ngu dốt thần như vậy. Đến chuyện giường chiếu thôi mà nó cũng làm người ta phải vô viện.

Nhớ lại đêm tân hôn năm đó của ông, cùng lắm cũng chỉ làm mẹ nó đau một tuần không thềm để ý ông thôi, sao con giai ông không học được tí khôn khéo nào của ông thế chớ?

53. Chương 53

Ôn Uyển Nhu thích Thần Ca là bí mật mà ngoại trừ cậu ra thì tất cả mọi người đều biết hết.

Từ rất nhiều năm trước, khi mẹ Ôn hoảng sợ nhìn thấy trên tường trong phòng ngủ con giai mình dán chỉ chít ảnh chụp của một chàng trai lạ mặt, bà hoảng sợ nói chuyện này cho ba Ôn. Năm đó Ôn Uyển Nhu mới vượt qua chướng ngại tâm lý, miễn cưỡng tính ấu cũng tạm coi là một người bình thường. Ba Ôn không thể chấp nhận con giai mình biến thành thiếu nữ, cho nên tuyệt bút vung lên, tuyên ngôn kinh người, “Không vấn đề gì, thà nó đồng tính luyện ái còn hơn bóng lộ.”

Vì thế, Thần Ca liền dễ dàng lẳng lặng tiến vào nhà Ôn.

Mẹ Ôn là một người phụ nữ trung niên hơi lẳng mạn, bình thường thích đọc sách chăm hoa, là con gái độc nhất của một chủ ruộng đất giàu có nổi danh, năm đó bà gả cho ba Ôn có thể coi là ba Ôn trèo cao. Đối với đứa con đã đập nát trái tim bà, bà thực sự rất bất đắc dĩ, bàn bạc với ông xã nhiều năm, rốt cuộc bà cũng chỉ có thể thở dài than vãn năm đó không giáo dục cẩn thận, để thằng nhỏ tự do phát triển.

Song là một người phụ nữ văn minh tiến bộ, sau khi nghe được ba Ôn nói Ôn Uyển Nhu xx Thần Ca đến nỗi cậu ấy phải vào viện, sắc mặt bà tái nhợt, bà bảo bà vú trong nhà làm chút đồ ăn thanh đạm, ngồi vào xe đi đến bệnh viện, thậm chí còn nhanh hơn ba Ôn một bước.

Thần Ca nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ có nên nói cho ba mẹ biết tin không, lại sợ họ nghĩ nhiều, nhất là mẹ, không chừng trước khi cậu xảy ra chuyện gì thì mẹ đã phát điên rồi. Cậu thở dài, rụt người trong chăn, quyết định, xem xem bệnh này có chữa khỏi được hay không đã, nếu không chữa được thì sẽ nói cho bọn họ, chứ giấu diếm cũng không giải quyết được vấn đề.

Cửa đột nhiên mở ra, Thần Ca tưởng Ôn Uyển Nhu đã về, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng cậu không biết tiến vào, cậu hơi sững sốt, hỏi, “Ủm...Có phải bà đã vào nhầm phòng không?”

Mẹ Ôn nhìn Thần Ca, so so với ảnh chụp trong tay, hỏi, “Xin hỏi cậu có phải Thần Ca không?”

Thần Ca gật đầu, “Tôi là Thần Ca...Sao bà biết tôi ở bệnh viện?” Rõ ràng cậu chỉ mới làm xong thủ tục, hơn nữa cậu đâu có quen biết người này.

Mẹ Ôn ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, nhìn về mặt tiêu (túng dụng) tụy (quá độ) của Thần Ca, thở dài, “Bệnh có nặng không?”

Thần Ca chưa bị người xa lạ quan tâm như vậy bao giờ, có chút xấu hổ trả lời, “Dạ, không quá nặng... Bà là?”

Mẹ Ôn quên mất mình còn chưa giới thiệu, “À, dì là mẹ của Ôn Uyển Nhu, vừa nghe ba thằng nhỏ nói con nằm viện, cho nên tới đây thăm con.”

Thần Ca căng thẳng, giờ mới nhớ ra trước khi đi Ôn Uyển Nhu có nói gọi điện cho người nhà, cậu hấp tấp ngồi dậy, nói, “Dì dì dì, chào dì, con là Thần Ca, dì có muốn ăn hoa quả không ạ? Con gọt táo cho dì nhé?”

Mẹ Ôn vội vàng nói, “Ai nha đứa nhỏ này, còn đang cầm kim truyền ở tay kia, đừng cử động đừng cử động, dì không ăn hoa quả, con nằm xuống đi, đừng cử động, Nhu Nhu đâu? Sao không ở cạnh con?”

“Uyển Nhu đi mua cơm trưa cho con ạ.” Thần Ca bị mẹ Ôn bắt nằm lại xuống giường, đáp.

“Đứa nhỏ này, dì đã mang cơm trưa cho con rồi, cơm bên ngoài sao sạch sẽ đảm bảo như đồ nhà làm...” Mẹ Ôn vừa cẩn thận liên miên vừa cầm hộp cơm bà vú trong nhà đã chuẩn bị lên, “Giờ con không nên ăn đồ dầu mỡ, dì chuẩn bị cho con ít cháo rau, con nếm thử đi, nếu không hợp khẩu vị để mai dì chỉnh lại.”

Thần Ca nhìn người phụ nữ trung niên mới quen trước mặt, khoé mắt bỗng đỏ ửng lên, mẹ cậu cũng vậy, tuy bình thường hay lải nhải, nhưng thực sự đối với cậu rất tốt, chưa từng nghiêm khắc với cậu, cậu nắm chặt thìa, nói, “Con cảm ơn dì.”

“Cảm ơn cái gì.” Mẹ Ôn tươi cười, trong lòng chỉ muốn lao tới nắm chặt tay Thần Ca dùng sức lay lay, thằng con mình thế kia mà gặp được người ngoan ngoãn hiền lành như vậy, thực sự là quá may mắn, nếu Nhu Nhu tìm một đứa tính tình giống giống nó thì mẹ Ôn chắc phải mang ba Ôn đi du lịch vòng quanh thế giới mất.

Ôn Uyển Nhu nhận được điện thoại của lái xe nhà mình mới biết mẹ Ôn đã đến bệnh viện, hai tay hân hân bụng chao nóng và rau trộn, vừa mới vào đại sảnh bệnh viện, cửa mở, đúng lúc bắt gặp ba Ôn đang nói chuyện với trợ lý ở trong thang máy. Bất ngờ thấy thằng con xuất hiện trước mặt, nhất thời ông không điều tiết được cảm xúc, dùng giọng điệu âm áp như gió mùa xuân hỏi thằng con, “Mua cơm trưa mang lên lầu sao?”

Ôn Uyển Nhu chưa thấy ba Ôn dùng vẻ mặt này nói chuyện với hân bao giờ, ánh mắt cổ quái nhìn ông một cái, sau đó bụng đồ ăn chen vào một góc trong thang máy, cách ba Ôn xa thiệt xa.

Ba Ôn không giữ được cơ mặt, lạnh lùng nói, “Thằng nhãi con.” Ông nổi giận dùng dùng không thềm để ý nó nữa.

Ôn Uyển Nhu thấy ông bình thường trở lại mới hỏi, “Ba đã liên lạc được với bệnh viện chưa? Con hi vọng cậu ấy có thể phẫu thuật sớm, bác sĩ nói....Tốt nhất nên phẫu thuật trong vài tuần nữa, nếu không bệnh sẽ trở nên nguy kịch.”

Nghe được câu ‘bệnh sẽ trở nên nguy kịch’, mí mắt Ôn Đình Như giật giật, ông không ngờ bệnh nó lại nghiêm trọng đến vậy, hỏi, “Rốt cuộc mi làm cậu ấy bị thương đến mức nào? Chảy nhiều máu không?”

“Không chảy máu.”

Ôn Đình Như nghi hoặc, không chảy máu sao còn nguy hiểm đến tính mạng? Ông cảm giác có gì không đúng, truy vấn, “Bác sĩ có nói là bệnh gì không?”

Ôn Uyển Nhu đáp, “Con không rõ cụ thể, là một dạng của u não, khi phát hiện khối u đã phát triển 1,2 mm...”

Ôn Đình Như suýt nữa tắt thở, kinh ngạc nhìn Ôn Uyển Nhu trầm mặc không nói gì, lần đầu tiên cảm thấy thất thố.

Thần Ca và mẹ Ôn trò chuyện xem như hợp ý, hai người đều ra sức tìm đề tài, tuy bây giờ Thần Ca chẳng còn tâm tình nói gì, nhưng cậu luôn cảm thấy mình nợ Ôn Uyển Nhu, cho nên cũng có chút ăy náy với mẹ Ôn. Đang nói đến một tay trù nghệ tủa tót hoa quả của Ôn Uyển Nhu, cửa mở ra, Ôn Uyển Nhu và Ôn Đình Như đi đến, phía sau là hai trợ lý và hai bảo tiêu, nháy mắt phòng liền đầy ắp người.

Ôn Uyển Nhu nhìn hộp giữ ấm trên bàn, đưa đồ mình cầm trên tay cho ba Ôn, nói, “Còn chưa ăn cơm phải không, cho ba.”

Ba Ôn không nói gì nhìn hành động của con giai, tầm mắt lại hướng đến Thần Ca đang hơi căng thẳng, gật đầu, đầy khí thế nói, “Xin chào, chú là ba của Ôn Uyển Nhu.”

“Con chào chú.” Thần Ca gật đầu nói.

Ôn Đình Như thầm yên lặng khen mình một câu, quả nhiên đàn ông thì nên có khí phách của đàn ông, sau đó ông thay vẻ mặt hoà ái hỏi, “Ừ, thân thể thế nào rồi? Ôn Uyển Nhu đã nói cho chú tình hình của con rồi, chắc ngày mai bên kia sẽ có kết quả.”

“Vâng...” Thần Ca trù trù một lúc, ghé vào tai mẹ Ôn nói thầm mấy câu, mẹ Ôn liền biến sắc đi đến chỗ ba Ôn, đặt đồ trên tay ông xuống rồi kéo ông ra ngoài.

Ôn Đình Như mở miệng hỏi mẹ Ôn, “Bà kéo tôi ra đây làm gì?”

Mẹ Ôn chỉ chỉ quần Ôn Đình Như, “Sao ông có thể mặc quần trái cả buổi sáng như thế?”

Ôn Đình Như cúi đầu, kéo ống quần, nhớ đến sáng nay mình đi kiểm tra hai công ty chi nhánh, trước khi mở cuộc họp còn tham gia một chương trình tự truyện, thoáng cái về mặt đen sì.

54. Chương 54

Nếu phải dùng một từ để diễn tả cảm xúc của VV lúc này, thì đó chính là — khiếp sợ.

Y vui vẻ dắt Long vàng bụi đến nhà Ôn Uyển Nhu, thấy không ai mở cửa liền gọi điện cho hắn, giây phút biết tin người bạn thân nhất của mình vào bệnh viện, còn mắc căn bệnh đáng sợ như u não, y thực sự đã sững sờ không nói nên lời!

VV dắt Long vàng bụi đứng trên đường bắt taxi, lái xe vừa thấy y mang theo chó liền không ai muốn đưa y đi. Y còn đang sốt ruột, Sa Loạn bỗng gọi điện nói đi ăn cơm, VV vừa nghe thấy Sa Loạn bảo đang lái xe ở gần khu vực này, lập tức bảo hắn lái tới đây, phải biết là bình thường, y nhìn thấy đại gia này chỉ hận không thể đi đường vòng, chứ nào dám quyết đoán sai khiến cậu ta như vậy.

Không biết lúc trước Sa Loạn làm gì, mang về một chiếc xe việt dã chói mù mắt người, bánh xe còn dính đầy bùn đất, VV hỏi bóng hỏi gió mãi mà vẫn không hỏi ra nhà Sa Loạn làm nghề gì. Giờ VV vô hạn cảm kích cái tên bên ngoài thì hoành tráng kiêu căng bên trong thì mắc bệnh cung xử nữ này. Y để Long vàng bọc gối ở ghế sau, nói, “Đến bệnh viện, Thần Ca đang nằm viện, tôi đến thăm cậu ấy.”

Sa Loạn quẹo phải, hỏi, “Bệnh gì? Coi anh bị dọa thành vậy.”

VV đang nghĩ xem lát tới nơi phải an ủi thế nào, không nghe Sa Loạn hỏi, y chậm nửa nhịp ‘Hả’ một câu.

Sa Loạn nhìn chăm chú đèn đỏ phía trước, vươn tay vỗ vỗ đầu VV, “Đừng hoảng.”

Nói thật.

Giờ Thần Ca có chút mờ mịt.

Từ lần ba Ôn và mẹ Ôn đến, cửa phòng bệnh của cậu luôn trong trạng thái có bốn bảo tiêu trông coi, trong phòng còn có hai thím mặt mũi nom hiền lành cẩn thận chăm sóc. Muốn ngủ thì có Ôn Uyển Nhu đẹp giai võ lừng, đói bụng thì có hai thím làm đồ ăn thanh đạm ngon lành cho, quả thực không phải đang dưỡng bệnh, mà là phu nhân nhà giàu ở cử mới đúng, đến cả y tá tới tiêm cho cậu cũng nhìn cậu bằng ánh mắt kì quái, khiến Thần Ca làm dân thường hai mươi mấy năm cuộc đời, sắp chết đến nơi hiểu được cảm giác của một đại gia.

Không biết vì ba Ôn bề bộn nhiều việc hay bởi lần đầu tiên gặp đã mất mặt, mà từ lần đó đến giờ không thấy ông đến nữa, còn mẹ Ôn thì ngày ngày đều đúng giờ đến bệnh viện thăm cậu. Biết cậu thực sự bị bệnh gì, bà lo lắng hỏi đi hỏi lại Thần Ca xem con giai bà có làm gì quá khích hay không, mãi đến lúc biết con mình ngoại trừ có cảm giác mê mang choáng váng do bị đả kích quá lớn thì vẫn tiếp tục yêu thương nhiệt thành, bà mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Thần Ca biết cả nhà Ôn Uyển Nhu đều muốn tốt cho mình, điều khiến cậu càng thêm xúc động chính là, sau khi cậu sinh bệnh, Ôn Uyển Nhu chu đáo cẩn thận hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng hẳn lại đột nhiên bàn với Thần Ca một vài chuyện tương lai, như vấn đề công việc của cậu mai sau, hay nơi bọn họ sẽ đến để kết hôn chẳng hạn.

Ba Ôn đã dẫn dò bệnh viện, cho nên bệnh viện bắt đầu tiến hành bước đầu trị liệu cho Thần Ca. Song cậu không hiểu được tại sao lúc trước cậu không quá đau đầu, đến lúc trị liệu đầu lại đau không chịu nổi, sáng nào cậu cũng bị cơn đau đánh thức, sau đó nhìn thấy khuôn mặt thiếp đi của Ôn Uyển Nhu đang nằm trên chiếc giường con bên cạnh.

Tuy bệnh viện đã trấn an cậu là bệnh tình của cậu không quá nghiêm trọng, nhưng đôi khi Thần Ca nghĩ, nếu thực sự không thể quay trở về từ bàn mổ, thì dù sao ở điểm cuối sinh mệnh cậu đã gặp được Ôn Uyển Nhu, coi như cậu cũng may mắn lắm rồi.

Trái ngược hẳn với sự bình tĩnh của Thần Ca, Ôn Uyển Nhu sắp điên rồi.

Bệnh viện Ôn Đình Như sắp xếp phải đợi chuyển bay hai ngày sau, nhưng bệnh viện hiện tại lại khuyên phối hợp hoá trị, chứ chỉ truyền dịch không như bây giờ thì không có hiệu quả, cho dù Ôn Uyển Nhu đã nhấn mạnh hai ngày nữa sẽ đưa cậu lên bàn mổ, song bệnh viện vẫn kiên trì đề nghị tiến hành hoá trị, hơn nữa bác sĩ đảm nhiệm còn hỏi trước mặt Thần Ca rằng, tại sao người nhà ký tên cho cậu không phải ba mẹ mà lại là tình nhân.

Ôn Uyển Nhu thở dài, dụi tắt điều thuốc trên tay, phủi quần áo đến khi chắc chắn không còn mùi thuốc lá mới quay về phòng bệnh.

Thần Ca đang nằm trên giường nghe nhạc, Ôn Uyển Nhu xoa tóc cậu, hỏi, “Còn khó chịu không?”

“Em đỡ hơn nhiều rồi.” Thần Ca mỉm cười, “Anh ra ngoài làm gì thế?”

“VV gọi điện cho anh, anh nói cho cậu ấy biết em bị ốm, cậu ấy bảo lát sẽ tới đây.” Ôn Uyển Nhu ngồi xuống bên cạnh Thần Ca.

“Sao?” Thần Ca lộ vẻ khó xử.

Ôn Uyển Nhu, “Thần Thần, thực ra anh cảm thấy em nói cho bọn họ biết em sinh bệnh cũng có sao đâu.”

“Em biết mình không giấu được chuyện này,” Thần Ca nói, “Nhưng em chỉ sợ bọn họ lo lắng, không phải bệnh viện nói tỷ lệ phục hồi cao lắm sao.... Không thì anh báo cho ba mẹ em đi, em không dám.”

Ôn Uyển Nhu ngẩn ra, “Anh biết nói quan hệ của hai đứa mình thế nào?”

“Ăn ngay nói thật đi,” Thần Ca vươn tay捏 má Ôn Uyển Nhu, “Dù sao sau khi khỏi bệnh em vẫn sẽ ở bên anh, chẳng bằng giờ thú thật, hai người họ lo lắng bệnh tình của em, sẽ không quá làm khó anh.”

Ôn Uyển Nhu cúi xuống hôn lên trán Thần Ca, “Được.”

55. Chương 55

“Thần Ca thân thể của cậu sao rồi? Ai nha đừng dậy, cứ nằm là được, sao lại gầy thế này? Sắc mặt cũng không tốt...Haiz.” VV nói một tràng, thấy Thần Ca vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mình, y mới giật mình phát giác mấy câu của mình có vấn đề, xấu hổ vò tóc, “Mình mà không gọi điện cho Ôn Uyển Nhu thì cũng không biết cậu đang nằm viện, anh ấy nói trong điện thoại là cậu bị u não, bao giờ thì mổ? Để mình chăm sóc cậu.”

Ôn Uyển Nhu sợ VV nói sai, ngồi xuống bên giường Thần Ca, nắm tay cậu nói, “Ở đây đã có người chăm sóc rồi, tôi còn không chen vào được, làm gì đến lượt cậu?” Hắc trêu chọc, nói tiếp, “Nhưng cậu có thể thường xuyên đến nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy nhìn thấy cậu tâm trạng có thể tốt hơn một chút.”

Thần Ca tự nhiên tựa lên vai Ôn Uyển Nhu, gật đầu phụ họa, “Người nhà Ôn Uyển Nhu đến, cậu mà cũng ở lại chăm mình, phòng bệnh sẽ chật ních cho coi.”

“Nói cũng phải, mình thấy người đứng ở cửa rồi.” VV chỉ chỉ bên ngoài, tầm mắt dừng ở hai bàn tay nắm chặt lấy nhau của hai người, ngừng một lát, hỏi Thần Ca, “Dì có biết cậu sinh bệnh không?”

Thần Ca lắc đầu, “Mấy năm nay sức khỏe của ba mẹ mình không tốt, bệnh viện bảo bệnh của mình không quá nghiêm trọng, cho nên mình không định nói cho bọn họ, nhưng mình mới bàn với Ôn Uyển Nhu, anh ấy bảo hay là nói với ba mẹ biết chuyện mình phẫu thuật đi, mình thấy không thì trước khi ra nước ngoài phẫu thuật nói cho họ biết, chờ đến khi mình bình phục quay về, ba mẹ sẽ không quá phản cảm mối quan hệ của mình với Ôn Uyển Nhu nữa.”

Trong lòng VV mơ hồ nảy sinh chút mất tự nhiên, tuy lời Thần Ca nói nghe cũng có lý, nhưng vì cớ gì Ôn Uyển Nhu cứ nhất quyết muốn nói cho ba mẹ Thần Ca biết chứ?

Ôn Uyển Nhu ngồi một lúc thì đứng dậy, nhỏ giọng nói với Thần Ca, “Anh đi lấy nước ấm, em và VV cứ nói chuyện đi.”

Thần Ca không nỡ nắm tay Ôn Uyển Nhu không buông, tuy không nói gì, nhưng ai cũng có thể nhận ra cậu ý lại vào Ôn Uyển Nhu.

Ôn Uyển Nhu cúi đầu hôn lên môi cậu, “Anh sẽ lập tức quay về.”

“Sớm về đó.” Thần Ca nói.

“Ừ.” Ôn Uyển Nhu đứng dậy, gật đầu với VV, mở cửa ra ngoài.

VV thấy mình ở đây chẳng khác gì làm bóng đèn của hai người, vất vả lắm Ôn Uyển Nhu mới đi, bong bóng phấn hồng ngập khắp phòng cuối cùng cũng tắt đi, y nhìn không được cười gian xảo hỏi, “Gặp được chân mệnh thiên tử có cảm giác gì?”

“Sắp đập mình ngất xỉu rồi.” Thần Ca cũng cười, đáng tiếc sắc mặt cậu không được tốt, hai má gầy guộc còn hơi hõm vào.

VV nhìn không được thắm thở dài, lo lắng hỏi, “Sao cậu lại mắc bệnh này?”

Thần Ca lắc đầu, “Mình không rõ nữa, hồi còn đi học vẫn bị hay đau đầu, đến bệnh viện bác sĩ cũng không nói gì, chỉ cho mình mấy lọ thuốc chữa bệnh đau nửa đầu, có lẽ lúc ấy đầu mình đã có u rồi.”

“Trời ơi, có sớm như vậy sao...” VV ảo não, “Mình đúng là không xứng làm bạn tốt, cậu nói đau nửa đầu mình cũng chỉ coi là đau nửa đầu, không đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra!”

“Sao cậu không đủ làm bạn tốt?” Thần Ca bật cười, “U sinh trưởng trong não mình, mình còn không phát hiện ra, sao có thể oán trách cậu.”

“Là mình quá sơ ý.” VV càng nói càng áy náy.

Thần Ca, “Mình đã nói không liên quan đến cậu rồi mà, phẫu thuật xong không phải sẽ ổn sao, đừng làm mình tức giận được không?”

“Ừ, không gặp trở ngại gì là được rồi.” VV bỗng nghĩ đến cảnh tượng ở chung của Ôn Uyển Nhu và Thần Ca khi này, hỏi, “Biết cậu sinh bệnh Ôn Uyển Nhu không có phản ứng gì khác à?”

“Phản ứng gì?” Thần Ca nghi hoặc hỏi.

“Ừm...” VV lưỡng lự, “Quên đi không có gì, giờ tình cảm của hai người tốt là được rồi.”

Thần Ca truy vấn, “Rốt cuộc là phản ứng gì?”

“Chính là...Mấy cái âm ỉ đòi chia tay ấy, bởi vì dù sao hai người mới quen nhau một thời gian ngắn, Ôn Uyển Nhu có phản ứng như vậy cũng là bình thường, Thần Ca cậu xem giờ anh ấy có đối tốt với cậu không.” VV vẫn luôn duy trì tư tưởng “khuyên phân không khuyên ly”, trước khi đến cũng tưởng tượng đủ loại khả năng sau khi Thần Ca sinh bệnh, kiểu như ‘Thần Ca giấu ba mẹ tin mình bị bệnh, nếu mắc bệnh nan y thì thà chết cũng không hoang phí tiền đi chữa bệnh’ với cả ‘Vất vả lắm mới có người yêu hưởng thụ tình yêu lại phải chia ly, dù sao tình cảm còn chưa sâu đậm đã phải vào bệnh viện, Ôn Uyển Nhu không chấp nhận nỗi sợ thật mình không chỉ phải chăm sóc người yêu bệnh tật mà còn phải chi trả phí phẫu thuật đắt đỏ’. Nói tổng thể thì y đoán chuẩn xác đoạn nói về Thần Ca, chẳng qua người muốn chia tay không phải Ôn Uyển Nhu mà là Thần Ca thôi.

Nghe hiểu ý của VV, Thần Ca cười gượng không biết trả lời thế nào, tự hỏi một hồi, cậu nói, “Thực ra lúc đó mình tính chia tay với anh ấy, mình cũng nghĩ như cậu, hơn nữa Uyển Nhu đối với mình...Thực sự quá tốt.” Cậu chậm rãi thở ra một hơi, “Trước khi gặp anh ấy mình chưa từng nghĩ sẽ có thể gặp được một người đối tốt với mình vô điều kiện như thế.”

“Nhìn thấy rồi.” VV nói, “Hai người hạnh phúc như sắp toả bong bóng ấy.”

Thần Ca đỏ mặt, “Rõ ràng thế à?”

“Siêu cấp rõ ràng.” VV đảo mắt xem thường. “Không phải trước kia mình cũng giới thiệu đối tượng cho cậu sao, tính ra cả trai lẫn gái không biết bao nhiêu rồi? Cái thái độ của cậu với người ta làm mình nhìn không nổi, toàn tỏ ra xa cách, trừ khi người ta chủ động hỏi cậu, không thì cậu không buồn phản ứng. Đến mình quen cậu lâu như vậy, cậu sinh bệnh mà mình cũng không biết không phải sao? Cậu bảo vệ bản thân quá kĩ, không thật sự bày tỏ cảm xúc với ai, cho nên người khác mới không dám bày tỏ cảm xúc với cậu, hồi đó mình còn hoài nghi cậu có phải sau này muốn mãi mãi ở cùng Long vàng bụi nhà cậu cả đời không, cơ mà coi như cậu may mắn, có thể gặp được Ôn Uyển Nhu.”

“Hình như đúng thật là vậy...” Nhớ tới thái độ của mình hồi mới gặp Ôn Uyển Nhu, thậm chí đến lúc ở bên nhau cũng là hẳn luôn nhường nhịn cậu, Thần Ca nhin không được bật cười, “Cậu nói mình mới nhớ ra, hồi ấy cậu bảo với mình là Uyển Nhu thích mình, thế mà mình không tin.”

“Ánh mắt của mình quá lợi hại.” VV đắc chí, chủ yếu là biết bệnh của Thần Ca không quá nghiêm trọng, nên tâm tình cũng thả lỏng hơn nhiều.

“Ừ, mình cũng biết mình có vấn đề, nhưng không sửa được, nói thật mình còn thấy cảm ơn lần bệnh này, nếu không sinh bệnh, có lẽ mình sẽ không nhận ra đến tận cùng mình muốn thứ gì.” Thần Ca nói đến người kia, hai mắt bỗng trở nên dịu dàng, “Mình có thể cảm giác được anh ấy giấu mình rất nhiều chuyện, nhưng chẳng phải con người không nên yêu cầu quá nhiều sao? Anh ấy tốt với mình như vậy, tất nhiên mình cũng muốn đối tốt với anh ấy, tình yêu cần cả hai phía nỗ lực, anh ấy đã cho mình rất nhiều rồi.”

“Cậu có thể nghĩ như vậy thực sự quá tốt.” VV day day mũi, hai mắt ươn ướt, cảm thán, “Khi nào mình có thể gặp được người đối với mình giống Ôn Uyển Nhu đối với cậu đây.”

“Gi?” Thần Ca tối sầm mặt.

“Đừng hiểu lầm.” VV bắt đầu, “Mình không có tí cảm giác nào với Ôn Uyển Nhu nhà cậu đâu, tên của anh ấy đã làm mình mất đi hai mươi phần trăm cảm tình rồi, hơn nữa người khác nhau cách đối xử cũng không giống nhau, cậu là Thần Ca, cho nên Ôn Uyển Nhu đối tốt với cậu, mình là VV, Ôn Uyển Nhu chỉ coi mình là bạn tốt, hiểu chưa? Mình chỉ hâm mộ tình cảm của hai người thôi, nếu mình thật sự có ý định ở bên Ôn Uyển Nhu, chẳng lẽ còn đến lượt cậu? Lúc ấy cậu còn tính ghép đôi hai bọn mình đó.”

Thần Ca gãi tóc, “Đúng rồi...Cậu và Sa Loạn kia sao rồi?”

“Thôi xong!” VV vỗ đầu, thất thanh hô, “Mình quên cậu ta trong xe rồi!”

56. Chương 56

Lúc Sa Loạn được VV dẫn tới mặt đã đỏ bừng vì tức, cậu ta bị bắt đứng dưới lầu chờ hơn nửa tiếng, gọi điện thoại VV không nghe máy, muốn đi lại lo y không có xe về, cảm giác nửa vớ khó chịu biết bao.

VV đi theo sau cậu ta nói ngon nói ngọt, cửa thang máy mở ra, hai người liếc một cái liền thấy Ôn Uyển Nhu tựa vào cửa sổ hành lang.

VV hỏi, “Anh ở đây làm gì vậy? Không phải anh đi lấy nước ấm sao?”

Ôn Uyển Nhu thấy VV bước ra cũng ngăn người, hỏi, “Cậu xuống lầu bao giờ thế?”

“Mới nãy thôi.” VV tiến lại gần Ôn Uyển Nhu, “Có ai ở cạnh Thần Ca không? Tôi tưởng anh đi một lát sẽ về, biết vậy tôi đã không xuống.”

“Có vú nuôi trông rồi.” Ôn Uyển Nhu cầm ấm nước ấm, nói, “Tôi và các cậu cùng về thôi...Đúng rồi, vừa nãy cậu và Thần Ca nói chuyện gì vậy?”

VV đáp, “Hỏi xem cậu ấy tính chuyện với mẹ thế nào, Thần Ca cũng nói cho tôi biết hai người tính nói rõ quan hệ của mình với ba mẹ nhà cậu ấy rồi, thực ra dì yêu cầu cậu ấy rất nghiêm khắc, cậu ấy từng kể hồi học đại học cậu ấy chưa nghỉ học buổi nào, là do từ nhỏ đã được mẹ dạy.”

“Ừ...Vậy là tốt rồi.” Ôn Uyển Nhu thở dài, “VV, tôi cần nói cho cậu một chuyện, bệnh của Thần Ca không đơn giản như cậu ấy kể đâu, bệnh viện nói nếu trong vòng hai tuần không tiến hành phẫu thuật, bệnh tình sẽ trở nên nguy kịch. Tôi nói cho cậu là muốn cậu chuẩn bị tâm lý, cậu ngàn vạn lần đừng nói cho Thần Ca.”

“Cái...Cái gì?” VV tóm áo Ôn Uyển Nhu, truy vấn, “Rốt cuộc là Thần Ca mắc bệnh gì?”

Ôn Uyển Nhu đưa mắt về phía phòng bệnh của Thần Ca, nói với VV, “Cậu nhỏ giọng một chút.”

“VV, anh đừng hỏi.” Sa Loạn đi đến hỏi Ôn Uyển Nhu, “Anh có cần chúng tôi giúp gì không?”

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, “Tôi sẽ mau chóng sắp xếp cho cậu ấy phẫu thuật.”

VV phát giác bản thân không thể kiềm chế cảm xúc, y mím chặt môi, nhìn Ôn Uyển Nhu không nói lời nào.

Hiện giờ Ôn Uyển Nhu thực sự không còn tâm trạng đi quan tâm suy nghĩ của người khác, hần một nói, “Cậu đừng như vậy trước mặt Thần Ca, cậu ấy sẽ phát hiện ra, tôi vào trước, cậu bình ổn cảm xúc hẵng vào.”

Sa Loạn nhìn Ôn Uyển Nhu rời đi, cúi đầu vỗ lưng VV, “Giờ anh có suy nghĩ cũng không ích gì, anh ấy sẽ không sao, hãy nghĩ theo hướng tích cực.”

Thật lâu sau, VV mới nói, “...Tôi vẫn là không vào phòng bệnh thì hơn, tôi sợ mình không khống chế được.”

Sa Loạn ôm chặt bả vai VV, “VẬY về trước đã, tôi đi cùng anh.”

Thần Ca thấy Ôn Uyển Nhu vào, hỏi, “VV mới ra tìm Sa Loạn, anh có thấy bọn họ không?”

Ôn Uyển Nhu trả lời, “CÓ, nhưng cậu ấy về luôn cùng Sa Loạn rồi, em uống chút nước đi, khát không?”

“Bình thường.” Thần Ca nhận cái ly trong tay Ôn Uyển Nhu, bỗng trong lòng nảy sinh cảm giác không chắc chắn, “Uyển Nhu, em hơi sợ.”

Nụ cười của Ôn Uyển Nhu có chút chua xót, hần cởi giày nằm lên giường, từ sau ôm thắt lưng Thần Ca, để cậu tựa vào ngực mình, “CÓ gì phải sợ, chỉ là phẫu thuật thôi mà, lấy thứ kia trong não em ra là ổn rồi, sau đó chờ miệng vết thương lành lại, em sẽ bình phục.”

“Anh nói đến là dễ, nếu tất cả các cuộc phẫu thuật đều như anh nói thì làm sao có nhiều người chết trên bàn mổ như thế? Anh nói xem em...” Thần Ca nhận ra sắc mặt Ôn Uyển Nhu tệ đi, vội vàng ngừng lại, ngửa đầu nhìn chăm Ôn Uyển Nhu, quay người, mặt đối mặt với hần, nghiêm túc nói, “Em phiền anh một chuyện, nếu em thực sự không thể xuống giường bệnh...Anh có thể giúp em chăm sóc ba mẹ em được không? Sở tiết kiệm của em chỉ còn từng ấy, đã đưa hết cho mẹ rồi, nếu có kiếp sau, em làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp anh.”

Ôn Uyển Nhu gặt gao ôm Thần Ca, hôn lên trán cậu, “Anh muốn em làm trâu làm ngựa cho anh làm chi? Nếu có kiếp sau, anh hy vọng em vẫn là Thần Ca, anh vẫn còn yêu em, sau đó chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời.”

“Lời tâm tình này của anh đúng là...” Thoáng chốc hai má Thần Ca đỏ bừng, cậu dụi đầu vào ngực Ôn Uyển Nhu, rầu rĩ nói, “Nếu có kiếp sau, em cũng sẽ vẫn thích anh.”

Mẹ Ôn sợ con giai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngày nào cũng đến bệnh viện thăm Thần Ca, về nhà thì giục ba Ôn mau xử lý tốt chuyện bệnh viện, để Thần Ca mau chóng phẫu thuật, đừng để nửa vời như lúc này.

Ôn Đình Như cũng rất bất đắc dĩ, bị thúc giục không dám về nhà, chỉ sợ một ngày nào đó nghe được mẹ Ôn báo tin thẳng con mình vì Thần Ca mà nhảy lầu tự tử.

Hai người tính thời gian Thần Ca lên máy bay, khổ sở mãi cũng tới ngày, bốn giờ sáng đã lái xe tới đón bọn họ. Khi tới nơi, mở cửa phòng liền thấy hai bà vú đều đang ngủ ở phòng bên cạnh, Ôn Uyển Nhu không biết đã dậy từ khi nào, chuẩn bị xong hết hành lý, đang ngồi bên giường để Thần Ca tựa vào vai hần ngủ, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu.

“Đang ngủ?” Mẹ Ôn nhỏ giọng chỉ vào Thần Ca hỏi.

Ôn Uyển Nhu gạt đầu, khẽ đẩy đẩy Thần Ca, “Ba mẹ tới rồi, mình lên xe bọn họ đi, mẹ, lát nữa chúng ta còn phải đưa Thần Ca đến chỗ ba mẹ cậu ấy, tiện đường đưa bọn con về được không?”

Thực ra từ lâu mẹ Ôn đã thấy kì lạ là vì sao Thần Ca mắc bệnh nghiêm trọng như vậy mà không thấy ba mẹ cậu đâu. Xem ra hai đứa nhỏ này đã dậy từ sớm, giờ đều buồn ngủ, bà nói, “Buổi chiều chuyến bay mới cất cánh, mẹ với ba đến sớm định thu xếp hành lý giúp tụi con, nếu đi thì vừa hay các con có thể tranh thủ chợ măt một lúc.”

“Vâng.” Ôn Uyển Nhu nhẹ giọng nói với Thần Ca, “Em còn chưa tỉnh ngủ đúng không, lát nữa ngồi trong xe chờ anh là được, anh lên nói chuyện với ba mẹ, không phải khổ em.”

“Không sao.” Thần Ca dụi mắt, ngoại trừ thỉnh thoảng đầu hơi đau thì cậu cũng không quá khó chịu, “Ba mẹ em không biết anh, bọn họ sẽ không tin anh nói đâu, nhờ họ báo công an hay gì thì xấu hổ lắm.”

“Sao thế được?” Ôn Uyển Nhu đáp.

“Sao không?” Thần Ca đảo mắt xem thường, “Sáng sớm anh đã bị người ta gõ cửa đánh thức nói mình là người yêu của con giai anh, coi coi anh có cảm giác gì? Có muốn cầm chổi đuổi tên thần kinh này đi không?”

Ôn Uyển Nhu bật cười, hần biết bọn họ có nói nhiều thế nào, mấu chốt vẫn là ở việc Thần Ca có thể phẫu thuật thành công không, nếu...Phẫu thuật thất bại, hần biết phải nói thế nào với ba mẹ Thần Ca đây?

“Không thì chờ chúng ta về hẵng nói cho ba mẹ đi.” Ôn Uyển Nhu đề nghị.

Thần Ca nghĩ nghĩ, “Không được, lúc ấy em hết bệnh rồi, ba mẹ em không chừng sẽ không đồng ý đâu, hơn nữa còn có thể lấy cớ để em ở nhà dưỡng bệnh mà nhốt em trong nhà, anh không biết mẹ em thế nào đâu, bình thường thì tốt tính, nhưng thực ra cố chấp muốn chết, nếu không bà đã chẳng kiên quyết không ly hôn với ba em, nuôi lớn em tới bây giờ.”

“Thực ra chỉ cần em muốn ở bên anh là được rồi, ba mẹ bên kia có đồng ý hay không đều không ảnh hưởng gì đến anh, em không cần khó xử đâu.” Ôn Uyển Nhu nghe xong, lòng càng trĩu xuống, nếu ba Thần mẹ Thần phần nộ quá mà lỡ làm chuyện gì không thể bù đắp với Thần Ca, vậy thì hẳn sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

“Những chuyện anh làm cho em đều là vì anh thấy khó xử à?” Thần Ca nhéo mặt Ôn Uyển Nhu, cười hỏi.

Ôn Uyển Nhu lắc đầu, tất cả đều là hấn cam tâm tình nguyện.

Thần Ca tiếp tục, “Chuyện này không phải cũng vậy sao, anh không khó xử thì em còn sợ cái gì?” Dứt lời, trước mặt ba mẹ Ôn, cậu khẽ hôn lên chóp mũi Ôn Uyển Nhu.

57. Chương 57

Thần Ca đoán quá chuẩn xác.

Ba Thần mở cửa thấy Ôn Uyển Nhu, nháy mắt hoảng sợ đóng luôn cửa.

Ôn Uyển Nhu vô duyên vô cớ hít phải một đồng bụi, “...”

Thần Ca bất đắc dĩ gõ cửa hô, “Ba mở cửa ra đi, là con Thần Ca đây!”

Ba Thần cẩn thận mở hé cửa, cảnh giác nhìn chằm chằm Ôn Uyển Nhu, hỏi, “Thần Ca sao con lại về? Người đứng cạnh con là ai thế?”

“Ba cứ mở cửa ra đã, mẹ con đâu? Đã dậy chưa?” Thần Ca hỏi.

“Chắc là dậy rồi, con đợi một lát, ba đi gọi bà ấy.” Ba Thần mở cửa, vẫn không yên tâm hỏi, “Người này không phải muốn đến đòi nợ chứ? Ba đã trả hết số nợ trước kia rồi mà...”

“Yên tâm yên tâm, không phải đến đòi nợ đâu.” Thần Ca thực sự là chịu ba mình, kéo Ôn Uyển Nhu vào nhà thay giày.

Mẹ Thần mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng, nhập nhèm nhìn Thần Ca đột nhiên trở về, còn dẫn theo một người đàn ông, hỏi, “Sao con về giờ này? Đã ăn sáng chưa?”

“Chưa ạ, mẹ đừng vội, ba cũng qua đây ngồi đi.” Thần Ca nói.

Ba mẹ Thần nhìn nhau, ba Thần cười tự giễu, “Ba nghe cũng không ích gì, có chuyện gì con cứ nói với mẹ là được, ba đi mua bữa sáng cho mọi người.”

Mẹ Thần kéo tay áo ba Thần, “Ông đừng đi vội, con nó vất vả lắm mới về một lần, đã bao lâu ông chưa gặp nó rồi?”

“Ba mẹ,” Thần Ca hít sâu một hơi, “Con có một việc cần nói cho ba mẹ, nhưng ba mẹ phải cam đoan với con, dù con có nói gì hai người cũng phải bình tĩnh, đừng kích động, được không?”

“Con muốn nói gì?” Mẹ Thần càng nghe càng khó hiểu.

“Con sinh bệnh, là u não.” Thần Ca thừa dịp hai người còn chưa bùng nổ, vội vàng bổ sung, “Nhưng bác sĩ nói chỉ cần phẫu thuật thôi, tỷ lệ hồi phục cực kỳ cao!”

Về mặt mẹ Thần vừa lo vừa mừng, bà hỏi, “Vây...Con phát hiện ra bệnh từ khi nào? Có phải cần đến bệnh viện không? Mẹ thu xếp một ít đồ, lát nữa sẽ theo con đến bệnh viện! Ông Thần, mau thu dọn đồ đạc đi!”

“Không cần đâu,” Thần Ca kéo mẹ lại, “Con đã vào viện được gần một tuần rồi, giờ đã xuất viện, lát tới sân bay ra nước ngoài phẫu thuật.”

“Chuyện như thế sao con không nói với mẹ?...Vây khoảng thời gian này ai chăm sóc con?” Mẹ Thần có chút tức giận nói.

Thần Ca đặt hai bàn tay đang nắm chặt của mình và Ôn Uyển Nhu lên đầu gối, “Còn chuyện thứ hai con cần nói với hai người, đây là người yêu con, anh ấy tên là Ôn Uyển Nhu, trong khoảng thời gian con sinh bệnh anh ấy vẫn luôn chăm sóc con, bệnh viện ở nước ngoài cũng là gia đình anh ấy liên hệ giúp con, nếu phẫu thuật thành công, chúng con sẽ đi đăng kí kết hôn luôn, chuyện này vẫn nên báo cho hai người biết, con xin lỗi vì đã giấu hai người.”

Mẹ Thần sợ đến ngất người, bà như thoát lực ngã người vào sofa, chỉ vào Thần Ca rồi lại chỉ Ôn Uyển Nhu, “Nhưng mà Thần Ca à...Cậu ta là đàn ông mà, mẹ cũng không nghe thấy con nói con bị bệnh đồng tính luyến ái, sao đột nhiên lại...”

Thần Ca giờ không còn tâm trạng sửa lại khái niệm ‘đồng tính luyến ái là bệnh’ của mẹ Thần, “Thực ra con đã muốn nói cho ba mẹ từ lâu, chỉ là không biết nên nói thế nào, con xin lỗi, đã làm mẹ phải thất vọng rồi.”

Ba Thần cứ như không có mặt ở đây, nhìn đáng vẻ như trời sắp sụp của mẹ Thần, ông gãi gãi mặt, “Ừ, chuyện của con con tự mình làm chủ, con nói muốn ra nước ngoài, có cần ba với mẹ đi cùng không?”

Thần Ca lắc đầu, “Chỉ có con và Ôn Uyển Nhu thôi, bên kia có y tá chăm sóc, hai người không cần đi cùng đâu, ở nhà chờ tin của con là được rồi.”

“U nào nghe rất nghiêm trọng, thật sự không sao chứ?” Ba Thần vẫn rất lo lắng, hỏi.

Thần Ca cũng không chắc chắn, tất cả tin tức đều do Ôn Uyển Nhu nói cho cậu, cậu nhìn Ôn Uyển Nhu, Ôn Uyển Nhu từ đầu tới giờ vẫn luôn trầm mặc, hẳn cảm giác được bàn tay đang nắm của hai người bỗng siết chặt, ngẩng đầu nhìn Thần Ca đang nháy mắt với mình, mờ mịt hỏi, “Sao vậy?”

“Ba em hỏi về chuyện phẫu thuật kìa.”

“À, phẫu thuật...” Ôn Uyển Nhu xoa mặt, “Chú và dì yên tâm, có con đi theo Thần Ca, cậu ấy sẽ không có chuyện gì.”

Mẹ Thần bị ba Thần lôi kéo lực chú ý đến chuyện Thần Ca sinh bệnh, lo lắng hỏi, “Thần Ca, để mẹ đi cùng đi, tuy y tá chăm sóc chuyên nghiệp hơn, nhưng thế nào cũng không thể cẩn thận như người làm mẹ được.”

Thần Ca thấy mẹ như vậy thì thầm thở phào, “Mẹ đừng lo, con và Uyển Nhu đi là được rồi, phẫu thuật xong con sẽ bảo Uyển Nhu gọi báo tin cho mẹ đầu tiên, mẹ đừng lo.”

“Giờ đi được chưa?” Ba Thần đứng dậy tiễn khách, thấy mẹ Thần vẻ mặt phức tạp, nói, “Con cháu đều có phúc của con cháu, giờ bà lo lắng cũng vô ích....Đói bụng không? Tôi đi mua đồ ăn sáng.”

Mẹ Ôn đã sớm chuẩn bị tốt cho hai người, ngủ một giấc trên xe ô tô, lúc đến sân bay thì ăn bữa trưa thơm ngào ngạt, Ôn Uyển Nhu nhớ lại cảnh tượng lúc này, nói, “Ba mẹ em thật kì lạ.”

“Sao?” Thần Ca đưa thìa cho Ôn Uyển Nhu, nhận ra Ôn Uyển Nhu nói gì, cười bảo, “À, đúng vậy, mẹ em và ba em là hai con người hoàn toàn đối lập, mẹ em rất nghiêm khắc, cũng yêu cầu cao ở em, còn ba em lại rất tùy ý, em thấy ba em giống tính cách của một người đàn ông lang thang, muốn làm gì thì làm cái đấy, khiến người ta không thể nào trối buộc được, cũng không có ý thức trách nhiệm, trước đây phải kí bảng điểm, em không dám tìm mẹ mà toàn đưa cho ba kí tên, bởi vì có nhìn thấy kết quả thế nào ba cũng sẽ khen em thông minh.”

Ôn Uyển Nhu cong khoé môi, thấp giọng nói, “Khác hẳn nhà anh.”

“Em thấy nhà anh còn tốt hơn ấy.” Thần Ca nói, “Ba hẳn là nên nghiêm túc hơn mới phải, trước kia em luôn nhìn thấy mẹ vì gia đình mà vất vả, em rất thương bà, lại không biết phải làm thế nào mới tốt.”

Ôn Uyển Nhu ôm vai Thần Ca, “Quên đi đừng nghĩ nhiều, anh cảm giác tình cảm của ba mẹ em vẫn rất tốt, không phải vậy là đã tốt rồi sao.”

“Anh nói cũng phải.” Thần Ca thuận thế tựa đầu vào vai hắn, xoa xoa bụng, “Em no rồi, không ăn nữa đâu.”

“No thật rồi?” Ôn Uyển Nhu với tay vào trong áo len của Thần Ca, xoa bụng cho cậu, “Sang bên kia có thể sẽ lập tức tiến hành phẫu thuật, còn phải đi máy bay nữa, em ăn thêm một chút đi.”

“Em ăn không vô.” Thần Ca dùng khăn tay lau khoé miệng dính cháo của Ôn Uyển Nhu, nói. Mấy ngày nay cậu không ăn được nhiều, rõ ràng trước khi vào bệnh viện cậu có thể ăn một tô cơm to, giờ mới động đũa vài lần đã thấy no, khiến Ôn Uyển Nhu nhìn đau lòng không thôi.

Hai người nói chuyện một lúc đã sắp đến giờ bay, Ôn Uyển Nhu một tay kéo vali một tay nắm tay Thần Ca, nói vài câu chuyện cười mà chính mình cũng chẳng thấy buồn cười nhằm giảm bớt căng thẳng trong lòng.

Thần Ca không biết bệnh tình của mình cho nên bình tĩnh hơn, người nhận tất cả những áp lực này đều là Ôn Uyển Nhu.

Hắn không thể tưởng tượng nếu Thần Ca thực sự rời đi, cuộc sống mai này của hắn sẽ trở thành thế nào, vì vậy hắn không suy nghĩ gì nữa, một lòng tưởng tượng bệnh viện bên kia sẽ chăm sóc người bệnh thế nào, công nghệ kỹ thuật có tốt không. Màu sắc rực rỡ nhất trong thế giới của hắn chính là Thần Ca, có rất nhiều lúc, Ôn Uyển Nhu cảm thấy trong lòng hắn Thần Ca không chỉ là đơn giản là một con người, mà còn là chỗ dựa cho hắn chống chọi với bóng tối dài đằng đẵng.

Trước khi ý thức được Thần Ca có thể sẽ vì yếu tố không thể phản kháng mà rời khỏi mình, chính hắn cũng không biết mình lại thương cậu đến vậy, cũng không biết mình không thể...

Rời xa cậu.

58. Chương 58

Chuyến bay tốc hành tới thành phố M lúc sáu giờ, người được bạn ba Ôn phái tới đã chờ sẵn tại cửa phụ trách đưa hai người đến bệnh viện.

Tinh thần của Thần Ca khá tốt, cậu ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, thiếu sót duy nhất chính là cậu nghe không hiểu người bên cạnh nói gì, người ta nói một câu, Ôn Uyển Nhu phiên dịch lại một câu, ngoại ngữ của hắn cũng không tốt lắm, tuy nhiên trình độ vẫn cao hơn người mù tịt như Thần Ca một bậc, nghe hiểu được nói được, nhưng không biết viết.

Thực ra Ôn Uyển Nhu cũng chưa bàn bạc thương lượng ổn thỏa với bên này, nhất là sau khi vào bệnh viện, bác sĩ nghe xong bệnh tình của Thần Ca liền kiên trì yêu cầu nói cho Thần Ca biết bệnh của mình, bọn họ không thể để bệnh nhân không biết gì đã phẫu thuật được, nhất là cuộc phẫu thuật có khả năng nguy hiểm như vậy, đây là vô trách nhiệm với bệnh nhân. Ôn Uyển Nhu nói với bọn họ một lúc lâu họ mới chấp nhận, song vẫn đề nghị Thần Ca chụp ct não một lần nữa, bọn họ chẩn đoán chính xác mới có thể tiến hành phẫu thuật.

Ôn Uyển Nhu biết không thể trì hoãn bệnh của Thần Ca thêm nữa, hắn còn tưởng vừa tới nơi là có thể lập tức làm phẫu thuật, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hắn ngồi một mình trong buồng vệ sinh hút hết một bao thuốc, ra ngoài cửa thấy Thần Ca tựa vào tường chơi điện thoại, vài lọn tóc hơi dài rủ xuống, phủ lên nửa bên mặt hơi trẻ con của cậu.

Bao nhiêu uất ức buồn bực trong lòng Ôn Uyển Nhu như đều tan biến, ít nhất cậu vẫn còn ở bên hắn, hắn đi qua nắm tay Thần Ca, hỏi, “Thần Thần, sao em lại ở đây?”

“Không phải anh nói muốn đi vệ sinh sao?” Thần Ca cất điện thoại, ngửa đầu nhìn thấy tia máu trong mắt Ôn Uyển Nhu, nghi hoặc hỏi, “Bọn họ nói gì với anh? Sao trông anh tiêu tụy thế?”

“Không có gì.” Ôn Uyển Nhu hôn lên trán Thần Ca, “Có lẽ là do anh mệt mỏi quá, anh còn tưởng em ngồi ghế chờ anh, đứng nhiều sẽ mệt, lăn qua lăn lại cũng nửa ngày rồi, em có mệt không?”

Giờ bên ngoài trời đã tối đen, Thần Ca quả thật có hơi mệt, cậu ngáp một cái, trả lời, “Có một chút, chúng ta ngủ ở đâu? Ở phòng bệnh à?”

“Ừ, phòng bệnh đã sắp xếp xong rồi.” Ôn Uyển Nhu ngừng một chút, nói tiếp, “Bệnh viện cần em làm ct não một lần nữa, sau đó mới phẫu thuật.”

Hai người vừa tiến vào phòng bệnh không lâu, đã có một y tá tới đưa Thần Ca đi tiến hành chụp ct, Ôn Uyển Nhu biết chụp sớm phẫu thuật sớm, hần nữa ôm Thần Ca gà gật đi theo y tá, y tá nhìn Ôn Uyển Nhu nói một câu, “Cậu ấy sẽ bình an, chúc hai người hạnh phúc.”

Trên đường về Ôn Uyển Nhu dịch lại câu này cho Thần Ca nghe, Thần Ca tựa vào vai Ôn Uyển Nhu, nói, “Em hy vọng có thể tựa vào anh cả đời như vậy, haiz, sao chúng ta không gặp nhau sớm hơn nhỉ?”

“Anh cũng hối hận chuyện này.” Ôn Uyển Nhu cúi đầu đáp, “Nhưng may mà anh còn có thể quen em, nếu không có dũng khí làm quen em, anh mới thật sự là người có lỗi.”

“Đúng vậy, nghĩ lạc quan thì hiện tại cũng đã tốt lắm rồi, ít nhất chúng ta đã ở bên nhau.” Thần Ca cười, “Uyển Nhu, anh không cần căng thẳng như vậy đâu, em cũng không sợ, anh buồn bực không vui làm em nhìn khó chịu lắm.”

“Không đâu, chỉ là gần đây anh hơi mệt mỏi, chờ em hết bệnh rồi, anh sẽ ổn thôi.”

Thần Ca cười cười, không nói gì, song Ôn Uyển Nhu biết nhất định cậu đã đoán được bệnh tình của mình, cậu vốn là người rất nhạy cảm mà. Hần vươn cánh tay ôm chặt Thần Ca, không nói gì, chỉ chôn đầu vào vai cậu, tìm kiếm một chỗ dựa.

Thần Ca nhẹ nhàng vỗ lưng Ôn Uyển Nhu, xuyên qua cửa sổ ngoài hành lang nhìn tán cây đã bắt đầu rụng lá, chậm chậm thở dài.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc Thần Ca sinh bệnh Ôn Uyển Nhu ngủ chung cùng cậu trên một chiếc giường. Hần ngủ không an ổn, mắt nhắm chặt, hai tay co cụm trước ngực như đang cầm nắm vật gì. Thần Ca nhìn bộ dạng này của hần lòng cũng không chịu nổi. Cậu có chút tự trách, tuy phát hiện Ôn Uyển Nhu có vẻ không ổn, nhưng cậu chỉ nghĩ đối phương lo lắng cậu sinh bệnh mà thôi, không ngờ thực tế lại tệ đến mức này.

Trong phòng rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng đồng hồ đặt bên gối Ôn Uyển Nhu vang lên từng tiếng tích tích có quy luật.

Cuộc sống của cậu phải đến điểm cuối rồi. Thần Ca thầm nghĩ trong lòng, khoé miệng bỗng khê cong, không tiếng động cười rộ lên. Cậu nhớ tới lần đầu tiên gặp Ôn Uyển Nhu đã nghĩ tên và con người của anh ấy hoàn toàn không phù hợp với nhau, còn cả đôi chân trần to bụi và căn phòng bừa bộn kia nữa.

Nói thật, cậu cảm thấy Ôn Uyển Nhu không hợp đi viết tiểu thuyết chút nào, à phải, hình như đã lâu lắm rồi cậu không xem tiểu thuyết Ôn Uyển Nhu viết, không biết chỗ trang web kia đã sốt ruột đến mức nào.

Lần đầu tiên gặp Ôn Uyển Nhu cậu đã nghĩ thế nào nhỉ? Nghĩ một lúc lâu, Thần Ca vẫn không nhớ ra. Gần đây đầu cậu càng ngày càng vô dụng, cả mũi nữa, lúc ăn cơm không ngửi thấy mùi gì, lúc nhai cũng không cảm giác được vị, cho nên cậu ăn rất ít, chẳng qua không để Ôn Uyển Nhu phát hiện ra thôi.

Chỉ còn một ngày cuối cùng...Chờ ngày mai có kết quả ct não, cậu sẽ phải vào phòng phẫu thuật.

Thần Ca không muốn chết trên bàn mổ, cảm giác ấy thực sự quá đáng sợ, cho dù có chết, cậu cũng muốn chết trong vòng tay Ôn Uyển Nhu, cậu đau lòng tiếc thương người đàn ông đã vì cậu mà nỗ lực trả giá quá nhiều này, đáng tiếc, cậu chẳng thể cùng anh ấy đi tới cuối con đường.

“Ôn....Uyển.....Nhu.”

Nhỏ giọng nỉ non tên hần, Thần Ca nhắm hai mắt, hình ảnh đọng lại cuối cùng, chính là khuôn mặt ngủ bất an của Ôn Uyển Nhu.

Hai người đều không quen mùi giờ, lúc tỉnh dậy là bốn giờ sáng theo giờ địa phương, trong bệnh viện vô cùng tĩnh lặng, các bác sĩ trực đêm đều có hơi lơ lửng.

Bệnh viện này cũng không vào phòng tiêm thuốc giống bệnh viện ở nước C, Ôn Uyển Nhu thay quần áo bệnh nhân cho Thần Ca xong, đang cúi người đi giày cho cậu, chợt nghe cậu nói, “Uyển Nhu, hôm nay em muốn ra ngoài đi dạo, anh đi cùng em được không?”

“Bây giờ sao?” Ôn Uyển Nhu buộc dây, nghi hoặc hỏi, “Ngày mai là có kết quả rồi.”

“Em không đi xa đâu, chỉ tản bộ ở ngay gần đây thôi.” Thần Ca nói, nhìn Ôn Uyển Nhu vẫn không đồng ý, cậu thở dài, “Em ngồi ngốc ở đây cũng không có gì làm, xem TV thì không hiểu tiếng, hơn nữa em bị bệnh ở đầu chứ không phải tay chân, nằm có ích gì, chẳng thà ra ngoài phơi nắng một chút.”

“Vây...Được rồi.” Ôn Uyển Nhu trầm tư một lát, cuối cùng thoả hiệp, “Nhưng anh cũng không biết gần đây có cái gì, em không được cách anh xa quá đâu đó.”

“Ừ, Uyển Nhu anh thật tốt.” Thần Ca cúi đầu ôm đầu hắn, thơm lên hai má trái phải của hắn.

Ôn Uyển Nhu cong khoé môi vẽ nên nụ cười yếu ớt, nhéo nhéo tai Thần Ca, “Anh đương nhiên đối tốt với em nhất rồi.”

59. Chương 59

Thần Ca đã nghĩ chu toàn, ngồi trên giường nhìn Ôn Uyển Nhu đi nốt chiếc giày còn lại cho mình, hơi trù trừ nói, “Uyển Nhu, nếu phẫu thuật không thành công, anh không cần phải mang em về Trung Quốc đâu, tuy tiện tìm giúp em một nghĩa trang yên tĩnh là được, hơn nữa ở đây cho phép chôn cất, em không muốn hoá thiêu đâu, anh nghĩ xem nếu nhớ sau khi chết linh hồn còn trong cơ thể thì sẽ đau biết bao nhiêu.”

“Đừng nói linh tinh.” Ôn Uyển Nhu ngồi xổm trước mặt Thần Ca, cầm tay cậu, dụi mặt vào lòng bàn tay cậu.

Tim Thần Ca nhói lên từng cơn, cậu dỗ dành, “Được được, em không nói linh tinh nữa, anh nhớ kỹ là được, coi như đây là việc cuối cùng em nhờ anh, ngoan, đừng khổ sở, em không nói nữa được không?”

Ôn Uyển Nhu ngẩng đầu, vẽ mặt một nỗi đau thương, “Anh không muốn để em lại một mình, nếu em muốn chôn cất ở đây, anh cũng không quay về nữa, em ở đâu thì anh ở đó.”

Thần Ca hé môi, áp úng, “Anh quên chuyện em vừa nói đi, em chỉ thấy anh phải mang em về thì sẽ tổn công tổn sức thôi, anh đừng nghĩ nhiều làm gì.”

Y tá mở cửa phòng, thấy Ôn Uyển Nhu ngồi xổm trước mặt Thần Ca, nghi hoặc hỏi, “Hai người đang làm gì vậy?”

“Không có gì.” Lúc đứng lên Ôn Uyển Nhu còn hơi lảo đảo, hắn vội vàng ổn định cơ thể, chuyển cho Thần Ca ánh mắt ‘anh không sao’, hỏi y tá, “Hôm nay tôi có thể đưa cậu ấy ra ngoài không? Chúng tôi không đi xa, chắc buổi chiều sẽ về.”

Y tá thấu hiểu gật đầu, nói thêm, “Nhưng lát nữa phải đi hội chẩn, anh có muốn tôi chuyển lịch sang ngày mai không?”

“Khoan đã,” Ôn Uyển Nhu cau chặt mày, “Tôi nhớ rõ hôm qua, bác sĩ chụp ct cho Thần Ca đã nói mai mới có kết quả cơ mà? Sao hôm nay đã tiến hành hội chẩn rồi?”

Y tá nhún vai, “Tôi nghĩ có thể do bác sĩ nói có vấn đề, bình thường ngay hôm sau đã có kết quả rồi.”

“Như vậy hôm nay có thể tiến hành phẫu thuật sao?” Ôn Uyển Nhu vội vàng hỏi.

“Nếu chuẩn bị tốt thì hẳn sẽ có thể tiến hành.”

Ôn Uyển Nhu quay đầu nhìn Thần Ca, Thần Ca không hiểu bọn họ nói gì, hỏi, “Sao vậy?”

“Cô ấy nói hôm nay bác sĩ sẽ chẩn đoán bệnh, cho nên có lẽ chúng ta không đi được nữa.” Ôn Uyển Nhu tóm tắt lời y tá nói, dường như hần đang gấp như kiến bò trên chảo nóng.

“Vậy sao,” Bà vai Thần Ca hơi sụp xuống như thả lỏng, “Tốt quá, bác sĩ nói khi nào thì bắt đầu?”

Ôn Uyển Nhu dịch lại lời của Thần Ca cho y tá, y tá nhún vai, “Tôi không rõ, nhưng tôi có thể hỏi giúp hai người, phiền hai người ở đây chờ một lát.”

“Ừ, được.” Ôn Uyển Nhu cúi người cởi giày Thần Ca, nói, “Anh ở bên cạnh em, lát nữa bác sĩ có nói gì, em cũng đừng sợ.”

Thần Ca cười, “Anh lại hồ đồ rồi phải không? Mọi người nói gì em đâu có hiểu, đều phải nhờ anh phiên dịch, bác sĩ nói gì đương nhiên em không sợ rồi.”

Từ khi biết Thần Ca sinh bệnh, Ôn Uyển Nhu trở nên trầm mặc hơn rất nhiều, cho dù Thần Ca có cố ý muốn làm tâm trạng hần vui hơn, hần vẫn một vẻ tâm sự ngổn ngang, Thần Ca biết giờ muốn hần vui là làm khó hần, vậy nên cậu chỉ nói mở đầu liên ngừng lại.

Hồi lâu sau Ôn Uyển Nhu mới hiểu Thần Ca nói gì, môi hần hơi cong lên, song trên mặt lại chẳng hề có ý cười.

Bác sĩ mau chóng tới, y tá kia đi không quay về, một người phụ nữ trung niên hơi mập mập đi tới, nhúu mày nhìn cái tên khó đọc của Thần Ca, hỏi, “Ngài là Thần?”

Tay Ôn Uyển Nhu khê run, như để che giấu hoảng hốt, hần không đứng dậy, ngừng một lát mới nói, “Là cậu ấy, chị là bác sĩ của cậu ấy sao? Cậu ấy không hiểu ngôn ngữ ở đây, có gì chị cứ trực tiếp nói với tôi, tôi dịch lại cho cậu ấy.”

“Ừm, được.” Người phụ nữ mở bệnh án của Thần Ca, “Bệnh án của ngài Thần tôi đã xem lúc cậu ấy đăng ký thủ tục nhập viện, kết hợp với kết quả chụp não ct, chúng tôi phát hiện bệnh của cậu ấy rất giống với u não...”

Ôn Uyển Nhu lạnh toát người, hần biết Thần Ca đang đợi hần phiên dịch, nhưng hần biết nói những câu này thế nào đây...

Người phụ nữ lật dở trang tiếp theo, “Tuy nhiên ở đây tôi có một chi tiết, khoảng ba năm trước cậu ấy đã bắt đầu đau đầu, khả năng cao là đau đầu bình thường, không liên quan gì tới u não, nhưng may mắn chúng ta đã có kết quả MIR, anh xem.” Bà cầm bệnh án đưa cho Ôn Uyển Nhu xem, “Từ đây, chúng ta có thể xác định, khối u của AA ó, hơn nữa nếu là u ác tính, vậy thì với tốc độ ba năm mới sinh trưởng đến kích thước này quả thật quá chậm.”

Bác sĩ nói có rất nhiều thuật ngữ, Ôn Uyển Nhu nghe không hoàn toàn hiểu được, nhưng hần cảm giác là còn có hi vọng, “Ý của chị là...?”

“Tôi cảm thấy kết quả chẩn đoán của bệnh viện bên kia có một chút sai lệch, khối u của Thần tiên sinh là u lành chứ không phải u ác, có thể loại bỏ nó.” Bà mỉm cười, “Đương nhiên, trước khi chính thức phẫu thuật, tất cả đều chỉ là chẩn đoán, may mắn lúc ấy hai người không chấp nhận hoá trị mà đã đến bệnh viện của chúng tôi tiến hành phẫu thuật, nếu không tình huống của Thần nhất định sẽ không lạc quan như bây giờ.”

Ôn Uyển Nhu rút cuộc không kìm chế được run rẩy của bản thân, đột nhiên khụy gối, ngã sấp xuống giường bệnh, cả người cứng đờ như khúc gỗ.

Thần Ca thấy Ôn Uyển Nhu như vậy còn tưởng bác sĩ nói chuyện gì nghiêm trọng, sốt ruột giữ chặt cánh tay Ôn Uyển Nhu muốn hần lấy lại tinh thần, lại bị Ôn Uyển Nhu ôm cổ hung tợn hôn mạnh một cái, sau đó nhìn hần tông cửa xông ra ngoài!

Thần Ca, “...”

Thần Ca cực kì mờ mịt cực kì vô tội nghiêng khuôn mặt còn dính nước miếng nhìn bác sĩ, bác sĩ bị hành động của Ôn Uyển Nhu chọc cười, tủm tỉm vỗ vai Thần Ca, “Nhóc, cậu rất may mắn.”

Từ đơn giản như ‘may mắn’ Thần Ca có thể nghe hiểu, tim cậu đập cái thịch, nháy mắt hiểu được phản ứng của Ôn Uyển Nhu, nhất thời trong lòng không biết vui hay buồn, không phải cậu chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng cậu không dám tin mình sẽ có cơ hội!

“Tôi!” Thần Ca bật dậy, nhìn người phụ nữ trung niên, lại quay đầu nhìn ngó khắp phòng, giờ mới nhớ ra phải đi tìm Ôn Uyển Nhu, cậu xoay người cúi đầu với bác sĩ một cái, sau đó đến giày cũng không kịp đi đã lao ra ngoài.

Thực ra Thần Ca rất rõ Ôn Uyển Nhu đi đâu, hắn cũng chỉ có mấy chỗ để đi, không phải ở khu hút thuốc thì đứng trước cửa sổ ngơ ngác nhìn ra ngoài, thế nhưng lần này Thần Ca chạy đến tất cả khu hút thuốc và cửa sổ của các tầng mà vẫn không thấy Ôn Uyển Nhu đâu, anh ấy không có khả năng chỉ vì hút thuốc mà chạy sang toà nhà khác được. Thần Ca trầm tư một lát, chợt nhớ ra cạnh phòng bệnh của mình hình như còn một nhà vệ sinh công cộng.

Bởi vì mỗi phòng đều có một phòng vệ sinh riêng, cho nên mất một lúc Thần Ca mới tìm thấy cửa nhà vệ sinh, vừa đẩy cửa vào, hai từ ‘Uyển Nhu’ còn chưa kịp thốt ra, cậu đã nghe thấy tiếng nghẹn ngào đứt quãng trong một gian buồng nhỏ.

Bước chân ngừng lại, Thần Ca không biết tại sao bỗng giật mình.

Hình như...Từ khi cậu sinh bệnh tới giờ, chưa từng thấy Ôn Uyển Nhu khóc.

Ngay cả đến lúc này, hắn cũng tránh không cho cậu thấy giọt nước mắt của mình.

Thoáng chốc Thần Ca cảm thấy bản thân thực sự rất tàn nhẫn, cậu sao lại có thể dùng phương thức ấy tổn thương người yêu cậu yêu đến mức lúc nào cũng sợ hãi mất đi cậu đến mức này.

....Uyển Nhu.

Trái tim truyền đến từng cơn nhức nhối, cũng đập lên từng nhịp như chưa bao giờ được đập.

Cảm ơn anh

60. Chương 60

Thần Ca không chờ Ôn Uyển Nhu ra khỏi phòng vệ sinh, cậu quay về phòng bệnh, coi như chưa xảy ra chuyện gì ngồi trong phòng nghe bác sĩ dặn dò.

Ba Ôn xin tiến hành phẫu thuật sớm, cho nên ngay buổi chiều đã có thể bắt tay vào chuẩn bị. Thần Ca nghe xong cái hiểu cái không, mở miệng phát tay cắt lời, bác sĩ mới nhớ ra bệnh nhân không hiểu tiếng. Bà suy tư một lúc, sau đó lấy giấy bút ghi những điều cần chú ý cho cậu, bà vừa viết xong cửa bỗng mở ra, Ôn Uyển Nhu bước vào. Hắn đã khôi phục bình thường, chỉ là hai mắt còn hơi đỏ, thấy Thần Ca và bác sĩ cùng nhìn mình, hắn hơi gật đầu với bác sĩ, rồi đi về phía Thần Ca.

“Về rồi à?” Thần Ca vỗ vỗ bên cạnh, nói, “Bác sĩ viết giấy cho em, anh xem xem trong đó viết gì.”

Ôn Uyển Nhu cầm lấy giấy, nhìn đại khái, ngẩng đầu hỏi, “Chiều nay có thể bắt đầu phẫu thuật sao?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng, khoảng sáu giờ, nhớ rõ buổi trưa chỉ ăn một ít thôi.”

Ôn Uyển Nhu nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Thần Ca, “Có cần báo chuyện bệnh của em bị chẩn đoán sai cho ba mẹ không? Chắc bọn họ đang sốt ruột lắm.”

Thần Ca hỏi, “Ba mẹ em hay ba mẹ anh?”

“Nói cho cả hai bên đi.”

Thần Ca suy nghĩ, “Ba mẹ em thì để bao giờ em về em sẽ nói sau, đúng rồi, muốn gọi điện có phải cần đổi sim không? Anh ra ngoài mua một cái đi, em ở một mình không sao đâu.”

“Thôi bỏ đi, về nói sau cũng được.” Ôn Uyển Nhu không muốn ba mẹ Thần Ca lo nên mới định báo trước cho họ, hơn nữa niềm kinh hỉ này đến thực sự quá bất ngờ, đến hần còn không kịp trở tay, giờ trong đầu hần chẳng muốn nghĩ gì hết, chỉ mong cuộc phẫu thuật của Thần Ca thuận lợi kết thúc, sau đó đưa cậu về nhà dưỡng bệnh.

Buổi trưa Thần Ca không ăn gì, uống một ly C sủi rồi nằm trên giường bệnh chờ y tá tới kiểm tra, tiêm thuốc mê.

Lòng yên ổn, cho nên Thần Ca cũng có tâm tư đi chú ý việc khác, cậu hỏi, “Uyển Nhu, hình như lâu lắm anh không viết truyện rồi.”

Ôn Uyển Nhu nằm nghiêng bên cạnh Thần Ca, dùng internet không dây tra thông tin về việc chăm sóc người bệnh sau phẫu thuật, nghe cậu hỏi vậy, hần không nghĩ ngợi liền nói, “Không sao, có người viết giúp anh rồi.”

Thần Ca ngẩn ra, “Ai? Biên tập à?”

“Anh ta sao mà viết cho anh được,” Ôn Uyển Nhu cong môi, “Truyện kia ngoài ý chính và mấy chương em sửa giúp anh thì còn lại toàn do người khác viết, anh làm gì có thời gian rảnh đi viết chứ.”

Thần Ca giật mình, chỉ vào Ôn Uyển Nhu, “Anh thuê viết hộ?”

Ôn Uyển Nhu hỏi, “Viết hộ là sao?”

Thần Ca suy nghĩ một lát, thấy cũng không hợp lý, lúc trước cậu đã từng làm người viết hộ, tuy không biết Ôn Uyển Nhu trả cho người ta bao nhiêu, nhưng dựa theo số tiền cậu nhận được lúc trước, tiền viết văn sao mà trả đủ?

“Uyển Nhu, em hỏi anh một chuyện.” Thần Ca nghĩ nghĩ, cuối cùng nói, “Thôi, em không hỏi nữa, chờ em phẫu thuật xong rồi tính.”

“Em muốn hỏi gì?” Ôn Uyển Nhu tắt máy tính bản, nghi hoặc nhìn cậu.

Thần Ca rí rắm một hồi, nói, “Anh không hay viết văn trên web, cũng không hoàn toàn là một nhà văn? Vậy tiền của anh đều do ba mẹ cho sao?”

Ôn Uyển Nhu giờ mới nhớ ra mình vẫn chưa nói cho cậu biết thân phận thật sự của mình, hần khẽ ‘a’ một tiếng, “Không, tiền của anh...” Hần ngừng một chút, “Anh nói với em, nhưng em phải cam đoan không giận anh.”

Thần Ca đảo mắt xem thường, “Sao em giận vì chuyện này được, anh nói đi.”

“Thực ra anh làm việc cho ba anh, từ khi biết em anh mới muốn viết tiểu thuyết, nhưng vì anh không có thời gian, cho nên đi thuê người ta viết giùm.” Hần vừa nói vừa nghĩ cách phịa ra một lý do hợp lý, thật thật giả giả, ngoài người nhà và mấy người thân thiết ra hần không ai biết hồi xưa hần vừa ý Thần Ca, lại sợ đến lúc yêu không thoát thân được nên mới tạo thân phận giả. Đương nhiên giờ nghĩ lại hần cảm thấy bản thân mình lúc ấy quá tì tiện, cũng vô cùng áy náy. Hần đã không còn nhớ ý định của mình khi tiếp cận Thần Ca, nhưng giờ hần đã quyết định ở bên cậu, những suy nghĩ sai lầm hồi ấy không cần thiết phải nhắc lại.

Thần Ca nửa tin nửa ngờ, những lời này của Ôn Uyển Nhu có lẽ sẽ có tác dụng với người khác, nhưng cậu chỉ cần nhìn một cái là biết hần nói thật hay giả. Song cậu đã hỏi đến thế mà Ôn Uyển Nhu vẫn không muốn nói sự thực, vậy cậu sẽ không ép hần. Thần Ca kéo cánh tay hần để xuống đầu mình, thoải mái đổi tư thế nằm trong lòng Ôn Uyển Nhu, “Anh nói về sau chúng ta nên làm gì? Anh có viết tiếp tiểu thuyết của anh nữa không?”

“Thôi.” Ôn Uyển Nhu tính tính, “Anh còn được nghỉ khoảng ba tháng nữa, sau đó quay trở lại làm việc, ba sẽ không thúc giục anh, em cùng anh về nhà ba mẹ đi, có bọn họ chăm sóc anh cũng yên tâm hơn.”

“Sau ba tháng chắc bệnh của em cũng khỏi hần rồi mà?” Thần Ca gãi gãi cằm Ôn Uyển Nhu, đáng vẻ hai mắt thâm sì râu ria xồm xoàm của Ôn Uyển Nhu mấy hôm trước làm cậu đau lòng chết đi được.

“Chắc vậy, sau khi phẫu thuật em nghỉ ngơi khoảng một tháng thì chúng ta có thể quay về.” Ôn Uyển Nhu bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của Thần Ca, kéo lên miệng hôn, “Em không sao là tốt quá rồi.”

“Ừ.” Thần Ca thở phào, nhịn không được nở nụ cười, “Anh biết không, lúc biết mình bị u não, em cảm giác như trời sắp sập rồi, cũng không nhớ nổi mình đã đi về kiểu gì, trong đầu chỉ nghĩ đến việc mình bị bệnh. Đúng rồi, lúc ấy anh không phát hiện em có gì không ổn sao?”

Ôn Uyển Nhu suy tư một lát, “Thực ra anh có thể mơ hồ cảm giác được, em bỏ việc, sau đó muốn cùng anh đi tới thành phố Y, nhưng anh sao mà đoán em lại sinh bệnh được, chỉ nghĩ em cuối cùng cũng thích anh rồi, nào ngờ còn chưa vui được mấy ngày, em đã muốn chia tay.” Nói tới đây, Ôn Uyển Nhu ánh mắt phức tạp xoa tóc Thần Ca, “Về sau nếu xảy ra chuyện, dù có là chuyện gì em cũng phải nói với anh, nói thật, đã kích khi anh biết em bị bệnh cũng không làm anh khổ sở bằng lúc em muốn chia tay.”

“Xin lỗi, lần sau sẽ không thế nữa.” Thần Ca nghĩ lại cũng cảm thấy mình sai, bị bệnh chỉ lo giấu người nhà bạn bè, chia tay người yêu rồi đi đâu đó du lịch, tùy tiện tìm một nơi sống nốt những ngày ngắn ngủi cuối cùng, thực sự là không có tí trách nhiệm nào cả.

“Còn có lần sau nữa à?” Ôn Uyển Nhu không vui hỏi.

Thần Ca nhéo nhéo mặt hần, cười nói, “Không phải lần sau, là không bao giờ thế nữa.”

Ôn Uyển Nhu giờ mới cảm thấy mỹ mãn, đặt máy tính bảng lên bàn con đặt trên giường, để cho Thần Ca rúc vào ngực mình, cúi đầu tiếp tục tìm tư liệu.

Rong biển bị mèo ăn phiên ngoại [Hoàn]

Lần đầu tiên gặp Sa Loạn VV đã cảm thấy hần rất đặc biệt, đặc biệt đến mức khiến y vốn đang định về nhà liền ngồi ở quán bar rầy rà thêm một chút, vui vẻ ngồi bên cạnh người ta, viên đá trong ly Whiskey y cầm đã tan hết mà y cũng không biết, còn tự cho mình đang bí mật dõi theo người ta.

Bên này đang nhìn say sưa, bất thành linh anh đẹp trai quay đầu lại, lạnh lùng hỏi, “Anh nhìn cái gì?”

VV bị giọng điệu của hần làm nghẹn lời, nghĩ thầm, y mới nhìn có tí tẹo, làm chi mà nổi giận thế, vừa khéo dạo này y cũng đang lảm chuyện phiên lòng, liền điên theo, “Sao anh biết tôi đang nhìn anh?”

Anh đẹp trai nghe xong, đập bàn, khiến cái ghế liền với bàn cũng xoay theo, đáng lý ra động tác này nhất định đẹp trai cool ngầu muốn chết, đáng tiếc lúc đó VV đang giẫm chân trên thanh chống dưới ghế của người ta, ghế vừa chuyển, chân y liền chặn lại, cái ghế kia dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người đổ cái oanh, liên lụy đến cả anh đẹp trai.

Anh đẹp trai, “...”

VV che mặt không dám nhìn ánh mắt như sắp chém mình ngàn nhát của anh đẹp trai.

Quán bar lặng đi một lúc, sau đó bắt đầu có tiếng vỗ tay thừa thốt vang lên, tổ chức tâm lý của anh đẹp trai cũng rất tốt, ngã mặt úp sấp mông chống ngược mà vẫn có thể mặt không đổi sắc đứng dậy, vỗ vỗ bụi bẩn trên người. VV xấu hổ cũng đứng lên khỏi ghế, đang định giải thích, đối phương đã vươn cánh tay dài trực tiếp túm cổ áo y, lạnh lùng nói, “Anh qua đây cho tôi!”

VV tự biết đuối lý, ngoan ngoãn theo đối phương ra khỏi quán bar, sau đó bị túm đến bãi đậu xe ngầm.

Bãi đậu xe rất kín, VV nhìn quanh bốn phía mà chẳng thấy ai, lòng không tránh được bồn chồn, anh ta muốn làm gì đây? Oánh mình một trận? Hay là oánh xong giết người diệt khẩu?

“Cái kia...” Y yếu ớt nói, “Anh muốn dẫn tôi qua đây làm chi vậy?”

Anh đẹp trai quát, “Câm miệng!”

“Anh đẹp trai, tôi chỉ không cẩn thận đập vào ghế của anh một cái thôi, hơn nữa anh cũng không bị thương, không thì tôi bồi thường cho anh, anh buông tay ra được không? Có gì từ từ nói.” VV thương lượng.

Anh đẹp trai liếc y một cái, buông lỏng tay, ôm ngực hỏi, “Bồi thường cái gì?”

VV sờ sờ túi tiền xẹp lép, lo lắng không đủ nói, “Bồi thường tiền...”

“Ai bảo để anh lấy tiền bồi thường?” Anh đẹp trai đảo mắt xem thường, bày vẻ cao cao tại thượng cực kì thiếu-điều-giáo, hất cằm về phía chiếc BMWs bên cạnh, nói, “Lên xe, đừng nói nhảm với tôi.”

“Khoan khoan khoan.... Chút việc nhỏ này không cần làm đến mức ấy chứ?” VV giữ cửa nhất quyết không đi, nói đùa, nếu lên xe mạng nhỏ của y mai này sẽ không còn là của y nữa, y nhìn chăm chăm khuôn mặt người nọ, nghĩ thầm, sao người này mặt mũi thì rõ đẹp trai, lòng dạ lại ác độc nhường ấy? Xong đời xong đời, hôm nay mình gặp phiền phức rồi, quả là bị mỹ sắc làm lạc lối a!

Trên mặt anh đẹp trai hiện vẻ nghi hoặc, “Không phải anh muốn thu hút chú ý của tôi sao? Tôi đồng ý, lên xe đi, tới khách sạn.” Hắn khí phách trăm phần trăm tuyên bố xong, chỉ thấy VV há hốc miệng như nhìn thấy quỷ, chế giễu, “Khuôn mặt xấu xí này của anh là sao?”

“Cậu nói tới khách sạn?!” Nội tâm VV như con thuyền lá nhỏ nhoi quay cuồng trong gió bão, lối suy nghĩ của người này làm sao vậy? Mình mới làm anh ta ê mặt trong quán bar, không phải anh ta đánh mình mấy quả mới giống bình thường sao? Thế nào lại trực tiếp nhảy tới khách sạn? Không đúng... Lẽ nào, anh ta muốn vào khách sạn oánh mình một trận? VV tự nhận mình đã thấu hiểu chân tướng, nói, “Tôi không đi khách sạn! Tôi có thể giải thích chuyện làm anh bị ngã xuống ghế, nhưng anh cũng đừng quá đáng! Tôi sẽ không để anh đánh tôi đâu!”

“Ngu ngốc.” Anh đẹp trai hung tợn phun một câu, mở cửa xe dứt khoát đá VV vào trong, “Tôi không đánh anh, tôi anh! Hiểu chưa?”

VV bưng cái mông bị đá đau, nhất thời không biết dùng vẻ mặt gì để đối mặt với anh đẹp trai nóng nảy bên cạnh.

Từ lâu lâu lâu lâu VV đã biết mình thích đàn ông, nhưng đối với thứ tình cảm này y vẫn còn ngây thơ lắm, lúc trước cũng chỉ có cảm tình mơ hồ với người bạn tốt Thần Ca mà thôi, nhưng bởi vì đối phương không hiểu, cho nên khi ngày càng thân thiết, tình cảm này đã bị mấy thứ nhỏ nhặt như rằng mắc miếng rau, quần mặc trái còn thả hơi thú vị bữa bãi làm cho tan biến sạch sẽ. Trước kia y cũng có bạn gái, nhưng đối phương nề hà y nghèo, tiền đã không có lại thêm một người mẹ nghiện cờ bạc, cô ta phất tay áo chạy lấy người, đây không khác gì một cơn rơm cuối đê chết con lạc đà, trực tiếp biến VV từ song tính trở thành đồng tính luyến ái, còn ham hố học người ta chơi tình một đêm.

Y vừa xấu hổ vừa thẹn thùng vừa ngại ngần đi theo anh đẹp trai đăng ký phòng lên lầu, anh đẹp trai vào phòng, bật đèn, thấy rõ khuôn mặt đỏ bừng của y, hỏi, “Anh hưng phấn cái gì?”

“Hả?” VV sờ sờ mặt mình, sắp bồng tay tới nơi rồi, vội vàng giải thích, “Không phải là hưng phấn!”

“Vậy là gì?” Cái miệng chóa đẹp đẽ của anh đẹp trai phun ra một câu, “Phấn khởi? Muốn lột quần áo?”

Uỳnh —

Mặt VV càng đỏ hơn, y lắp bắp, “Anh đẹp trai anh có thể... Rụt rề hơn một chút được không? Đừng tàn bạo như vậy, tôi thấy mất tự nhiên lắm...”

“Tôi không thích thấy anh thoải mái.” Anh đẹp trai lôi y vào phòng, thẳng thắn nhanh gọn cởi áo sơ mi trắng của mình, tháo kính đen, nháy mắt từ một thiếu niên thanh tú đầy vẻ học thức biến thành mãnh nam chơi đêm tao khí tận trời, bốn múi cơ bụng quả thật làm VV nhìn mà tim đập thành thịch.

VV coi trọng vẻ đẹp trai ngút trời của hắn, tạm thời xem nhẹ cái miệng thúy tha kia, nhảy bổ xuống giường chống mông cười hoa lệ, chỉ thiếu chưa viết năm từ ‘mau tới thịt tôi đi’ lên mặt, kết quả anh đẹp trai cởi áo xong thì tháo thắt lưng, tháo thắt lưng xong thì tụt quần, tụt quần xong thì... Để chú chim vĩ đại tơ lơ lửng lẳng đi vào phòng tắm.

VV mất công cao hứng một hồi, “...”

Y bỗng cảm thấy có chút ưu thương nhàn nhạt.

end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rong-bien-bi-meo-an>